

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAMILLA
LÄCKBERG

Deniz
Kızı

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Buz Prenses

Vaiz

Taş Ustası

Yabancı

Saklı Çocuk

DENİZKIZI

Orijinal adı: Sjöjungfrun

© Camilla Läckberg, 2008

İlk baskısı Bokförlaget Forum tarafından yapılmıştır.

Nordin Agency AB'nin katkılarıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Camilla Läckberg

İngilizceden çeviren: Güneş Becerik Demirel

Yayına hazırlayan: Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Kasım 2017 / ISBN 978-605-09-4734-2

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Denizkızı

Camilla Läckberg

Çeviren:
Güneş Becerik Demirel

Er ya da geç tekrar gün ışığına çıkacağını biliyordu. Bunun gibi bir şeyi gizlemek imkânsızdı. Her bir sözcük, onu tarifi mümkün olmayan o korkunç gerçeğe yaklaştırmıştı. Bunca yıldır üstünü örtmeye çalıştığı gerçeğe.

Adamın artık kaçma şansı yoktu. Olabildiğince hızlı adımlarla yürürken, sabah havasının ciğerlerine dolduğunu hissetti. Kalbi göğüs kafesinden çıkacakmış gibi atıyordu. Oraya gitmek istemiyordu ama buna mecburdu. Bu yüzden kendini kaderin akışına bırakmıştı. Eğer orada biri varsa, onunla konuşmak zorunda kalacaktı. Eğer kimse yoksa, hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edip işe gidecekti.

Çaldığı kapı açılmıştı. İçeri girdi ve loş ışıkta gözlerini kıstı. Karşısında duran kadın, görmeyi beklediği kişi değildi. Başka biriydi.

Peşinden bitişikteki odaya gittiği kadının uzun saçları ahenkle, bir o yana bir bu yana salınıyordu. Adam konuşmaya, sorular sormaya başladı. Zihninde düşünceler dönüp duruyordu. Hiçbir şey grndğ gibi değildi. Bu çok yanlıştı; yine de doğruymuş gibi görünüyordu.

Birdenbire sesi kesildi. Bir şey adamın karın boşluğuna öyle sert bir biçimde saplanmıştı ki cümlesi yarıda kaldı. Aşağıya baktı ve bıçak saplandığı yerden çıkarken, yarısından kanlar sızmaya başladığını gördü. Sonra bıçak tekrar

karnına saplandı, canı daha çok yandı ve keskin metal vücudunun içinde burkuldu.

İşinin bittiğini biliyordu. Hâlâ yapacağı, göreceği ve yaşayacağı pek çok şey olduğu halde, her şey burada sona erecekti. Öte yandan, başına gelenin adil bir yanı da vardı. Keyfini sürdüğü güzel hayatı ya da gördüğü sevgiyi hak etmemişti. Yaptığı şeyden sonra böyle bir hakkı olamazdı.

Hissettiği acı, algılarını uyuşturduktan ve bıçağın hareketleri durduktan sonra, her yanı su bastı. Sallanan bir teknedeydi. Denizin soğuğuyla sarmalandığında ise, bütün diğer duyuları son buldu.

Hatırladığı son şey, kadının saçlarıydı. Uzun ve siyah saçlar.

“İyi de aradan üç ay geçti! Neden onu bulamadınız?”

Patrik Hedström karşısındaki kadına baktı. Onunla her konuştuğunda, kadın daha da yorgun görünüyordu. Haftada bir kez Tanumshede'deki karakola geliyordu. Her çarşamba günü. Kocasını kasım ayının başında ortadan kaybaldığından beri bunu yapıyordu.

“Elimizden geleni yapıyoruz Cia. Bunu biliyorsunuz.”

Cia tek kelime dahi etmeden başını salladı. Kucağında kenetlediği elleri titriyordu. Yaşlı gözlerle Patrik'e baktı. Patrik buna ilk kez tanık olmuyordu.

“Geri dönmeyecek, öyle değil mi?”

Artık kadının ellerinin yanı sıra sesi de titriyordu. Patrik masasından kalkıp bu kırılğan kadına sarılarak onu teselli etmemek için kendini zor tuttu. Bütün koruyucu içgüdülerine ters düştüğü halde serinkanlılığını ve profesyonelliğini sürdürerek, nasıl cevap vereceğini düşündü. Nihayet derin bir nefes aldı ve şöyle dedi:

“Hayır, geri döneceğini sanmıyorum.”

Cia başka soru sormadı ama Patrik sözlerinin Cia Kjellner'ın zaten bildiği gerçeği pekiştirdiğini görebiliyordu. Kocasını asla eve dönmeyecekti. Magnus 3 Kasım sabahı altı buçukta kalkmış, duş almış, giyinmiş, önce iki çocuğunu, sonra da karısını uğurlamıştı. Saat sekizi biraz geçe, çalıştığı Tanum Pen-

cere Sistemleri'ne gitmek üzere evden çıkarken görülmüştü. Kimse daha sonra nereye gittiğini bilmiyordu. İşe her zaman beraber gittikleri çalışma arkadaşının evine gitmemişti. Magnus Kjellner, mahalledeki spor sahasının yakınında bulunan evi ile iş arkadaşının Fjällbacka'daki mini golf parkurunun yanı başındaki evi arasında bir yerde kayıplara karışmıştı.

Polis, Magnus'un yaşantısını her bakımdan incelemişti. Bir arama bülteni çıkarmışlar ve içlerinde çalışma arkadaşlarının, aile fertlerinin ve dostlarının da bulunduğu elliden fazla kişiyle konuşmuşlardı. Onu kaçmaya mecbur bırakan bir borcu veya gizli bir sevgilisi olup olmadığını araştırmışlardı. Kırk yaşında, evli ve ergenlik çağına iki çocuğu olan saygın bir adamın neden ansızın evinden çıkıp ortadan kaybolduğunu açıklayabilmek için her türlü olasılığı göz önüne almışlar, hatta zimmetine para geçirme ihtimalini bile soruşturmuşlardı. Ama polis tek bir ipucu bile bulamamıştı. Magnus'un yurtdışına gittiğini belirten hiçbir bulgu olmadığı gibi, çiftin ortak banka hesabından da hiç para çekilmemişti. Magnus Kjellner resmen sırta kadem basmıştı.

Patrik Cia'yı kapıya kadar geçirdikten sonra, usulca Paula Morales'in kapısını çaldı. Paula derhal, "Girin" dedi. Patrik içeri girip kapıyı kapattı.

Paula, "Yine karısı mı geldi?" diye sordu.

Ziyaretçi sandalyesine oturan Patrik, iç geçirerek "Evet" dedi. Ayaklarını masanın üstüne uzattı ama Paula kızgın bir bakış atınca hemen indirdi.

"Sence öldü mü?"

"Korkarım öyle" dedi Patrik. Magnus kaybolduğundan beri bu şüphesini ilk kez dile getirmişti. "Her şeyi kontrol ettik ama adamın kayıplara karışmasını gerektirecek hiçbir olağan sebep bulamadık. Anlaşılan adam bir gün evinden çıkmış ve sonra da... ortadan kaybolmuş."

"Ama cesedi bulunamadı."

“Haklısın, ortada bir ceset yok” dedi Patrik. “Peki, nereye bakmamız gerekiyor? Denizin altını üstüne getirecek ya da Fjällbacka civarındaki bütün ormanları tarayacak halimiz yok ya. Tek yapabileceğimiz öylece beklemek ve birinin onu bulacağını ümit etmek. Ölü ya da diri. Çünkü aklıma başka hiçbir fikir gelmiyor. Cia davayla ilgili birtakım gelişmeler kaydettiğimizi umarak her hafta buraya geldiğinde ona ne söyleyeceğimi de bilmiyorum.”

“O da durumla bu şekilde başa çıkıyor. Sadece evde oturup haber bekleyeceğine, buraya gelince bir şeyler yapmış gibi hissediyor. Onun yerinde olsaydım, bu belirsizlik beni çıldırtırdı.” Paula bilgisayarının yanındaki fotoğrafa baktı.

“Anlıyorum” dedi Patrik. “Ama bu işleri kolaylaştırmıyor.”
“Elbette.”

Daracık ofise birkaç dakikalığına sessizlik çöktü. Sonunda Patrik ayağa kalktı. “Yapabileceğimiz tek şey, adamın bir şekilde ortaya çıkmasını ümit etmek.”

“Sanırım haklısın” dedi Paula. Ama sesi en az Patrik’inki kadar keyifsiz çıkıyordu

“Ne kadar şişkosun.”

“Konuşana bak!”

Anna ablasının aynadaki aksine bakarak, Erica’nın karnısını işaret etti. Erica Falck Anna gibi yanına dönünce, ona hak vermek zorunda kaldı. Amma da iriydi. Sanki devasa bir göbeğe, sırf laf olsun diye ufak tefek bir Erica ilıştırılmıştı. Tam olarak böyle hissediyordu. Karşılaştırma yapmak gerekirse, vücudu Maja’ya hamileyken mucizevi derecede esnekti. Ama bu sefer iki bebek taşıyordu.

Anna, bir kız kardeşin acımasız dürüstlüğüyle, “Sana biraz olsun imrenmiyorum” dedi.

Göbeğiyle ona çarpan Erica, “Çok teşekkürler” diye cevap verdi. Anna da ona çarptı ve ikisi de dengelerini yitirecek gibi oldular. Ayakta kalabilmek için bir süre kollarını sağa sola sallayarak sendelediler ama sonra o kadar şiddetli bir şekilde gülmeye başladılar ki yere oturmak zorunda kaldılar.

Erica gözlerindeki yaşları silerek, “Şaka gibi!” dedi. “Hiç kimse böyle görünmemeli. Barbapapa¹ ile *Monty Phyton* filminde incecik bir nane şekeri yiyince patlayan adamın karışımı gibiyir

“Doğrusu ikizlerin olacağı için sana sonsuz minnettarım. Sa-

1. Ünlü çizgi dizi *Tonton Ailesi*’nden pembe renkli, büyük ve tembül bir karakter (yayın)

yende, kendimi nispeten narin bir su perisi gibi hissediyorum.”

Erica ayağa kalmaya yeltenerek, “Bir şey değil” diye cevap verdi. Ama çabaları sonuçsuz kaldı.

Anna, “Dur, sana yardım edeyim” dedi ama o da yerçekimine karşı verdiği mücadeleyi kaybetti ve tekrar sırtüstü düştü. Birbirlerine bakarken ikisi de aynı şeyi düşünüyorlardı. Derken bir ağızdan bağırdılar: “Dan!”

Aşağı kattaki Dan’ın, “Ne oldu?” diye seslendiğini duydular.

“Ayağa kalkamıyoruz!” dedi Anna.

“Ne dedin?”

Dan’ın yukarıya çıktığını ve yerde oturdukları odaya doğru yürüdüğünü duydular.

Dan nişanlısı Anna’yla ablasının boy aynasının önünde oturduklarını görünce gülerek, “Siz ikiniz ne yapıyorsunuz böyle?” diye sordu.

Erica olabildiğince ciddi bir biçimde, “Ayağa kalkamıyoruz” diyerek elini uzattı.

Dan aşağıya incekmiş gibi yaparak, “Bekleyin de gidip forklifti getireyim” dedi.

Anna gülmekten yere serilirken, Erica, “Kes şunu” dedi.

“Pekâlâ, bir deneyeyim.” Dan Erica’nın elini tuttu ve onu çekmeye başladı. “Thhhhh!” diye homurdandı.

Erica yavaşça ayağa kalkarken, “Sakıncası yoksa ses efektlerini pas geç” dedi.

Dan, “Kahretsin, dev gibisin” diye söylenince, Erica onun koluna vurdu.

“Bunu daha önce yüzlerce kez söyledin ve böyle düşünen tek kişi sen değilsin. Neden bana bakmayı bırakıp küçük tumbulunla ilgilenmiyorsun?”

“Pekâlâ. Tabii.” Dan Anna’yı da yerden kaldırdı ve dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdu.

Erica Dan’ı dürterek, “Bunu yapacaksanız gidip kendinize bir oda bulun” dedi. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dan, “Burası zaten bizim odamız” diyerek Anna’yı tekrar öptü.

“Pekâlâ. O zaman buraya geliş sebebime odaklanalım” diyerek kız kardeşinin elbise dolabını açtı Erica.

Anna paytak paytak Erica’nın peşinden giderek, “Neden sana faydam dokunacağını düşünüyorsun, bilmiyorum” dedi. “Sana uyacak herhangi bir kıyafetim olduğunu sanmıyorum.”

Askıdaki kıyafetleri gözden geçiren Erica, “Ne yapsaydım yanı?” dedi. “Bu gece Christian’ın kitap lansmanı var ve içine girebildiğim tek şey Maja’nın Kızılderili çadırı.”

“Tamam, bir şey buluruz. Üzerindeki pantolon iyi görünüyor; sanırım sana uyabilecek bir gömleğim var. Zaten bana çok büyük geliyor.”

Anna dolapta asılı duran lavanta rengi, işlemeli tuniğe uzandı. Erica tişörtünü çıkardı ve Anna’nın yardımıyla tuniği başından geçirdi. Tuniği aşağıya indirmek tıpkı bir Noel sosisini doldurmak gibiydi ama başardı. Sonra aynaya döndü ve kendine eleştirel bir gözle baktı.

Anna, “Harika görünüyorsun” dedi. Erica ise cevap vermek yerine homurdandı. Vücudunun mevcut haliyle “harika” görünmesi düşünülemezdi ama en azından derli toplu ve özenli görünüyordu.

“Bu işimi görür” dedi. Tuniği kendi başına çıkarmaya çalıştı ama pes edip Anna’dan yardım almak zorunda kaldı.

Anna tuniği düzeltip askıya asarken, “Parti nerede?” diye sordu.

“Grand Otel’de.”

Anna, “Yayıncının ilk kitabını çıkaran bir yazara lansman partisi düzenlemesi büyük incelik” diyerek merdivenlere yöneldi.

“Yayınevi kitap konusunda gerçekten de çok hevesli. Ön siparişler de bir ilk roman için inanılmaz derecede iyiymiş; bu yüzden parti düzenlemekten ayrı bir mutluluk duyuyor-

lar. Yayıncıdan duyduğuma göre basın da kitabı epey destekliymiş.”

“Peki sen kitap hakkında ne düşünüyorsun? Sanırım sevdin; aksi halde yayıncına önermezdin. Ama gerçekten ne kadar iyi?”

“Şey...” Erica kardeşinin peşinden temkinli bir biçimde aşağıya inerken, kitap hakkında ne söyleyeceğini düşündü. “Büyülü bir kitap. Karanlık ve güzel; huzursuz edici ve güçlü... şey, kitabı tarif etmek için aklıma gelen en iyi kelime: büyülü.”

“Christian havalara uçmuş olmalı.”

“Evet, herhalde.” Erica mutfağa girerken sesi biraz şüpheli çıktı. Her şeyin yerini bildiği için, doğruca kahve makinesinin yanına gitti. “Aynı zamanda da...” Makinenin filtresine kahve doldururken kaşık sayısını şaşırmamak için konuşmaya ara verdi. “Kitabını basmayı kabul ettiklerinde mest olmuştu ama içimde, yazma sürecinin onda bazı şeyleri depres-tirdiğine dair bir his var. Kesin konuşamam çünkü onu çok iyi tanımıyorum. Neden tavsiyemi istediğinden emin değilim ama ona seve seve yardım ettim. Üstelik roman yazmadığım halde, taslak düzeltme konusunda oldukça deneyimliyim. Başlarda her şey yolundaydı ve Christian bütün önerilerime açıldı. Ama sonuna doğru, bazı konuları tartışmak istediğimde, ara sıra kendini geri çekmeye başladı. Tam olarak açıklayamıyorum. Gerçekten de biraz tuhaf biri. Belki de öylesine bir şeydir.”

“O zaman sanırım doğru mesleği buldu” dedi Anna ciddi-yetle.

Erica dönüp Anna’ya baktı. “Demek sadece şişko değilim, aynı zamanda da tuhafım öyle mi?”

“Bir de dalgınsın.” Anna başıyla Erica’nın az önce açtığı kahve makinesini işaret etti. “Önce suyunu koyarsan fena olmaz.”

Kahve makinesi Anna'ya katılırcasına pufladı ve Erica kardeşine ters ters bakarak kapatma düğmesine bastı.

* * *

İstemsizce hareket ederek, her zamanki ev işlerini halletti. Tabakları ve çatal-bıçakları çalkaladıktan sonra bulaşık makinesine yerleştirdi. Lavabonun giderindeki yemek artıklarını eliyle temizledi ve bulaşık deterjanı kullanarak mutfak fırçasıyla lavaboyu ovaladı. Sonra bulaşık bezini ıslattı, suyunu sıktı ve geride kalan kırıntıları ya da yapışkan yerleri temizlemek için masayı sildi.

Elin mutfığa girerken, “Anne, Sandralara gidebilir miyim?” diye sordu. On beş yaşındaki kızın yüzündeki küstah ifade, olumsuz bir yanıt duymaya hazır olduğunu gösteriyordu.

“Bunu yapamayacağını biliyorsun. Bu gece büyükbaban ve büyükannen geliyorlar.”

“Ama çok sık geliyorlar. Neden her seferinde burada olmak zorundayım ki?” Elin’in sesi yükseldi ve Cia’nın tahammül edemediği o mızıkçı tona büründü.

“Esas seni ve Ludvig’i görmek istiyorlar. Burada olmazsan hayal kırıklığına uğrayacaklarını biliyorsun.”

“Ama bu çok sıkıcı! Büyükkannem hep ağlıyor; büyükbabam da ona susmasını söylüyor. Ben Sandra’nın evine gitmek istiyorum. Bütün arkadaşlarım orada olacaklar.”

Cia bulaşık bezini durulayıp musluğun üstüne asarak, “Amma da abarttın” dedi. “Hepsinin’ orada olacağından şüpheliyim. Sandralara büyükkannen ile büyükbabanın ziyarete gelmedikleri başka bir akşam gidebilirsin.”

“Babam gitmeme izin verirdi.”

Cia’nın ciğerleri sıkışır gibi oldu. Bunu yapamazdı. Şu anda bu öfkeyle ve küstahlıkla başa çıkamazdı. Magnus işleri nasıl yoluna koymasına gerektiğini biliyordu. Elin’in ricasına ba-

kardı. Ama kendisi bunu yapamazdı. En azından tek başına.

“Baban şu anda burada değil.”

Elin, “Peki nerede?” diye haykırdı ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı. “Nereye gitti? Büyük olasılıkla senden ve dırđırından bıktı. Seni... seni kaltak!”

Cia’nın zihnine mutlak bir sessizlik çöktü. Sanki bütün sesler yitip gitmiş, etrafındaki her şey gri bir sise dönüşmüştü.

“O öldü.” Kendi sesi başka bir yerden geliyordu; sanki konuşan bir yabancıydı.

Elin annesine bakakaldı.

“O öldü” dedi Cia tekrar. Tuhaf bir şekilde sakinleşti; sanki kendine ve kızına yukarıdan bakıyor, sahneyi huzur içinde izliyordu.

Elin göğsü kilometrelerce koşmuş gibi inip kalkarak, “Yalan söylüyorsun” dedi.

“Yalan söylemiyorum. Polisler de böyle düşünüyorlar. Ve ben de doğru olduğunu biliyorum.” Ağzından bu sözcüklerin çıktığını duyduğunda, Cia bu açıklamanın ne kadar doğru olduğunu fark etti. Zayıf bir umuda sarılarak, bu gerçeğe inanmayı reddetmişti. Ama işin aslı, Magnus ölmüştü.

“Bunu nereden biliyorsun? Polisler nereden biliyorlar?” diye sordu Elin.

“Çünkü baban bizi durup dururken terk etmezdi.”

Elin bu fikrin zihnine kök salmasını önlemeye çalışırcasına başını iki yana salladı. Ama Cia kızının da gerçeği bildiğini gördü. Magnus asla ansızın çekip gitmezdi.

Mutfakta birkaç adım attı ve kollarını kızına doladı. Elin kaskatı kesildi ama sonra gevşedi ve sanki küçük bir çocukmuş gibi, annesinin kendisine sarılmasına izin verdi. Elin hıçkırarak ağlarken, Cia kızının saçlarını okşadı.

“Geçti artık” diye fısıldadı ve kızı kedere teslim olurken, kendi gücünün arttığını hissetti. “Bu akşam Sandralara gi-

debilirsin. Ben büyükannen ile büyükbabana gerekli açıklamayı yaparım.”

Christian Thydell aynada kendine baktı. Bazen kendi görüntüsü hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Kırk yaşındaydı. Yıllar bir şekilde akıp gitmiş, Christian çok geçmeden hem yaş alan hem de şakaklarına kırlar düşen bir adama bakar olmuştu.

“Ne kadar hoş görünüyorsun.”

Sanna arkasında belirip kollarını beline dolayınca, Christian sıçradı.

“Beni korkuttun. Bana böyle gizlice sokulma.” Sanna’nın kollarından sıyrıldı ve arkasını dönmeden önce, onun aynadaki kırgın yüz ifadesi gözüne ilişti.

“Üzgünüm.” Sanna yatağa oturdu.

“Sen de çok hoş görünüyorsun” dedi ve bu iltifatın Sanna’nın gözlerini ışıldattığını görünce kendini daha da suçlu hissetti. Aynı zamanda sinirlendi de. Sanna’nın tıpkı sahibinden ufacak bir ilgi gördüğünde kuyruğunu sallayan küçük bir köpek yavrusu gibi davranmasından nefret ediyordu. Karısı kendisinden on yaş küçüktü ama bazen Christian aralarında en az yirmi yaş varmış gibi hissediyordu.

“Kravatımı bağlamama yardım eder misin?” Sanna’nın yanına gitti, kadın ayağa kalktı ve kravatı ustalıkla bağladı. İlk denemede mükemmel bir iş çıkaran Sanna, bir adım geriye gidip eserini inceledi.

“Bu gece büyük ses getireceksin.”

Christian sadece, “Hmm...” diye cevap verdi çünkü karısının ne demesini beklediğini bilmiyordu.

“Anne! Nils bana vurdu!” Melker sanki peşinde bir kurt sürüsü varmış gibi odaya daldı. Sığınacak bir yer ararken, yapışkan parmaklarını karşısına çıkan ilk şeye doladı: Christian’ın bacaklarına.

“Kahretsin!” Christian sertçe beş yaşındaki oğlunu itti ama iş işten geçmişti. Pantolonunun her iki dizinin etrafında parlak ketçap lekeleri vardı şimdi. Öfkesini kontrol etmeye çalıştı; bunu yapmak son zamanlarda giderek zorlaşıyordu.

Üstünü değiştirmek için öfkeyle pantolonunun düğmelerini açarken, “Çocukların uslu durmalarını sağlayamaz mısın?” diyerek Sanna’ya çıkıştı. Sanna yapışkan parmaklarıyla yatağa doğru ilerleyen Melker’i yakalayarak “Eminim o lekeleri temizleyebilirim” dedi.

“Peki, bir saat içinde otelde olmamız gerekirken, bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun? Üstümü değiştirmem gerekecek.”

“Sanırım halledebilirim...” Sanna’nın sesi ağlamaklı çıkıyordu.

“Sen çocukları zapt et yeter.”

Sanna her kelimeyle birlikte irkildi; sanki Christian ona vurmuş gibi. Sonra cevap vermeden Melker’i kolundan tuttu ve odanın dışına sürükledi.

Sanna gittikten sonra, Christian bütün ağırlığını yatağa bırakarak oturdu. Aynada kendine baktı. Öfkeden dudaklarını sıkı bir adam gördü. Üzerinde takım elbiselerinden birinin ceketi, gömlek, kravat ve iç çamaşırı vardı. Dünyanın tüm yükü omuzlarına binmişçesine kamburlaşmıştı. Doğrulup göğsünü şişirmeye çalıştı. Şimdiden daha iyi görünüyordu.

Bu onun gecesi idi. Ve hiç kimse onu elinden alamazdı.

Gösta Flygare kahve demliğini karakolun küçük mutfağına giren Patrik’e doğru kaldırarak, “N’aber?” diye sordu.

Patrik kahve istediğini belirtmek için başını sallayıp masanın etrafındaki sandalyelerden birine çöktü. Köpek Ernst mola verdiklerini duyunca ağır adımlarla mutfağa geldi ve yere düşen lokmaları mideye indirmeyi umarak masanın altına uzandı.

“Al bakalım.” Gösta, Patrik’in önüne bir fincan sade kahve koyduktan sonra karşısına oturdu.

22

Kendisinden genç olan iş arkadaşını inceleyerek, “Biraz solgun görünüyorsun” dedi.

Patrik omuz silkti. “Sadece biraz yorgunum. Maja iyi uyuyamadığı için huysuzlanıyor. Erica da perişan durumda haliyle. Yani ev cephesinde işler pek de yolunda değil.”

“Daha da kötüleşecek” dedi Gösta.

Patrik güldü. “Vay be, ne güzel moral veriyorsun. Ama haklısın, muhtemelen kötüleşecek.”

“Magnus Kjellner’le ilgili yeni bir şey bulamadın mı?” Gösta masanın altına gizlice bir bisküvi uzattı ve Ernst kuyruğunu sevinçle Patrik’in ayaklarına vurdu.

Patrik kahvesinden bir yudum alarak, “Hayır, hiçbir şey bulamadım” dedi.

“Cia’nın yine uğradığını gördüm.”

“Evet, bunu takıntılı bir tür ritüel haline getirdi – gerçi sanırım bu şaşırtıcı değil. Kocasını aniden ortadan kaybolan bir kadının nasıl davranması beklenir ki?”

Ernst için masanın altına bir bisküvi daha uzatan Gösta, “Belki de birkaç kişiyle daha görüşmeliyiz” dedi.

“Aklında kim var?” Patrik kendi sesinin ne kadar kızgın çıktığını fark etti. “Ailesiyle ve arkadaşlarıyla konuştuk. Mahalledeki bütün kapıları çaldık, kayıp ilanları astık ve yerel gazete aracılığıyla bilgi talebinde bulunduk. Başka ne yapabiliriz ki?”

“Bu kadar kolay pes etmek sana göre değil.”

“Eh, başka önerilerin varsa, dinlemek isterim.”

Gösta alınmış gibi görünmediği halde, Patrik sert ses tonundan anında pişmanlık duydu. Daha sakın bir şekilde, “Adamın öldüğünü farz etmek kulağa korkunç geliyor” diye ekledi. “Ama eminim ki başına neler geldiğini ancak o zaman çözebiliriz. Bahse girerim adam kendi isteğiyle kaybolmadı; eğer elimizde bir ceset olsaydı, hiç değilse işe oradan başlardık.”

“Sanırım haklısın. Cesedinin herhangi bir yerde kıyıya

vuracağını ya da ormanda bulunacağını düşünmek korkunç. Ama ben de senin gibi hissediyorum. Yani, herhalde korkunç bir histir...”

Köpeğin ağırlığı altında giderek ısınan ayaklarını kıpırdatan Patrik, “Ne olduğunu bilmemek mi?” diye sordu.

“Yani, sevdiğin insanın nereye gittiğini bilmediğini düşünsene. Aynısı çocukları kaybolan anne babalar için de geçerli. Kayıplara karışan çocuklara adanmış bir Amerikan internet sitesi var. Sayfalarca kayıp çocuk resimleriyle dolu. Tek diyebileceğim... Yüce Tanrım.”

“Böyle bir şey olsaydı mahvolurdum” dedi Patrik. Ortalığı fırtına gibi birbirine katan kızını gözünün önüne getirdi. Onun elinden alındığını düşünmeye bile tahammülü yoktu.

“Siz ikiniz neyden bahsediyorsunuz? Buraya resmen ceneze havası hâkim.” Annika masaya oturup onlara katılırken, neşeli sesiyle ortamdaki kasveti dağıttı. Karakolun en genç üyesi olan Martin Molin de mutfaktan gelen seslerin ve kahve kokusunun cazibesine kapılarak Annika’nın peşinden içeri girdi. Babalık izninde olduğundan sadece yarı zamanlı olarak çalışıyordu ve iş arkadaşlarıyla zaman geçirip yetişkin sohbetlerine katılabileceği her fırsatı değerlendiriyordu.

Patrik konunun kapandığını belli eden bir ses tonuyla, “Magnus Kjellner’den bahsediyoruz” dedi. Diğerlerinin de mesajı almaları için konuyu değiştirdi.

“Küçük kızdan ne haber?”

Annika tuniğinin cebinden bazı fotoğraflar çıkararak, “Ha, bunları dün aldık” dedi.

“Bakın, ne kadar büyüdü.” Fotoğrafları masanın üzerine koydu ve Patrik ile Gösta sırayla hepsine göz attılar. Martin o sabah geldiğinde fotoğrafları önceden görmüştü.

“Ah, ne kadar güzel” dedi Patrik.

Annika başıyla onayladı. “On aylık oldu.”

Gösta içten bir ilgiyle, “Siz ikiniz ne zaman gidip onu eve

getireceksiniz?” diye sordu. Annika ile Lennart’ı evlat edinmeyi ciddi olarak düşünmeye ikna etme konusunda önemli bir rol üstlendiğinin farkındaydı. Bu yüzden fotoğraftaki küçük kıza özel bir ilgi duyuyordu.

“Şey, durum biraz karışık” dedi Annika. Fotoğrafları topladı ve dikkatlice cebine koydu. “Ama herhalde birkaç ay içinde sonuçlanır.”

“Uzun bir bekleyiş süresi olmalı.” Patrik ayağa kalktı ve fincanını bulaşık makinesine koydu.

“Evet, öyle. Ama aynı zamanda... Hiç olmazsa süreç başladı. Ve sonunda bizim olacağını biliyoruz.”

“Evet, tabii ki” dedi Gösta. İçgüdüsel olarak elini Annika’nın elinin üstüne koydu ve sonra geri çekti. Utanç içinde, “Evet, artık işe dönelim. Burada oturup çene çalacak vaktimiz yok” diye homurdanarak ayağa kalktı.

Miskin miskin mutfaktan çıkarken, üç iş arkadaşı da gülererek ona baktılar.

“Christian!” Buram buram parfüm kokan genel yayın yönetmeni yanına gelip ona sımsıkı sarıldı.

Christian onun aşırı şekerli parfüm kokusunu içine çekmemek için nefesini tuttu. Gaby von Rosen mütevazı bir kadın değildi. Her konuda aşırıya kaçardı: abartılı saç modelleri kullanır, çok fazla makyaj yapar, çok fazla parfüm sıkardı ve üstüne üstlük, en kibar tabirle ürkütücü denebilecek bir moda anlayışı vardı. O akşam, lansmanın şerefine cırtlak pembe bir döpiyes giymiş, ceketinin yakasına yeşil kumaştan bir gül takmış ve tehlikeli denebilecek kadar yüksek, ince topuklu ayakkabılar giymişti. Ama gülünç görünümüne karşın, İsveç’in çok ses getiren yeni yayınevinin başı olarak, hafife alınmaması gereken biriydi. Sektörde otuz yılı aşkın tecrübeye ve en az dili kadar keskin bir zekâya sahipti. Onu hafife alan rakipleri bir daha asla aynı hataya düşmezlerdi.

Yüzü sevinçle parlayan Gaby, Christian'la arasına biraz mesafe koyarak, "Çok eğlenceli bir akşam olacak!" dedi.

Hâlâ parfüm bulutunun içinde nefes almaya çalışan Christian sadece başıyla onaylayabildi.

"Otel görevlileri Lars-Erik ve Ulla-Lena harika bir iş çıkardılar" diye devam etti. "O kadar tatlı insanlar ki! Büfe de harika görünüyor. Burası eşsiz kitabını tanıtmak için kusursuz bir mekân. Ee, bu nasıl bir his?"

Christian nihayet kendini kurtarıp bir adım geriye gitmeyi başardı.

"Şey, itiraf etmem gerekirse, biraz gerçek dışı. Çok uzun zamandır bu roman üzerinde çalışıyordum... ve işte şimdi karşımda" diyerek, kapının yanındaki masada duran kitap yığınlarına baktı. Her nüshanın sırtında kendi isminin yanı sıra şu başlığı okuyabiliyordu: *Denizkızı*. Midesinin düğümlediğini hissetti. Bu gerçekten de oluyordu.

Gaby Christian'ın kolundan tutup onu çekştirerek, "Sana aklımızdakileri anlatayım" dedi. Christian direnmeden onu izledi. "Buradaki gazetecilerle görüşecek başlayacağız ki seninle rahatça ve sakince konuşabilsinler. Medyanın tepkisinden çok memnunuz. *Göteborgs Posten*, *Göteborgs Tidningen*², *Bohuslänningen* ve *Strömstads Tidning*'den gazeteciler geldi. Ulusal gazetelerden gelen kimse yok ama *Svenska Dagbladet*'te bugün yayımlanan övgü dolu eleştiriyi göz önüne alırsak, bu da sorun değil."

Christian sahnenin yanında yer alan ve basın mensuplarıyla konuşacağı platforma götürülürken, "Eleştiri mi?" diye sordu.

Onu duvarın dibinde duran bir sandalyeye oturtan Gaby, "Sonra anlatırım" dedi.

Christian durumu tekrar kontrol altına almaya çalıştı

ama kaçma şansının olmadığı bir kurutma makinesinin girdabına yakalanmış gibi hissediyordu. Gaby'nin onu çoktan geride bırakarak uzaklaşması, bu hissi pekiştiriyordu. Asistanlar sağa sola koşturuyorlar, masaları hazırlıyorlardı. Hiç kimse ona ilgi göstermiyordu. Christian bir an için gözlerini kapadı. Kitabı *Denizkızı'nı* ve bilgisayarın başında oturarak geçirdiği onca saati düşündü. Yüzlerce, binlerce saati. Onu, *Denizkızı'nı* düşündü.

“Christian Thydell?”

Bir ses onu hayalden uyandırınca, Christian başını kaldırdı. Karşısında dikilen adam elini kendisine doğru uzatmıştı ve tepki vermesini bekler gibiydi. Christian ayağa kalkıp adamın elini sıktı.

“Ben Birger Jansson, *Strömstads Tidning*'den.” Adam yere büyük bir kamera çantası koydu.

Nasıl davranması gerektiğinden emin olamayan Christian, “Ah, şey, hoş geldiniz. Lütfen oturun” dedi. Etrafta Gaby'yi aradı ama sadece giriş kapısının yakınlarında salınıp duran cırtlak pembe kıyafeti gözüne çarptı.

Jansson çevresine bakınarak “Kitabınızın tanıtımına oldukça önem veriyorlar” dedi.

Christian, “Evet, öyle görünüyor” diye cevap verdi. Sonra ikisi de suskunlaştı ve bir parça huzursuzlandı.

“Artık başlasak mı? Yoksa diğerlerini mi bekleysek?”

Christian muhabire boş boş baktı. O nereden bilecekti ki? Daha önce hiç böyle bir deneyimi olmamıştı. Ama Jansson kayıt cihazını masanın üstüne koyup çalıştırırken, gayet sakin görünüyordu.

Gözlerini Christian'a dikerek, “Evet” dedi. “Bu ilk romanınız, öyle değil mi?”

Christian bu cümleyi onaylamak dışında bir şey söyleyip söylememesi gerektiğini merak etti. Boğazını temizleyerek, “Evet” diye cevap verdi.

Jansson, “Ben çok beğendim” derken kaba ses tonu, iltifatını yalanlar nitelikteydi.

Christian, “Teşekkür ederim” dedi.

“Bu romanla ne anlatmak istediniz?” Jansson kayıt cihazını kontrol edip kaydettiğinden emin oldu.

“Ne mi anlatmak istedim? Aslında bilmiyorum. Bu bir roman, aklımın köşesinde duran ve gün yüzüne çıkması gereken bir hikâye.”

“Son derece karanlık bir hikâye. Hatta kasvetli bile denebilir” diyen Jansson, Christian’ın ruhunun derinliklerini görmeye çalışırcasına onu inceledi. “Topluma bu şekilde mi bakıyorsunuz?”

Telaş içinde söyleyecek zekice bir şeyler bulmaya çalışan Christian, “Kitap aracılığıyla vermeye çalıştığım mesaj, toplumla ilgi görüşümü yansıtıyor mu, bilmiyorum” dedi. Yazdıklarına hiç bu açıdan bakmamıştı. Bu hikâye o kadar uzun süredir bir parçası olmuş ve zihnini işgal etmişti ki sonunda onu kâğıda dökmeye mecbur kalmıştı. Ama toplum hakkında söylemek istedikleriyle bir ilgisi olabilir miydi? Bu daha önce hiç aklına gelmemişti.

Nihayet Gaby peşinde diğer muhabirlerle birlikte yanına gelerek yardımına koştu ve herkes birbiriyle selamlaşıp masanın etrafında yerini alırken, Jansson kayıt cihazını kapattı. Selamlaşma faslı birkaç dakika sürdü ve Christian düşüncelerini toparlamak için bu fırsattan yararlandı.

Sonra Gaby elini kaldırarak herkesin dikkatini talep etti.

“Edebiyat dünyasının yeni süper-yıldızı Christian Thydell’in şerefine düzenlenen bu tanıtıma hoş geldiniz. Yayıncıları olarak, hepimiz Christian’ın ilk romanı *Denizkızı*’nı sizlerle buluşturduğumuz için müthiş gurur duyuyoruz. Ve bu kitabın, uzun ve muhteşem bir yazarlık kariyerinin başlangıcı olduğunu düşünüyoruz. Christian henüz eleştirilerin hiçbirini görmedi. Bu yüzden Christian, birkaç gazete ismi vermem gerekirse, *Svens-*

ka Dagbladet, Dagens Nyheter, Arbetarbladet'te muhteşem eleştirilerin yer aldığını söylemekten büyük keyif alıyorum. Size birkaç alıntı okuyayım."

Gaby okuma gözlüklerini taktı ve önünde duran kâğıt yığınının uzandı. Beyaz gazete kâğıdının bazı bölümlerini işretlemek için pembe fosforlu kalem kullanılmıştı.

"Sıradan insanların sıkıntılarını geniş perspektifi gözden kaçırmadan betimleyen, dilsel açıdan ustalık derecesinde bir performans." Gaby Christian'a doğru başını sallayarak, "Bu yorum *Svenska Dagbladet*'tendi" diye açıkladı. Sonra sıradaki yoruma geçti. "Christian Thydell'in kitabını okumak hem keyif hem de acı veriyor çünkü yalın üslubu toplumun sahte güvenlik ve demokrasi vaatlerine ışık tutuyor. İnsanın etini bıçak gibi keserek derinlere inen ve vicdanına dokunan sözleri beni hummalı bir telaşla okumaya sevk etti ve tıpkı bir derviş gibi, ıstırap çektiren ama ruhu kusursuzca arındıran acının peşine düşmemi sağladı." Gaby gözlüğünü çıkarırken, "Bu da *Dagens Nyheter*'dendi" dedi ve eleştirilerden oluşan ufak yığını Christian'a uzattı.

Kulaklarına inanmakta zorluk çeken Christian, eleştirileri aldı. Hakkında yazılanları duymuş ve övgü yağmuru na tutulduğu için kendini iyi hissetmişti ama dürüst olması gerekirse, eleştirmenlerin neden bahsettiklerini anlamamıştı. Tek yaptığı onun hakkında yazmak ve hikâyesini anlatmaktı. Onun hakkında söylemek istediği her şeyi, ara sıra kendini tamamen tüketen bir biçimde açığa vurmuştu. Niyeti toplum hakkında herhangi bir mesaj vermek değildi. Sadece onun hakkında bir şeyler yazmak istemişti.

Ama yorumlara itiraz etmedi. Nasılsa kimse onu anlayamazdı; belki de her şeyi olurluna bırakmak daha iyiydi. Niyetini hiçbir zaman açıklayamayacaktı.

"Ne harika" derken, dudaklarından dökülen sözcüklerin kulağa ne kadar anlamsız geldiğini duydu.

Ardından başka sorular geldi. Kitabı hakkında daha çok övgü ve yorum yapıldı. Christian ise tek bir soruya bile mantıklı bir cevap veremediğini fark etti. Hayatının en kuytu köşelerine kadar sızan bir şeyi nasıl tarif edebilirdi ki? Üstelik bu sadece bir hikâye değildi – aynı zamanda bir yaşam mücadelesiydi. Acı hakkında bir yaşam mücadelesi. Elinden geleni yaparak, anlaşılır ve dikkatli bir biçimde konuşmaya çalıştı. Anlaşılan başarılı olmuştu, çünkü Gaby onu başıyla onaylayıp duruyordu.

Nihayet röportajlar bittiğinde, Christian'ın tek istediği eve gitmektir. Tamamen tükenmişti. Ama Grand Otel'in güzel yemek salonunda kalmaya mecburdu. Derin bir nefes aldı ve içeriye akın etmeye başlayan konuklarla tanışmaya hazırlandı. Gülümsedi ama bunun için kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok çaba sarf etmesi gerekti.

“Acaba bu gece ayık kalmayı başarabilir misin?” Erik Lind, partiye girmek için sırada bekleyen diğer insanlar onu duymasın diye sessizce karısına sataştı.

Fısıldama zahmetine girmeyen Louise, “Acaba bu gece ellerine hâkim olabilir misin?” diye cevap verdi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum” dedi Erik. “Ve lütfen sesini alçalt.”

Louise kocasını soğuk bir tavırla süzdü. Zarif bir adamdı – bu kadarını inkâr edemezdi. Ve bir zamanlar onu cazip bulmasının sebebi buydu. Üniversitede tanışmışlardı ve Erik Lind'i kapıldığı için, pek çok kız kendisine gıptayla bakmıştı. Erik o zamandan bu yana Louise'in ona duyduğu bütün aşkı, saygıyı ve güveni yavaş ama kesin bir şekilde tarihe gömmeyi becermişti. Louise'i ise becermiyordu. Tabii ki hayır. Öte yandan, evlilik dışı ilişkiler yaşamakta hiç zorlanmıyor gibi görünüyordu.

“Selam! Siz de mi buradasınız? Ne hoş!”, Cecilia Jansdot-

ter yanlarına geldi ve her ikisini de emrivaki bir biçimde yanaklarından öptü. Kendisi Louise'in kuaförüydü ve Erik'le son bir yıldır sevgililerdi. Ama tabii ki Louise'in bunu bilmediğini sanıyorlardı.

Louise gülümseyerek, "Selam Cecilia" dedi. Cecilia tatlı bir kızdı ve Louise kocasıyla yatan herkese kin besleyecek ol- saydı, Fjällbacka'da yaşamaya devam edemezdi. Üstelik, yıl- lar önce bunu umursamayı bırakmıştı. Nasılsa kızları vardı. Ve muhteşem bir şey keşfetmişti: tenekede şarap. Erik'e ne- den ihtiyaç duysundu ki?

"Fjällbacka'da bir yazarımızın daha olması ne kadar he- yecan verici! Önce Erica Falck ve şimdi de Christian." Cecilia neredeyse sevinçten havalara uçuyordu. "Onun kitabını oku- dunuz mu?"

"Ben sadece iş dergilerini okurum" dedi Erik.

Louise gözlerini devirdi. Hiç kitap okumadığını söyleyerek flört etmek tam da Erik'e özgüydü.

Paltosuna sıkıca sarınarak, "Yanımızda birer nüsha götü- rebileceğimizi umuyorum" dedi. İçeri girip ısınabilmek için sıranın biraz daha hızlı ilerlemesini istiyordu.

"Evet, ailenin kitap kurdu Louise'dir. Ama zaten insan ça- lışmayınca başka ne yapabilir ki? Değil mi tatlım?"

Louise onun iğneleyici yorumuna aldırış etmeden omuz silkti. Kızları küçükken evde kalması için ısrar edenin Erik olduğunu hatırlatmanın hiçbir yararı olmazdı. Ya da Erik'in kanıksadığı derli toplu evlerinde işlerin sorunsuzca yürüme- sini sağlamak için sabahtan akşama kadar köle gibi koştur- duğunu.

Sıra yavaş yavaş ilerlerken, havadan sudan konuşmaya devam ettiler. Sonunda lobiye girdiler ve yemek salonuna gi- den merdivenlerden inmeden önce paltolarını astılar.

Erik'in yakıcı bakışlarını üzerinde hisseden Louise doğru- ca bara gitti.

Göbeği önden giden Erica kapıdan çıkmadan önce Patrik ona bir öpücük vererek, “Kendini yorma” dedi.

Maja annesinin gittiğini görünce biraz mızımlandı ama Patrik onu *Bolibompa*’yı izlemesi için televizyonun önüne oturttuğu anda huysuzlanmayı kesti. Yeşil ejderhalı program yeni başlamıştı. Maja son birkaç aydır çok daha aksi ve başa çıkılması zor bir çocuk olmuştu ve “hayır” cevabını aldığında kapıldığı öfke nöbetleri, herhangi bir divayı bile kıskandırmaya yeterdi. Patrik onu biraz anlayabiliyordu. Maja doğmak üzere olan iki kardeşini, kaygıyla karışık bir heyecanla bekliyor olmalıydı. Yüce Tanrım. İkizler. Bunu Erica’nın on sekizinci haftasında yapılan ilk ultrasondan beri bildikleri halde, Patrik hâlâ bu haberi içine sindirememişti. Bazen bunca sorumluluğu nasıl yerine getireceklerini merak ediyordu. Bir bebekle bile yeterince zorlanmışlardı; iki tanesiy-le nasıl başa çıkacaklardı? Emzirme faslını, uyku düzenlerini ve diğer her şeyi nasıl idare edeceklerdi? Ayrıca üç çocuk ve bebek arabalarının sığacağı büyüklükte yeni bir araba almaları gerekiyordu. Hem bu hesaba katmaları gereken konulardan sadece bir tanesiydi.

Patrik kanepeye, Maja’nın yanına oturdu ve boşluğa baktı. Son zamanlarda çok yorgundu. Sanki enerjisi gittikçe azalıyormuş gibi hissediyordu; bazı sabahlar kendini yataktan sürüklemek bile başlı başına bir iş haline gelmişti. Ama belki de bu o kadar da tuhaf değildi. Evde olup biten her şeye – Erica’nın bitkin oluşuna ve Maja’nın da asi bir canavara dönüşmesine– ek olarak, işyerinde zor bir dönemden geçiyordu. Erica’yla tanıştığı yıllardan itibaren, o ve iş arkadaşları birçok zorlu cinayet soruşturması yürütmüşler; işinin kasvetli doğası ve patronu Bertil Mellberg’e karşı verdiği sürekli mücadeleye, Patrik’i olumsuz etkilemeye başlamıştı.

Şimdi de Magnus Kjellner’in ortadan kaybolması üzerinde çalışıyorlardı. Patrik içindeki hissin deneyimden mi yoksa

52

icgüdüden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama adamın başına bir şey geldiğinden emindi. Kjellner'in bir kazaya mı yoksa cinayete mi kurban gittiğini tahmin etmek imkânsızdı ama Patrik onun artık hayatta olmadığına dair polis rozetinin üstüne yemin edebilirdi. Her çarşamba, adamın giderek daha da ufak tefek ve pespaye görünen karısıyla karşılaşmak zorunda kalması gerçekten de sinirini bozmaya başlamıştı. Polisler ellerinden gelen her şeyi fazlasıyla yapmışlardı ama Patrik yine de Cia Kjellner'in yüzünü aklından çıkaramıyordu.

"Baba!" Maja düşündüğünden çok daha güçlü olan sesini kullanarak, Patrik'i düşüncelerinden uyandırdı. Maja televizyonu işaret ediyordu. Patrik derhal krize neyin sebep olduğunu gördü. Dalgınlığı sandığından çok daha uzun sürmüş olmalıydı çünkü *Bolibompa*'nın bittiğini ve Maja'yı biraz olsun bile ilgilendirmeyen bir yetişkin programının başladığını fark etti.

Ellerini kaldırarak, "Baba şimdi halledecek" dedi. "Pippi Uzunçorap'a ne dersin?"

Pippi o sıralar Maja'nın gözdesi olduğundan, Patrik kızının ne cevap vereceğini biliyordu. DVD'yi kutusundan çıkardı ve *Pippi Güney Pasifik'te* oynamaya başladığında tekrar Maja'nın yanına oturup kolunu omzuna doladı. Maja küçük, sıcak, evcil bir hayvan gibi, sevinçle Patrik'in koltukaltına sokuldu. Beş dakika sonra, Patrik uyuyakaldı.

Christian terden sıırılsıklam olmuştu. Gaby ona birazdan sahneye çıkma vaktinin geleceğini söylemişti. Yemek salonu ağzına kadar dolu değildi ama yaklaşık altmış kadar konuk, beklenti dolu yüz ifadeleriyle masalardaki yerlerini almışlardı. Önlerinde yemek tabakları ve bira bardakları ya da şarap kadehleri vardı. Christian hiçbir şey yiyememişti ama kırmızı şarap içiyordu. Bu kadar çok içmemesi gerektiğini bildiği halde, üçüncü kadehindeydi. Röportaj sırasında mikro-

fon kendisine uzatıldığında, sözcükleri geveleyerek konuşursa hiç de iyi olmazdı. Ama şarap içmezse, hiç konuşamayabilirdi.

Salonu incelerken birinin koluna dokunduğunu hissetti.

“Selam. Nasıl gidiyor? Biraz gergin görünüyorsun.” Erica endişeyle ona bakıyordu.

Christian “Sanırım sadece biraz heyecanlıyım” dedi. Hislerini paylaşacak birini bulduğu için rahatlamıştı.

“Neler hissettiğini çok iyi biliyorum” dedi Erica. “Ben de ilk kez Stockholm’de, ilk kitabını çıkaran yazarlar için düzenlenen bir etkinlikte seyirci karşısına çıkmıştım; sonrasında ise beni neredeyse sahneden kazıyarak indirmeleri gerekmişti. Sahnedeysen söylediğim tek bir şeyi bile hatırlayamıyorum.”

Christian elini boğazına götürerek, “İçimde beni de sahneden kazıyarak indireceklermiş gibi bir his var” dedi. Bir an için mektupları düşündü ve sonra paniğe kapıldı. Dizlerinin bağı çözüldü ve sırf kolundan tutan Erica sayesinde yüzüstü yere kapaklanmaktan kurtuldu.

“Aman dikkat” dedi Erica. “Anlaşılan birkaç kadeh içki yuvarlamışsın. Sahneye çıkmadan önce başka içmesen iyi olur.” Christian’ın elindeki kırmızı şarap bardağını dikkatli bir biçimde alıp en yakındaki masanın üzerine koydu. “Gaby seni ve romanını tanıtarak açılışı yapacak. Sonra sana birkaç soru soracağım – zaten soruları seninle daha önce konuşmuştuk. Güven bana. Tek sorun şu ki bu bedeni sahneye nasıl çıkaracağımı kara kara düşünüyorum.”

Erica gülmeye başladı, Christian da ona katıldı. Kahkahası içten değildi; sesi biraz yapmacık çıkıyordu ama şaka içe yaramıştı. Gerginliği kısmen geçti ve tekrar nefes alabildiğini hissetti. Mektuplarla ilgili bütün düşünceleri zihninin derinliklerine itti. En azından bu akşam onu etkilemelerine izin vermeyecekti. Denizkızı, kitap sayesinde bir ses sahibi

olmuş ve Christian'ın artık onunla işi bitmişti.

"Selam tatlım." Salona bakarken gözleri ışıldayan Sanna, yanlarına geldi. Christian onun bu anı fazlasıyla önemseydiğini biliyordu. Hatta belki de kendisinden bile daha çok önemsiyordu.

Christian, "Ne kadar hoş görünüyorsun" dedi ve Sanna bu övgünün tadını çıkardı. Gerçekten de çok hoş görünüyordu. Christian onunla tanıştığı için şanslı olduğunun farkındaydı. Sanna onun her haline katlanıyordu; hem de pek çok kişinin tahammül edebileceğinden daha fazlasına. Christian'ın içindeki boşluğu dolduramaması, Sanna'nın suçu değildi. Bu boşluğu muhtemelen hiç kimse dolduramazdı. Christian kollarını Sanna'ya dolayıp onu öptü.

"Siz ikiniz ne kadar tatlısınız!" Topuklu ayakkabılarını tıkrıdatarak uzun adımlar atan Gaby yanlarına geldi. "Birisi sana çiçek göndermiş, Christian."

Christian, Gaby'nin elindeki bukete baktı. Güzel ama sadeydi; sadece beyaz zambaklardan oluşuyordu.

İstemsizce titreyen parmaklarını bukete illeştirilen beyaz zarfa uzattı. Eli o kadar çok titriyordu ki zarfı güçlkle açtı; çevresindeki kadınların şaşkın bakışlarının farkında bile değildi.

Kart da son derece sadeydi. Kalın ve düz beyaz kartonun üzerindeki mesaj, siyah mürekkeple ve mektuplarda kullanılan zarif elyazısının aynısıyla yazılmıştı. Christian sözcüklere bakakaldı. Ve sonra gözleri karardı.

O, gördüğü en güzel insandı. Mis gibi kokuyordu ve uzun saçları beyaz bir kurdeleyle geride bağlanmıştı. Saçları o kadar parlaktı ki neredeyse gözlerini kısma ihtiyacı duymuştu. Ona doğru temkinli bir adım attı; bu güzelliği bütünüyle için sindirebileceğinden emin değildi. Kadın yaklaşmasına izin vermek için kollarını iki yana açınca, hızlı adımlarla ilerleyip ona sarıldı. Karanlıktan ve kötülükten uzaklaştı. Bunların yerine beyazlıkla, ışıkla, çiçeksi bir kokuyla ve yanağına değen ipek yumuşaklığındaki saçlarla sarmalandı.

Sonunda, isteksizce geri adım atarak “Sen benim annem misin?” diye sordu. Kadın başıyla onayladı. “Sahi mi?” Birinin içeri girmesini, nezaketsiz bir yorum yapmasını, her şeyi mahvetmesini ve sadece rüya gördüğünü söylemesini bekliyordu. Bu mükemmel yaratık, onun gibi birinin annesi olamazdı.

Ama kimse konuşmadı. Kadın sadece başıyla onaylayınca, adam kendine hâkim olamadı. Kendini tekrar tekrar kadının kollarına attı ve ondan hiç ayrılmak istemedi. Zihninde bir yerlerde yüzeye çıkmak isteyen başka görüntüler, kokular ve sesler de vardı ama kadının çiçekli parfümünde ve elbisesinin hışırtısında boğulmuşlardı. Adam bu görüntüleri bir kenara itti. Onları kaybolmaya, yerlerini yeni ve şaşırtıcı olan her şeye bırakmaya zorladı. İnanılmaz olan her şeye.

Başını kaldırıp yeni annesine baktı ve kalbi sevinçten iki kat hızlı atmaya başladı. Kadın elini tutup onu başka bir odaya götürdüğünde, epey istekli bir biçimde onunla gitti.

“Duyduğuma göre işler dün gece sarpa sarmış. Christian böyle bir etkinlikte bu kadar içerken ne düşünüyordu acaba?” Kenneth Bengtsson evde zorlu bir sabah geçirdikten sonra, ofise geç gelmişti. Ceketini kanepenin üzerine fırlattı ama Erik’in yergi dolu bakışı, ceketini alıp koridordaki askılardan birine takmasına neden oldu.

“Haklısın. Akşamın içler acısı bir şekilde noktalandığı kesin” dedi Erik. “Öte yandan, Louise kafayı bulmakta son derece kararlı görünüyordu; hiç olmazsa onun sarhoş haline tanık olmaktan kurtuldum.”

Kenneth Erik’e bakarak, “İşler sahiden de o kadar kötü mü?” diye sordu. Erik kişisel meselelerini nadiren paylaşırdı. Her zaman ketum biri olmuştu. Hem birlikte oynadıkları çocukluk dönemleri boyunca hem de birer yetişkin olduklarında. Sanki Kenneth’a zorla tahammül ediyormuş, kendisiyle vakit geçirme lütfunda bulunarak ona büyük bir iyilik yapıyormuş gibi davranıyordu. Eğer Kenneth’ın Erik’e verebileceği bir şey olmasaydı, arkadaşlıkları çoktan bitmiş olurdu. Tıpkı Erik’in üniversitede okuyup Göteborg’da çalıştığı ve Kenneth’ın Fjällbacka’da kalıp kendine ait küçük bir muhasebe şirketi açtığı dönemde olan da tam olarak buydu. Kenneth’ın şirketi yıllar içinde çok başarılı olmuştu.

Çünkü Kenneth oldukça yetenekliydi. Pek yakışıklı ya da

çekici olmadığının farkındaydı, ortalama bir zekâdan fazlasına sahip olduğu gibi bir yanılğı içinde de değildi. Ama rakamlar söz konusu olduğunda, harikalar yaratacak kadar eşsiz bir yeteneğı vardı. Bir kâr-zarar raporundaki ya da bilançodaki toplamlarla öyle ustalıklı oynuyordu ki muhasebe dünyasının David Beckham'ı olduğu söylenebilirdi. Bu yatkinlığı, vergi dairesini kendi tarafını tutmaya ikna etme kabiliyetiyle birleşince, Kenneth Erik için ansızın ve ilk defa çok değerli biri haline gelmişti. Erik son zamanlarda İsveç'in batı kıyısında kârlı bir girişim haline gelen inşaat sektörüne girerken bir iş ortağına ihtiyaç duyduğunda, doğal olarak Kenneth'ı tercih etmişti. Tabii ona yerini bilmesi gerektiğini açıkça belirtmişti çünkü Kenneth şirketin yarısına değil, yalnızca üçte birine sahipti; gerçi şirkete sağladığı katkılar düşünülürse, aslında yarısına sahip olması gerekirdi. Ama bunun bir önemi yoktu. Kenneth servet toplamak ya da güç sahibi olmakla ilgilenmiyordu. İyi olduğu konular üzerinde çalışmaktan ve Erik'in ortağı olmaktan memnundu.

Erik masasından kalkarak, "Louise konusunda ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum" dedi. "Eğer çocuklar olmasaydı..." Paltosunu giyerken başını iki yana salladı.

Kenneth ona hak verircesine, başıyla onayladı. Meseleyi bütün açıklığıyla biliyordu. Ve bunun çocuklarla hiçbir ilgisi yoktu. Erik'i boşanmaktan alıkoyan sebep, ortak paralarının ve malvarlıklarının yarısına Louise'in hak kazanacak olmasıydı.

"Ben öğle yemeğine çıkıyorum; bir süre dışarıda olacağım. Uzun bir öğle yemeğı olacak."

Kenneth, "Tamam" dedi. Uzun bir öğle yemeğı ha? Ah, tabii.

"Christian evde mi?" Erica, Thydellerin evinin terasında ayakta duruyordu.

Sanna kenara çekilip onu içeri almadan önce birkaç saniyeliğine duraksadı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yukarıda. Çalışma odasında. Bilgisayarın karşısında oturmuş, öylece ekrana bakıyor.”

“Sakıncası yoksa yukarı çıkıp onunla konuşabilir miyim?”

Sanna başıyla onayladı. “Tabii. Görünüşe göre hiçbir şey işe yaramıyor. Belki senin şansın yaver gider.”

Sanna’nın sesinde acıklı bir ton vardı; Erica bir an durup onu inceledi. Sanna yorgun görünüyordu. Ama Erica’nın tam olarak tanımlayamadığı bir sıkıntısı daha vardı.

“Neler yapabileceğime bir bakayım.” Erica irileşmiş karının bir eliyle destekleyerek, yavaşça merdivenleri çıktı. Son zamanlarda bunun gibi basit bir iş bile bütün enerjisini tüketiyordu.

“Selam.” Erica usulca kapıyı tıklattı ve Christian dönüp arkasına baktı. Çalışma sandalyesinde oturuyordu ama bilgisayar ekranı boştu. Erica köşede duran koltuğa oturarak, “Bizi dün çok korkuttun” dedi.

“Sanırım fazla çalışmaktan oldu” diye cevap verdi Christian. Ama gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve elleri titriyordu. “Ayrıca Magnus’un ortadan kaybolmasına da üzülüyorum.”

“Başka bir sebep olmadığından emin misin?” Erica’nın sesi istediğinden daha sert çıkmıştı. “Dün bunu yerde buldum ve yanımda getirdim.” Elini ceketinin cebine atıp beyaz zambak buketiyle birlikte gelen notu uzattı. “Düşürmüş olmalısın.”

Christian karta baktı.

“Kaldır şunu” dedi.

“Bu mesaj ne anlama geliyor?” Erica arkadaş olarak görmeye başladığı bu adama endişeyle baktı.

Christian cevap vermedi.

Erica sorusunu daha nazıkçe tekrarladı: “Bu ne anlama geliyor, Christian? Dünkü tepkin son derece şiddetliydi. Bu yüzden beni sadece çok çalıştığın için yorgun olduğuna inandırmaya çalışma.”

Christian yine bir şey demedi. Derken kapıda duran Sanna, ansızın sessizliği bozdu.

“Erica’ya mektuplardan bahset” dedi.

Sanna olduğu yerde kalıp kocasının cevap vermesini bekledi. Christian birkaç dakika daha sessiz kaldıktan sonra içini çekerek çalışma masasının en alt çekmecesini açtı ve küçük bir mektup yığını çıkardı.

“Bir süredir bu mektupları alıyorum” dedi.

Erica mektupları eline alıp sayfalara dikkatle göz attı. Beyaz yapraklar, siyah renkli mürekkeple doldurulmuştu. Ve bu el yazısının, yanında getirdiği karttaki yazının aynısı olduğu şüphe götürmezdi. Bazı sözcükler de tanıdıktı. Cümleler farklıydı ama tema aynıydı. En üstteki mektubu yüksek sesle okumaya başladı:

“O kadın yanı başında yürüyor, seni takip ediyor. Yaşamaya hakkın yok. Canın ona ait.”

Erica şaşkınlıkla Christian’a baktı. “Bu da ne demek oluyor? Sen bundan bir şey anlıyor musun?”

Christian seri ve kararlı bir biçimde, “Hayır” dedi. “Hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla bana zarar vermek isteyebilecek kimse yok. En azından, olduğunu sanmıyorum. Ve ‘o kızın’ kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.” Mektuplara uzanarak, “Bunları atmam gerekirdi” dedi. Ama Erica’nın mektupları bırakmaya niyeti yoktu.

“Polise bunlardan bahsetmelisin.”

Christian başını iki yana salladı. “Hayır, muhtemelen birisi benimle dalga geçiyor.”

“Bana pek şakaymış gibi gelmedi. Ve senin de bunu komik bulmadığını görebiliyorum.”

Sanna, “Ben de aynen böyle dedim” diye araya girdi. “Bence çok ürkütücü; özellikle de çocuklarımızın olduğu düşünülürse. Ya akli dengesi yerinde olmayan biri...” Sanna Christian’a baktı ve Erica bu konuşmayı ilk kez yapmadıkla-

rını anladı. Ama Christian inatla, başını tekrar iki yana salladı.

“Bunu büyötmek istemiyorum.”

“Bu mektuplar ne zaman gelmeye başladı?”

Sanna, “Kitabı yazmaya başladığında” deyince, kocası ona kızgın bir bakış attı.

“Sanırım öyle” diye itiraf etti. “Yaklaşık bir buçuk yıl önce.”

“Peki arada bir tür bağlantı olabilir mi? Kitabına gerçek bir karakter ya da olay dahil ettin mi? Yani onları kaleme aldığın için kendini tehdit altında hissedebilecek birileri var mı?” Erica gözlerini son derece rahatsız görünen Christian’dan ayırmadan konuşuyordu. Christian’ın bu konudan bahsetmek istemediğı belliydi.

Christian yüzünü buruşturarak, “Hayır, bu bir kurgu” dedi. “Kimse hikâyede kendini bulamaz. Taslağımlı okudun. Sence otobiyografik bir hali var mıydı?”

Erica omuz silkerek, “Bu benim anlayabileceğim bir şey değil” dedi. “Ama kendi deneyimlerimden biliyorum ki yazarlar kendi yaşamlarının bazı kesitlerini bilerek ya da bilmeyerek metinlerine serpiştirirler.”

“Ama ben öyle yapmadım!” diye tepki gösteren Christian sandalyesini geriye doğru itip ayağı kalktı.

Gitme vaktinin geldiğini fark eden Erica, oturduğu koltuktan kalmaya çalıştı. Ama ağır bedeni çabalarına direndi ve sadece birkaç kez homurdandığıyla kaldı. Christian’ın yüzündeki sert ifade yumuşadı ve Erica’ya yardım elini uzattı.

Daha sakın bir ses tonuyla, “Muhtemelen kaçığın teki bir kitap yazdığımı duyup tuhaf fikirlere kapılmıştır. Hepsi bu” dedi.

Erica gerçeğın bununla sınırlı olduğundan şüpheliydi ama bu düşüncesi somut bir kanıttan ziyade sezgilerine dayanıyordu. Arabasına doğru yürürken, Christian’ın çalışma masasının çekmecesinde altı değil de sadece beş tane mektup

olduğunu fark etmediğini umuyordu. Bu kadar cesurca bir adım atmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama madem Christian ona doğruyu söylemiyordu, o zaman kendi başına daha fazlasını öğrenmesi gerekecekti. Mektupların üslubu kesinlikle tehditkârdı ve Erica arkadaşının tehlike altında olabileceğinden korkmaya başladı.

“İptal etmek zorunda kaldığın randevular oldu mu?” Erik Cecilia’nın meme ucunu emdi. Kendi evinde ve yatağında serpe serpe uzanan Cecilia, soluğunu tuttu. Sahibi olduğu güzellik salonu da çok yakında, aynı binanın zemin katında yer alıyordu.

“Bu hoşuna giderdi, değil mi? Yani ajandamda sana yer açmak için müşterilerimin randevularını iptal etmem. Sana bu kadar önemli olduğunu düşündürten nedir?”

“Bundan daha önemli ne olabilir ki?” Erik dilini onun göğsünde gezdirdi ve daha fazla beklemek istemeyen Cecilia, onu üzerine çekti.

Sonrasında Christian’ın yanına uzanarak, başını koluna yasladı. Birkaç sert kıl yanağını gıdıkladı.

“Dün Louise’le karşılaşmak biraz tuhaftı. Ve de seninle.”

Uyuklamakta olan Erik, “Hmmm” diye cevap verdi. Metresiyle karısı ya da evliliği hakkında tartışmak istemiyordu.

Cecilia Erik’in göğsündeki kıllarla oynayarak, “Biliyorsun ki Louise’i severim” dedi. “Ve ilişkimizi bilseydi...”

Erik dirseklerinin üstünde doğrularak, “Ama bilmiyor” diye çıkıştı. “Ve asla öğrenmeyecek.”

Cecilia ona baktığında, Erik deneyimlerine dayanarak bu tartışmanın gidişatını tahmin etti.

“Er ya da geç öğrenmesi gerekecek.”

Erik kendi kendine iç geçirdi. Neden hep geçmişten ya da gelecekte bahsetmek zorundalardı? Bacaklarını yataktan aşağıya sarkıtıp giyinmeye başladı.

Cecilia, “Bu kadar erken mi gitmen gerekiyor?” diye sordu. Yüzündeki kırılgan ifade Erik’i daha da sinirlendirdi.

Gömleğinin düğmelerini iliklerken, “Yapılacak bir sürü işim var” diye kestirip attı. Burnuna hâlâ seks kokusu geliyordu ama ofiste duş alacaktı. Böyle durumlar için, işyerinde hep yedek kıyafetler bulundururdu.

“Yani hep böyle mi olacak?” Cecilia hâlâ yatakta uzanıyordu ve Erik gözlerini onun çıplak vücudundan ayıramıyordu. Diri memelerinin iri ve koyu renkli uçları, odanın serinliği yüzünden sertleşmişti. Erik hızlıca hesap yaptı. Aslında ofise gitmek için o kadar da acele etmesi gerekmiyordu; başka bir tura hayır demezdi. Cecilia’yı ikna etmek için biraz uğraşması gerekecekti ama vücudunda şimdiden artmaya başlayan heyecan, buna değeceğini söylüyordu. Yatağın ucuna oturdu ve Cecilia’nın yanağını okşarken, sesini ve yüz ifadesini yumuşattı.

“Cecilia” diye lafa girdi ve dudaklarından daha önce pek çok kez dökülen sözcükleri aynı rahatlıkla söylemeye devam etti. Cecilia bedenini ona bastırduğunda, gömleğinin üstünden memelerini hissetti. Elini uzatıp düğmelerini açmaya başladı.

Källaren restoranında geç bir öğle yemeğinden sonra, Patrik arabasını mimari bir ödül alması asla mümkün olmayan alçak ve beyaz binanın önüne park etti ve Tanumshede Karakolu’nun lobisine adım attı.

Annika okuma gözlüklerinin üzerinden bakarak, “Ziyaretçin var” dedi.

“Kim gelmiş?”

“Onu söyleyemem ama kendisi tam bir afet. Belki biraz balıketli olabilir ama bence onu seveceksin.”

Şaşkına dönen Patrik, “Neden bahsediyorsun sen?” dedi. Annika’nın neden birdenbire evli ve mutlu çiftlerin pezevenği rolüne soyunduğunu merak etti.

Annika, “Şahsen gidip görmek gerekecek. Ofisinde bekliyor” diyerek Patrik’e göz kırptı.

Patrik ofisine gitti ve aniden kapıda durdu.

“Selam tatlım” dedi. “Burada ne işin var?”

Erica masasının önündeki ziyaretçi sandalyesinde oturmuş, dalgın bir şekilde *Polis* dergisini karıştırıyordu.

Erica Patrik’in sorusunu duymazdan gelerek, “Öğle yemeğinden geç döndüğün kesin” dedi. “Karakolda yoğun bir gün böyle mi geçiyor?”

Patrik belli belirsiz kıkırdadı. Erica’nın onunla uğraşmaya bayıldığını biliyordu.

Çalışma koltuğuna oturarak, “Ee, burada ne yapıyorsun?” diye sordu. Karısını daha yakından incelemek için öne eğildi. Bir kez daha ne kadar güzel olduğunu gördü. Arkadaşı Alexandra Wijkner’ın öldürülmesi dolayısıyla, onu karakolda ilk kez ziyaret edişini hatırladı ve o zamandan bu yana daha da güzelleştiğini düşündü. Patrik günlük hayatın koşturması içinde, ara sıra bunu unutuyordu. Bir yığın iş hallederek, Maja’yı kreşe bırakıp tekrar alarak, market alışverişi yaparak ve akşamları bitkin bir halde kanepeye yığılıp televizyon izleyerek geçen günler birbirini kovalıyordu. Ama Patrik ara sıra, Erica’ya duyduğu aşkın sıradanlıktan ne kadar uzak olduğunu fark ediyordu. Ve Erica şu anda tam karşısında otururken, pencereden sızan kış güneşi sarı saçlarını aydınlatır ve karnında iki bebek taşırken, ona duyduğu aşkın, bütün ömrü boyunca sürecektir kadar güçlü olduğunu hissetti.

Patrik birdenbire Erica’yı dinlemediğini fark etti ve az önce dediklerini tekrarlamasını istedi.

“Diyordum ki bu sabah Christian’ı görmeye gittim ve onunla biraz sohbet ettim.”

“Ne durumda?”

“İyi görünüyordu; sadece biraz sarsılmış. Ama...” Erica dudağını ısırdı.

“Ama ne? Ben heyecanlı olmasının yanı sıra içkiyi fazla kaçırdığını düşünmüştüm.”

“Hımm. Şey, bence hepsi bu kadar değil.” Erica çantasından plastik bir poşet çıkarıp Patrik’e uzattı. “Bu kart dün Christian’a gönderilen çiçek buketine ilâştirilmiş. Bu ise yaklaşık bir buçuk yıl önce almaya başladığı mektupların altıncısı.”

Patrik plastik poşetin ağzını açarken, uzun uzun karısına baktı.

“Bence mektupları poşetten çıkarmadan okusan daha iyi olur. Christian ve ben zaten onlara dokunduk; bari başka parmak izi eklenmesin.”

Patrik tekrar Erica’ya baktı ama dediğini yaptı ve kartla mektubu poşetin içinden okudu.

Erica, “Sence bu ne anlama geliyor?” diye sorarak sandalyenin ucunda oturmak için öne doğru kaydı. Fakat sandalye devrilecek gibi olunca, ağırlığını çabucak arkaya vermek zorunda kaldı.

“Şey, her ikisi de kesin ifadeler içermedikleri halde tehdit mesajlarına benziyorlar.”

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ve her şeyi hafife alıyormuş gibi görünmeye çalışsa da Christian da böyle düşünüyor. Mektupları polise göstermeyi reddetti.”

“O zaman sen bunu nasıl?..” Patrik plastik poşeti havaya kaldırdı.

“Ee, şey, onları yanlışlıkla almış olmalıyım. Ne kadar şapşalım.” Başını yana eğerek şirin görünmeye çalıştı ama kocasını kandırmak o kadar da kolay değildi.

“Yani bunları Christian’dan çaldın mı?”

“Ben olsaydım ‘çalmak’ sözcüğünü kullanmazdım. Sadece onları bir süreliğine ödünç aldım.”

Patrik Erica’nın ne cevap vereceğini gayet iyi bildiği halde, “Peki bu... ödünç malzemeler konusunda tam olarak ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu.

“Belli ki birisi Christian’ı tehdit ediyor, o da korkuyor. Bugün onu gördüğümde korktuğunu anladım. Üstelik bu tehditleri çok ciddiye alıyor, yani neden polise gitmediğini bilmiyorum. Ama belki sen kart ile mektubu gizlice inceleyip işe yarar bir şey var mı diye bakabilirsin, öyle değil mi?” Erica en tatlı ses tonuyla konuşurken, Patrik pes edeceğini çoktan anlamıştı. Erica ne zaman bu ruh haline bürünse onunla baş etmek neredeyse imkânsız hale geliyordu; Patrik bunu zor da olsa öğrenmişti.

Ellerini kaldırarak, “Tamam, tamam” dedi. “Teslim oluyorum. Bakalım bir şey bulabilecek miyiz? Ama bu konu öncelikler listemin ilk maddelerinden değil.”

Erica gülümsedi. “Teşekkürler tatlım.”

Patrik, “Şimdi eve git ve biraz dinlen” dedi ama öne eğilip onu öpmeden duramadı.

Erica gittikten sonra, kendini tehdit mesajlarının bulunduğu plastik poşeti amaçsızca sallarken yakaladı. Beyni uyuşuk ve inatçıydı ama yine de içeride bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı. Christian ve Magnus arkadaşlardı. Yoksa?.. Patrik bu fikri derhal geri plana atsa da düşünmeden edemiyordu. Karşısındaki duvara yapıştırdığı fotoğrafa baktı. Arada bir bağlantı olabilir miydi?

Bertil Mellberg bebek arabasını iterken, Leo her zamanki gibi mutlu ve neşeli bir şekilde yerinde oturuyor ve ara sıra yeni çıkan iki alt dişini göstererek gülümsüyordu. Mellberg’in köpeği Ernst, bugün karakolda kalmıştı. Aksi halde o da genellikle bebek arabasının yanında yürür ve hızla en önemseydiği kişi haline gelen Leo’yu hiçbir şeyin tehdit etmediğinden emin olurdu. Mellberg’e gelince; Leo çoktan dünyasının merkezi haline gelmişti.

Mellberg birine karşı bu kadar güçlü duygular hissetmenin mümkün olabileceğini dahi bilmezdi. Bebeğin doğumun-

da bulunup da onu ilk kez kucaklayan kişi olduğundan beri, sanki Leo kalbini sımsıkı kavramıştı. Mellberg Leo'nun büyükannesine de büyük bir sevgi duyuyordu ama bu ufacık velet, en çok önem verdiği kişiler listesinin en başındaydı.

Mellberg bebek arabasını isteksizce karakola doğru sürdü. Aslında öğle arasında iş arkadaşı Paula, partneri Johanna bazı işleri hallederken Leo'ya bakacaktı. Ama Paula bir aile içi şiddet ihbarı üzerine, eski kocasının “evire çevire dövüğü” bir kadına yardım etmek için çıkmak zorunda kalınca, Mellberg hemen devreye girmiş ve bebeği dolaştırmak için gönüllü olmuştu. Şimdi de Leo'yu geri götürme vakti gelmişti. Mellberg yakında doğum iznine çıkacak olan Paula'yı fena halde kısıkanıyordu. Leo'yla daha çok zaman geçirebilmek için, kendi çalışma saatlerinden seve seve fedakârlık edebirdi. Hatta, bu o kadar da kötü bir fikir olmayabilirdi. İyi bir patron olarak, astlarına mesleklerinde daha çok ilerleme fırsatı sunmalıydı. Üstelik, Leo'nun en başından beri örnek alabileceği güçlü bir erkek figürüne ihtiyacı vardı. İki annesi olan Leo'nun baba eksikliği duymaması için en iyi çözümü bulmaları ve ona ayakları yere basan, gerçek bir erkeği örnek alma fırsatı sunmaları gerekirdi. Mesela kendisi gibi.

Mellberg karakolun ağır ön kapısını kalçasıyla ittirdi ve bebek arabasını içeriye çekti. Onları gören Annika'nın yüzü aydınlandı, Mellberg'in de gururdan koltukları kabardı.

Mellberg'in bebek arabasını içeriye sokmasına yardım etmek için ayağa kalkan Annika, “Demek siz ikiniz ufak bir gezintiye çıktınız” dedi.

Mellberg bebeğin sokak giysilerini dikkatle çıkarırken, “Evet, kızların biraz yardıma ihtiyaçları vardı” dedi. Annika onu keyifle izledi. Belli ki mucizeler devri henüz kapanmamıştı.

Leo'yu bebek arabasından çıkarıp kucağına alan Mellberg, “Gel bakalım evlat, gidip annen burada mı bakalım” dedi.

Annika danışmadaki yerine oturarak, “Hayır, Paula henüz dönmedi” diye seslendi.

“Ya, ne kadar yazık.” Leo’yu kucağında taşıyarak mutfığa giden Mellberg, halinden memnun bir şekilde, “Anlaşılan yaşlı büyükbabayla biraz daha vakit geçireceksin” dedi. Birkaç ay önce Rita’nın yanına taşındığında, kızlar ona Büyükbaba Bertil diye hitap etmeyi önermişlerdi. Bu yüzden her fırsatta, kendisine büyük keyif veren bu sıfatı kullanıyordu. Büyükbaba Bertil.

Ludvig’in doğum günüydü ve Cia gayet sıradan bir kutlama günümüştü gibi davranmaya çalışıyordu. Ludvig on üç yaşına basmıştı. Onu doğumevinde dünyaya getirmesinin ve babayla oğul arasındaki inanılmaz benzerliğe gülmesinin üzerinden tam olarak bu kadar yıl geçmişti. Ama artık Ludvig’e bakarken bile, içten içe ne kadar zorlandığını itiraf etmesinin vakti gelmişti. Yeşil hareli kahverengi gözlerine ve yazın başında bile neredeyse beyaza çalacak kadar sararmış saçlarına bakarken. Ludvig’in dış görünüşü ve tavırları Magnus’u aratmıyordu. İkisi de uzun boylu ve zayıftı. Oğlu kendisine sarıldığında, Cia kendini sanki kocasının kolları arasındaymış gibi hissediyordu. Elleri bile benziyordu.

Parmakları titreyen Cia, kremayı katlı pastanın üstünde gezdirerek Ludvig’in adını yazdı. Babayla oğulun başka bir ortak noktaları daha vardı. Koca bir pastayı tek başına mideye indirebilen Magnus’un bir gram bile almaması büyük haksızlıktı. Cia’nın kilo alması içinse, tarçınlı bir çöreğe bakması dahi yeterliydi. Ama şimdi, her zaman hayal ettiği kadar zayıftı. Magnus ortadan kaybolduğundan beri, fazlalıkları eriyip gitmişti. Ne zaman bir şeyler yemeye çalışsa, lokmalar ağzında büyüyordu. Sabah uyanır uyanmaz midesine oturan ve gece yatağa girip huzursuz bir uykuya dalıncaya kadar orada kalan yumru, yemeğe çok az yer bırakıyordu. Ama

Cia görüntüsünü gitgide daha da az önemser olmuştu. Hatta artık aynaya bile bakmıyordu. Magnus yokken, nasıl göründüğünün ne önemi vardı ki?

Bazen Magnus'un gözünün önünde ölmüş olmasını diliyordu. Kalp krizi geçirerek ya da araba çarpması sonucunda. Ne olsa kabulüydü; böylece Magnus'a ne olduğunu bilir ve onun için bir cenaze düzenler, malvarlığını devralabilir ve birisi öldükten sonra yapılması gereken her türlü işle ilgilenebilirdi. O zaman belki de kederin acısını hissedebilirdi; ta ki acısı giderek hafifleyene ve geriye güzel anılarla harmanlanmış sönük bir kayıp acısı kalana dek.

Şimdiyse elinde hiçbir şey yoktu. Kocaman bir boşlukta yaşıyormuş gibi hissediyordu. Magnus gitmişti ve acısını çıkarabileceği hiçbir şey bulamıyor, bir türlü hayatına devam edemiyordu. Kendini işe dönebilecek kadar iyi hissetmiyordu ama daha ne kadar hastalık izni kullanabileceğini bilmiyordu.

Doğum günü pastasına baktı. Kremayla isim yazma işini yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Pastanın üzerindeki marzipanı kaplayan eğri büğrü yazıyı okumak imkânsızdı. Bu görüntü Cia'nın kalan bütün enerjisini emdi. Yere yığıldı, başını buzdolabına yasladı ve içinden taşarak dışarıya çıkmayı talep eden hıçkırıklarını serbest bıraktı.

"Ağlama anneciğim." Cia omzunda bir el hissetti. Bu Magnus'un eliydi. Hayır, Ludvig'inkiydi. Cia başını iki yana salladı. Gerçeklik algısını yitirmeye başladığını hissetti. Her şeyi boş vermek ve kaçıp kendisini beklediğini bildiği karanlığa sığınmak istedi. İzin verecek olursa, bu güzel ve ılık karanlık onu sonsuza dek sarmalayacaktı. Ama gözyaşlarının arasından o kahverengi gözlerle sarı saçları gördü ve pes edemeyeceğini anladı.

"Pasta" diye hıçkıran Cia ayağa kalkmaya çalıştı. Ludvig ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra, krema tabancasını elinden aldı.

“Ben hallederim anneciğim. Ben pastayla ilgilenirken neden gidip biraz uzanmıyorsun?”

Ludvig annesinin yanağını okşadı. On üç yaşındaydı ama artık bir çocuk değildi. Babasının yerini almıştı. Annesinin küçük Magnus’uydu, onun dayanağıydı. Cia onun bu rolü üstlenmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu; Ludvig hâlâ çok küçüktü. Ama onunla rolleri takas etmekten başka bir şey yapacak gücü yoktu.

Ludvig bir bıçak çıkarıp doğum günü pastasının üzerindeki krema topaklarını sıyrırken, Cia gözyaşlarını gömleğinin koluna sildi. Cia’nın mutfaktan çıkmadan önce gördüğü son şey, oğlunun kendi adının baş harfine şekil vermek üzere dikkat kesilmesiydi. Ludvig’in L’sine.

Anne usulca oğlunun saçlarını tararken, "Sen benim yakışıklı küçük oğlumsun, bunu biliyorsun değil mi?" dedi.

Oğlan sadece başıyla onayladı. Evet, bunu biliyordu. O Anne'nin yakışıklı küçük oğluydu. Onlarla birlikte eve gelmesine izin verildiğinden beri annesi bunu defalarca tekrarladığı halde aynı şeyi duymaktan hiç bıkmamıştı. Bazen daha öncesini düşünüyordu. Karanlığı ve yalnızlığı. Ama tek yapması gereken, artık annesi olan güzel imgeye bakmaktı; o zaman diğer her şey gözden kayboluyor, yitip gidiyor ve son buluyordu. Sanki hiç var olmamışlar gibi.

Banyodan yeni çıkmıştı. Annesi onu sarı çiçekli yeşil bornozuna sarmıştı.

"Canımın içi dondurma yemek ister mi?"

"Onu şımartıyorsun." Kapının ağzında Baba'nın sesi duyuldu. Banyo fayanslarına çarpıp seken sözcüklerin haşinliğinden sakınmak için bornozuna sokulup kapüşonunu başına geçirdi. Tekrar yüzeye çıkan karanlıktan gizlendi.

"Sadece onu bu şekilde şımartarak ona iyilik yapmadığını söylemeye çalışıyorum."

"Yani oğlumuzu nasıl yetiştireceğimi bilmediğimi mi ima ediyorsun?" Anne'nin gözleri dipsiz bir kuyu gibi karardı. Sanki sadece Baba'ya bakarak onu yok etmek istiyormuş gibi. Ve her zamanki gibi Anne'nin kızgınlığı karşısında, Baba'nın

kendi öfkesi eriyip gitti. Sanki küçüldü ve eciş bücüş oldu. Ufak tefek, silik bir baba haline geldi.

Yere bakarak, “Sen en iyisini bilirsin” diye mırıldandı ve gitti. Sonra ayak seslerinin giderek uzaklaştığını ve ön kapının yavaşça kapandığını duydular. Baba yine yürüyüşe çıkıyordu.

Anne dudaklarını yeşil bornozun altına gizlenmiş kulağına yaklaştırarak, “Ona aldırış etmeyeceğiz” diye fısıldadı. “Çünkü sen ve ben birbirimizi seviyoruz. Sadece sen ve ben.”

Oğlan küçük, evcil bir hayvan gibi annesine sokularak avunmaya çalıştı.

“Sadece sen ve ben” diye fısıldadı.

Patrik cuma sabahı kızını çaresiz bir halde kreşteki öğretmeni Ewa'ya bırakmaya çalıştığında, kısıtlı kelime dağarcığının büyük bir kısmını tüketen Maja, "Hayır! İstemiyorum!" diye feryat etti. Maja babasının bacaklarına yapışarak ağlamayı sürdürdü; ta ki Patrik sonunda kızının parmaklarını zorla ve teker teker gevşetmeyi başarana dek. Kollarını hâlâ kendisine doğru uzatan Maja'yı götürürlerken yüreği sızladı. Arabasına yürürken, kızının gözyaşları içinde "Baba!" diye seslenişi zihninde yankılandı. Uzun bir süre öylece oturdu ve anahtarı elinde tutarak, ön camdan dışarı baktı. Aynı şey iki aydır tekrarlanıyordu ve hiç şüphe yoktu ki Maja, Erica'nın hamileliğine bu şekilde tepki veriyordu.

Her sabah bu mücadelenin sıkıntısını çekmek zorunda kalan kişi ise Patrik'ti. Aslında bu iş için gönüllü olmuştu. Erica için Maja'yı giydirip soyamak çok zordu. Kızının ayakkabı bağcıklarını bağlamasına yardım etmek üzere çömelmesi bile düşünülemezdi. Yani Patrik'ten başka seçenekleri yoktu. Ama bu günlük mücadele kreşe varmadan çok daha önce başladığından, Patrik'in sinirlerini bozmaya başlamıştı. Sabahları giyinme vakti gelir gelmez, Maja direnmeye başlıyordu. Patrik utanarak itiraf ediyordu ki bazen çok bun alıyor ve Maja'yı biraz sertçe kavrayıp avaz avaz bağırmasına neden oluyordu. Sonra da dünyanın en kötü babasıymış gibi hissediyordu.

Yorgun bir halde gözlerini ovuşturdu, derin bir nefes aldı ve kontak anahtarını çevirdi. Ama Tanumsehede'ye gideceğine içgüdüsel olarak yolunu değiştirip Kullen'in dışındaki yerleşim bölgesine doğru ilerlemeye başladı. Kjellner ailesine ait olan evin önüne park etti ve biraz tereddütle, ön kapıya doğru yürüdü. Geleceğini önceden haber vermesi gerekirdi ama artık buraya kadar geldiğine göre, bunun için çok geçti. Eli ni kaldırdı ve beyaz boyalı ahşap kapıya sertçe vurdu. Kapıda hâlâ bir Noel süsü asılıydı; anlaşılan hiç kimse bunu indirmeyi akıl etmemişti.

İçeriden hiçbir ses gelmeyince Patrik tekrar kapıyı çaldı. Belki de evde kimse yoktu. Ama sonra ayak sesleri duydu ve Cia kapıyı açtı. Patrik'i görünce bütün vücudu kaskatı kesildi. Patrik aceleyle başını iki yana salladı.

"Hayır, buraya geliş sebebim o değil" dedi ve ikisi de neyi kastettiğini anladılar. Cia'nın omuzları gevşedi, Patrik'i içeri almak için kenara çekildi.

Patrik ayakkabılarını çıkardı ve ceketini Kjellner çocuklarının paltolarını ve ceketlerini taşıyan askılığın boşta duran birkaç kancasından birine astı.

Muğlak varsayımlardan öteye gitmeyen fikirlerinden nasıl bahsedeceğini düşünürken, "Sohbet etmek için uğramaya karar verdim" dedi.

Cia başıyla onaylayarak, girişin sağında bulunan mutfığa doğru yürüdü. Patrik peşinden gitti. Buraya daha önce birkaç kez gelmişti. Magnus ortadan kaybolduktan sonra mutfak masasında oturmuşlar ve tekrar tekrar her şeyin üstünden geçmişlerdi. Cia'ya asla gün yüzüne çıkmaması gereken konular hakkında sorular sormuş ama Magnus Kjellner ön kapıdan geri dönmediğinden beri, bu konular da özel olmaktan çıkmıştı.

Ev değişmemiş gibi görünüyordu. Zevkli, sıradan ve biraz düzensizdi; her yerde dağınık çocukların izleri vardı. Ama

Patrik ve Cia son kez burada oturduklarında, hâlâ umutları tükenmemişti. Şimdiyse hem evin tamamına hem de Cia'nın üzerine bir teslimiyet havası çökmüştü.

"Biraz pasta kaldı. Dün Ludvig'in doğum günüydü" dedi Cia umursamazca. Pastanın kalan çeyreğini buzdolabından çıkarmak üzere ayağa kalktı. Patrik itiraz edecek oldu ama Cia çoktan tabakları ve çatalları masaya dizmişti. Patrik de öğle yemeğinde pasta yemek zorunda kalacağını fark etti.

Kendine ince bir dilim pasta keserken olabildiğince kibar bir biçimde, "Oğlunuz kaç yaşına bastı?" diye sordu.

Cia kendisine de küçük bir dilim pasta alırken, belli belirsiz gülümseyerek, "On üç" dedi. Patrik Cia'nın son birkaç ayda ne kadar zayıfladığını görünce, keşke ona daha fazla yedirmenin bir yolu olsaydı diye düşündü.

"Harika bir yaş" dedi. Sesinin ne kadar yapmacık çıktığını fark edince, "Belki de değildir" diye ekledi. Pastanın içindeki krem şanti ağzında büyür gibi oldu.

Çatalıyla tabağını tıngırdatan Cia, "Babasına çok benziyor" dedi. Sonra çatalını bırakıp Patrik'e baktı. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Patrik boğazını temizledi. "Gerçekten de yanılıyor olabilirim ama elimizden geleni yapmamızı istediğinizi biliyorum; bu yüzden eğer sizi rahatsız ettiysem bağışlayın..."

Cia sözünü keserek, "Sadede gelin" dedi.

"Pekâlâ. Ee, merak ettiğim bir şey var. Magnus, Christian Thydell'le arkadaştı, öyle değil mi? Peki nasıl tanıştılar?"

Cia şaşkınlıkla Patrik'e baktı ama soru sorarak misilleme yapmadı. Bunun yerine, durup Patrik'in sorusunu düşündü.

"Gerçekten bilmiyorum. Sanırım Christian Sanna'yla birlikte buraya taşındıktan hemen sonra tanıştılar. Sanna bir Fjällbacka kızı, anlarsınız ya. Aradan yedi yıl geçmiş olmalı. Evet doğru, çünkü Sanna hemen ardından Melker'e hamile kaldı ve çocuk şu anda beş yaşında. Amma hızlı çocuk sahibi

oldular diye düşündüğümüzü hatırlıyorum.”

“Peki sizin ve Sanna’nın aracılığıyla mı tanıştılar?”

“Hayır, Sanna benden on yaş küçük olduğu için önceden arkadaş değildik. Dürüst olmam gerekirse, nasıl tanıştıklarını hatırlayamıyorum. Sadece Magnus’un Christian ile Sanna’yı yemeğe davet etmemiz gerektiğini söylediğini anımsıyorum; sonra da çok sık görüşmeye başladık. Sanna’yla pek fazla ortak noktamız yok ama o iyi bir kız; ayrıca hem Elin hem de Ludvig küçük oğlanlarla oynamanın eğlenceli olduğunu düşünüyorlar. Ve Christian’ı Magnus’un diğer arkadaşlarıyla kıyaslamam gerekirse, kendisi hakkında çok daha olumlu bir görüşe sahibim.”

“Peki onlar kim?”

“Magnus’un eski çocukluk arkadaşları: Erik Lind ve Kenneth Bengtsson. Onlarla ve eşleriyle aynı ortamda bulundum ama sırf Magnus istediği için. Benim görüşüme göre çok farklı insanlara benziyorlar.”

“Peki ya Magnus ve Christian? İkisi yakın arkadaş mıydı?”

Cia gülümsedi. “Christian’ın hiç yakın arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Biraz kasvetli biri ve onu yakından tanımak kolay değil. Ama Magnus yanındayken bambaşka biri olurdu. Kocamın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Herkes onu severdi. İnsanları rahatlatırdı.” Cia güçlükle yutkundu ve Patrik onun kocasından bahsederken geçmiş zaman kipi kullandığını fark etti.

“İyi ama neden bana Christian’ı soruyorsunuz?” dedi Cia. Sonra endişeli bir ses tonuyla, “Sakın onun başına da bir şey geldiğini söylemeyin,” diye ekledi.

“Hayır, hayır. Ciddi bir şey yok.”

“Kitap lansmanında olanları duydum. Ben de davetliydim ama Magnus olmadan gitmemin tuhaf kaçacağını düşündüm. Umarım Christian lansmana katılamadığım için gücenmemiştir.”

“Gücendiğini sanmam” dedi Patrik. “Ama anlaşılan birisi ona bir yılı aşkın bir süredir tehdit mektupları gönderiyormuş. Boşa kürek çekiyor olabilirim ama Magnus’un da benzer bir mektup alıp almadığını öğrenmek istedim. Birbirlerini tanıyorlardı; belki arada bir tür bağlantı olabilir.”

“Tehdit mektupları mı? Sizce böyle bir şey olsaydı anlatmaz mıydım? Magnus’u bulmanıza yardımcı dokunabilecek herhangi bir bilgiyi neden saklayayım ki?” Cia’nın sesi yükselerek tiz bir tona büründü.

Patrik aceleyle araya girerek, “Eminim haberiniz olsaydı bize söylerdiniz” dedi. “Ama belki de Magnus sizi üzmemiştir.”

“O zaman size ne anlatmamı bekliyorsunuz?”

“Deneyimlerine göre, kocalar kendilerini rahatsız eden şeylerden özel olarak bahsetmeseler de eşler bazı şeyleri sezebilirler. En azından benim karım bunu yapabiliyor.”

Cia tekrar gülümsedi. “İşte bu konuda haklısınız. Ve bu doğru. Magnus’u rahatsız eden bir şey olsaydı, bunu anlardım. Ama kocam her zamanki gibi tasasızdı. O dünyanın en istikrarlı ve güvenilir insanıydı; daima neşeli ve iyimserdi. Bazen bu halini sinir bozucu bulurdum ve itiraf etmeliyim ki öfkeli veya üzgün anlarımda olumsuz tepki vermesi için onu ara sıra kışkırtmaya çalışırdım. Ama asla başarılı olamazdım. Magnus görüldüğü gibi bir adamdı. Eğer bir şey onu rahatsız etseydi, bana söylerdi. Eğer bir sebepten ötürü bunu yapmama ya karar verseydi bile, ben yine de ters giden bir şeyler olduğunu fark ederdim. Magnus benim hakkımdaki her şeyi bilirdi; ben de onun hakkındaki her şeyi bilirdim. Birbirimizden hiç sır saklamazdık.” Cia büyük bir özgüvenle konuştu ve Patrik onun içten olduğunu sezdi. Ama yine de bazı şüpheleri vardı. Başka bir insan hakkındaki her şeyi bilmek imkânsızdı. Sevdığınız ve hayatınızı paylaşmayı seçtiğiniz kişi söz konusu olsa bile.

Patrik Cia’ya baktı. “Lütfen çok ileri gidiyorsam beni ba-

ğışlayın ama sakıncası yoksa eve göz atabilir miyim? Sadece Magnus'un nasıl biri olduğunu daha iyi anlamak için." Magnus'tan zaten ölmüş gibi bahsettikleri halde, Patrik son cümlesini bu şekilde kurduğu için pişman oldu. Ama Cia yorum yapmadı. Bunun yerine, kapıyı işaret etti ve şöyle dedi:

"İstedığınız kadar etrafa bakın. Ciddiyim. Ne isterseniz yapın, bana aklınıza gelen her soruyu sorun ama yeter ki onu bulun." Gözyaşını elinin tersiyle ve neredeyse öfkeyle sildi.

Patrik Cia'nın bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu sezdi ve fırsattan istifade kalkıp mutfaktan çıktı. Evi taramaya salondan başladı. Diğer İsveç evlerindeki salonlara çok benziyordu. IKEA'dan alınan büyük, lacivert bir kanepede. Dahili aydınlatmalı kitap rafları. Sehpayla aynı açık renk ahşaptan yapılmış bir ünitenin üstünde duran düz ekran bir televizyon. Ufak ıvrır-zıvırlar ve yolculuk hatıraları; duvarda çocukların fotoğrafları. Patrik kanepenin arkasındaki duvarda çerçevelenmiş halde asılı duran büyük düğün fotoğrafının yanına gitti. Bu geleneksel ve alışlagelmiş bir resim değildi. Uzun etekli bir ceket giyen Magnus yanlamasına çimlere uzanmış, dirseğiyle yerden destek alarak doğrulmuş ve başını eline yaslamıştı. Üzerinde fırfırlı bir gelinlik olan Cia, onun arkasında duruyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve bir ayağını Magnus'a dayamıştı.

"Anne ve babalarımız bu düğün fotoğrafını gördüklerinde dehşete kapıldılar" dedi Cia. Patrik dönüp ona baktı.

"Bu kesinlikle biraz... farklı" dedi ve fotoğrafa tekrar göz attı. Patrik Fjällbacka'ya taşındığından beri Magnus'la birkaç kez karşılaşmıştı ama nezaketen selamlaşmak dışında hiç sohbet etmemişlerdi. Şimdiyse, fotoğrafın karşısında dikilip Magnus'un samimi ve mutlu yüz ifadesine bakarken, Patrik ona çabucak ısınabileceğini düşündü.

"Yukarı çıkabilir miyim?" diye sordu. Kapıda duran Cia, başıyla onayladı.

Merdivenlerin yan duvarı da fotoğraflarla kaplıydı, Patrik durup onları inceledi. Hepsi de aileye ve sıradan sevinçlere odaklanan dolu dolu bir yaşama tanıklık ediyorlardı. Ve Magnus Kjellner'in çocuklarıyla fazlasıyla gurur duyduğu belliydi. Özellikle fotoğraflardan biri, Patrik'in midesinin düğümlemesine sebep oldu. Bu bir tatil fotoğrafıydı; yüzünde güleç bir ifadeyle Elin ile Ludvig'in arasında duran Magnus, kollarını her ikisinin de omuzlarına dolamıştı. Yüzü mutluluktan öylesine ışıldıyordu ki Patrik fotoğrafa daha fazla bakmaya dayanamadı. Başını çevirip merdivenleri çıkmaya devam etti.

İlk iki oda çocuklara aitti. Ludvig'in odası şaşırtıcı derecede düzenliydi; kıyafetlerinden hiçbirini yere saçılmamıştı. Yatak toplanmıştı, kalemlik ve masanın üzerindeki diğer her şey titizlikle düzenlenmişti. Ludvig'in büyük bir spor meraklısı olduğu açıktı. Yatağının baş köşesinde, Zlatan tarafından imzalanmış bir İsveç milli takımı forması asılıydı. Geriye kalan yerler de Göteborg'dan IFK takımının fotoğraflarıyla kaplıydı.

"Ludvig ile Magnus maçlara mümkün olduğunca sık giderlerdi."

Patrik irkildi. Cia'nın sesi bir kez daha onu hazırlıksız yakalamıştı. Anlaşılan ses çıkarmadan yürüyebiliyordu çünkü Patrik onun yukarı çıktığını duymamıştı.

"Oldukça düzenli bir delikanlı."

"Evet, tıpkı babası gibi. Evi çoğunlukla Magnus derleyip temizlerdi. Dağınık olan benim. Bitişikteki odaya bakarsanız, çocuklarımızdan hangisinin bana benzediğini görebilirsiniz."

Patrik büyük harflerle yazılan İÇERİ GİRMEDEN ÖNCE KAPIYI ÇALIN! uyarısına rağmen, bitişikteki odanın kapısını açtı.

"Hadi canım!" diyerek bir adım geriledi.

Cia, “Evet, çok doğru bir tepki” diyerek içini çekti ve dağınıklığı toplamadan durabilmek için kollarını kavuşturdu. Çünkü Elin’in odası tarifsiz bir biçimde dağınıktı. Ve de pembeydi.

“Er ya da geç pembeden sıkılır diye düşünüyordum ama anlaşılan düşkünlüğü iyice arttı. Artık zevkleri, açık prenses pembesinden parlak neonlara kadar uzanıyor.”

Patrik gözlerini kırptırdı. Birkaç sene içinde Maja’nın odası da böyle mi görünecekti? Peki ya ikizler kız olursa ne olacaktı? Patrik pembelerin arasında boğulacaktı.

“Artık pes ettim. Sadece bu karmaşaya bakmak zorunda kalmayayım diye kapısını kapalı tutmasını istiyorum. İçerisinin leş gibi kokmaya başlamadığından emin olmak için de ara sıra havayı kokluyorum.” Anlaşılan Cia kendi sözcük seçimi yüzünden irkilmişti ama yine de konuşmaya devam etti. “Magnus içerisinin bu kadar dağınık olmasına katlanamazdı ama Elin’i kendi haline bırakması gerektiğine dair onu ikna etmiştim. Ben de çocukken Elin gibiydim; bu yüzden tepki vermenin dırdırdan ve kavgadan başka bir sonuç vermeyeceğini biliyordum. Ben kendi daireme taşınır taşınmaz daha düzenli biri oldum ve sanırım Elin de aynı yoldan geçecek.” Cia kapıyı kapatıp koridorun sonundaki odayı işaret etti.

“Burası da bizim yatak odamız. Magnus’un hiçbir eşyasına elimi sürmedim.”

Patrik’in ilk fark ettiği şey, Erica ve kendisiyle aynı yatak çarşafını kullanmalarıydı. IKEA’dan aldıkları, mavi-beyaz kare desenli olanı. Nedense bu onu çok rahatsız etti. Kendini savunmasız hissetti.

“Magnus yatağın pencereye bakan tarafında uyurdu.”

Patrik Magnus’un tarafına gitti. Her şeye tek başına, sükûnet ve sessizlik içinde bakmayı tercih ederdi. Ama üstüne vazife olmayan şeyleri inceliyormuş gibi hissediyor ve Cia arkasında dikilip ona baktıkça, bu hissiyatı derinleşiyor-

du. Ne aradığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece Magnus Kjellner'e yakın olması, onu karakolun sadece duvarındaki bir fotoğraf olarak değil de kanlı canlı, gerçek bir insan olarak görmesi gerektiğini hissediyordu. Hâlâ daha Cia'nın gözlerini üzerinde hisseden Patrik, sonunda dönüp ona baktı.

"Umarım gücenmezsiniz ama sakıncası yoksa etrafa bakınırken yalnız kalabilir miyim?" Patrik tüm içtenliğiyle Cia'nın anlayış göstereceğini umuyordu.

Cia özür dilercesine gülümseyerek, "Affedersiniz. Tabii ki" dedi. "Ben peşinizde dolaşırken yoğunlaşmak zor olsa gerek. Sizi yalnız bırakmak için aşağıya inip birkaç işle ilgileneceğim."

"Teşekkürler" dedi Patrik. Cia gider gitmez yatağın kenarına oturdu ve işe komodinden başladı. Üzerinde bir tane gözlük, *Denizkızı*'nın taslağı olduğu anlaşılan bir tomar kâğıt, boş bir su bardağı ve şeffaf ambalajında duran bir parasetamol vardı. Hepsi bu kadardı. Patrik çekmeceyi açtı ve dikkatle içindekileri inceledi. İlgisini çeken bir şeye rastlamadı. Åsa Larsson'un polisiye romanı *Güneş Fırtınası*'nın ciltsiz bir nüshası, içinde kulak tıkaçları bulunan küçük bir kutu ve bir kutu pastil çözüne çarptı.

Ayağa kalktı ve odayı boydan boya kaplayan elbise dolabının yanına gitti. Sürgülü kapağı açınca güldü ve düzen anlayışının kocasınınkinden ne kadar farklı olduğunu söyleyen Cia'nın ne demek istediğini derhal anladı. Dolabın pencereye yakın olan kısmı, mucizevi bir şekilde düzenliydi. Her şey – çoraplar, iç çamaşırları, kravatlar ve kemerler– dikkatle katlanmış ve tel sepetlere yerleştirilmişti. Hemen yukarıda, polo yaka üstlerin ve tişörtlerin yanı sıra jilet gibi ütülenmiş gömlekler ve ceketler asılıydı. Tişörtlerin askıya asılması Patrik'i şaşkına çevirdi. Patrik kendi tişörtlerini bir çekmeceye tıkar; onları giydiğinde ise kırış kırış oldukları için küfredirdi.

Bu açıdan bakıldığında, dolabın Cia'ya ait olan kısmı kendi düzenleme yöntemine daha yakındı. Her şey gelişigü-

zel dolaba tıkmıştı; sanki birisi kapağı açmış ve her şeyi içeri doldurup derhal kapağı kapatmıştı.

Patrik sürgülü kapağı kapattı ve dönüp yatağa baktı. Sadece bir kişinin uyuduğu belli olan bir yatağın yürek burkan ve üzücü bir yanı vardı. Yarısı boş duran çift kişilik bir yatakta uyumaya alışabilen biri olup olmadığını merak etti. Yanında Erica olmadan, yalnız uyuduğunu düşünemiyordu.

Patrik mutfağa döndüğünde, Cia az önce kullandıkları tabakları kaldırıyordu. Ona meraklı bir bakış atınca, Patrik dostane bir ses tonuyla konuştu:

“Etrafa göz atmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Bir önemi var mı bilmiyorum ama hiç olmazsa Magnus’un kim olduğu hakkında biraz daha fazlasını biliyormuşum gibi hissediyorum.”

“Tabii ki önemi var. En azından benim için.”

Patrik Cia’ya veda edip çıktı. Verandaya çıkınca durdu ve kapıda asılı duran yıpranmış Noel süsüne baktı. Bir an duraksadıktan sonra, süsü asılı olduğu yerden aldı. Magnus’un ne kadar düzenli biri olduğum düşününce, muhtemelen bu eski püskü süsün kapısında asılı durmasını istemeyeceğine karar verdi.

Her iki çocuk da avazları çıktığı kadar bağıyorlardı. Sesleri duvarlara çarpıp sektikçe, Christian kafası patlayacakmış gibi oluyordu. Birkaç gecedir iyi uyuyamamıştı. Zihninde türlü düşünceler dönüp duruyordu; sanki bir sonrakine geçmeden önce her birine kafa yorması gerekiyordu.

Kayıkhanesinde inzivaya çekilmeyi ve oturup yazmayı bile düşünüyordu. Ama gecenin sessizliği ve dışarıdaki karanlık hayaletlerini serbest bırakabilirdi ve onları kurduğu cümlelerle boğacak gücü yoktu. Bu yüzden umutsuzluk dört bir yanını kuşatırken olduğu yerde kalmış ve tavana bakmayı sürdürmüştü.

“Derhal kesin şunu!” Sanna, her nasılsa fazla yakınlarına düşen bir paket O’Boy³ yüzünden kavga eden oğullarını ayırdı. Sonra masada oturan ve tabağındaki sandviçe ya da kahve fincanına elini bile sürmeden boşluğa bakarak Christian’a döndü.

“Bana biraz yardım etseydin hiç fena olmazdı!”

“İyi uyuyamadım” diye cevap veren Christian soğuk kahvesinden bir yudum aldı. Ayağa kalktı, geri kalanını lavaboya döküp kendi yeni bir fincan doldurdu ve üzerine biraz süt ekledi.

“Şu anda aklında pek çok şey olduğunun farkındayım ve kitap üzerinde çalıştığım dönem boyunca seni hep desteklediğimi biliyorsun. Ama benim sabrımın bile bir sınırı var.” Sanna, Nils’in elinden ağabeyinin alınına vurmaya hazırlandığı kaşığı çekip aldı. Çat diye lavabonun içine fırlattı. Sonra derin bir nefes aldı; sanki içinde tuttuğu her şeyi sayıp dökmeden önce cesaretini toplar gibiydi. Christian başlamadan önce karısını susturabileceği bir duraklatma düğmesine sahip olmayı diledi. Şu anda hiç havasında değildi.

“İşten gelip doğruca kayıkhaneye gittiğin ve bütün akşam boyunca orada yazdığın zamanlarda ağzımı dahi açmadım. Çocukları kreşten aldım, yemek pişirdim, karınlarına doyurdum, evi derleyip topladım, çocukların dişlerini fırçalamalarını sağladım, onlara masallar okudum ve sonra her ikisini de uykuya yatırdım. Sen kendini kahrolasınca *yaratıcı çalışmana* adarken, ben tüm bunları şikâyet etmeden yaptım!”

Sanna’nın son sözlerinden, Christian’ın daha önce onun ağzından çıktığını hiç duymadığı bir alaycılık akıyordu. Christian gözlerini yumdu ve kendini eleştirilere kapatmaya çalıştı. Ama Sanna hız kesmeden devam etti:

“Bence her şeyin bu kadar yolunca gitmesi şahane. Yani kitabını yayımlatman ve edebiyat dünyasının yeni yıldız

zı olma yolunda ilerlemen. Bence bu harika ve hiçbirini sana çok görmüyorum. Ama benim halim ne olacak? Ben bu hengâmenin neresindeyim? Kimse bana övgüler yağdırmıyor, kimse bana bakıp şöyle demiyor: “Tanrım, Sanna, inanılmazsın. Christian sana sahip olduğu için çok şanslı bir adam.” Bunu bana *sen* bile söylemiyorsun. Sen ‘yapman gerekenleri’ yaparken –Sanna havaya iki tane tırnak işareti çizdi– evde kalıp köle gibi çalışacağıma, çocuklarla ve evle ilgileneyeceğime kesin gözüyle bakıyorsun. Ve bu doğru. Gerçekten de her şeyle ilgileniyorum. Ve tüm yükü memnuniyetle taşıyorum. Çocuklarla ilgilenmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun ama bu, omuzlarımdaki yükü biraz olsun bile hafifletmiyor. En azından senin ağzından birkaç teşekkür sözcüğü duymak isterdim! Çok şey mi istiyorum?”

Christian, “Sanna, bence çocukların önünde...” diye lafa girdi ama yanlış şeyi söylediğini derhal fark etti.

“Tabii ya. Her zaman benimle konuşmamak ve beni ciddiye almamak için bir bahanen var zaten! Ya çok yorgunsun ya kitabın üzerinde çalışman gerektiği için zamanın yok ya da çocukların önünde tartışmak istemiyorsun, falan filan...”

Korku dolu gözlerle anne ve babalarına bakan oğlanların gıkı bile çıkmıyordu. Christian bezginliğinin öfkeye dönüştüğünü hissetti. Sanna’nın en sevmediği tarafı buydu; üstelik bu konuyu daha önce pek çok kez tartışmışlardı. Sanna çocukları kavgalarının içine çekmekte hiç tereddüt etmiyordu. Christian seslerinin giderek yükseldiği bu çekişmede, Sanna’nın oğlanları kendi tarafına çekmeye çalıştığını biliyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Bütün sorunlarının Sanna’yı sevmemesinden ve hiçbir zaman sevmemiş olmasından kaynaklandığını biliyordu. Ve Sanna’nın da bunu bildiği halde itiraf etmeyi reddetmesinden. Aslında onu tam da bu yüzden seçmişti – Sanna asla âşık olamayacağı biri olduğu için. En azından eskisi gibi...

Christian yumruğunu masaya vurdu. Hem Sanna hem de oğlanlar şaşkınlıkla yerlerinde sıçradılar. Yumruğun etkisiyle eli sızlamaya başladı; zaten niyeti de buydu. Hissettiği acı, kendine düşünme izni vermediği diğer her şeyi zorla zihninden attı ve Christian tekrar kontrolünü geri kazanmaya başladığini hissetti.

“Bu konuşmayı şimdi yapmayacağız” dedi sertçe. Sanna’yla göz göze gelmekten kaçınsa da girişe doğru yürürken, ceketini ve ayakkabılarını giyerken ve kapıdan çıkarken, onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Kapıyı çarpmadan önce duyduğu son şey, Sanna’nın oğlanlara babalarının bir aptal olduğunu söylemesi idi.

En kötüsü de bu melankoliydi. Kızlar okuldayken, zamanı hiç olmazsa ufacık bir anlam içeren bir şeylerle doldurmaya çalışmak... Aslında Louise büsbütün uğraşsız değildi. Erik’in hayatının sorunsuzca ilerlemesini sağlamak, tembelliğe yer bırakmıyordu. Gömlekleri yıkanmalı, ütülenmeli ve düzgün bir şekilde asılmalıydı; iş ortaklarının başarıyla ağırlanacağı yemekler planlanmalı ve evin her yeri pırıl pırıl olmalıydı. Tabii ki haftada bir kez gelip temizlik yapan bir yardımcılar vardı – Louise ona el altından ödeme yapıyordu– ama yine de Louise’in şahsen ilgilenmesi gereken işler oluyordu. Erik her şeyin gerektiği gibi yürümesi için harcanan çabayı fark etmesin diye kusursuzca halledilmesi gereken milyonlarca önemsiz iş... Ama esas sorun, tüm bunların son derece sıkıcı olmasıydı. Oysa kızlar küçükken, Louise evde olmaya bayılıyordu. Küçük kızlarıyla ilgilenmeyi çok seviyordu. Altılarını değiştirmekten bile gocunmuyordu; hem de Erik tek bir saniyesini bile bu işe ayırmadığı halde. Ama o zaman bunu umursamıyordu çünkü kızlarının kendine ihtiyaçları olduğunu hissediyordu. Bir amacı vardı. Çocukların hayatlarının merkezindeydi; günlerini aydınlatabilmek için sabahları onlardan önce kalkan kişiydi.

Ama o günler uzun zaman önce geride kalmıştı. Kızlar artık okula gidiyorlardı. Boş zamanlarını da arkadaşlarıyla ve çeşitli etkinliklerle dolduruyorlardı. Bugünlerde annelerini çoğunlukla her türlü isteklerini yerine getiren kişi olarak görüyorlardı. Erik de ona aynı gözle bakıyordu. Ve ne kadar üzülse de hepsinin giderek çekilmez hale geldiğini fark etmeye başlıyordu. Erik kızlarının yaşamındaki yokluğunu her istediklerini alarak telafi etmeye çalışıyor ve karısını hor gör-
dükçe, bu tavrı kızlara da bulaşmaya başlıyordu.

Louise elini mutfak tezgâhında gezdirdi. Malzemesi, özel olarak ithal edilen bir İtalyan mermeriydi. Erik iş gezilerinden birinde şahsen seçmişti. Louise'in pek de hoşuna gitmemişti. Fazla soğuk ve sertti. Seçme şansı olsaydı, ahşap –tercihen koyu meşe– bir tezgâhı tercih ederdi. Parlak ve kaygan yüzeyli, tıpkı tezgâh gibi soğuk görünümlü mutfak dolaplarından birini açtı. Verdiği his değil, moda-ya uygun olmak gözetilmişti. Oysa Louise ahşap tezgâha uyum sağlaması için elde boyanan ve fırça darbelerinin yüzeye bir miktar hayat kattığı rüstik mutfak dolaplarını tercih ederdi.

Büyük şarap kadehlerinden birini kavradı. Bunlar da Erik'in anne ve babasının düğün hediyesiydi. Tabii ki elde üflenmişlerdi. Louise düğün yemeklerinde, Erik'in annesinden bu pahalı kadehleri sipariş ettikleri, Danimarka'da yer alan küçük ama seçkin cam üfleme atölyesi hakkında uzun bir nutuk dinlemişti.

Louise'in içinde bir şeyler koptu ve eli kendiliğinden açıldı. Cam, siyah mozaik zemine çarparak binlerce parçaya ayrıldı. Tabii ki yer seramikleri de İtalya'dandı. Erik'in anne ve babasıyla paylaştığı pek çok ortak özellikten biri de buydu: İsveç malı olan hiçbir şey yeterince iyi değildi. Bir eşyanın menşei ne kadar uzaktan olursa, o kadar iyiydi. Tayvan'da üretilmediği sürece. Louise kıs kıs güldü, uzanıp başka bir kadeh aldı ve ayağındaki ev terliklerine güvenerek cam kı-

rıklarının üzerinden atladi. Sonra soluğu tezgâhta duran şarap tenekesinin yanında aldı. Erik oldum olası onun teneke-
deki şaraplarıyla alay etmişti. Ona göre şarabın en makbulü
şişede satılır ve yüzlerce krona mâl olurdu. Tenekesi iki yüz
kron eden bir şarapla tat alma duyusunu köreltmesi söz ko-
nusu bile olamazdı. Louise bazen sırf inat olsun diye Erik'in
kadehini buram buram kibir kokan Fransız ya da Güney Af-
rika şaraplarından biriyle değil de kendi şarabıyla doldurur
ve ardından belirleyici özellikleriyle ilgili uzun soluklu bir
konuşma dinlerdi. İşin garip yanı, Erik ikisi arasındaki far-
kı asla anlamadığına göre, demek ki ucuz şarap da kaliteli
olanlarla birebir aynı özellikleri taşıyordu.

Louise'in hayatını çekilebilir kılan tek şey – Erik'in kızla-
rını sürekli kendine karşı kışkırttığını, ona bok gibi davran-
dığını ve kahrolası bir kuaförü becerdiğini göz ardı edebilme-
sinin tek yolu, bunun gibi ufak tefek intikam oyunlarıydı.

Louise kadehini şarap tenekesinin ağzına yaklaştırıp so-
nuna kadar doldurdu. Sonra da buzdolabının paslanmaz çe-
lik yüzeyindeki yansımasına kadeh kaldırdı.

Erica mektupları düşünmeden duramıyordu. Bir süre
evde dolandı; ta ki beline saplanan hafif bir ağrı yüzünden
mutfak masasına oturmak zorunda kalana dek. Masanın üs-
tünde duran not defteri ile kalemi aldı ve Christian'ın evinde
gördüğü mektuplardan hatırında kalanları alelacele karala-
maya başladı. Kuvvetli bir metin hafızası olduğundan, mek-
tuplarda yazan çoğu şeyi hatırlayacağından emindi.

Yazdıklarını defalarca okudu ve not ettiği kısa cümleler
kulağına her seferinde daha da tehditkâr geldi. Christian
böyle yoğun bir öfke duyacak kadar geçerli bir sebebe sahip
olan kişi kim olabilirdi ki? Erica masada otururken başını il-
yana salladı. Mektupları yazanın bir kadın mı yoksa erke-
mi olduğunu anlamak imkânsızdı. Ama mektubun genel ha-

vasında ve ifade biçiminde, Erica'ya bu nefret dolu satırları kaleme alan kişinin bir erkek değil de bir kadın olduğunu düşündürten bir şeyler vardı.

Erica tereddütlü bir şekilde telsiz telefona uzandı, sonra da elini geri çekti. Belki de yalnızca saçmalıyordu. Ama not defterine karaladığı sözcükleri tekrar okuyunca, telefonu kapıldığı gibi ezbere bildiği cep numarasını tuşladı.

Genel yayın yönetmeni ilk çalışta, "Ben Gaby" diye cevap verdi.

"Selam, ben Erica."

"Erica!" Gaby'nin tiz sesi bir oktav daha yükselince, Erica telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Nasıl gidiyor tatlım? Bebekler henüz doğmadılar mı? İkizler genellikle daha erken doğarlar, biliyorsun değil mi?" Gaby'nin sesi koşuyormuş gibi çıkıyordu.

Erica kızgınlığını dizginlemeye çalışarak, "Hayır, bebekler henüz doğmadı" dedi. Neden herkesin kendisine ikizlerin genellikle daha erken doğduklarını söyleyip durduklarını anlamıyordu. Eğer bu doğruysa, zaten yakında öğrenecekti. "Aslında seni Christian hakkında konuşmak için aramıştım."

Gaby, "Ya, durumu nasıl?" diye sordu. "Onu birkaç kez aradım ama o genç karısı bana evde olmadığını söyledi ki buna bir an bile inanmadım. O şekilde bayılması korkunçtu. Yarın ilk imza günü düzenlenecek ve iptal etmemize gerek olup olmadığını bildirmemiz gerekiyor. İptal edilirse çok yazık olur."

Erica, "Onu görmeye gittim, imza gününe katılacak kadar iyi olduğundan eminim. Meraklanmana gerek yok" dedi ve bahsetmek istediği esas konuya girmeye hazırlandı. Kısıtlı ciğer kapasitesinin izin verdiği ölçüde derin bir nefes alarak "Seninle konuşmak istediğim bir şey var..." dedi.

"Tabii, durma anlat."

"Yayınevine Christian'ı ilgilendiren herhangi bir şey geldi mi?"

“Ne demek istiyorsun?”

“Ee, şey, sadece Christian hakkında ya da onun adına bir mektup ya da e-posta gelip gelmediğini merak etmiştim. Hiç tehditkâr bir mesaj aldınız mı?”

“Nefret mektubu gibi mi?”

Erica gitgide sınıf arkadaşını ispiyonluyormuş gibi hissetmeye başlamıştı ama artık geri adım atmak için çok geçti.

“Evet. Christian son bir buçuk yıldır tehdit mektupları alıyormuş, yani aşağı yukarı kitabını yazmaya başladığı zamandan beri. Ve itiraf etmeyi reddetse de endişeli olduğunu sezebiliyorum. Belki yayınevine de bir şey gönderilmiştir diye düşündüm.”

“Bu söylediklerine inanamıyorum ama hayır, tehdit mesajı filan görmedik. Mektupların üzerinde isim var mı? Christian kimden geldiklerini biliyor mu?” Gaby doğru sözcükleri bulmakta güçlük çekiyordu ve topuklu ayakkabılarının kaldırım üzerinde çıkardığı tıkırtılar kesilmişti; demek ki olduğu yerde duruyordu.

“Bütün mektuplar isimsiz ve Christian’ın gönderenin kimliği hakkında herhangi bir fikri olduğunu sanmıyorum. Ama Christian’ı bilirsin. Bilseydi bile söyleyeceğinden emin değilim. Eğer Sanna söylemeseydi, mektuplardan haberim bile olmayacaktı. Ya da çarşamba günü gönderilen çiçek buketine iliştirilen karttaki el yazısı, mektupları gönderen kişinin el yazısıyla aynı olduğu için düşüp bayıldığından.”

“Kulağa tam bir delilik gibi geliyor! Peki bu olanların kitabıyla bir ilgisi var mı?”

“Ben de Christian’a aynı soruyu sordum. Ama gayet kararlı bir biçimde, kimsenin yazdıklarında kendini bulamayacağını söyledi.”

“Şey, bu gerçekten de korkunç. Başka bir şey öğrenirsen bana da haber ver, tamam mı?”

“Tabii, öğrenmeye çalışırım” dedi Erica. “Ve lütfen

Christian'a bu konudan bahsettiğimi söyleme."

"Elbette. Bu sadece ikimizin arasında kalacak. Christian adına gönderilen bütün postalara dikkat edeceğim. Muhtemelen kitabın dağıtımının tamamlandığına dair birkaç posta alırız."

Erica konuyu değiştirmek için, "Bu arada, eleştiriler çok iyi" dedi.

"Evet, ne kadar harika değil mi!" Gaby o kadar büyük bir heyecanla konuştu ki Erica bir kez daha telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Şimdiden, Christian'ın adının prestijli August Ödülü'yle anıldığını duydum. Üstelik bastığımız on bin adet ciltli nüshanın kitapçılara dağıtılmak üzere şu dakika yola çıktığını da belirtmem gerek."

Yüreği gururla dolan Erica, "Bu inanılmaz" dedi. Christian'ın taslak metin üzerinde ne kadar sıkı çalıştığını en iyi o biliyordu ve çabalarının meyvelerini vermesine fazlasıyla memnun olmuştu.

Gaby, "Kesinlikle öyle" diye cıvıladı. "Tatlım, artık kapatmam gerek. Küçük bir telefon görüşmesi yapmalıyım."

Gaby'nin son cümlesinde Erica'yı huzursuz eden bir şey vardı. Yayıncısına telefon etmeden önce durup düşünmesi gerekirdi. Bu kadar aceleyle hareket etmemeliydi. İkizlerden biri kaygılarını desteklercesine, kaburgasına sert bir tekme attı.

Mutlu olmak çok tuhaf bir histi. Anna yavaş yavaş bu hissi kabullenmeyi öğrenmiş, hatta kanıksamaya bile başlamıştı. Ama böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Belki de bu hissi hiç tatmamıştı.

"Ver şunu dedim!" Belinda Dan'ın en küçük kızı Lisen'in peşinden koşarken, Lisen çığlık çığlığa Anna'nın arkasına saklandı. Ablasının saç fırçasını sımsıkı tutuyordu.

"Onu ödünç alabileceğini söylemedim! Fırçamı geri ver!"

Lisen, "Anna..." diye yalvaracak oldu ama Anna onu ken-

dine çevirip omzundan hafifçe kavradı.

“Eğer Belinda’nın saç fırçasını izinsiz aldıysan, geri vermek zorunda kalacaksın.”

“Gördün mü, sana söylemiştim!” dedi Belinda.

Anna ona bir uyarı bakışı attı.

“Sana gelince Belinda – küçük kardeşinin peşinden koşarak bütün evi dolaşmana gerek yok.”

Belinda omuz silkti. “Eşyalarımı alması onun suçu.”

“Sen esas erkek kardeşimiz doğana kadar bekle” dedi Lisen. “Her şeyini kırıp dökecek!”

Belinda, “Ben çok yakında buradan taşınacağım için, kırıp dökeceği senin eşyaların olacak!” diyerek dilini çıkardı.

Anna, “Hadi ama. On sekiz yaşında mısın yoksa beş filan mı?” dedi ama gülmeden duramadı. “Hem siz ikiniz bebeğin erkek olacağından neden bu kadar eminsiniz?”

“Çünkü annem bir kadının poposu seninki kadar büyükse, oğlu olacağını söylüyor.”

Belinda öfkeyle kız kardeşine bakarak, “Şşşt” dedi ama Lisen söylediğinin neden yanlış olduğunu anlamadı. Belinda “Kusura bakma” diye ekledi.

Anna, “Sorun değil” diyerek gülümsedi ama az da olsa gücenmişti. Yani Dan’ın eski karısı, poposunun büyük olduğunu mu düşünüyordu? Ama böyle bir yorum dahi –ki bunda bir parça doğruluk payı olduğunu itiraf etmeliydi– keyfini kaçırılamazdı. Hiç abartısız, cehennem hayatı sürmüştü. Ve tabii çocukları da. Emma ve Adrian, yaşadıkları onca şeye rağmen gayet özgüvenli ve mutlu çocuklardı. Bazen Anna tüm bunların gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Annesi ona ciddi bir bakış atarak, "Misafirlerimiz gelince uslu duracaksın, öyle değil mi?" dedi.

Oğlan başıyla onayladı. Yaramazlık yapmak ve annesini utandırmak aklının ucundan bile geçmiyordu. Annesi kendisini sevmeye devam etsin diye, onu memnun etmekten başka bir şey istemiyordu.

Kapı zili çaldı ve annesi birden ayağa kalktı. "İşte geldiler." Annesinin sesindeki heyecan tınısını duyunca huzursuz oldu. O küçük zilin sesinin, annesinin odasının duvarları arasında titreştiğini duymasının ardından, bazen annesi başka birine dönüşüyordu. Ama bu sefer öyle olmayabilirdi.

"Paltonuzu alabilir miyim?" Misafirlerin alçak sesli konuşmalarının yanı sıra, aşağı kattaki babasının girişten gelen sesini duydu.

"Hadi git. Birazdan aşağıda olurum." Annesi elini kendisine doğru sallayınca, parfümünün kokusunu içine çekti. Annesi saçını düzeltmek ve makyajına son dokunuşları yapmak üzere tuvalet masasına oturdu ve aynadaki aksini beğendi. O ise olduğu yerde kalmış, büyülenmiş bir halde annesini izliyordu. Gözleri aynada buluşunca, annesinin kaşları çatıldı.

"Sana aşağıya inmeni söylemedim mi?" dedi sertçe. Oğlan bir an için karanlığın üzerine çöktüğünü hissetti.

Mahcup bir halde başını önüne eğdi ve mırıltıların geldiği girişe doğru ilerledi. Uslu duracaktı. Annesini utandırmayacaktı.

Soğuk havayı içine çekince ürperdi. Bu hisse bayılıyordu. Ne zaman kışın ortasında koşmaya gitse herkes deli olduğunu düşünürdü ama o yazın bunaltıcı sıcaklığında koşmaktansa, kışın dondurucu soğukunda yol almayı tercih ediyordu. Hafta sonlarında koşu parkurunu iki kez turluyordu.

Kenneth kol saatine göz attı. Bu saat, koşusundan en yüksek verimi almak için bilmesi gereken her şeyi gösteriyordu. Nabzını ölçüyor, adımlarını sayıyor, hatta son koşusunun saatini bile aklında tutuyordu.

Kenneth'in şimdiki amacı, Stockholm Maratonu'nda koşmaktı. Bunu daha önce iki kez yapmıştı, hatta Kopenhag Maratonu'na da katılmıştı. Yirmi yıldır koşuyordu ve seçme şansı olsaydı, bundan yirmi ya da otuz yıl sonra, bir yarışın tam ortasında ölmeyi yeğlerdi. Çünkü koşarken hissettiklerini, yerden kesilen ayaklarının ritmik bir şekilde hareket edişini ve sonunda kalp atışlarıyla bir oluşunu, dünya üzerindeki başka hiçbir şeye değişmezdi. Her geçen yılla birlikte, yorgunluğu ve bacaklarında laktik asit biriktiğinde hissettiği uyuşukluğu bile giderek daha çok sevmeyi öğrenmişti. Koşarken kendini canlı hissediyordu. Aklına gelen en isabetli tarif buydu.

Eve yaklaştıkça, hızını azaltmaya başladı. Ön kapıya vardığında bir süre olduğu yerde hafif hafif koştu ve uyluk kas-

larını esnetmek için korkuluğa tutundu. Nefesi beyaz buz kristallerinden oluşan beyaz bir buluta dönüşüyor ve nispeten yüksek bir hızda, yirmi kilometre boyunca koştuktan sonra kendini güçlü ve temizlenmiş hissediyordu.

“Sen misin Kenneth?” Ön kapı kapanırken, Lisbet’in konuk odasından gelen sesini duydu.

“Evet benim, canım. Önce hızlı bir duş alacağım, sonra gelip seni göreceğim.”

Musluğu buharlar çıkacak kadar sıcağa ayarladı ve duş başlığından iğne gibi fişkıran suyun altında durdu. Gerçekten de en çok keyif aldığı şey buydu. Kendini o kadar iyi hissediyordu ki suyu kapatmak için gerçek bir çaba harcaması gerekti. Duş teknesinden çıkınca titredi. Banyo, duşa kıyasla bir eskimo kulübesi gibiydi.

“Acaba gazeteyi getirebilir misin?”

“Tabii ki hayatım.” Kenneth üzerine bir kot pantolon, tişört ve kazak giydi. Artık hazırdı. Çıplak ayaklarına geçen yaz satın aldığı Crocs terliklerini geçirdi ve posta kutusunu kontrol etmeye gitti. Gazeteyi alırken, en dibe sıkışan beyaz bir zarf olduğunu fark etti. Dün gözünden kaçmış olmalıydı. Zarfın üzerine siyah mürekkeple yazılan ismi görünce, midesi düğümlendi. Demek bir tane daha gelmişti!

İçeri girer girmez zarfı yırtarak açtı ve içindeki kartı çıkardı. Girişte dikilerek, kartı okudu. Mesaj kısa ve tuhaftı.

Kenneth arka yüzde herhangi bir yazı olup olmadığına bakmak için kartı çevirdi. Ama yoktu. Karttaki tek mesaj, iki adet şifreli cümleydi.

Lisbet, “Neden hâlâ gelmiyorsun Kenneth?” diye seslendi. Kenneth kartı derhal cebine zarfa soktu. “Sadece bir şeyi kontrol ettim. Hemen geliyorum.”

Elinde gazeteyle birlikte, Lisbet’in kapısına doğru yürüdü. Üzerine o zarif el yazısının bulunduğu kart, adeta cebini yakıyordu.

Bu tıpkı uyuşturucu gibiydi. Sanna kocasının e-postalarını kontrol etmenin, ceplerini karıştırmanın ve gizlice telefon faturasını incelemenin verdiği zevke bağımlı hale gelmişti. Ne zaman bir şey bulamasa, bütün vücudunun rahatladığını hissediyordu. Ama bu rahatlık uzun sürmüyordu. Çok geçmeden tedirginliğinin yeniden tırmanmaya başlamasıyla birlikte vücudundaki gerilim de artıyor ve neden kendini tutmasını gerektiğini ortaya koyan bütün mantıklı savlar hükümünü yitiriyordu. Sonra tekrar bilgisayarın karşısına oturuyordu. Christian'ın e-posta adresini ve kolayca kırdığı şifresini girdi. Christian hep aynı şifreyi kullanıyordu. Hatırlaması kolay olsun diye doğum tarihini tercih ediyordu.

Aslında, çılgılık atmaktan başka bir şey yapmak istemeyecek hale gelene kadar yüreğini burkan ve içini kemiren bu eziyete hiç gerek yoktu. Christian güvenini sarsacak hiçbir şey yapmamıştı. Yazışmalarının izini sürdüğü yıllar boyunca, bir kez bile şüpheli bir duruma rastlamamıştı. Christian adeta açık bir kitaptı. Ama yine de... Bazen Christian'ın bambaşka bir dünyası olduğu ve oraya giriş izni bulunmadığı hissine kapılıyordu. Hem Christian neden ona geçmişi hakkında bu kadar az şey anlatmıştı? Annesiyle babasının uzun zaman önce öldüklerini söylemiş ve Sanna onun hiçbir akrabasıyla tanışma fırsatı bulamamıştı; oysa mutlaka birkaç akrabası olmalıydı. Görünüşe göre Christian'ın pek fazla çocukluk arkadaşı ya da temas halinde olduğu eski tanıdıkları da yoktu. Neredeyse Sanna'yla tanışıp Fjällbacka'ya taşınana kadar var olmamış gibiydi. Sanna ilk tanıştıklarında onun Göteborg'daki dairesini bile görmemişti. Christian oraya taşınma kamyonuyla gitmiş ve birkaç eşyasını almıştı.

Sanna Christian'ın posta kutusundaki mesajları taradı. Yayıncısının birkaç e-postasına, röportaj talebinde bulunan gazetelerin çeşitli mesajlarına ve ilçe belediyesinin kütüphanedeki işiyle ilgili birkaç bildirimine rastladı. Hepsi bu kadardı.

Bu sefer, Christian'ın hesabından çıkış yaptığında hissettiği rahatlama, hiç olmadığı kadar muhteşemdi. Bilgisayarı kapatmadan önce her zamanki gibi Christian'ın internet tarayıcısının geçmişine göz attı ama sıra dışı hiçbir şeye rastlamadı. Christian yayıncısının ana sayfasının yanı sıra, *Expressen* ve *Aftonbladet* gazetelerinin internet sitelerini kontrol etmişti. Ayrıca yeni bir çocuk araba koltuğuna da bakmıştı.

Oysa mektuplarla ilgili mesele hâlâ çözülmemişti. Christian o şifreli mesajları kimin gönderdiğini bilmediği konusunda ısrarcıydı. Yine de ses tonunda bu iddiasıyla çelişen bir şey vardı. Sanna bunun ne olduğunu tam olarak adlandıramıyor ve bu durum onu çıldırtıyordu. Christian'ın ona söylemediği ne vardı? O mektupları kim göndermişti? Bir zamanlar sevgilisi olan bir kadın mı? Yoksa şu anki metresi mi?

Sanna ellerini kenetleyip gevşetiyor ve kendini sakince nefes almaya zorluyordu. Geçici rahatlama hissi çoktan kaybolmuştu ve Sanna kendini boşu boşuna her şeyin gerektiği gibi olduğuna inandırmaya çalışıyordu. İsteddiği tek şey, güvenceydi. Christian'ın kendisini sevdiğini bilmek istiyordu.

Ama içten içe, Christian'ın asla kendisine ait olmadığını biliyordu. Birlikte yaşadıkları bunca yıl boyunca, Her zaman başka bir şeyin, başka birinin peşinde olduğunu. Christian'ın onu hiç sevmediğini biliyordu. Yani gerçek anlamda sevmediğini. Ve Christian bir gün birlikte olmak istediği ve gerçekten sevdiği kişiyi bulacaktı; o zaman Sanna yapayalnız kalacaktı.

Sanna çalışma sandalyesinde otururken, bir an için kollarıyla kendini sarmaladı. Sonra ayağa kalktı. Christian'ın cep telefonu faturası dünkü postayla gelmişti. Faturayı incelemek sadece bir dakikasını alırdı.

Erica evde amaçsızca yürüyordu. Bu ebedi bekleyiş onu deli ediyordu. Son kitabını yazmayı bitirmişti ama şu anda

70

yeni bir projeye başlayacak enerjisi yoktu. Üstelik sırt ve eklem ağrıları yüzünden pek fazla ev işi de yapamıyordu. Vaktini okuyarak ya da televizyon izleyerek geçiriyordu. Veya şu anda yaptığı gibi, büsbütün hayal kırıklığına uğradığı için evde dolanıp duruyordu. Hiç olmazsa bugün cumartesiydi ve Patrik evdeydi. Maja biraz temiz hava alsın diye, kısa bir yürüyüşe çıkmışlardı. Erica onlar geri dönene kadar dakikalarını sayıyordu.

Kapı zili çaldığında, neredeyse kalbi duracaktı. Bakmaya fırsat dahi bulamadığı kapı pat diye açıldı ve Anna içeri girdi.

Atkısını ve ceketini çıkararak, “Yoksa sen de mi aklını kaçırmak üzeresin?” dedi.

Erica birden kendini çok daha neşeli hissederek, “Nereden bildin?” diye sordu.

Mutfağa gittiler ve Anna tezgâhın üzerine dumanları tüten bir torba koydu. “Fırından yeni çıkmış çörekler. Belinda pişirdi” dedi.

Anna’nın büyük üvey kızının bir önlük giydiğini ve siyah ojeli tırnaklarıyla hamur yoğurduğunu hayal etmeye çalışan Erica, “Sahi mi?” dedi.

Anna, “Kendisi âşık oldu da” dedi. Sanki bu her şeyi açıkhyormuş gibi. Aslında gerçekten de açıklıyordu.

Çörekleri bir tabağa koyan Erica, “Şey, âşık olmanın benim üzerimde böyle bir etki yaratıp yaratmadığını hatırlıyorum” dedi.

“Belli ki dün sevgilisi Belinda’ya evcimen kızlardan hoşlandığını söylemiş.” Anna tek kaşını kaldırdı ve Anna’ya bilmiş bir bakış attı.

“Ya, demek öyle.”

Anna uzanıp bir tane çörek alırken güldü. “Hey, sakın ol, oğlanın kapısına dayanıp onu pataklamana gerek yok. Ben kendisiyle tanıştım ve inan bana, Belinda bir hafta içinde ondan sıkılacak, baştan aşağı siyahlara bürünerek alelade rock

gruplarında çalan o ezik tiplere geri dönecek ve evcimen bir kız olup olmadığını hiç takmayacak.”

“Umalım ki öyle olsun. Ama itiraf etmeliyim ki çörekler hiç de fena değil.” Erica çiğnerken gözlerini kapadı. Şu anki durumunda, onu orgazm olma hissine en çok yaklaştıran şey, taze pişmiş çöreklerdi.

Anna ikinci çöreğinden bir ısırık alarak, “Eh, şimdilik en büyük kazancımız, ağzımıza istediğimiz kadar çörek tıkabil-memiz” dedi.

Erica, “Tabii ama daha sonra yediklerimizin bedelini öde-memiz gerekecek” diye cevap verdiği halde, kardeşinin izin-den giderek bir çörek daha almadan duramadı. Anlaşılan Be-linda yemek pişirmeye doğuştan yatkındı.

Anna, “İkizler doğunca, çok yakında aldığın bütün kiloları ve hatta daha fazlasını vereceksin!” diyerek güldü.

“Muhtemelen haklısın.” Erica’nın aklına başka bir şey ta-kıldı ve kardeşi bunun ne olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

“Merak etme. Her şey iyi olacak. Hem bu sefer yalnız de-ğilsin. Ben de yanındayım. Gün boyunca bebekleri emzirir-ken, televizyonun karşısına iki tane koltuk çekip *Oprah*’yı seyredebiliriz.

“Kocalarımız eve gelince de dışarıdan yemek sipariş etme işini nöbetleşe yaparız.”

Yapacak bir şey bulduğu için sevinen Christian, “Tabii. Gö-receksin. Her şey harika olacak.” Anna parmaklarını yaladı ve inleyerek arkasına yaslandı. “Of, galiba çok fazla yedim.” Şiş-miş ayaklarını yanındaki sandalyeye uzattı ve ellerini karnı-nın üzerinde kenetledi. “Christian’la konuştun mu?”

“Evet. Perşembe günü oradaydım.”

Erica da Anna’yı örnek alarak ayaklarını bir sandalyeye uzattı. Tabakta sadece bir tane çörek kalmıştı ve resmen *ye-beni* diye bağıırıyordu. Erica kısa bir mücadeleden sonra uza-nıp çöreği aldı.

“Peki tam olarak ne oldu?”

Erica bir an için duraksadı ama kız kardeşinden sır saklamaya alışkın değildi; bu yüzden mektuplar ve tehditkâr üslupları hakkındaki her şeyi Anna’ya anlattı.

Anna başını iki yana sallayarak, “Of, çok kötü” dedi. “Ben de mektupları kitabının yayımlanmasından bile önce almaya başlaması çok tuhaf. Mektuplar Christian medyanın ilgisini çektikten sonra gelseydi daha mantıklı olurdu. Yani, belli ki bunları gönderen kişi biraz çatlak.”

“Katılıyorum. Gerçekten de bir çatlağın kaleminden çıkmış gibi duruyorlar. Christian onları ciddiye almayı reddediyor. En azından bana öyle söyledi. Ama Sanna’nın endişeli olduğu belliydi.”

Anna, “Tahmin edebiliyorum” dedi ve işaret parmağını yaladıktan sonra, tabağa dökülen şeker kalıntılarına dokundu.

Sesindeki gurur tınısına ket vuramayan Erica, “Bugün Christian’ın ilk imza günü düzenlenecek” dedi. Christian’ın başarısına pek çok açıdan katkıda bulunduğunu hissediyordu ve onun aracılığıyla, bir yazar olarak ilk çıkışını tekrar yaşıyordu. O ilk imza günleri... O zaman ne kadar da önemliydi. Hem de çok.

“Bu harika. Peki imza günleri nerede düzenlenecek?”

“Önce Torp’taki Böcker och Blad kitabevinde, sonra da Uddevalla’daki Bokia’da.”

“Umarım birkaç kişi gelir. Eğer Christian orada tek başına oturmak zorunda kalırsa morali bozulur” dedi Anna.

Erica Stockholm’deki bir kitabevinde düzenlenen ilk imza gününü düşününce yüzünü buruşturdu. Bir saat boyunca orada oturmuş ve bütün müşteriler sanki orada değilmiş gibi önünden geçip giderken, umursamaz görünmeye çalışmıştı.

Erica, “Kitapla ilgili o kadar çok tanıtım çalışması yapıldı ki eminim insanlar gelecektir, hiç olmazsa meraklan” diyerek haklı çıkacağını umdu.

“Eh, bu tehdit mektuplarının henüz gazetelere düşmemesi büyük şans” dedi Anna.

Erica, “Evet, bu konuda haklısın” dedi ve sonra konuyu değiştirdi. Ama göğsündeki huzursuzluk hissi onu terk etmeyi reddediyordu.

Tatile gideceklerdi ve heyecandan yerinde duramıyordu. Kendisini tam olarak neyin beklediğinden emin değildi ama kulağa son derece cazip gelen bir sözcüktü bu. Tatil. Üstelik dışarıda park halinde duran karavanla gideceklerdi.

Karavanın içinde oynamasına asla izin verilmemişti. Birkaç kez pencerelerden içeriye bakmaya ve kahverengi perdelerin ardında neler olduğunu görmeye çalışmıştı. Ama hiçbir şey görememişti ve karavan her zaman kilitliydi. Şimdiyse Anne'nin dediği üzere, "içerisi güzelce havalandınsın diye" kapısı ardına kadar açılmış ve minderlerden birkaçı, üzerlerine sinen kış kokusundan kurtulmak için çamaşır makinesine atılmıştı.

Her şey son derece gerçeküstüydü; tıpkı bir peri masalındaki gibi. Yolda giderlerken karavanın içinde oturmasına izin verip vermeyeceklerini merak ediyordu; bu bir bakıma tekerlekleri olan küçük bir evde, yeniye ve bilinmeyene doğru yol almak gibiydi. Ama bunu sormaya cesaret edemiyordu. Anne son zamanlarda tuhaf davranıyordu. Sesindeki keskin ve sinirli tını oldukça belirgindi; Baba ise gazetesinin ardına saklanmadığı zamanlarda daha sık yürüyüşe çıkar olmuştı.

Bazen Anne'nin kendisine bir tuhaf baktığını fark ediyordu. Bakışlarındaki farklılık onu korkutuyor; hatta geride bıraktığı karanlığa doğru çekiyordu.

"Ağzını ayırıp öylece dikilecek misin, yoksa bana yardım

etmeyi düşünüyor musun?" Anne ellerini belinin iki yanına dayamıştı.

Annesinin sesindeki o öfkeli tınıyı duyunca irkildi ve hemen yanına koştu.

Annesi, "Bunları al ve çamaşır odasına götür" dedi ve kötü kokan birkaç örtüyü öyle sert bir biçimde üstüne fırlattı ki neredeyse dengesini kaybedecekti.

"Tamam Anne" dedi ve hemen eve koştu.

Keşke nerede hata yaptığını bilseydi. Her zaman annesinin sözünü dinliyordu. Ona katıyen karşılık vermiyordu, uslu duruyor ve asla giysilerini kirletmiyordu. Ancak bazen annesi kendisine bakmaya dayanamıyormuş gibi hissediyordu.

Bunu babasına sormaya çalışmıştı. Yalnız kaldıkları ender zamanlardan birinde cesaretini toplamış ve Anne'nin neden artık onu sevmediğini sormuştu. Baba bir anlığına gazetesini bırakmış ve saçmaladığını, bir daha böyle şeyler söylediğini duymak istemediğini söyleyip onu terslemişti. Anne böyle konuştuğunu duyarsa çok üzülürdü. Onun gibi bir annesi olduğu için şükretmeliydi.

Başka soru sormamıştı. Yapmak istediği en son şey, annesini üzmekti. Sadece annesinin mutlu olmasını ve eskiden yaptığı gibi saçlarını okşayıp, ona "yakışıklı, küçük oğlum" diye hitap etmesini istiyordu. Tek istediği buydu.

Örtüleri çamaşır makinesinin önüne koyup, bütün karamsar ve karanlık düşüncelerini bir kenara itti. Tatile gidiyorlardı. Hem de karavanla.

Christian kalemini küçük masaya vuruyordu. Yanında *Denizkızı*'nın nüshalarından oluşan büyük bir yığın vardı. Gözlerini bir türlü kitaptan alamıyordu. Kapakta isminin yazması inanılmazdı. Hem de gerçek bir kitabın kapağında.

Henüz kitaba aşırı bir talep yoktu. Zaten Christian da olacağını düşünmemişti. Büyük kalabalıkları çekebilenler, sadece Liza Marklund ve Jan Guillou gibi yazarlardı. Christian ise şimdiye kadar beş tane kitap imzaladığı için gayet memnundu.

Gerçi orada otururken kendini biraz tuhaf hissettiğini itiraf etmesi gerekiyordu. İnsanlar aceleyle yanından geçiyorlar, ona merakla bakıyorlar ama durmuyorlardı. Christian bir türlü emin olamıyordu; acaba ona baktıklarını hissettiğinde “Merhaba” mı demeliydi yoksa başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi mi yapmalıydı?

Kitabevinin sahibi Gunnel, yardımına koştu. Yanına gelip başıyla kitap yığınına işaret etti.

“Birkaç tanesini imzalar mısın? Elimizde sonradan satmak üzere imzalı nüshaların bulunması çok iyi oluyor.”

Yapacak bir şey bulduğu için sevinen Christian, “Tabii. Kaç tane imzalayayım?” diye sordu.

Gunnel hafifçe kamburlaşan sırtını dikleştirerek, “Hımm. On tane yeterli” diye cevap verdi.

“Hiç sorun değil.”

“İmza günü için yeterince tanıtım yaptık” dedi Gunnel.

Christian gülümseyerek, “Bundan hiç şüphem yok” diye cevap verdi. Gunnel’in zayıf katılım yüzünden, yetersiz tanıtım yaptıkları gerekçesiyle kitabevini suçlamasından korktuğunu görebiliyordu. “Fazla tanınmış bir isim sayılmam; onun için çok yüksek beklentilerim yok” dedi.

Gunnel kibarca, “Hiç olmazsa birkaç nüsha sattık” dedi ve kasaya geri döndü.

Christian uzanıp bir kitap aldı, kaleminin kapağını açtı ve imza atmaya başladı. Göz ucuyla, birinin masanın önünde dikildiğini gördü. Başını kaldırdığında, yüzüne büyük ve sarı bir mikrofon uzandı.

“Christian Thydell’in ilk romanı *Denizkızı*’nı imzaladığı kitabevindeyiz. Christian, bugün bütün gazete manşetlerinde sizin adınız var. Şahsınıza yöneltilen tehditler sizi ne kadar endişelendiriyor? Polis konuya dahil oldu mu?”

Muhabir henüz kendini tanıtmamıştı ama mikrofondaki logoya bakılırsa, yerel bir radyo kanalındandı. Telaşlı bir yüz ifadesiyle Christian’a bakıyordu.

Christian beyninin durduğunu hissetti. “Gazete manşetleri mi?” dedi.

“Evet, *GT*’nin manşetindesiniz. Yoksa görmediniz mi?” Muhabir Christian’ın cevap vermesini beklemeden, ilk sorusunu tekrarladi: “Şahsınıza yöneltilen tehditler yüzünden endişeli misiniz? Polis bugün size özel koruma sağladı mı?”

Muhabir kitabevine göz attı ve sonra kalemini imzalamak üzere olduğu kitabın üzerinde tutan Christian’a döndü.

Christian, “Bu nasıl oldu bilmiyorum...” diye kekeledi.

“Ama bu doğru, öyle değil mi? Kitabı yazarken tehditler aldınız ve geçen çarşamba günkü kitap lansmanında başka bir mektup daha alınca bayıldınız.”

“Ee, evet, şey...” Christian nefesinin daraldığını hissetti.

“Tehditleri kimin gönderdiğini biliyor musunuz? Peki polis biliyor mu?” Mikrofon yine Christian’ın ağzından birkaç santim uzaktaydı ve Christian mikrofonu tutup kenara itmek için kendini zor tutuyordu. Bu sorulara cevap vermek istemiyordu. Basının bunları nasıl öğrendiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ceketinin cebindeki mektubu düşündü. Dün gelen ve Sanna görmeden postaların arasından almayı başardığı mektubu.

Panik halde, kaçacak bir yer aradı. Gunnel’le göz göze geldi ve Gunnel derhal ters giden bir şeyler olduğunu anladı.

Yanlarına geldi ve “Neler oluyor burada?” diye sordu.

Muhabir, “Röportaj yapıyorum” dedi.

“Christian’a röportaj vermek isteyip istemediğini sordunuz mu?” Christian’a baktı ve o da başını iki yana salladı.

“Kendisinin böyle bir arzusu yok.” Gunnel, mikrofonu indiren muhabire gözlerini dikti. “Üstelik, Christian meşgul. Kitabevimiz için kitaplarını imzalıyor. Bu yüzden onu yalnız bırakmanızı rica ediyorum.”

Radyo muhabiri, “Evet, ama...” diye itiraz edecek oldu. Sonra sustu. Kayıt cihazındaki düğmelerden birine bastı. “Kısa bir röportaj yapmamız mümkün olmadı çünkü...”

Gunnel, “Hemen kaybol” deyince, Christian elinde olmadan sırtıttı.

Muhabir gittikten sonra, “Teşekkürler” dedi.

“Bu da neyin nesiydi? Gerçekten de kararlı görünüyordu.”

Christian’ın muhabir gidince hissettiği rahatlama çabucak kayboldu ve güçlükle yutkunarak konuştu:

“Adımın *GT*’ye manşet olduğunu iddia etti. Birkaç tehdit mektubu almıştım ve belli ki basın bunu öğrenmiş.”

“Aman Tanrım.” Gunnel önce sinirlendi, sonra da endişelendi. “Ne yazdıklarını görebilmen için gidip şu gazeteden bir tane almamı ister misin?” diye sordu.

Kalbi ağzında atan Christian, “Bunu yapar mısın?” dedi.

“Tabii, hemen dönerim.” Gunnel Christian’ın omzunu sıvazladı ve çıktı.

Christian bir süre kıpırdamadan oturup boşluğa baktı. Sonra kalemini aldı ve Gunnel’in isteğini yerine getirerek kitaplarını imzalamaya başladı. Bir süre sonra tuvalete gitmesi gerektiğini fark etti. Hâlâ masasına gelen bir müşteri olmadığına göre, kısa süreli yokluğunun fark edileceğini düşünmüyordu.

Hemen kitabevinin arkasında yer alan personel tuvaletinin yolunu tuttu. Birkaç dakika sonra yerine dönmüştü. Masanın başına oturdu. Gunnel henüz gazeteyi alıp dönmemişti ama Christian kendini olacıklara hazırlıyordu.

Christian kalemine uzandı ama sonra imzalamak üzere olduğu kitaplara şaşkınlıkla baktı. Onları gerçekten de masanın üzerine yaymış mıydı? Sanki tuvalete giderken bu şekilde görünmüyorlardı; belki de birisi yokluğunu fırsat bileerek kitaplardan birini aşırırmıştı. Gerçi kitap yığını eksilmiş gibi durmuyordu; bunun üzerine hayal kurduğuna karar verdi. En üstteki kitabı aldı ve meçhul okuruna bir iyi dilek mesajı yazmak üzere kapağı açtı.

Sayfa artık boş değildi. Ve elyazısı fazlasıyla tanıdıktı. O kadın buradaydı.

Gunnel elinde gazeteyle birlikte kendisine doğru geliyordu. Christian ön sayfada kendine ait kocaman bir fotoğraf gördü. Makalede neler yazmış olabileceklerini biliyordu. Geçmiş yine yakasına yapışmak üzereydi. O asla vazgeçmeyecekti.

“Yüce Tanrım, Göteborg’a son gittiğinde ne kadar para harcadığının farkında mısın?” Erik kredi kartı dökümlerini elinde tutuyor ve rakamlara bakıyordu.

Louise sakince tırnaklarını boyamaya devam ederken, “Sanırım on bin kron kadar olmuştur” dedi.

“On bin mi! İnsan tek bir alışveriş gezisinde nasıl on bin kron harcar ki?” Erik kredi kartı dökümünü havada salladıktan sonra önündeki mutfak masasına fırlattı.

Pembe renkli ojelerini memnuniyetle inceleyen Louise, “Eğer aklımdaki çantayı da alsaydım, harcadığım tutar otuz bine yaklaşacaktı” dedi.

“Sen resmen aklını kaçırmışsın!” Erik dökümü tekrar eline aldı ve sanki sırf irade gücüyle toplamı değiştirebilirmiş gibi, rakamlara baktı.

Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle ona bakan karısı “Yani bunu ödeyecek paramız yok mu demek istiyorsun?” diye sordu.

“Mesele bunu ödeyecek paramızın olup olmaması değil. Ben gece gündüz para kazanmak için çalışırken, senin... saçma sapan şeyler satın alarak paramızı çarçur etmen.”

Louise, “Ah, tabii ya. Ben zaten bütün gün evde pinekliyorum” dedi ve ojelerinin daha hızlı kurumasını sağlamak için ellerini sallarken ayağa kalktı. “Sadece burada oturuyorum ve şekerleme yiyip gün boyunca pembe dizi izliyorum. Zaten kızları da benden hiçbir yardım almadan, tek başına yetiştirdin, öyle değil mi? Altılarını değiştirdin, onları besledin, yıkadın, gitmeleri gereken yerlere götürdün ve bütün evin temiz ve düzenli olmasını sağladın. Bunu mu kastediyorsun?” Louise Erik’e bakmadan, odadan çıkıp gitti.

Bu, daha önce yüzlerce kez yaptıkları bir konuşmaydı. Ve beklenmedik bir şey olmadıkça, aynı konuşmayı yüz kez daha yapacaklarına hiç şüphe yoktu. Bütün adımları bilen ve kursuz bir zarafetle salınan iki usta dansçıyı andırıyorlardı.

“Göteborg’da keşfettiklerimden biri de bu. Güzel, değil mi?” Louise geri dönmüştü; elinde girişteki askıdan aldığı deri bir ceket tutuyordu. “İndirimdeydi; dört bin krona kadar inmişti.” Ceketini kaldırıp gösterdi, sonra da girişteki askıya astı ve yukarı çıktı.

Büyük olasılıkla, bu sefer de tartışmayı ikisinden biri kazanamayacaktı. Eşit durumda olan iki rakip gibilerdi ve yıllar içinde giriştikleri her bir tartışma berabere bitmişti. Ne tuhaftır ki biri diğerinden daha zayıf olsaydı çok daha iyi olabilirdi. O zaman mutsuz evlilikleri son bulabilirdi.

Erik Louise'in arkasından, "Bir dahaki sefere kredi kartını keseceğim!" diye bağırdı. Kızlar bir arkadaşlarının evinde kalıyorlardı; dolayısıyla sesini alçaltmasına gerek yoktu.

Metreslere para dökmeye devam ettiğin sürece, kredi kartıma hiçbir halt yapamazsın. Kredi kartı dökümlerini inceleyen sadece sen misin sanıyorsun?"

Erik küfretti. Posta adresini değiştirmesi ve dökümlerin eve değil de ofise gönderilmesini sağlaması gerektiğini biliyordu. Kendisiyle yatma zevkine ve şerefine erişen herhangi birine oldukça cömert davrandığını inkâr edemezdi. Tekrar küfretti ve ayakkabılarını giydi. Her şeye rağmen, Louise'in bu turu kazandığını fark etti. Bunu Louise de biliyordu.

"Akşam gazetesini almaya çıkıyorum" diye bağırdı ve ardından kapıyı çarptı.

BMW'sunun gaz pedalını kökleyince dört bir yana çakıltaşları savruldu ve Erik'in nabızı neredeyse köye varıncaya kadar yavaşlamadı. Keşke bir evlilik sözleşmesi talep edecek kadar zeki davransaydı. O zaman Louise şimdiye kadar çoktan kötü bir anı olurdu. Ama o zamanlar ikisi de yoksul öğrencilerdi ve Erik birkaç yıl önce konuyu açtığında, Louise resmen yüzüne gülmüştü. Şimdi de Erik mücadele ederek ve köle gibi çalışarak kazanıp biriktirdiği her şeyin yarısını Louise'e vermeyi reddediyordu. Bunu asla yapmayacaktı! Yumruğunu direksiyona indirdi ama Konsum süpermarketin park yerine saparken sakinleşti.

Market alışverişini yapmak Louise'in görevi olduğu için gıda reyonlarının önünden hızlıca geçti. Kasaların hemen yanında duran ve gazetelerin bulunduğu standı doğru yürür-

ken, ansızın durdu. Büyük ve siyah manşetler, bas bas bağı-
rıyordu: *Yıldızı parlayan yazar Christian Thydell ölüm kor-
kusuyla yaşıyor!* Hemen altında daha küçük puntoyla şöyle
yazıyordu: *Tehdit mektubunu aldıktan sonra kitap lansma-
nında yığılıp kaldı!*

Erik, ayaklarını gazetelere yaklaştırmaya zorladı. Sanki de-
nizin derinliklerinde yürüyormuş gibi hissediyordu. Bir adet
GT aldı ve aradığı haberi bulana kadar, titreyen parmaklar-
la sayfaları karıştırdı. Makaleyi okumayı bitirdiğinde, doğ-
ruca çıkışa koştu. Gazetenin parasını bile ödememişti; hayal
meyal kasiyerin kendisine seslendiğini duydu. Ama koşturaya
devam etti. Eve gitmeliydi.

“Gazeteler bunu nereden öğrendiler?” Patrik ile Maja mar-
ket alışverişinden dönmüşlerdi ve Patrik yiyecekleri buzdola-
bına yerleştirmeden önce, *GT*’yi açıp masanın üzerine koydu
Maja mutfak sandalyelerinden birine tırmanmış, hevesle ba-
basının torbaları boşaltmasına yardım ediyordu.

Erica sadece “Ee...” diyebilirdi.

Patrik yapmakta olduğu işi bıraktı. Karısını, suskunluğunun
ne anlama geldiğini çözecek kadar iyi tanıyordu.

“Sen ne yaptın Erica?” diye sordu. Elinde bir paket Lätt &
Lagom margarini tutarken, gözlerinin içine baktı.

“Sanırım bu haber benim yüzümden dışarı sızmış olabilir.”

“Peki, bu nasıl oldu? Kiminle konuştun?”

Maja bile mutfaktaki gerginliğin farkına varmıştı. Üze-
rinde durduğu sandalyeye oturup annesine baktı. Erica
yutkunduydu ve sonra Patrik’e kiminle konuştuğunu söyledi.
“Gaby’yle.”

“Gaby mi!” Patrik neredeyse boğuluyordu. “Gaby’ye mi
söyledin? Bari *GT*’yi kendin arasaydın.”

“Böyle olacağını düşünemedim...”

“Düşünmediğinden eminim,” dedi Patrik. Büyük ses geti-

ren manşeti işaret ederek, “Peki, Christian bu konu hakkın-
da ne diyor?” diye sordu.

Erica, “Bilmiyorum” dedi. Christian’ın nasıl tepki verece-
ğini düşündükçe, içi düğüm düğüm oluyordu.

“Bir polis memuru olarak söylemek zorundayım ki bun-
dan kötüsü olamazdı. Bu tür bir ilgi sadece bu mektupla-
rı gönderen kişiyi kışkırtmakla kalmayacak, başkalarını da
mektup yazmaya teşvik edecek.”

“Bana bağırma. Aptalca bir şey yaptığımı biliyorum.” Eri-
ca gözlerinin dolduğunu hissetti. Normal şartlar altında bile
çabuk ağlardı, hamileliği nedeniyle çıldıran hormonları onu
daha da hassaslaştırmıştı. “Düşüncesizlik ettim. Yayınevine
herhangi bir tehdit mektubu gelip gelmediğini öğrenmek için
Gaby’ye telefon ettim ve konuyu açar açmaz, ona bu konuyla
ilgili herhangi bir şey söylemenin aptallık olduğunu anladım.
Ama artık çok geçti.”

Patrik Erica’ya bir kâğıt peçete uzattı ve kollarını ona do-
layıp saçını okşadı. Kulağına fısıldadı:

“Üzülme, tatlım. Bağırduğım için özür dilerim. Böyle olma-
sını istemediğini biliyorum. Hadi sus artık...” Erica’nın hıçkı-
rıkları dinene kadar onu kollarında salladı.

“Gaby’nin bunu yapacağı hiç aklıma gelmezdi...”

“Biliyorum, biliyorum. Ama o senden farklı biri. Ve her-
kesin aynı şekilde düşünmediğini öğrenmen gerek.” Patrik
Erica’yı karşısına alıp yüzüne baktı.

Erica Patrik’in verdiği kâğıt peçeteyle gözlerini kuruladı
“Şimdi ne yapmalıyım?” diye sordu. “Christian’la konuşmalı-
sın. Özür dilemeli ve durumu açıklamalısın.” “Ama bunu ya-
pamam...”

“İtiraz etme. Tek çözüm bu.”

“Haklısın” dedi Erica. “Ama çok korktuğumu söylemeliyim.
Ayrıca Gaby’yle de ciddi bir konuşma yapmam gerekecek.”

“Her şeyden önce, bir daha herhangi bir şey söylemeden

önce durup düşünmeli ve kiminle konuştuğunu hesaba katmalısın. Gaby'nin en yüksek önceliği yayınevi; sizler ikinci sıradasınız. Bu işin doğası böyle.”

“Tamam tamam, bunu biliyorum. Sürekli aynı telden çalmana gerek yok.” Erica dik dik kocasına baktı.

Patrik, “O halde bu konuyu kapatıyoruz” dedi ve aldıklarını yerleştirmeye devam etti.

“Mektupları yakından inceleme fırsatın oldu mu?”

“Hayır, hiç boş vaktim olmadı” dedi Patrik. Erica, “Ama bunu yapacaksın, değil mi?” ısrar etti. Patrik akşam yemeği için sebzeleri doğramaya başlarken, başıyla onayladı.

“Evet, tabii ki yapacağım. Ama Christian işbirliği yapsaydı işim çok daha kolay olurdu. O zaman diğer mektuplara da bakabilirdim.”

“Madem öyle onunla konuşsana. Belki onu ikna edebilirsin.”

“O zaman bana mektuplardan bahseden kişinin sen olduğunu anlar.”

“Üstelik İsveç'in en büyük gazetelerinden birinde ipliğini pazara çıkardım; bu yüzden dikkat etsen iyi olur çünkü muhtemelen cehenneme gitmemi isteyecektir.”

“O kadar da kötü olmayacak.”

“Eğer Christian'ın yerinde olsaydım, kendimle bir daha asla konuşmazdım.”

Patrik, “Bu kadar dramatik ve karamsar olmayı bırak” dedi ve Maja ne yaptığını görebilsin diye onu havaya kaldırıp tezgâhın üzerine oturttu. Maja babasının yemek pişirmesini izlemeye ve ona “yardım etmeye” bayılıyordu. “Yarın onu görmeye git ve neler olduğunu açıkla. İşlerin bu raddeye gelmesini istemediğini anlat. Sonra ben de onunla konuşurum ve bizimle işbirliği yapması için onu ikna etmeye çalışırım.” Patrik Maja'ya bir dilim salatalık uzattı ve Maja sayısı az ama son derece keskin dişlerini kullanarak, derhal salatalığı kemirmeye başladı.

Erica, “Yarın mı? Tamam” diye iç geçirdi.

Patrik, “Evet yarın” dedi ve eğilip karısını öptü.

Ludvig sürekli futbol sahasının kenarına baktığını fark etti. Babası yanında yokken hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Hava nasıl olursa olsun, babası bütün antrenmanlara katılmıştı. Futbol ortak ilgi alanlarıydı. Ludvig’in anne ve babasından özgürleşme çabalarına rağmen, arkadaşlıklarının sürmesinin sebebi buydu. Ludvig ile babası gerçekten de arkadaşlardı. Elbette ara sıra tartışıyorlardı; tıpkı bütün babalar ve oğulları gibi. Ama buna karşın yine de arkadaş kalıyorlardı.

Ludvig gözlerini kapadı ve babasını hayal etmeye çalıştı. Babası kot pantolon ve göğsünde “Fjällbacka” yazan yünlü bir kazak giymişti. Karısının pek hoşuna gitmese de bu kazağı çok sık giyerdi. Ellerini ceplerine sokmuş ve gözleri topa kilitlenmişti. Bir de Ludvig’e. Ama oğluna asla bağırılmazdı; antrenmanlara ve futbol maçlarına gelip, vakitlerini sahanın kenarında bağırarak geçiren diğer babalar gibi değildi. Asla, “Kendini toplasan hiç fena olmaz Oscar!” ya da “Lanet olsun, Kaldır şu kışını Sanne!” gibi şeyler söylemezdi. Babasının ağzından hiç böyle şeyler duymamıştı. Tek söylediği şunlardı: “Aferin Ludvig!” “Harika bir pas!” “Göster onlara günlerini Ludde!”

Ludvig göz ucuyla kendisine pas atılacağını gördü ve kendiliğinden topa vurdu. Artık futbol oynamaktan keyif almıyordu. Ama yine de elinden geleni yapıyordu; dondurucu kış soğuğuna rağmen var gücüyle koşuyor ve kazanmak için mücadele ediyordu. Kolaylıkla havlu atıp pes edebilirdi. Antrenmanlardan uzak kalabilir, futbolun da takımın da canı cehenneme diyebilirdi. Kimse onu suçlamazdı; herkes anlayış gösterirdi. Babası hariç. Pes etmek onun için asla bir seçenek olmamıştı.

Bu yüzden Ludvig sahadaydı. Takımın bir parçasıydı. Ama bütün neşesi kaçmıştı, saha kenarı da boştu. Babası gitmişti. Artık bunu biliyordu. Onu terk etmişti.

Karavana binmesine izin verilmemişti. Bu sözde tatil boyunca yaşadığı çok sayıdaki hayal kırıklığının ilki buydu. Hiçbir şey umduğu gibi gitmemişti. Sadece kırıcı sözlerin bozduğu sessizlik, farklı köşelere çekilecekleri büyük bir evde olmadıkları için daha da bunaltıcı hale gelmişti. Sanki tatile çıkmak, kavgalar ve Anne'nin öfke patlamaları için daha fazla vakitlerinin olması demekti. Baba da giderek zayıflıyor ve kararır gidiyordu.

Onlara ilk kez eşlik ediyordu ama anladığı kadarıyla, Anne ve Baba karavanı her yıl o tuhaf isimli yere götürüyorlardı. Fjällbacka'ya. Bu isim İsveççede "dağlık tepe" anlamına geliyordu ama gözüne hiç dağ çarpmamıştı; sadece birkaç tepe görmüştü. Bir sürü kampçının arasına sıkışarak karavanı park ettikleri kamp alanının arazisi dümdüzdü. Buradan pek hoşlanmamıştı. Ama Baba, Anne'nin ailesinin bu bölgeden olduğunu, bu yüzden buraya gelmek istediğini açıklamıştı.

Ama bu da tuhaftı çünkü hiçbir akrabayla tanışmamıştı. Daracık karavan içinde geçen kavgalardan birinde, nihayet Yaşlı Kaltak denen birinin burada yaşadığını ve annesinin "aileden biri" olarak gördüğü kişinin o olduğunu anladı. Ne kadar da komik bir isimdi bu böyle. Yaşlı Kaltak. Anlaşılan annesi ona fazla aldırış etmiyordu çünkü kadından bahsederken sesi daha da haşın çıkıyordu; üstelik kadını görmeye de gitmediler. O zaman neden buraya gelmişlerdi ki?

Yine de Fjällbacka'nın ve tatile çıkmanın en nefret ettiği yanı, yüzmeye gitme zorunluluğuydu. Daha önce hiç denizde yüzmemişti. İlk başta ne düşüneceğinden emin olamadı. Ama annesi onu azarlardı. Pısrırık bir oğul sahibi olmayı reddettiğini ve mızımızlanmayı kesmesini söyledi. O da derin bir nefes aldı ve bacaklarına değen tuzlu su yüzünden üşüyüp nefesi kesilecek gibi olsa da çekinerek buz gibi suya daldı. Su beline kadar gelince durdu. Fazla soğuktu, nefes alamıyordu. Ve ayağının dibinde bir şeyin kıpırdadığını, baldırlarına dokunduğunu, kıvrılarak süründüğünü hissedebiliyordu. Kıyıda duran annesi gülerek yanına geldi ve elini tutup onu daha ileriye götürdü. Birdenbire, mutlu olduğunu hissetti. Annesi elini tutuyordu, kahkahaları suyun yüzeyine ve kendi bedene çarpıyordu. Ayakları kendiliğinden hareket etmeye başlamıştı, sanki kumlu zemini geride bırakmışlar ve suda süzülüyorlardı. Sonunda ayaklarının altında somut bir zemin hissedememeye başladı ama bunun önemi yoktu, çünkü Anne onu taşıyacağını ve onu sevdiğini söylemişti.

Sonra annesi onu bıraktı. Annesinin elinin gevşediğini, avucunun ve parmaklarının kayıp gittiğini hissetti; ta ki hem ayaklarıyla hem de elleriyle hiçlikle boğuşmaya başlayana dek. Bir kez daha soğukun göğsüne baskı yaptığını hissetti; su da giderek yükseliyordu. Omuzlarına, sonra boynuna kadar yükselince suyun ağzına ulaşmaması için çenesini kaldırdı ama su o kadar hızlı yükseliyordu ki, buna engel olamadı. Ağzına dolan tuzlu ve soğuk su hızla genzine aktı ve yükselmeye devam ederek yanaklarını, gözlerini ve sonunda başının tamamını örttü; ta ki bütün sesler yok olana ve geriye sadece kıvrılarak sürünen şeyin uğultuları kalana dek.

Kollarını sallamaya ve kendisini dibe çekmeye çalışan şey her neyse, ona karşı koymaya çalıştı. Ama bu devasa su kütlesiyle başa çıkması mümkün değildi. Sonunda birinin teninin kendi tenine değdiğini hissetti ve bir el kolunu kavrayın-

ca, içgüdüsel olarak kendini savunmak istedi. Sonra yukarıya doğru çekildi ve başı tekrar suyun üzerine çıktı. Aldığı ilk nefes keskin ve acı doluydu; sonra büyük bir açgözlülükle soluklanmaya çalıştı. Annesi kolunu sımsıkı tutuyordu ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü su artık onu dibe çekmeye çalışmıyordu.

Annesinin yüzüne baktı; onu kurtardığı, ortadan kaybolmadığı için minnettardı. Ama gözlerinde nefreti gördü. Her nasılsa yine yanlış bir şey yapmış, onu yine hayal kırıklığına uğratmıştı. Keşke sebebini bilseydi.

Sonrasında, kolunda günlerce siyah ve mavi çürüklerle dolıştı.

“Beni bugün buraya sürüklemen şart mıydı?” Kenneth öfkesini nadiren belli ederdi. Her durumda sakin olmak ve odaklanmak gerektiğine inanırdı. Ama Erik’in telefon ettiğini ve günlerden pazar olduğu halde birkaç saatliğine ofise gitmesi gerektiğini söylediğinde, Lisbet çok üzülmüştü. Şikâyet etmemişti ve bir bakıma, bu daha da kötüydü. Lisbet baş başa geçirecekleri vaktin ne kadar kısıtlı olduğunu biliyordu. Bu saatlerin ne kadar önemli ve değerli olduğunu da. Yine de itiraz etmemişti. Kenneth onun gülümseyerek konuşmak için elinden gelen gayreti gösterdiğini görmüştü. “Tabii ki gitmen gerek. Ben başımın çaresine bakarım” demişti.

Lisbet öfkelenseydi ve bağırıp çağırırsaydı, ona önceliklerini belirleme vaktinin geldiğini söyleseydi, Kenneth daha memnun olacaktı. Ama Lisbet böyle şeyler yapacak biri değildi. Kenneth yirmi yıllık evlilikleri boyunca, Lisbet’in bir kez bile sesini yükselttiğini hatırlamıyordu. Ne ona ne de bir başkasına. Bütün aksilikleri ve üzüntüleri sükûnetle kabullenmişti; hatta morali bozulan Kenneth olduğunda onu teselli bile etmişti. Kenneth ne zaman hayata tutunma şevkini yitirse, ikisine de yetecek kadar sağlam durmuştu.

Şimdiyse, Kenneth işe gitmesi gerektiği için onu evde bırakmıştı. Birlikte geçirebilecekleri birkaç değerli saati bo-

şa harcayacaktı; üstelik Erik ne zaman parmaklarını şıklat-
sa koşarak onun yanına gittiği için kendinden nefret ediyor-
du. Bunu neden yaptığını anlayamıyordu. Bu o kadar eski
bir alışkanlıktı ki neredeyse kişiliğinin bir parçası haline gel-
mişti. Ve bunun ceremesini çeken de hep Lisbet oluyordu.

Erik sorusuna cevap vermeye bile zahmet etmedi. Sadece
başka bir âlemdeymiş gibi, bilgisayar ekranına bakmaya de-
vam etti.

Kenneth, “Bugün buraya gelmem sahiden de gerekli miy-
di?” diye tekrarladı. “Hem de pazar günü. Yarına kadar bek-
leyemez miydi?”

Erik yavaşça Kenneth’a döndü.

“Özel durumuna saygım sonsuz” dedi sonunda. “Ama bu
haftaki ihaleden önce hazırlıkları tamamlamazsak, şirketi
kapatıp gitmemiz gerekebilir. Hepimizin fedakârlıklar yap-
ması gerekiyor.”

Kenneth içinden Erik’in ne gibi fedakârlıklar yaptığı-
nı merak etti. Ve kimse Erik kadar felaket habercisi değil-
di. Belgeleri pazartesi günü rahatlıkla hazırlayabilirdi. Şir-
ketin iflasın eşiğinde olduğunu iddia etmesi, abartıdan başka
bir şey değildi. Erik muhtemelen evden çıkmak için bir baha-
neye ihtiyaç duymuştu. Ama neden Kenneth’ı da buraya sü-
rükleme gereği duymuştu? Cevap açıktı: çünkü bunu yapabi-
lirdi.

Sonra her ikisi de kendi işine baktı ve bir süre sessizce
çalıştılar. Ofis tek bir büyük odadan oluştuğu için mahremi-
yetten yoksunlardı. Kenneth Erik’e kaçamak bir bakış attı.
Erik’te bir farklılık vardı. Tam olarak ne olduğunu kestire-
miyordu ama Erik her zamankinden daha özensiz ve daha
bitkin görünüyordu. Saçı kusursuzca taranmamıştı, gömle-
ği de biraz kırışmıştı. Erik bugün kendinde değildi. Kenneth
ona evde her şeyin yolunda olup olmadığını sormayı düşünmü-
şü ama kendini tuttu. Bunun yerine olabildiğince sakin bir şe-

kilde, “Dün Christian hakkındaki haberleri gördün mü?” diye sordu.

Erik irkildi. “Evet” diye cevap verdi.

Kenneth kayıtsız ve neredeyse rahat sayılabilecek bir ses tonuyla, “Kaçığın teki tarafından bu şekilde tehdit edilmek ne kadar korkunç” dedi. Ama kalbi deli gibi atıyordu.

“Hımm...” Erik gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadı. Ama klavyeye ya da fareye dokunmadı.

Kenneth, “Christian sana bu konu hakkında herhangi bir şey söyledi mi?” diye sordu. Bu tıpkı bir yara kabuğunu koparmayı bırakmak için çabalamaya benziyordu. Aslında bu konu hakkında konuşmak istemiyordu ve Erik’in de aynı şekilde düşündüğü belliydi. Yine de Kenneth kendine hâkim olamadı. “Seninle konuştu mu?”

Erik masasındaki belgeleri düzenlemeye başlayarak, “Hayır, bana böyle tehditler aldığından hiç bahsetmedi. Ama kitabı yüzünden çok meşgul olduğu için son zamanlarda pek görüşemedik. Herhalde çoğu insan böyle bir şeyi kendine saklamak ister.”

“Sence polisle konuşması gerekmiyor mu?”

“Christian’ın bunu çoktan yapmadığını nereden biliyorsun?” Erik kâğıt yığınlarını amaçsızca talan etmeye devam etti.

“Doğru. Çok doğru...” Kenneth bir süre sessizliğe büründü. “Ama mektuplar isimsizse polis ne yapabilir ki? Yani, onları herhangi bir deli yazmış olabilir.”

Erik, “Ben nereden bileyim?” dedi ve kâğıtlardan biri elini kesince, “Kahretsin!” diye sövdü. Yaralı parmağını emdi.

“Sence bu tehditler ciddi olabilir mi?”

Erik iç geçirdi. “Neden bu meseleye kafa yormamız gerekiyor? Söyledim ya, hiçbir fikrim yok.” Sesi hafifçe yükselmiş, son sözcüklerini söylerken sesi titremişti. Kenneth şaşkınlıkla ona baktı. Erik gerçekten de kendinde değildi. Acaba sorun şirketle mi ilgiliydi?

Kenneth Erik'e asla güvenmezdi. Yoksa aptalca bir şey mi yapmıştı? Bu fikri derhal aklından çıkardı. Şirketin hesaplarıyla fazlasıyla içli dışlıydı; Erik maddi açıdan çılgınca bir adım atsaydı mutlaka farkına varırdı. Sorun muhtemelen Louise'le ilgiliydi. O ikisinin nasıl bu kadar uzun süre evli kaldıkları bir muammaydı. Erik ve Louise dışındaki herkes, vedalaşıp kendi yollarına gitseler, birbirlerine büyük iyilik etmiş olacaklarını görebiliyordu. Ama bunu dile getirmek Kenneth'a düşmezdi. Zaten kendi başında yeterince dert vardı.

"Sadece merak etmişim" dedi Kenneth.

En güncel aylık bilançoğu gösteren Excel tablosunu açtı. Ama aklı tamamen başka bir yerdeydi.

Elbise hâlâ onun gibi kokuyordu. Christian elbiseyi burnuna bastırdı ve parfümünün kumaşa sinen zerreciklerini içine çekti. Ne zaman burnunda bu kokuyla uykuya dalsa, onu bütün açıklığıyla zihninde canlandırabiliyordu. Beline kadar uzanan, genellikle ördüğü ya da ensesinde topuz yaptığı siyah saçlarını da. Böylesine uzun saçlar başka birinde demode görünebilir veya bir kız kurusunu çağrıştırabilirdi ama ona çok yakışıyordu.

Bir dansçı gibi hareket ettiği halde, uzun zaman önce dans kariyerini bırakmıştı. Yeterince hırslı olmadığını iddia etmişti. Yeteneksiz olduğundan değil; hem önceliği her zaman dansa vermesini hem de aşktan, kendi zamanından gülmekten ve arkadaşlarından fedakârlık etmesini gerektiren kararlılığa sahip olmadığından. Yaşamayı çok seviyordu.

Bu yüzden dans etmeyi bırakmıştı. Ama tanıştıkları günden son ana kadar, bedeninde bir dansçının kıvrak ritmini barındırmıştı. Christian oturup saatlerce onu seyredebilirdi. Evde gezinmesini, ayakları süzülürcesine hareket ederek ve mırıldanarak temizlik yapışını izleyebilirdi.

Elbiseyi tekrar yüzüne bastırdı. Kesilmemiş sakallarını

takılan kumaş, alev alev yanan cildinde ne kadar da serin ve ferah bir his bırakıyordu. Bu elbiseyi en son yaz dönümü arifesinde giymişti. Elbisenin mavisi gözlerinin rengiyle uyum sağlamıştı ve sırtına kadar uzanan siyah örgüsü ıslıl ıslıl parlıyor, en az kumaşın kendisi kadar göz kamaştırıyordu.

Harika bir akşamdı. Güneşin cömertçe yüzünü gösterdiği birkaç yaz dönümünden biriydi; dışarıya çıkıp bahçede oturmuşlar, ringa balığı ve haşlanmış taze patates yemişlerdi. Yemeği birlikte pişirmişlerdi. Bebek arabasının içinde yatıyordu; sivrisinekler içeriye giremesinler diye cibinliğini sımsıkı örtmüşlerdi. Çocuk her şeyden korunuyordu.

Zihninden bebeğin adı gelip geçti ve eline sivri bir şeye saplamış gibi irkildi. Kendini buzlu bira bardaklarını ve o bardakları yazın, aşkın ve ikisinin şerefine kaldıran arkadaşlarını düşünmeye zorladı. Onun büyük bir çanak içinde getirdiği çilekleri düşündü. Mutfak masasında nasıl oturduğunu, onları ayıkladığını, hem ortalığı batırdığı hem de her üç ya da dört çilekten biri çanağa gireceği yerde ağzında bittiği için onunla nasıl dalga geçtiğini anımsadı. Aynı servis çanağı daha sonra misafirlerine sunulacaktı – tabii çileklere krem şanti sıkılmış ve üzerlerine de bir parça şeker serpilmiş şekilde; tıpkı büyükannesinden öğrendiği gibi. Onun muzipliklerine gülerek karşılık vermiş, sonra da onu kendine çekmiş ve olgun çilek tadındaki dudaklarıyla öpmüştü.

Elbiseyle birlikte öylece otururken, hıçkırarak ağlamaya başladı. Elinde değildi. Gözyaşlarının kumaşın üstünde oluşturduğu koyu renkli küçük noktaları gömleğinin koluyla sildi. Elbiseyi lekelemek istemiyor, geride bıraktığı bu küçük hatırayı mahvetmeyi reddediyordu.

Christian elbiseyi dikkatlice valize koydu. Onlardan geriye kalan tek şey buydu. Saklamaya tahammül edebildiği tek şey. Valizi kapattı ve tekrar köşeye itti. Sanna'nın onu bulmasını istemiyordu. Sanna'nın valizi açtığını, içine baktığı-

nı ve elbiseye dokunduğunu düşünmek bile midelerini bulandı-
rıyordu. Bunun yanlış olduğunu biliyordu ama Sanna'yı tek
bir sebeple seçmişti: görünüşü ondan tamamen farklı oldu-
ğu için. Sanna'nın dudaklarında çilek tadı yoktu ve bir dans-
çı gibi hareket etmiyordu.

Ama bu da yeterli olmamıştı. Geçmiş yine de yakasına ya-
pışmıştı. Tıpkı o mavi elbiseyi giydiği gün haince onun yaka-
sına da yapıştığı gibi. Ve Christian artık bir çıkış yolu göre-
miyordu.

“Bir süreliğine Leo'ya göz kulak olabilir misin?” Paula an-
nesi Rita'ya bakıyordu ama sonra gözlerini daha da umut do-
lu bir şekilde Mellberg'e çevirdi. Oğullarının doğumunun he-
men ardından, Paula ve Johanna, Rita'nın yeni erkek arka-
daşının mükemmel bir dadı olduğunu fark etmişlerdi. Mell-
berg hayır deme yeteneğinden bütünüyle yoksundu.

Rita, “Şey, aslında biz...” diyecek oldu ama Mellberg he-
men araya girdi ve hevesle, “Sorun değil. Bu küçük adama
memnuniyetle bakarız. Siz ikiniz gidin ve her ne planladıvı-
sanız yapın” dedi.

Rita boyun eğresine iç geçirdi ama birlikte yaşamayı
seçtiği –ve en hafif tabirle işlenmemiş bir cevher sayılan– bu
adama hayranlıkla bakmadan duramadı. Pek çok kişinin onu
kaba, hoyrat ve küstah bir adam olarak gördüğünü biliyor-
du. Ama Rita en başından beri onun diğer özelliklerini gör-
müştü ve bir kadın olarak bunları ortaya çıkarabileceğini dü-
şünmüştü.

Ve haklı çıkmıştı. Bertil Mellberg ona bir kraliçeymiş gibi
davranıyordu. Rita'nın Mellberg'de ne gibi cevherler gizli oldu-
ğunu anlaması için, onun torununa bakışını görmesi yeterliy-
di. Mellberg Leo'ya benzersiz bir sevgi duyuyordu. Tek sorun,
Rita'nın hızla ikinci plana atılmış olmasıydı ama buna katla-
nabilirdi. Üstelik, Bertil dans pistinde de gelişme göstermeye

başlamıştı. Asla bir salsa kralı olmayacaktı ama artık Rita'nın çelik topuklu ayakkabılar giymesine gerek kalmamıştı.

“Eğer ona kısa bir süre için tek başına göz kulak olabilirsen, belki annem de bizimle gelebilir. Leo'nun odası için birkaç şey almak üzere Torp'a gitmeyi düşünüyorduk.”

Bertil Paula'nın kollarında yatan bebeği işaret edip hevesle, “Onu kucağıma ver” dedi. “Birkaç saat idare edebiliriz. Acıkınca bir iki biberon süt içer; sonra da biraz Büyükbaba Bertil'le hoş vakit geçirir. Daha başka ne isteyebilir ki?”

Paula oğlunu Mellberg'in kucağına verdi. Tanrı aşkına, bu ikisi ne kadar da tuhaf bir çift olmuşlardı. Ama aralarında özel bir bağ olduğu inkâr edilemezdi. Bertil Mellberg onun gözünde aklına gelebilecek en kötü patron olduğu halde, dünyanın en iyi büyükbabası olduğunu kanıtlamıştı.

Rita biraz tedirgin bir şekilde, “Sorun olmayacağına emin misin?” diye sordu. Bertil Leo'ya sık sık göz kulak olduğu halde, bebek bakımı konusundaki deneyimi oldukça sınırlıydı. Kendi oğlu Simon Mellberg'in hayatına girdiğinde, çoktan delikanlı olmuştu.

Bertil gücenerek, “Tabii ki eminim” dedi. “Yiyecek, sıçacak ve uyuyacak. Ne kadar zor olabilir ki? Neredeyse altmış yıldır ben de tamı tamına aynı şeyleri yapıyorum.” Kadınları daireden atarcasına uğurladı ve kapıyı kapattı. Artık Leo'yla biraz kafa dinleyebilirlerdi.

İki saat geçtiğinde, Mellberg tepeden tırnağa ter içinde kalmıştı. Leo avazı çıktığı kadar ağlıyordu ve kirli bezlerin kokusu adeta sis gibi odaya çökmüştü. Büyükbaba Bertil çaresizce bebeği yatıştırıp uyutmaya çalışıyordu ama Leo gitgide daha yüksek sesle ağlıyordu. Mellberg'in genellikle yana doğru taradığı saç tutamı sağ kulağının üzerine sarkmıştı ve koltukaltlarındaki terin, tabak genişliğinde öbekler halinde yayıldığını hissedebiliyordu.

Paniğe kapılmak üzereydi. Yan gözle, sehpanın üstünde

duran cep telefonuna baktı. Kızları aramalı mıydı? Muhtemelen hâlâ Torp'talardı ve hemen çıksalar bile, eve varmaları rahatlıkla kırk beş dakikayı bulurdu. Ama arayıp yardım isteyecek olursa, oğullarını bir daha onunla yalnız bırakmaya cesaret edemezlerdi. Hayır, bu sorunu tek başına aşmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Zamanında bir sürü nahoş insanla boğuşmuştu. Ayrıca görev başındayken silahını ateşlemek ve kendisine bıçak çeken kafası dumanlı esrarkeşlerle uğraşmak zorunda kalmıştı. Yani bu durumu idare edebilmeliydi. Ne de olsa Leo yetişkin bir adamınki kadar yüksek bir sese sahip olsa da bir somun ekmekten daha büyük değildi.

Mellberg, "Pekâlâ evlat, önce durumu değerlendirmemiz gerek" diyerek, öfke içinde ağlayan bebeği yatırdı. "Bir bakalım. Görünüşe göre bezini batırmışsın. Ve muhtemelen karnın aç. Başka bir deyişle, çifte krizle karşı karşıyayız. Sadece hangisine öncelik vermemiz gerektiğine karar vermeliyiz." Mellberg Leo'nun çılgınlıklarını bastırmak için yüksek sesle konuşuyordu. "Pekâlâ, yemek önce geliyor – en azından benim için. O halde sana koca bir biberon dolusu mama hazırlayalım."

Bertil Leo'yu kucaklayıp mutfığa götürdü. Mamayı nasıl hazırlayacağına dair detaylı talimatlar almıştı ve mikrodalga sayesinde işini çabucak halletti. Biberonu bizzat emerek, mamanın sıcaklığını kontrol etti.

"Hımm, pek lezzetli sayılmaz evlat. Ama biraz büyüye kadar, lezziz yiyecekleri beklemen gerekecek." Leo biberonu görünce daha da yüksek sesle ağlamaya başlayınca Bertil mutfak masasına oturdu ve onu sol koluna yatırdı. Leo biberonun ucu dudaklarına değer değmez iştahla emerek mamayı midesine indirmeye başladı. Biberonun tamamını göz açıp kapayıncaya kadar bitirdi ve Mellberg onun küçük bedeninin rahatladığını hissetti. Ama Leo çok geçmeden yine kıvranmaya başladı ve etrafa yayılan koku o kadar keskindi ki Mellberg daha fazla dayanamadı. Tek sorun, alt değiştirme

konusunda Şu ana kadar pek başarılı olmamasıydı. Yapmak üzere olduğu iş hakkındaki gercek hisleriyle örtüşemeyen neşeli bir ses tonuyla, “Pekâlâ, krizlerden birini aŐtık. Şimdi diğerini halledelim” dedi.

Mellberg sızlanan Leo’yu banyoya taŐıdı. Kızların duvara monte etmelerine yardımcı olduğu alt değiştirme masasında “Kirli Bez Operasyonu” için ihtiyaçı olan her Şeyi buldu.

Leo’yu masaya koydu ve pantolonunu çıkardı ancak ağzından nefes almaya çalışması pek bir işe yaramadı, çünkü koku fazlasıyla yoğundu. Mellberg alt bezinin yapışkanlı bandını açtığında tüm heybetiyle gözlerinin önüne serilen leş koku kulu dıŐkı öbeğini görünce az kalsın bayılacaktı.

“Yüce Tanrım” diye mırıldandı. Çaresizce etrafına bakındı ve gözüne bir kutu ıslak mendil ilişti. Bebeğin bacaklarını bırakıp pakete doğru uzandığı sırada Leo bunu fırsat bilerek ayaklarını kirli bezine soktu.

Mellberg, “Hayır, hayır, bunu yapma” dedi ve bebeğin poposuyla ayaklarını silmek için bir avuç dolusu ıslak mendil aldı. Ama elinden gelen tek Şey, dıŐkıyı etrafa bulaŐtırmak oldu; ta ki sorunun kaynağını ortadan kaldırması gerektiğini anlayana kadar. Leo’nun bacaklarını kaldırdı, kirli bezi altından zorla çekip aldı ve yüzünün buruŐmasına engel olmayarak yerde duran çöpe attı.

Islak mendil paketinin yarısını kullandıktan sonra, nihayet tünelin ucunda bir ışık gördü. Pisliğin en kötü kısmı temizlenmiş ve Leo sakinleŐmiŐti. Mellberg dikkatle dıŐkının geri kalanını da sildi ve alt değiştirme masasının üstündeki raftan yeni bir bez aldı.

Halinden memnun bir Şekilde, “Pekâlâ. Neredeyse bitmek üzere,” dedi. Poposunu havalandırma fırsatı bulan Leo havaya tekmeler savurdu. “Acaba önü ve arkası neresi?” Mellberg bezi evirip çevirdikten sonra nihayet küçük hayvan resimlerinin tıpkı giysilerin etiketleri gibi arka tarafa denk gelmesi ge-

rektiğine karar verdi. Fakat bez Leo'nun üstüne oturmadı v yapışkanlı bant tam olarak kapanmadı. Doğru düzgün bir be bek bezi üretmek ne kadar zor olabilirdi ki? Neyse ki sorunlar kendini kanıtlama fırsatı olarak gören becerikli biriydi.

Leo'yu kucakladı, mutfağa götürdü ve onu omzuna yasla yıp, tezgâhın aşağısındaki en alt çekmeceyi karıştırdı. Bura da aradığı şeyi buldu. Yapışkanlı bant. Salona gitti, Leo'yı kanepeye yatırdı ve yapışkanlı bandı birkaç kez bezin etrafı na doladı. Sonra oturup hayranlıkla eserine baktı.

“İşte bu kadar. Kızlar sana bakamayacağım diye endişele niyorlardı. Ne dersin Leo? Sence de kısa bir uykuyu hak et medik mi?”

Bertil yapışkanlı bantla sıkıca sarmalanmış bebeği kolla rına aldı ve kanepeye uzanıp gevşedi. Leo biraz kıpırdandık tan sonra, yüzünü polis şefinin boynuna gömdü.

Hayatlarındaki kadınlar yarım saat sonra eve döndükle rinde, ikisi de derin uykuya dalmışlardı.

* * *

“Christian evde mi? Sanna kapıyı açtığında, Erica'nın en çok yapmak istediği şey arkasını dönüp kaçmaktı. Ama Pat rik haklıydı. Başka seçeneği yoktu.

“Evet, ama tavan arasında. Ona sesleneyim.” Sanna mer divenlere döndü. “Christian!” Ziyaretçin var!” diye bağırdı ve tekrar Erica'ya baktı. “İçeri gel. Birazdan aşağıda olur.”

“Teşekkürler.” Erica girişte, Sanna'nın yanında dikilirken biraz huzursuz oldu ama çok geçmeden merdivenden gelen ayak seslerini duydular. Christian ortaya çıkınca, Erica onun ne kadar bitkin göründüğünü fark etti ve hissettiği suçlulu duygusu daha da derinleşti.

Christian, “Selam” dedi ve Erica'yı bu kadar kısa bir ara dan sonra gördüğüne biraz şaşırdığı halde gidip ona sarıldı.

Tabanları yağlayıp kapıdan dışarı fırlama arzusu yeniden depreşen Erica, “Seninle konuşmam gereken bir şey var” dedi.

Christian, “Sahi mi? Peki, içeri gel” diyerek salonu işaret etti. Erica paltosunu ve ayakkabılarını çıkarıp onu izledi.

“İçecek bir şeyler alır mısın?”

“Hayır, teşekkürler.” Erica başını iki yana salladı. Tek istediği bu işi bir an önce aradan çıkarmaktı.

Salondaki kanepenin bir ucuna oturarak, “İmza günleri nasıl geçti?” diye sordu. İyice minderlere gömüldü.

Christian başka soru sormasını teşvik etmeyen bir ses tonuyla, “İyi geçti” dedi. Sonra, “Dünkü gazeteyi gördün mü?” diye sordu. Pencereden içeriye süzülen kış güneşinin altında, yüzü grinin soluk bir tonuna bürünmüştü.

“Evet, zaten seninle konuşmak istediğim konu da bu.” Erica devam edecek cesareti toplayabilmek için duraksadı. İkizlerden biri kaburgalarına sert bir tekme atınca, soluğu kesildi.

“Bebekler tekmeliyor mu?”

“Hem de nasıl.” Derin bir nefes aldı ve konuşmasına devam etti. “Hikâyenin gazetelere sızması benim suçum.”

“Ne demek istiyorsun?” Christian sırtını dikleştirdi.

Erica telaşla açıklamaya girişti. “Gazetecileri arayıp ihbarda bulunan ben değilim” dedi. “Ama bu konudan yanlış kişiye bahsedecek kadar aptalca davrandım.” Christian’la göz göze gelmeye cesaret edemiyordu. Onun yerine kendi ellerine bakıyordu.

Christian bıkkın bir halde, “Gaby’yi mi kastediyorsun?” diye sordu. “İyi ama onun böyle bir şey yapacağını tahmin...”

Erica sözünü kesti. “Patrik de birebir aynı şeyi söyledi. Ve ikiniz de haklısınız. Ona güvenmemem gerektiğini, bunu daha çok reklam yapma fırsatı olarak gördüğünü tahmin etmeliydim. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Bu kadar saf olmamalıydim.”

“Şey, artık yapılabilecek fazla bir şey yok” dedi Christian.

Kaderine boyun eğen tavrı, Erica'nın kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Neredeyse Christian'ın kendisine bağırmasını dileyecekti. Onun yüzündeki yorgun ve hüsrandan dolu ifadeye bakmaktansa, bunu tercih ederdi.

“Üzgünüm, Christian. Hem de çok üzgünüm.”

“Umalım ki haklı çıksın.”

“Kim?”

“Gaby. O zaman hiç olmazsa daha çok kitap satmış oluruz.”

“Bir insanın nasıl bu kadar çıkarıcı olabildiğini aklım almıyor. Sırf işine katkısı olabilir diye seni ateşe atmasını da.”

“Gaby bugünkü başarısını herkesle dost olmaya çalışarak kazanmadı.”

“Ama yine de bu yaptığına değmez.” Erica iyi niyetle hareket etmiş olsa da yaptığı hata yüzünden pişmanlıkla dolup taşıyordu. Vicdan sahibi olan herhangi birinin Gaby gibi davranacağını düşünemiyordu. Hem de sırf kâr etmek uğruna.

Christian, “Eminim yakında fırtına diner” dedi ama sesi ikna olmuş gibi çıkmadı.

“Bugün gazeteciler peşine takıldılar mı?” Erica pozisyon değiştirerek daha rahat oturmaya çalıştı. Ne yaparsa yapsın, iç organlarından biri ya da diğeri sıkışıyordu.

“Dün gelen ilk aramadan sonra, cep telefonumu kapattım. Elleri ateşi besleyecek malzeme vermeye niyetim yok.”

“Peki ya...” Erica duraksadı. “Başka tehditler aldın mı? Tüm bu olanlardan sonra bana güvenmen için hiçbir sebep olmadığını biliyorum ama inan bana dersimi aldım.”

Christian iç dünyasına gömülmüş gibi görünüyordu. Ne diyeceğine karar vermeye çalışır gibi pencereden dışarı baktı. Cevap verdiğinde ise sesi zayıf ve bitkin çıktı.

“O konu hakkında konuşmak istemiyorum. İş artık çıktırından çıktı.”

Yukarıda bir şey kırıldı ve bir çocuk yüksek ve tiz çığlıklar atarak ağlamaya başladı. Christian ayağa kalkmaya yelten-

medi ama Erica Sanna'nın koşarak yukarı çıktığını duydu.

Erica yukarı kattaki odayı işaret ederek, "Çocuklar anlaşıyorlar mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Büyük oğlum rekabeti sevmiyor. Sanırım sorunu bu şekilde ifade edebiliriz." Christian gülümsedi.

Erica, "Çoğu insan ilk çocuğunun doğumunun hemen ardından, ona gereğinden fazla ilgi göstermeye meyillidir" diye cevap verdi.

Gülümsemesi yitip giden Christian, "Muhtemelen haklısın" dedi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı ama Erica bunun ne anlama geldiğini çözemedi. Yukarıdaki oğlanların her ikisi de ağlamaya başlamışlardı; Sanna ise öfkeyle onları azarlıyordu.

"Polisle konuşmalısın" dedi Erica. "Eminim konudan Patrik'e bahsettiğimi tahmin etmişsindir ve bunu yaptığım için pişman değilim. Patrik bu olanları kesinlikle ciddiye alman gerektiğini düşünüyor ve yapılacak ilk şey, durumu polise bildirmek. İstersen işe gidip Patrik'le gayriresmi bir şekilde görüşerek başlayabilirsin." Erica Christian'la yalvarır gibi konuştuğunun farkındaydı ama mektuplar onu gerçekten de çok endişelendirmişti ve içinden bir ses, Christian'ın da aynı şekilde hissettiğini söylüyordu.

Christian ayağa kalkarak, "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum" dedi. "Gaby'yle konuşmanın ardından olayların bu şekilde gelişmesini istemediğini biliyorum. Ama meseleyi daha fazla büyütme istemeyişimi anlayışla karşılayan gerek."

Yukarıdan gelen çığlıkların şiddeti birkaç desibel yükselince, Christian merdivenlere yöneldi.

"Affedersin ama oğlanlar birbirlerini öldürmeden önce gidip Sanna'ya yardım etmeliyim. Seni geçirmeme gerek yok, değil mi?" Sonra veda etmeden hızla merdivenleri çıktı ve Erica onun kaçıp gittiği için memnun olduğuna dair kuvvetli bir izlenime kapıldı.

Hiç eve dönmeyecekler miydi? Karavan her geçen gün giderek daralıyordu ve kamp alanının her köşesini çoktan keşfetmişti. Belki eve döndükleri zaman, onu tekrar sevmeye başlayabilirlerdi. Buradayken kendini görünmez hissediyordu.

Baba boş boş oturup bulmaca çözüyordu; Anne ise hastaydı. En azından, gidip onu görmeye çalıştığı anda kendisine yapılan açıklama buydu. Günlerini karavanın daracık uyku bölmesinde geçiriyordu. Ve onunla bir daha yüzmeye gitmemiştir. Ayaklarının dibinde bir şeyin kıvrıldığını hissettiğinde yaşadığı korkuyu unutamadığı halde, sürekli karavanda tıklılıp kalmaktansa yüzmeyi tercih ederdi.

“Anne hasta. Sen dışarı çıkıp oyna.”

O da gidip günü tek başına geçirirdi. İlk başta kamp alanındaki diğer çocuklar onunla oynamaya çalışmışlardı ama o hiçbirleriyle ilgilenmemişti. Madem annesinin yanında olmasına izin verilmiyordu, o zaman başka hiç kimseyle vakit geçirmek istemiyordu.

Anne iyileşmeyince, giderek daha çok üzölmeye başladı. Bazen onun kustuğunu duyuyordu. Ve annesi bembeyaz görünüyordu. Ya ciddi bir hastalığı varsa ne olacaktı? O da mı ölüp kendisini geride bırakacaktı? Tıpkı annesinin yaptığı gibi.

Bunun düşüncesi içinde bile bir köşeye sinip saklanma isteği uyandırıyordu. Karanlık onu yakalayamasın diye gözle-

şini sımsıkı kapadı. Bunu düşünmeyi reddetti. Güzel annesi ölemezdi. Aynı şey onun başına da gelemezdi.

Kendisine özel bir yer bulmuştu. Yamaçtaydı; hem kamp alanını hem de denizi görüyordu. Boynunu uzattığında, karavanlarının tepesini bile görebiliyordu. Artık günlerini geçirdiği, huzur bulduğu tek yer burasıydı. Oradayken saatlerin nasıl uçup gittiğini anlamıyordu.

Baba da eve dönmek istiyordu. Bunu söylediğini duymuştu. Ama annesi karşı çıkmıştı. Her zamankinden daha solgun ve zayıf görünen Anne, karavandaki yatakta uzanırken, “Yaşlı Kaltak’a o zevki tattırmayacağım” demişti. Yaşlı Kaltak’ın alışlageldiği gibi yaz boyunca burada olduklarını bilmesini istiyordu; onu bir kez bile ziyaret etmedikleri halde. Hayır, eve gitmeyeceklerdi. Annesi, erken dönmektense ölmeyi tercih edeceğini söyledi.

Tartışma bitmişti. Anne bir şeye karar verdi mi her şey onun istediği gibi olmak zorundaydı. Her gün gizli sığınağına gidiyordu ve kollarını dizlerinin etrafında kavuşturup oturduğunda, aklından türlü düşünceler ve hayaller geçiyordu.

Keşke eve dönebilselerdi; o zaman her şey eskisi gibi olurdu. Bundan emindi.

Göte Persson, "Fazla uzağa gitme Rocky!" diye bağırdı ama köpek her zamanki gibi onu dinlemedi. Rocky sola dönüp iri bir kaya parçasının ardında gözden kaybolmadan önce, Göte göz ucuyla Golden Retriever cinsi köpeğin kuyruğunu gördü. Göte hızlanmaya çalıştı ama sağ bacağı buna izin vermiyordu. Felç geçirdiğinden beri vücudunun geri kalanına ayak uydurmakta zorlanmasına rağmen yine de kendini şanslı sayıyordu. Doktorlar tek başına hareket etme olasılığına dair çok az umut vermişlerdi çünkü sağ tarafı bütünüyle zarar görmüştü. Ama Göte'nin ne kadar inatçı bir adam olduğunu hesaba katmamışlardı. Doğuştan gelen azmi ve onu olimpiyatlara hazırlarcasına zorlayan fizyoterapisti sayesinde, hareket kabiliyeti her geçen hafta artmıştı. Ara sıra gerilemeler yaşıyordu ve pek çok kez pes etme noktasına geldiğini itiraf etmek zorunda kalmıştı. Ama sebat etmiş ve sürekli gelişme göstererek hedefine yaklaşmıştı.

Artık her gün Rocky'yle bir saatlik yürüyüşler yapacak duruma gelmişti. Yavaş yürüyor ve bariz şekilde topallıyordu ama yola devam ediyordu. Hava nasıl olursa olsun, aştığı her metreyle birlikte zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Köpek tekrar meydana çıkmıştı. Plaja inmişti; Sälvik yüme alanının yakınlarını kokluyor ve sahibinin ortadan kaybolmadığından emin olmak için, ara sıra başını kaldırıp yur-

karı bakıyordu. Göte fırsattan istifade durup soluklandı. Eli ni yüzüncü kez cebine sokup yanında getirdiği telefona dokundu. Evet, telefon hâlâ oradaydı. Açık olduğundan ve yanlışlıkla zil sesini kapatmadığından emin olmak için telefonu cebinden çıkardı. Hiçbir aramayı kaçırmak istemiyordu ama henüz kimse aramamıştı. Telefonu sabırsızca cebine soktu.

Onu beş dakikada bir kontrol etmesinin saçmalık olduğunu biliyordu. Hastaneye giderken onu arayacaklarına söz vermişlerdi. Bu, Göte'nin ilk torunuydu. Kızı Ina'nın doğum yapması gereken tarihin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve Göte onun ve kocasının nasıl bu kadar sakin durabildiklerini anlayamıyordu. Dürüst olması gerekirse, doğurması gereken gün onuncu kez arayıp herhangi bir gelişme olup olmadığını sorduğunda, kızının ses tonunda bir rahatsızlık sezmişti. Ama Göte onlardan çok daha endişeliydi. Son birkaç gecenin büyük bir kısmı boyunca gözüne uyku girmemiş, dönüşümlü olarak çalar saatine ve cep telefonuna bakmıştı. Böyle şeyler genellikle gecenin orta yerinde olurdu. Ya aradıklarını duyamayacak kadar derin uyursa ne olacaktı?

Göte esnedi. Gece nöbetleri onu olumsuz etkilemeye başlamıştı. Ina ile Jesper bir bebek beklediklerini haber verdiklerinde, içinde pek çok duygu canlanmıştı. Haberi felç geçirip ambulansla Uddevalla'daki hastaneye yetiştirilmesinden birkaç gün sonra vermişlerdi. Aslında ona söylemek için beklemeyi düşünüyorlardı çünkü Ina hamileliğinin çok başındaydı ve bu kendileri için de çok yeni bir gelişmeydi. Ama hiç kimse Göte'nin hayatta kalacağını düşünmemişti. Hastane yatağında, bin bir çeşit tüpe ve makineye bağlı vaziyette yatarken onları duyabildiğinden bile emin değillerdi.

Ama Göte ağızlarından çıkan her bir kelimeyi duymuştu. Ve bu haber, inatçı bir mizacı olan Göte'ye tutunacağı bir dal vermişti. Uğruna yaşanacak bir amaç sunmuştu. Büyükbaba olacaktı. Tek kızının, hayat ışığının bir bebeği olacaktı. Bu

kadar büyük bir olayı nasıl kaçırabilirdi ki? Britt-Marie'nin kendisini beklediğini biliyordu ve aslına bakılırsa, onu tekrar görebilmek için canından vazgeçmeye hazırdı. Öldüğünden ve Ina'yla kendisini yalnız bıraktığından beri, onu her gün ve her dakika özlüyordu. Ama şimdi varlığına ihtiyaç duyuluyordu; bunu Britt-Marie'ye de açıklamış, henüz yanına gelelemeyeceğini çünkü kızlarının ona burada ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Britt-Marie onu anlamıştı. Tıpkı Göte'nin tahmin ettiği gibi. Bilinci açılan Göte hem çok farklı hem de pek çok açıdan çok cazip olan uykusundan uyanmıştı. Yataktan çıkmış ve o zamandan beri her adımını, küçük torununun hatırı için atmıştı. Ona verecek çok şeyi vardı ve hayatının geri kalan her dakikasını torununu şımartmak için kullanmayı planlıyordu. Ina ve Jesper istedikleri kadar itiraz edebilirlerdi. Bu, büyükbaba olmanın getirdiği bir ayrıcalıktı.

Cebindeki telefon tiz bir şekilde çalarak sıçramasına ve düşüncelerinden uzaklaşmasına sebep oldu. Telefonu heyecanla cebinden çıkarırken az kalsın yere düşürecekti. Ekranı baktı. Eski bir arkadaşının adını gördüğünde, hayal kırıklığının etkisiyle omuzları düştü. Telefonu açmaya bile cesaret edemedi. Kızı arayacak olursa hattın meşgul çalmasını istemiyordu.

Artık Rocky'yi göremediğinden telefonu tekrar cebine koydu ve topallayarak onu en son gördüğü noktaya doğru yürüdü. Göz ucuyla, yanıp sönen bir şeyin ışıltısını gördü ve başını çevirip suya baktı.

Telaşlandığını belli eden bir ses tonuyla, "Rocky!" diye bağırdı. Köpek buzun üstüne çıkmıştı. Neredeyse yirmi metre kadar açıkta, başını eğmiş vaziyette duruyordu. Göte'nin seslendiğini duyunca deli gibi havlamaya ve buzu eşelemeye başladı. Göte nefesini tuttu. Eğer dondurucu soğuk kış boyunca sürmüş olsaydı, bu kadar endişelenmezdi. Britt-

Marie'yle pek çok kez, genellikle yılbaşından hemen sonra sandviçlerini ve bir termos dolusu kahvelerini yanlarına almış ve buzun üstünde yürüyerek yakındaki adalardan birine gitmişlerdi. Ama bu yıl deniz bir donup bir çözölmüştü ve Göte buzun yeterince sağlam olmadığını biliyordu.

Tekrar, "Rocky!" diye bağırdı. "Buraya gel!" Elinden geldiğince sert olmaya çalıştı ama köpek ona aldırış etmedi.

Artık Göte'nin aklında tek bir şey vardı. Rocky'yi kaybedemezdi. Buz çatlayacak ve köpek dondurucu suya düşecek olursa ölürdü, Göte ise buna dayanamazdı. On yıldır birbirlerine eşlik etmişlerdi ve hayalinde torununun Rocky'yle oynadığı pek çok sahne canlandırmıştı. Rocky'siz yaşadığını hayal bile edemiyordu.

Sahilde yürürken, buzun sağlamlığını kontrol etmek için bir ayağıyla üzerine bastı. Yüzeyde derhal saç kılı inceliğinde binlerce çatlak belirdi ama buz kırılmadı. Belli ki buz, ağırlığını taşıyacak kadar sağlamdı; bunun üzerine havlamaya ve buzu eşelemeye devam eden Rocky'ye doğru ilerlemeye başladı.

"Gel buraya oğlum" diyerek onu kandırmaya çalıştı ama köpek kımıldamayı reddederek olduğu yerde kaldı.

Buradaki buz, kıyıdakine kıyasla daha sağlam görünüyordu ama Göte riski en aza indirmek için karnının üzerinde sürünmeye karar verdi. Büyük bir gayretle eğilip yere uzandı ve kış giysileriyle sarmalanmış olduğu halde doğruca içine işleyen soğuğa aldırmamaya çalıştı.

Karnının üstünde ilerlemekte zorlanıyordu. Tutunmaya çalıştıkça ayakları kayıyordu; keşke bu kadar boş bulunmayıp tabanı çivili ayakkabılar giymiş olsaydı. Zemin kayganlaşınca, İsveç'teki her aklı başında emekli böyle yapardı.

Göte etrafına bakındı ve çivi yerine kullanabileceği iki tane dal parçası gördü. Kendini dalların bulunduğu noktaya doğru sürüklemeyi başarıp onları buz çivisi olarak kullandı.

Artık işi daha kolaydı; köpeğe doğru ağır ağır ilerliyordu. Ara

sıra yine Rocky'ye sesleniyordu ama köpek bulduğu şeyle o kadar ilgiliydi ki gözlerini bir saniye bile ondan ayırmıyordu.

Rocky'ye ulaşmasına ramak kaldığında, Göte buzun ağırlığına dayanamayarak çatlamaya başladığını hissetti. Hareket kabiliyetini kazanmak için aylarca uğraştıktan sonra, Sälvik'teki bir buz parçasının içine düşüp boğularak ölmesinin ne kadar ironik olacağını düşündü. Ama buz henüz kırılmamıştı ve Rocky'ye o kadar yakındı ki elini uzatsa kürküne dokunabilirdi.

Köpeğin tasmaını yakalamak için biraz daha öne kayd ve sakince, "Hadi oğlum, orada durmamalısın" dedi. Hem kendini hem de yerinden kıvıldamayan köpeği kıyıya kadar nasıl sürükleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama bir yolunu bulacaktı.

"Bu kadar ilginç olan nedir?" Göte Rocky'nin tasmaını kavradı. Sonra aşağıya baktı.

O sırada, cebinde duran telefonu çaldı.

Her zamanki gibi, pazartesi sabahları herhangi bir işi bitirmek imkânsızdı. Patrik ayaklarını masanın kenarına uzatmış hâlde oturuyordu. Magnus Kjellner'in fotoğraflarından birine bakıyordu, sanki adamın nerede olduğunu ifşa etmesini ister gibi bir hali vardı. Ya da kalıntıların.

Patrik Christian için de endişeleniyordu. Masasının sağ tarafındaki çekmecesini açtı ve içinde mektuplar ile kartın bulunduğu plastik poşeti dışarı çıkardı. Her ikisini de parmak izi incelemesi yapılması için adli tıp laboratuvarına göndermek isterdi.

Ama ellerinde çok az ipucu vardı ve henüz elle tutulur bir şey olmamıştı. Patrik'in aksine bütün mektupları okuyan Erica bile, birinin Christian'a kesin olarak zarar vermek istediğinden emin olamıyordu. Ama içinden bir ses, ona Christian'ın tehlikede olduğunu söylüyordu. Patrik de aynı

şekilde hissediyordu. Her ikisi de o satırların kötücül bir yan olduğunu sezmişti. Patrik kendi kendine gülümsedi. Ama gösterişli bir sözcük seçmişti. *Kötücül*. Bu, pek bilimsel bir tanım sayılmazdı. Ama görünüşe göre mektuplar zarar verme niyeti taşıyordu. Aklına gelen en isabetli tahmin buydu. Ve bu his onu çok huzursuz ediyordu.

Erica Christian'ı ziyaret edip geri döndükten sonra onunla konuşmuştu. Oraya gidip Christian'la da konuşmak istemiş ama Erica onu vazgeçirmişti. Erica Christian'ın onu hoş karşılayacağını sanmıyordu ve Patrik'ten gazete manşetleri biraz durulana kadar beklemesini rica etmişti. Patrik de beklemeye razı olmuştu. Fakat şimdi ofisinde oturup önündeki zarif elyazısına bakarken, doğru kararı verip vermediğini merak ediyordu.

Telefon çalınca irkildi.

"Patrik Hedström" diye cevap verdi. Plastik poşeti tekrar yerine koyup çekmeceyi kapattı. Ansızın donup kaldı. "Efendim? Ne?" Gergin bir şekilde karşıdakini dinledi ve telefonu kapatır kapatmaz işe koyuldu. Hızlıca birkaç yeri aradıktan sonra koşarak koridora çıktı ve Mellberg'in kapısını çaldı. Cevap beklemeden içeriye dalınca, hem patronunu hem de köpeğini uyandırdı.

"Neler oluyor böyle?.." Çalışma koltuğunda kaykılarak oturan Mellberg doğruldu ve Patrik'e baktı.

"İçeri girmeden önce kapıyı çalman gerektiğini öğrenmedin mi?" Polis şefi, kelinesi örttüğü saçlarını düzeltti. "Ne var? Meşgul olduğumu görmüyor musun? Ne istiyorsun?"

"Sanırım Magnus Kjellner'i bulduk."

Mellberg sırtını daha da dikleştirdi. "Sahi mi? Peki neredeymiş? Karayipler'de bir adada mı?"

"Pek sayılmaz. Buzun altında. Sälvik açıklarında."

"Buzun altında mı?" Havadaki gerginliği sezen Ernst, kulaklarını havaya dikti.

“Köpeğiyle birlikte orada bulunan yaşlı bir adam az önce arayıp bir ceset bulduğunu bildirdi. Tabii cesedin Magnus Kjellner’e ait olduğundan emin değiliz çünkü kimliği henüz tespit edilmedi. Ama Kjellner olması yüksek ihtimal.”

Mellberg ayağa fırlayarak, “O zaman ne bekliyoruz?” dedi. Ceketini kaptığı gibi Patrik’i iterek kendine yol açtı. “Bu karakoldaki herkesin neden bu kadar beceriksiz olduğunu anlayamıyorum! İnsan bir haberi verirken neden bu kadar oyalanır ki? Hadi gidelim! Arabayı sen kullan!”

Patrik ceketini almak için alelacele ofisine giderken, Mellberg garaja doğru koştu. Patrik içini çekti. Patronunu yanında götürmemeyi tercih ederdi ama öte yandan, Mellberg’in bütün gelişmelerin merkezinde olma fırsatını kaçırmak istemeyeceğini biliyordu. Tabii gerçek işlerin hiçbirini üstlenmek zorunda kalmadığı sürece.

“Hadi, bas şu gaza!” Mellberg çoktan yolcu koltuğuna oturmuştu. Patrik direksiyona geçti ve kontak anahtarını çevirdi.

Makyajını yapan kadın, “İlk kez mi televizyona çıkıyorsunuz?” diye cıvıladı.

Christian onunla aynada göz göze geldi ve başıyla onayladı. Ağzı kupkuruydu ve avuçları terliyordu. İki hafta önce, TV4 kanalının *Günaydın* programına çıkmayı kabul etmiş olduğu için şimdi çok pişmandı. Önceki gece Stockholm’e yaptığı uzun tren yolculuğu boyunca, geriye dönüp eve gitme dürtüsüne karşı koymak zorunda kalmıştı.

TV4’ün yapımcısı aradığında, Gaby sevinçten havalara uçmuştu. Yapımcı, yazarlar dünyasının yeni bir yıldızla kavuşmak üzere olduğuna dair dedikodular duyduklarını ve onu televizyona ilk defa kendilerinin çıkarmak istediğini söylemişti. Gaby Christian’a bundan iyi bir pazarlama fırsatı olmayacağını ve televizyonda kısa bir süre göründükten sonra bir sürü kitap satacağını açıklamıştı.

Ve Christian kendini bu fikrin cazibesine kaptırmıştı. Kütüphanedeki işinden izin aldı; Gaby de tren biletini almış ve Stockholm'de kalacağı otelde yer ayırtmıştı. Christian ilk başta *Denizkızı*'nı televizyonda tanıtacağı için heyecanlıydı. Ama gazetelerin hafta sonunda attıkları manşetler, her şeyi mahvetmişti. Gaby'nin kendisini böyle bir şeye ikna etmesine nasıl izin vermişti? Uzun yıllar boyunca münzevi hayatı sürmüş ve artık topluma karışma yolunda bir adım atmanın sakıncalı olmayacağına kendini inandırmıştı. Mektuplar gelmeye başladığında bile, her şeyin bittiği ve güvende olduğu yanılgısı içinde yaşamaya devam etmişti.

Gazete manşetleri onu rüyasından uyandırmıştı. Elbet birisi fark edecekti, hatırlayacaktı. Her şey tekrar ortaya dökülecekti. Christian ürperdi ve makyöz ona baktı.

"Sakın içerisi bu kadar sıcakken donduğunuzu söylemeyin. Yoksa nezle mi oluyorsunuz?"

Christian başıyla onayladı ve gülümsedi. Cevap vermenin en kolay yolu buydu; böylece açıklama yapmak zorunda kalmazdı.

Yüzündeki makyaj kalın ve yapay görünüyordu. Kulaklarına ve ellerine bile fondöten sürülmüştü. Anlaşılan makyajsız olduğunda, kendi cilt tonu kamera karşısında solgun ve yeşilimsi görünüyordu. Aslında bunu o kadar da dert etmiyordu. Makyajlı olmak, tıpkı ardına saklanabileceği bir maske takmak gibiydi.

"Pekâlâ. İşimiz bitti. Rejisör birazdan gelip sizi alacak." Makyöz eserini incelerken, Christian aynada kendine baktı. Maske de bakışlarına karşılık verdi.

Birkaç dakika sonra, Christian'ı stüdyo kapısının hemen dışındaki yeşil odaya götürdüler. Etkileyici bir kahvaltı büfesi hazırlanmıştı ama Christian küçük bir bardak portakal suyuyla yetindi. Adrenalin bütün vücuduna dalga dalga yayılıyor ve bardağını kaldırırken eli hafifçe titriyordu.

Rejisör, “Vakit geldi” dedi. “Benimle gelin.” Ve onu izlemesini işaret etti. Christian yarısı hâlâ portakal suyuyla dolu bardağını bıraktı. Rejisörün peşinden stüdyoya giden merdivenleri inerken bacakları titriyordu.

Rejisör Christian’a yerini göstererek, “Buraya oturabilirsiniz” diye fısıldadı. Christian oturdu ve birinin omzuna dokunduğunu hissedince irkildi.

Başında kulaklık bulunan bir adam, “Affedersiniz. Sadece mikrofonu takmam gerekiyor” dedi. Christian başıyla onayladı. Ağzının daha da kuruması mümkünmüş gibi dili damağı birbirine yapıştığından, önüne konan bir bardak dolusu suyun hepsini içti.

“Selam, Christian. Seni görmek ne güzel. Kitabını okudum, gerçekten de harika olduğunu söylemeliyim.” Kristin Kaspersen elini uzattı ve Christian bir an tereddüt ettikten sonra, nezaketle karşılık verdi. Elinin ne kadar terli olduğu düşünülürse, Kristin ıslak bir süngerle el sıkışıyormuş gibi hissetmiş olmalıydı. Sonra programın diğer sunucusu Anders Kraft da gelip yerine oturdu. Christian’a merhaba dedi ve kendini tanıttı.

Kitabın bir nüshası masanın üstünde duruyordu. Arkalarındaki meteoroloji uzmanı hava durumu tahminlerini sunduğu için, konuşmalarına fısıldaşarak devam etmek zorunda kaldılar.

Kristin gülümseyerek, “Heyecanlanmıyorsun, değil mi?” dedi. “Buna hiç gerek yok. Sadece dikkatini dağıtma; o zaman her şey sorunsuzca ilerler.”

Christian başıyla sessizce onayladı. Tekrar doldurulan su bardağını tek bir yudumda boşalttı.

Anders Kraft ona göz kırparak, “Yirmi saniye içinde yayınla giriyoruz” dedi. Christian karşısında oturan adam ile kadından yayılan özgüvenin kendisini sakinleştirdiğini hissetti. İsveç nüfusunun büyük bir bölümüne canlı yayın yapmak

üzere etraflarını saran kameraları düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Kristin onun arkasındaki bir noktaya bakarak konuşurken, Christian programın başladığını fark etti. Kalbi çarpıyor, kulakları zonkluyordu ve Kristin'in dediklerini dinleyebilmek için kendini zorlaması gerekti. Kristin kısa bir girişin ardından ilk sorusunu yöneltti.

"Christian, eleştirmenler ilk romanınız *Denizkızı*'ndan övgüyle söz ediyorlar. Ayrıca okurlardan da alışılmadık derecede yoğun bir ilgi var. Bu nasıl bir his?"

Christian konuşmaya başladığında biraz sesi titredi ama Kristin gözlerini ayırmadan ona bakıyordu; Christian da göz ucuyla fark ettiği kameraya bakmak yerine onun gözlerine odaklandı. İlk birkaç sözcüğü geveledikten sonra, sesinin giderek daha gür çıktığını fark etti.

"Olağanüstü bir his. Her zaman yazar olmayı hayal etmiştim. Bu hayalimin gerçekleştiğini göreceğime ve bu kadar ilgi toplayacağıma rüyamda bile inanmazdım."

"Yayıncınız kitabı tanıtmak için yoğun çaba harcıyor. Bütün kitabevlerinde posterler görüyoruz ve ilk baskı adedinin alışıldandan çok daha fazla olduğu söyleniyor. Görünüşe bakılırsa bütün gazetelerin kitap sayfaları, sizi birtakım edebiyat devleriyle karşılaştırmak için birbirleriyle yarışıyorlar. Tüm bu ilgi karşısında bunaldığınız oluyor mu?" Anders Kraft Christian'a dostane bir bakış attı.

Christian kendine daha çok güvenmeye başlamış, kalp atışları da normale dönmüştü.

"Yayıncımın bana inanması ve kitabı tanıtmak için elinden geleni yapması çok anlamlı. Ama diğer yazarlarla karşılaştırılmak biraz tuhafıma gidiyor. Hepimizin kendimize özgü yazım stillerimiz var." İşte şimdi konuşmasını sağlam bir temelle oturtmuştu. Rahatlamaya başladı ve birkaç sorunun ardından, bütün gün orada oturup konuşabilirmiş gibi hissetti.

Kristin Kaspersen masanın üzerinden bir şey alıp kamera-ya gösterdi. Christian bunun ne olduğunu görünce tekrar ter içinde kaldı. *GT*'nin cumartesi günkü sayısı, adını büyük harflerle basmıştı. "ÖLÜM TEHDİTLERİ" ifadesi üstüne üstüne geliyordu. Bardağındaki su bittiği için tekrar tekrar yutkundu ve kuruyan ağzını ıslatmaya çalıştı.

"İsveç'teki ünlü insanların tehditlere maruz kalması epey yaygın bir fenomen haline geldi. Ama bu tehditler, adınızın halk tarafından duyulmasından bile önceye dayanıyor. Sizce bu tehdit mektuplarını kim gönderiyor?"

Christian önce birkaç boğuk ses çıkardı ama sonra kendini toparlayıp cevap verdi:

"Aslında bu çarpıtılan ve gereğinden çok abartılan bir mesele. Etrafta her zaman kıskanç veya psikolojik sorunları olan insanlar vardır ve... şey, bu konu hakkında söyleyebileceğim başka bir şey yok." Bütün vücudu kaskatı kesilmişti; masanın altında kalan ellerini pantolonuna sildi.

"Eleştirmenlerce beğenilen romanınız *Denizkızı* hakkın-da bizimle konuşmak üzere buraya geldiğiniz için teşekkür etmek istiyorum." Anders Kraft kitabı kameraya gösterdi ve gülümsedi. Christian röportajın bittiğini fark edince bayağı rahatladı.

Kristin Kaspersen belgelerini toplarken, "Program çok iyidi" dedi.

Anders Kraft ayağa kalkarak, "Evet öyleydi" diye cevap verdi. "Affedersiniz ama şimdi gidip bir yarışma programı sunmam gerek."

Başında kulaklık olan adam, Christian ayağa kalkabil- sin diye üzerindeki mikrofonu çıkardı. Christian Kristin'e teşekkür etti ve rejisörün peşinden giderek stüdyodan çıktı. Hâlâ elleri titriyordu. Yukarı çıktılar, yiyecek büfesinin önünden geçtiler, sonra dışarısının dondurucu soğuşuna adım attılar. Christian sersemlemiş ve allak bullak olmuştu; Gaby'yle ya-

yinevinde görüşmek üzere sözleştikleri halde, buna hazır olduğundan emin değildi.

Taksi şehre doğru ilerlerken, pencereden dışarıya baktı. Sonra kontrolü bütünüyle yitirdiğini anladı.

“Pekâlâ, bunu nasıl halledeceğiz?” Patrik gözlerini buza dikmişti.

Torbjörn Ruud alışlageldiği üzere, zerre kadar endişeli görünmüyordu. Elindeki iş ne kadar zor olursa olsun, her zaman soğukkanlılığını korurdu. Uddevalla’daki olay yeri teknisyenlerinden biri olarak, her türlü sorunu çözmeye alışkındı.

“Buzda bir delik açmamız ve onu bir ip yardımıyla dışarıya çekmemiz gerek.”

“Peki, buz senin ağırlığını taşır mı?”

“Doğru gereçler kullanıldığı sürece, ekibin herhangi bir sorun yaşayacağını sanmam. Bence en büyük risk, buzda delik açtıktan sonra cesedin elimizden kurtulması ve buzun altındaki akıntıya kapılarak sürüklenmesi.”

Patrik, “Peki bunun olmasını nasıl önleyeceksin?” diye sordu.

“Küçük bir delik açarak başlayacak ve buzdu daha fazla kırmadan önce, cesedi zapt edeceğiz.”

“Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?” Patrik hâlâ tamamen ikna olmamıştı.

“Hımm...” Torbjörn duraksadı; anlaşılan Patrik’in sorusunun cevabını düşünüyordu. “Hayır, daha önce buzun içinde donan bir ceset gördüğümü sanmıyorum. Görseydim muhtemelen hatırlardım.”

Patrik, “Tabii” dedi ve gözünü tekrar cesedin bulunduğu varsaydıkları yere dikti. “Hadi işe koyul ve gerekeni yap. Benim tanıkla konuşmam gerek.” Patrik Mellberg’in cesedi bulan adamla hâlâ hararetli bir konuşma yaptığını fark etti. Bertil’in bir tanıkla ya da başka biriyle gereğinden fazla za-

man geçirmesine izin vermek asla iyi bir fikir değildi.

Patrik Mellberg'le konuşmakta olduğu adamın yanına giderek, "Merhaba. Adım Patrik Hedström" dedi.

Adam Patrik'in elini sıkarak, "Göte Persson" diye cevap verdi. Bir yandan hareketli bir Golden Retriever'ı dizginlemeye çalışıyordu.

"Rocky oraya geri dönmek istiyor. Onu karaya çekene kadar çok zorlandım" dedi ve köpeğe patronun kim olduğunu hatırlatmak için kayışına sertçe asıldı.

"Cesedi köpeğiniz mi buldu?"

Göte başıyla onayladı. "Evet, buzun üstüne çıktı ve oradan ayrılmayı reddetti. Olduğu yerde durup havlamaya başladı. Buzun içine düşecek diye korktuğum için peşinden gittim. Ve sonra onu gördüm..." Buzlu yüzeyin altındaki cesedin yüzü aklına gelince Göte'nin benzi soldu. Sonra silkelelir kendine geldi ve yanakları tekrar renklendi. "Bana daha fazla ihtiyacınız var mı? Kızım doğuma gitmek üzere yola çıktı. Bu benim ilk torunum."

Patrik gülümsedi. "O zaman neden gitmek istediğinizi anlayabiliyorum. Sadece biraz daha sabredin; sonra hiçbir şey kaçırmamanız için gitmenize izin veririz."

Göte bu cevaptan tatmin olmuşa benziyordu. Patrik ona daha birçok soru sordu. Ama çok geçmeden, yaşlı adamın yapabileceği başka bir katkı olmadığı anlaşıldı. Sadece yanlış zamanda ve yanlış yerde bulunacak kadar şanssızdı. Gerçek bu, bakış açısına göre değişirdi: belki de doğru zamanda ve doğru yerde bulunmuştu. Patrik onun iletişim bilgilerini yazdıktan sonra, büyükbaba olmasına az kalan Göte'nin olay yerinden ayrılmasına izin verdi. Göte hafifçe topallayarak ama büyük bir telaş içinde park yerine doğru yürüdü.

Patrik sahile indi ve bir teknisyenin, elindeki kancayla buzda açtıkları küçük bir delikten aşağıya sarkıtıp cesedi tutturmak için hummalı bir biçimde çalıştığı yerin en yakınına

nındaki noktaya geri döndü. Teknisyen işini sağlama almak için karnının üstünde yatmış ve beline bir ip bağlamıştı. İp ve kancaya tutturulan kablo sahile kadar uzanıyordu. Torbjörn takımının güvenliği için her türlü tedbiri almıştı.

“Dediğim gibi, cesedi zapt edince buzda daha büyük bir delik açacak ve sonra onu dışarıya çekeceğiz.” Patrik solunda Torbjörn’ün sesini duyunca sıçradı. Buzda olup bitene o kadar odaklanmıştı ki onun yaklaştığını duymadı.

“Yani onu kıyıya çıkaracak mısınız?”

“Hayır, çünkü giysilerinde bulabileceğimiz herhangi bir kanıta zarar verebiliriz. Onu doğrudan kıyıya çıkarmak yerine, buzun üstündeyken bir ceset torbasına koyup o şekilde taşıyacağız.”

Patrik kuşkuyla, “Bu kadar uzun süre suda kaldıktan sonra geriye herhangi bir kanıt kalabilir mi?” diye sordu.

“Muhtemelen çoğu zarar görmüştür. Ama hiç belli olmaz. Deplerinde ya da giysilerinin kıvrımlarında bir şeyler olabilir. En iyisi işi şansa bırakmamak.”

“İşte bu konuda haklısın.” Patrik yine de herhangi bir şey bulacaklarını sanmıyordu. Daha önce de sudan çıkarılan cesetler görmüştü. Bir süre orada durdularsa, geriye asla fazla bir şey kalmıyordu.

Patrik elini gözlerine siper etti. Güneş biraz daha yükselmişti ve buzun üzerindeki göz kamaştırıcı yansımadan gözleri sulanıyordu. Gözlerini kıstı; kanca cesede güvenli bir şekilde takılmış olmalıydı çünkü buzda daha büyük bir delik açtıklarını gördü. Ceset yavaşça, çok yavaşça sudan dışarıya çekiliyordu. Patrik herhangi bir detay göremeyecek kadar uzaktaydı ve bunun için minnettardı.

Başka bir teknisyen temkinli bir biçimde sürünerek boylu boyunca buzun üstüne uzandı ve ceset tamamen sudan çıktığında, iki çift el onu dikkatlice siyah bir ceset torbasına yerleştirip torbanın ağzını itinayla kapadı. Başlarıyla onayla-

arak kıyıdaki adamlara işaret verdiler ve kablo iyice gerildi. Ceset torbası yavaş yavaş karaya çekildi. Torba karaya yaklaştığında Patrik içgüdüsel olarak geri gitti ama sonra bir kadar korkak olduğu için kendine küfretti. Teknisyenlerde torbayı açmalarını istedi ve kendini suyun altından çıkartıp adama bakmaya zorladı. Şüpheleri doğrulanmıştı. Buldukları adamın Magnus Kjellner olduğundan neredeyse emindi.

Patrik teknisyenlerin ceset torbasını kapatmalarını, havaya kaldırmalarını, plajın yukarısında bulunan ve park yeri olarak kullanılan çimlere doğru taşımalarını izlerken içinde bir boşluk hissetti. On dakika sonra, ceset otopsi için Göteborg'daki adli tıp laboratuvarına doğru yol alıyordu. Bir yandan, bu gelişme sayesinde birtakım cevaplara ulaşabilecekler ve bazı ipuçlarının izini sürebileceklerdi. Konu çözüme kavuşacaktı. Ama diğer yandan, cesedin kimliği teyit edilmez, Magnus'un ailesine haber vermek zorunda kalacaklardı. Bu da Patrik'in yapmayı dört gözle beklediği bir şey değildi.

Sonunda tatil bitmişti. Baba bütün eşyalarını toplayıp arabanın ve karavanın içine istiflemişti. Anne her zamanki gibi yatakta uzanıyordu. Daha da zayıf ve solgun görünüyordu. Şimdiyse tek isteğinin eve gitmek olduğunu söylüyordu.

Sonunda Baba onun neden bu kadar hasta görüldüğünü anlattı. Aslında gerçekten hasta olmadığı anlaşılmıştı. Karında bir bebek vardı. Küçük bir erkek ya da kız kardeş. Bunun annesini neden bu kadar sarstığını anlamadı. Ama Baba sarstığını söyledi.

Önce mutlu oldu. Birlikte oynayacağı bir erkek ya da kız kardeşi olacaktı. Ama sonra Anne ile Baba'nın konuşmalarını duydu ve durumu kavradı. Neden artık annesinin yakışıklı küçük oğlu olmadığını, annesinin neden saçlarını okşadığını ve neden ona eskisi gibi bakmadığını anladı. Annesini elinden kimin aldığını biliyordu.

Dün karavana dönerken tıpkı Kızılderili bir savaşçı gibi ağır ağır ilerlemişti. Saçına bir tüy takmış ve hiç ses çıkarmadan karavana sokulmuş, mokesenlerinin ucuna basarak yürütmüştü. O Öfkeli Bulut'tu, Anne ve Baba ise soluk benizlilerdi. Perdenin ardında hareket ettiklerini görebiliyordu. Anne yatakta değildi. Ayaktaydı ve konuşuyordu. Öfkeli Bulut buna sevindi; belki de annesi artık kendini daha iyi hissediyor ve bebek onu hasta etmivordu. Ve sesi mutlu gelivordu:

yorgun ama mutlu. Öfkeli Bulut soluk benizlinin neşeli sesi ni daha iyi duyabilmek için iyice yakına sokuldu. Pencerenin tam altına ulaşana dek, her seferinde bir adım atarak ilerledi. Sirtını karavana dayadı, gözlerini kapadı ve dinledi.

Onun hakkında konuşmaya başladıklarında ise gözleri ni açtı. Sonra, karanlık bütün gücüyle üstünü örttü. Tekrar onunla birlikteydi, burun deliklerinde o korkunç koku vardı ve zihninde yankılanan sessizliği duyuyordu.

Anne'nin sesi karanlığı ve sessizliği delip geçti. Ne kadar küçük olsa da dediklerini tam olarak anladı. Onun annesi olduğu için pişmandı; şimdi kendilerine ait bir çocukları olacaktı. Bunu daha önceden bilseydi, onu asla eve getirmezdi. Baba ise dumanlı ve kulağa yorgun gelen sesiyle şöyle dedi: "Ama oğlan artık burada, yani elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekecek."

Öfkeli Bulut kıpırdamadan öylece oturdu ve işte tam o anda, nefreti doğdu. Bu hissi kelimelere dökemese de hem harka hissettirdiğini hem de korkunç derecede acı verdiğini biliyordu

Baba kamp ocağını, giysilerini, konserveleri ve bütün ıvır zıvırları arabaya doldururken, o da öfkesini yanına almıştı. Öfkesi, oturduğu koltuğu tamamen kaplamıştı. Ama Anne'den nefret etmiyordu. Nasıl edebilirdi ki? Onu seviyordu.

Esas onu kendisinden ayırandan nefret ediyordu.

Erica arabayla Fjällbacka kütüphanesine gitmişti. Christian'ın işe gitmediğini biliyordu. *Günaydın* programında iyi bir iş çıkarmıştı; en azından sonuna gelinceye kadar. Sunucular tehditlerle ilgili sorular sormaya başlayınca, Christian'ın gerginliği iyice belirginleşmişti. Hatta onun kıpkırmızı kesildiğini ve terlemeye başladığını görmek o kadar üzücüydü ki, Erica röportajın bitmesini dahi beklemeden televizyonu kapatmıştı.

Şimdi de kütüphaneye gelmiş, rafların arasında kitap isimlerini tarıyormuş gibi yaparken, ziyaretinin esas amacına ulaşmanın, yani Christian'ın iş arkadaşı May'le konuşmanın bir yolunu arıyordu. Çünkü Erica mektuplara ne kadar kafa yorarsa, Christian'ı tehdit eden kişinin bir yabancı olmayacağına da o kadar ikna oluyordu. Bu, fazlasıyla kişisel bir meseleye benziyordu ve zanlı da Christian'ın şimdiki ya da geçmişteki yaşamının parçası olan insanlardan biriydi.

Asıl sorun ise, Christian'ın kendinden bahsetme konusunda hep çok isteksiz oluşuydu. Erica bu sabah Christian ve geçmişi hakkında duyduğu her şeyi yazmaya karar vermişti. Kalemını kaptağı gibi, boş bir beyaz kâğıdın karşısına oturdu. Ve Christian hakkında kayda değer hiçbir şey bilmediğini fark etti. Christian'ın taslağını düzeltirken sık sık bir araya geldikleri ve Erica'ya göre iyi arkadaş oldukları hal-

de, Christian ona özel hayatı hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. Asla nereli olduğundan, anne ve babasının isimlerinden ya da ne iş yaptıklarından bahsetmemişti. Nerede okula gittiğini ya da gençliğinde spor yapıp yapmadığını söylememişti. Arkadaşlarından ya da bazılarıyla hâlâ temas halinde olup olmadığından hiç söz etmemişti. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bu bile, tehlike çanlarının çalması için başlı başına bir sebepti. Çünkü insanlar sohbet ederken kendileri hakkında ufak tefek şeyler, bir zamanlar nasıl biri olduklarını gösteren ve kişiliklerini oluşturan bölük pörçük bilgiler paylaşırlardı. Christian söyledikleri hakkında bu kadar tedbirli davrandıkça, Erica onun bir şeyler gizlediğinden daha da emin oluyordu. Esas soru ise, Christian'ın kendini başkalarından saklama konusunda eşit derecede başarılı olup olmadığıydı. Belki de her gün onunla çalışan bir meslektaşı, bir şeyler biliyor olabilirdi.

Erica bilgisayarın başında bir şeyler yazan May'e yan gözle baktı. Neyse ki o sırada kütüphanede yalnızca ikisi vardı; bu sayede rahatsız edilmeden konuşabilirlerdi. Erica sonunda işe yaraması olası bir taktik uygulamaya karar verdi. May'e durup dururken Christian hakkında sorular soramazdı; daha dolambaçlı bir yol izlemesi gerekiyordu.

Elini beline dayadı, abartılı bir şekilde iç geçirdi ve May'in oturduğu bankonun karşısındaki sandalyelerden birine çöktü.

May Erica'ya bir anne sempatisiyle bakarak, "İşin zor olmalı. İkizlerin olacağını duydum" dedi.

"Aynen öyle. İkisi de içeride." Erica gerçekten de bir süre dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi görünmeye çalışarak karnısını sıvazladı. Aslında çok fazla rol yapması gerekmedi. Ne zaman otursa, belinin her noktası ona şükran duyarcasına rahatlıyordu.

"En iyisi bir süre orada oturup dinlen."

Erica gülümseyerek, “Teşekkürler, öyle yapacağım” dedi. Bir süre sonra, “Bu sabah televizyonda Christian’ı gördün mü?” diye sordu.

“Hayır, ne yazık ki programı kaçırdım. Burada, isteydim. Ama programı kaydetmesi için DVD oynatıcımı ayarladım. En azından kaydedeceğini umuyorum. Bu modern cihazlara bir türlü alışamayacağım. Christian iyi bir iş çıkardı mı bari?”

“Kesinlikle” dedi Erica. “Kitabının bu kadar ilgi görmesi harika”.

May yüzü ışıldayarak, “Evet, onunla gerçekten gurur duyuyorum” dedi. “Kitabının basılacağını duyana kadar yazar olduğundan bile haberim yoktu. Kitap da ne kitap ama! Eleştiriler de şahane.”

“Gerçekten de inanılmaz, değil mi?” Erica bir süre sustu. “Christian’ı tanıyan herkes onun adına çok mutlu olmalı. Umarım eski iş arkadaşları da sevinmişlerdir. Christian Fjällbacka’ya gelmeden önce nerede çalışmıştı?” Erica sanki cevabı biliyormuş da hatırlayamıyormuş izlenimi vermeye çalıştı.

“Hımm...” Erica’nın aksine, May gerçekten de hafızasını yokluyormuş gibi görünüyordu. “Bak ne diyeceğim. Şimdi düşündüm de Christian’ın eskiden nerede çalıştığını hiç duymadım. Ne kadar tuhaf. Gerçi ben işe alındığımda Christian zaten burada çalışıyordu ve daha önce ne yaptığı hakkında hiç konuşmadık.”

“Yani nereli olduğunu ya da Fjällbacka’ya taşınmadan önce nerede yaşadığını bilmiyor musun?” Erica sesinin biraz fazla meraklı çıktığını fark edince, daha sakın bir tonda konuşmaya çalıştı. “Bugün röportajı izlerken aklıma takıldı. Christian’ın hep Småland aksanıyla konuştuğunu düşünmüştümdür ama konuşmasında birdenbire farklı bir lehçe yakaladımsa da nereye ait olduğunu çıkaramadım.” Bu çok iyi bir yalan sayılmazdı ama yine de işini görürdü.

May açıklamasını mantıklı bulmuş gibi görünüyordu. “Şey, Christian Smålandlı değil, o kadarını kesin olarak söyleyebilirim. Ama bunun dışında nereli olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Tabii ki burada sohbet ediyoruz; Christian her zaman son derece nazik ve cana yakın davranıyor.” May bir sonraki fikrini nasıl dile getireceğini düşünür gibiydi. “Yine de her zaman başkalarına karşı sınırını koruyor. Sanki şöyle demek istiyor: ‘Bu kadar yakınıma gelmenin sakıncası yok ama daha fazla yaklaşma.’ Belki de saçmalıyorum ama ona özel hayatıyla ilgili hiçbir şey sormadım çünkü bir şekilde, bu tür soruları hoş karşılamayacağının sinyalini verdi.”

Erica, “Ne demek istediğini anlıyorum” diye cevap verdi. “Yani laf arasında bile kendinden bahsetmedi mi?”

May durup düşündü. “Hayır, herhangi bir şey hatırlamıyorum... Dur bir dakika...”

“Evet?” Erica içinden kendi sabırsızlığına sövdü.

“Önemsiz bir şeydi. Ama tuhaf bir izlenime kapılmıştım... Bir seferinde Trollhättan’dan bahsediyorduk çünkü orada yaşan kız kardeşimi ziyarete gitmiştim. Ve Christian şehri tanıyormuş gibiydi. Sonra da gafil avlandığını düşünürcesine, başka bir şeyden bahsetmeye başlamıştı. Bunu fark ettiğimi özellikle hatırlıyorum. Yani konuyu bu kadar aniden değiştirmesini.”

“Orada yaşamış olabileceğini mi düşündün?”

“Sanırım. Gerçi dediğim gibi, emin olamıyorum.”

Erica bu konuşmayı daha fazla sürdüremezdi. Ama en azından işe nereden başlayacağını biliyordu. Trollhättan’dan.

“Gelsene Christian!” Gaby onu kapıda karşıladı ve Christian temkinli bir şekilde, yayınevinin aydınlık ortamına adım attı. Yayınevinin başında olan Gaby göz alıcı renkleri ve abartılı bir giyim tarzını tercih etse de sade bir biçimde döşenen ofise pastel tonları hâkimdi. Ama belki de bunu bile-

rek yapmıştı çünkü böyle yalın bir dekor, Gaby'nin parlaması için mükemmel bir fon oluşturunuyordu.

"Kahve alır mısınız?" Gaby üzerinde askılık ve bir de şapka rafı bulunan portmantoyu işaret etti. Christian ceke-tini astı.

"Evet, teşekkürler. İyi olur." Uzun koridorda topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak ilerleyen Gaby'nin peşinden git-ti. Mutfak da yayınevinin geri kalanı gibi soluk renklerle de-kore edilmişti ama Gaby'nin dolaptan aldığı fincanlar parlak pembeydi ve başka bir renk seçeneği yoktu.

"Latte mi? Cappuccino mu? Yoksa espresso mu?" Gaby tezgâhın büyük bir kısmını kaplayan devasa kahve makine-sini işaret etti. Christian durup düşündü.

"Bir latte alayım."

"Hemen geliyor." Gaby Christian'ın fincanına uzandı ve birkaç düğmeye bastı. Kahve makinesi oflayıp puflamaya başlayınca, Christian'a kendisini izlemesini işaret etti.

"Ofisime gidelim. Burası kalabalık olmaya başladı." Gaby başını sallayarak, mutfağa yeni giren otuz yaşlarındaki genç kadını işaret etti. Christian kadının yüzündeki telaşlı ifade-yi görünce, Gaby'nin çalışanlarının dizginlerini sıkı tuttuğu-nu düşündü.

"Otursana." Gaby'nin ofisi mutfağın bitişiindeydi. Derli toplu ve zevkliydi ama sahibini yansıtmıyordu. Ortalıkta ne aile fertlerinin fotoğrafları vardı ne de ufak tefek ıvır zıvır-lar. Ofiste, Gaby'nin gerçekten kim olduğuna dair ipucu vere-bilecek hiçbir şey yoktu ve Christian onun tam da bunu iste-diğinden şüphelendi.

"Bu sabah bir harikaydın!" Yüzü sevinçle parlayan Gaby, masasının başına oturdu.

Gaby'nin tedirgin olduğunu fark ettiğinden kesinlikle emin olan Christian başıyla onayladı. Acaba Gaby onu med-yanın önüne attığı ve olacaklara karşı savunmasız kıldığı

için hiç vicdan azabı çekiyor muydu?

“Ekranı öyle güzel doldurdun ki.” Gaby Christian’a gülümserken, dişleri bembeyaz parladı. Ama fazla beyaz, fazla yapay görünüyorlardı.

Christian terli elleriyle pembe kahve fincanını kavradı.

Gaby, “Sana birkaç televizyon programı daha ayarlayacağız” diye çene çalmaya devam etti. “Akşam dokuz buçukta *Carin*’in programına çıkacaksın, Kanal 4’te *Malou*’ya konuk olacaksın. Belki birkaç yarışma programı da ayarlarız. Bence...”

“Bir daha televizyona çıkmayacağım.”

Gaby Christian’a bakakaldı. “Efendim? Herhalde yanlış duydum. Az önce bir daha televizyona çıkmayacağını mı söyledin?”

“Aynen öyle. Bu sabah olanları gördün. Kendimi tekrar aynı şeye maruz bırakmayacağım.”

“Ama televizyon programları kitapların satılmasını sağlıyor.” Gaby burnundan solumaya başladı. “Sadece bu sabah verdiğin kısa röportaj bile kitabının satışlarını patlatacak.” Uzun tırnaklarıyla sabırsızca masasını tıkırdatıyordu.

“Eminim bu doğrudur ama fark etmez. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım.” Christian gerçekten de ciddiye. Artık ilgi odağı olmak istemiyordu. Bunu yapamazdı. Tek bir röportaj bile onu haddinden fazla sarsmış ve tepkisini uyandırmaya yetmişti. Belki de buna bir son verirse, hâlâ yazgısına karşı koyabilirdi. Ama bunu şimdi yapmalıydı.

“Söylemeden geçemeyeceğim; hiç yapıcı davranmıyorsun. Eğer bana yardım etmezsen ne kitabını satabilirim ne de okurların onu fark etmelerini sağlayabilirim. Bunları yapabilmem için pazarlama çalışmalarına dahil olman gerekiyor.” Gaby’nin sesi buz gibiydi.

Christian zihninin uğuldamaya başladığını hissetti. Gaby’nin açık renkli masa üstüyle tezat oluşturan pembe tır-

naklarına baktı ve zihninin giderek artan uğultusunu susturmaya çalıştı. Sol avucunu kaşımaya başladı. Derisinin altında bir karıncalanma hissetti. Sanki orada görünmez bir egzama vardı ve dokundukça daha da kötüleşiyordu.

“Bir daha böyle bir şey yapmayacağım” diye tekrarladı. Gaby’yle göz göze gelmeye cesaret edemedi. Bu görüşmeye gelmeden önce hissettiği belli belirsiz tedirginlik, şimdi paniğe dönüşmüştü. Gaby onu zorlayamazdı. Yoksa zorlayabilir miydi? İmzaladığı sözleşmede tam olarak ne yazıyordu? Kitabını basmayı kabul ettikleri için o kadar heyecanlanmıştı ki metni doğru dürüst okumamıştı.

Gaby’nin sesi zihnindeki uğultuyu delip geçti. “Programa çıkmayı bekliyoruz, Christian. Bunu yapmanı bizzat bekliyorum.” Gaby’nin öfkesi, içindeki karıncalanma ve kaşıma hissini daha da körükledi. Avucunu daha sertçe kaşımaya başladı; ta ki derisinin acıdığını hissedene kadar. Avucuna baktığında, tırnaklarının bıraktığı kan izlerini gördü. Başını kaldırdı.

“Artık eve gitmem gerek” dedi.

Gaby kaşlarını çatıp onu inceledi. “İyi olduğundan emin misin?” Christian’ın avucundaki kan izlerini görünce, kaşları daha da çatıldı. “Christian...” Gaby ne diyeceğini bilemedi; Christian’ın ise dayanacak gücü kalmamıştı. Zihnindeki düşünceler seslerini giderek yükseltiyor, duymak istemediği şeyler söylüyorlardı. Bütün soru işaretleri, bütün bağlamlar, her şey birbirine karıştı; artık fark ettiği tek şey, derisinin altındaki kaşıntıydı.

Ayağa fırladı ve koşarak odadan çıktı.

Patrik telefona baktı. Buzun altında buldukları cesetle ilgili eksiksiz bir rapora kavuşmaları biraz zaman alacaktı ama çok yakında, cesedin Magnus Kjellner’e ait olduğunun teyidini alacaklarını bekliyordu. Fjällbacka’nın şimdiden de-

dikodularla çalkalandığından hiç şüphesi yoktu ve Cia'nın bunu polisten başka birinden duymasını istemiyordu.

Ama henüz telefonu çalmamıştı.

"Hâlâ haber yok mu?" Annika başını kapıdan içeriye uza-
tıp meraklı bir yüz ifadesiyle Patrik'e baktı.

Patrik başını iki yana salladı. "Hayır. Ama Pedersen'in her an aramasını bekliyorum."

"Umarım öyle olur" dedi Annika. Danışmaya dönmek üzere arkasını döner dönmez, telefon çaldı. Patrik ahizeyi kavradı.

"Hedström." Arayan kişinin konuşmasını dinlerken, Annika'ya beklemesini işaret etti. Telefondaki adli tıp laboratuvarından Tord Pedersen'di. "Evet... Tamam... Anlıyorum... Teşekkürler." Ahizeyi yerine koydu ve yüksek sesle nefes verdi. "Pedersen cesedin Magnus Kjellner'e ait olduğunu teyit etti. Otopsi tamamlanana kadar bize ölüm zamanı hakkında bilgi veremeyecek, ama Kjellner'in vahşi bir saldırının kurbanı olduğundan kesinlikle emin. Bedeninde birkaç tane bıçak yarası varmış."

"Zavallı Cia."

Patrik başıyla onayladı. Yerine getirmek zorunda olduğu görevi düşündükçe yüreği ağırlaştı. Yine de Cia'ya şahsen haber vermek istiyordu. Her seferinde biraz daha üzgün ve biraz daha bezgin görünmesine rağmen yine de umudunu yitirmedeği onca karakol ziyaretinden sonra, bunu Cia'ya borçluuydu. Artık hiçbir umut kalmamıştı ve Patrik'in ona verebileceği tek bilgi, kocasının kesin olarak öldüğüydü.

Ayağa kalkarak, "Gidip hemen Cia'yla konuşsam iyi olacak" dedi. "Başka biri ona söylemeden önce."

"Yalnız mı gideceksin?"

"Hayır, Paula'yı da yanıma alacağım." İş arkadaşının odasına gitti ve açık duran kapısını tıklattı.

"O muymuş?" Paula her zamanki gibi doğrudan konuya girmişti.

“Evet. Karısıyla konuşmaya gideceğim. Sen de bana eşlik eder misin?”

Paula, “Olur. Tabii ki” dedi ve ceketini giyip çoktan ön kapıya doğru yürümeye başlayan Patrik’in peşine düştü.

Girişte Mellberg onları durdurdu. “Herhangi bir haber aldınız mı?” diye sordu.

“Evet. Pedersen kurbanın Magnus Kjellner olduğunu doğruladı.” Patrik karakolun önünde duran polis arabasına yöneldi ama Mellberg onu bırakmaya hazır değildi.

“Boğulmuş, değil mi? Kendini öldürdüğünü biliyordum. Muhtemelen bir kadın yüzünden başı belaya girmiş ya da internette poker oynarken bir sürü para kaybetmiştir. Tıpkı tahmin ettiğim gibi.”

“İntihar etmiş gibi görünmüyor.” Patrik sözlerini tartarak konuştu. Önceki deneyimlerinden biliyordu ki Mellberg eline geçen bilgileri istediği şekilde yorumlar ve bu durum rahatlıkla talihsiz sonuçlara yol açabilirdi.

“Lanet olsun! Yani cinayete mi kurban gitmiş?”

“Şu an fazla bir şey bilmiyoruz.” Patrik’in ses tonu ikaz niteliğine bürünmüştü. “Pedersen’in bana söyleyebildiği tek şey, Magnus Kjellner’in aldığı derin yaralar yüzünden acı çektiği.”

Mellberg tekrar, “Lanet olsun” dedi. “Bu da demek oluyor ki bu soruşturma bir hayli ilgi görecek. Hızlanmamız gerek. Şu ana kadar yapılan ya da yapılmayan her şeyi mercek altına almalıyız. Şimdiye kadar soruşturmaya çok fazla dahil olmadım ama karakolun bütün imkânlarını bu vaka için seferber etmeliyiz.”

Patrik ve Paula birbirlerine baktılar. Mellberg her zaman ki gibi, onun liderlik vasıflarına güvenmediklerinin farkında değildi. Hevesle konuşmaya devam etti:

“Bir toplantı yaparak elimizdeki bütün bulguların üzerinden geçmeliyiz. Herkesin saat üçte, işe koyulmaya istekli bir

biçimde toplantıya katılmasını bekliyorum. Zaten çok zaman kaybettik. Yüce Tanrım, bir adamı bulmak gerçekten de üç ay sürer mi? Bu beni çok utandırıyor.” Patrik’e sert bir bakış attı; Patrik ise patronunun bacaklarına sağlam bir tekme indirmemek için kendini zor tuttu.

“Saat üçte” dedi Patrik. “Anlaşıldı. Eğer sakıncası yoksa, artık işe koyulmalıyız. Paula’yla birlikte Kjellner’in karısını görmeye gideceğiz.”

Mellberg elini sabırsızca sallayıp gitmelerini işaret ederek, “Gidin, gidin” dedi. Çoktan düşüncelere dalmış ve bir cinayet soruşturmasına dönüşen bu vakanın iş yükünü nasıl paylaştıracığına karar vermeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

Erik hayatı boyunca kontrolü elinde tutmuştu. Kararları hep o vermişti. Avcı oydu. Şimdiyse biri onu avlamaya çalışıyordu; göremediği, kimliği belirsiz biri. Ve bu, onu her şeyden daha fazla korkutuyordu. Peşindeki kim olduğunu öğrenebilseydi her şey daha kolay olurdu. Ama bunu gerçekten bilmiyordu.

Bu konu hakkında uzun uzun düşünmüş, hatta hayatının dökümünü bile yapmıştı. Görüştüğü bütün kadınları, iş dolaşısıyla tanıdıklarını, arkadaşlarını ve düşmanlarını zihninde listelemişti. Ardında bir parça acı ve öfke bıraktığını inkâr edemezdi. Peki nefret de uyandırmış mıydı? Bundan o kadar da emin değildi. Aldığı mektuplar, için için yanan bir öfke ve zarar verme niyeti barındırıyordu. Buna hiç şüphe yoktu.

Erik ilk defa kendini yalnız hissediyordu. İlk defa koruyucu kalkanının ne kadar ince olduğunu, kazandığı onca başarının ve takdirin uzun vadede ne kadar önemsiz kaldığını fark etmişti. Louise’e açılmayı bile düşünmüştü. Ya da Kenneth’a. Ama karısının kendisine tepeden bakmadığı bir anını bile yakalayamamıştı. Kenneth ise her zaman fazlasıyla

la pasifti. Her ikisi de endişelerini ya da mektuplar gelmeye başladığından beri hissettiği huzursuzluğu paylaşmak için uygun adaylar gibi görünmüyorlardı.

Yardım isteyebileceği hiç kimse yoktu. Yalnızlığı için sadece kendini suçlayabileceğini idrak etmişti ama elinden gelseydi bile başka türlü davranmayacağını bilecek kadar kendini biliyordu. Başarının tadı fazlasıyla cazipti. Başkalarından üstün olma ve idolleştirilme hissi sarhoş ediciydi. Hiçbir pişmanlığı yoktu ama yine de biriyle konuşabilmeyi istiyordu.

Başka şeylerin yokluğunda, ikinci en iyi seçenекle avunmaya karar vermişti. Sekisle. Başka hiçbir şey kendini bu kadar yenilmez hissederek kontrolü başka hiçbir koşulda göze alamayacağı şekilde elden bırakmasını sağlamıyordu. Partnerinin kim olduğunun hiçbir önemi yoktu. Yıllar içinde o kadar sık değişmişlerdi ki Erik artık isimler ile yüzleri bir araya getiremiyordu. Bir kadının harika göğüsleri olduğunu hatırlıyor ama hafızasını ne kadar yoklarsa yoklasın, bu göğüslerle eşleşen yüzü anımsayamıyordu. Başka bir kadının ise Erik'te dilini kullanma ve kokusunu içine çekme isteği uyandıran muhteşem bir tadı vardı. Peki adı neydi? Hiçbir fikri yoktu.

Bu sıralar sevgilisi Cecilia'ydı ama onun hakkında da özel bir şey hatırlayacağını sanmıyordu. Cecilia'yla olmak işine geliyordu. Her açıdan. Yatakta fena sayılmazdı ama insanı bulutların üzerine çıkaracak kadar hünerli değildi. Sertleşmesine yetecek kadar biçimliydi ama eve gelip yatağına uzandığında, gözlerini kapatıp mastürbasyon yaparken hayal ettiği onun vücudu değildi. Cecilia sadece her zaman müsait ve istekliydi. Çekiciliği buraya kadardı ve Erik yakında ondan sıkılacağını biliyordu.

Ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Sabırsızlıkla zili çalar-ken, Cecilia'nın içine girip tüm gerginliğini atmadan önce ha-

vadan sudan konuşmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Cecilia kapıyı açar açmaz, umutlarının boşa gideceğini anladı. Kadına cep telefonuyla mesaj göndermiş, uğrayıp uğrayamayacağını sormuş ve “evet” cevabını almıştı. Şimdiyse Cecilia’nın nasıl bir ruh halinde olduğunu anlamak için telefon etseydi daha iyi olacağını fark etti. Çünkü Cecilia son derece kararlı görünüyordu. Kızgın ya da kafası bozuk değildi. Mesele başkaydı. Sadece kararlı ve sakindi; bu da öfkeli olmasından çok daha can sıkıcıydı.

Cecilia, “İçeri gel Erik” diyerek kenara çekilip Erik’e yol açtı.

Erik. Birinin bu şekilde adını söylemesi hiç de iyiye işaret değildi. Söyleyeceklerine özel bir vurgu yapacağını ve onun bütün dikkatini istediğini gösteriyordu. Erik ani bir işinin çıktığını söyleyerek arkasını dönüp gitmeyi ya da Cecilia’nın çevirmeye kararlı olduğu entrikaya dahil olmamak için herhangi bir şey yapmayı düşündü.

Ama kapı ardına kadar açıldı ve Cecilia çoktan mutfığa yönelmişti. Başka seçeceği yoktu. İsteksizce kapıyı kapattı. paltosunu astı ve yanına gitti.

Cecilia, “Geldiğin iyi oldu. Ben de sana telefon etmeyi düşünüyordum” dedi.

Erik tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Bekledi. Az sonra başlayacaktı. Her zamanki gibi. O meşhur vals. Kadının liderlik etmek, idareyi ele almak ve ilerleme kaydetmek istediği, Erik’ten asla yerine getiremeyeceği vaatlerde bulunup tutamayacağı sözler vermesini istediği dans. Bazen bunun gibi anlar Erik’e bir tür tatmin duygusu yaşıtıyordu. Karşısındaki kadının acınası umutlarını yavaşça ve titizlikle ezmekten keyif alıyordu. Ama bugün havasında değildi. Bugün onun çıplak tenini hissetmek ve tatlı kokusunu içine çekmek istiyordu; onun üstüne çıkmaya ve bitkin düşeceği bir rahatlama deneyimi yaşamaya ihtiyacı vardı. Kendi

sini avlamaya çalışan her kimse, ondan uzaklaşması gerekiyordu. Neden bu aptal kadın hayallerinin tepetaklak olması için özellikle bugünü seçmişti ki?

Hiç kımıldamadan yerinde duran Erik ters ters Cecilia'ya baktı; Cecilia ise bakışlarına büyük bir soğukkanlılıkla cevap verdi. Yeni bir şeyler vardı. Bir kadının hakkı olduğunu düşündüğü taleplerde bulunmak için gereksinim duyduğu "içsel cesareti" topladığında yaşadığı coşkuyu, az sonra yapacağı sıçramanın heyecanını yansıtan beklenti dolu bakışlarını ve kızaran yanaklarını görmeye alışkındı. Ama Cecilia öylece karşısında duruyor, gözlerini üstünden ayırmıyordu.

Konuşmak üzere Cecilia tam ağzını açtığı sırada, Erik'in pantolonunun cebinde duran telefonu titredi. Erik mesajın üzerine tıklayıp metni okudu. Mesaj tek bir cümleden oluşuyordu. Neredeyse dizlerinin bağının çözülmesine neden olacak bir cümleydi bu. Erik bir yandan, Cecilia'nın çok uzaklardan gelen sesini duyuyordu. Cecilia onunla konuşuyor, bir şeyler diyordu. Sarf ettiği sözcükleri kavraması imkânsızdı. Ama kendini dinlemeye, beynini onun ağzından çıkan heceleri anlamlandırmaya zorladı.

"Ben hamileyim, Erik."

Arabayla Fjällbacka'ya giderken tek kelime dahi etmediler. Karakoldan çıkmadan önce, Paula Patrik'e haberleri onun vermesini isteyip istemediğini sordu ama Patrik başını iki yana sallamakla yetindi. Papaz Lena Appelgren'i de yanlarına almışlardı; kendisi arka koltukta oturuyordu. Bilmesi gerekenleri öğrendikten sonra, o da sessiz kalmıştı.

Kjellnerlerin evinin önüne yanaşırlarken, Patrik kendi Volvosuyla değil de bir polis arabasıyla geldiklerine pişman oldu. Cia, evinin önüne yanaşan bir polis arabası görmeyi tek bir şekilde yorumlayabilirdi.

Patrik zili çaldı ve Cia beş saniye bile geçmeden kapıyı aç-

tı. Patrik yüz ifadesinden arabayı gördüğünü ve çoktan bî sonuca vardığını anladı.

Kış soğuğu kapı aralığından içeriye süzülürken hırkasına sarılan Cia, “Onu buldunuz, değil mi?” dedi.

“Evet” dedi Patrik. “Onu bulduk.”

Cia bir an için soğukkanlılığını korudu ama sonra dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı. Patrik ile Paula onu yerden kaldırdılar. Cia onlara yaslanarak mutfığa doğru yürüdü. Onu bir sandalyeye oturtular.

“Birilerini aramamızı ister misin?” Patrik Cia’nın yanına oturup elini avuçlarına aldı.

Cia bu soru hakkında düşünüp taşınyormuş gibi görünüyordu. Bakışları cam gibi donuktu ve Patrik kafasını toplamakta zorlandığını tahmin edebiliyordu.

Usluca, “Magnus’un anne ve babasını buraya getirmemizi ister misin?” diye sordu ve Cia başıyla onayladı.

Sesi titreyerek, “Biliyorlar mı?” diye sordu.

“Hayır” dedi Patrik. “Ama onların evine de iki polis memuru gitti, yani telefon edip buraya gelmek isteyip istemediklerini sorabilirim.”

Sonra buna gerek olmadığı anlaşıldı. Tam o sırada başka bir polis arabası Patrik’inkinin yanına yanaştı ve Patrik Gösta ile Martin’in, Magnus’un arabadan inen annesi ile babasına çoktan haber verdiklerini anladı. Kapıda durup zili çalmadan içeri girdiler. Paula girişe kadar gidip fısıldayarak iş arkadaşlarıyla konuştu. Patrik mutfak penceresinden dışarıya baktığında, Gösta ile Martin’in tekrar soğuk havaya çıktıklarını ve arabalarına binip uzaklaştıklarını gördü.

Paula yanında Margareta ve Torsten Kjellner’le mutfığa geldi. Patrik’e dönerek, “Dört polis memurunun fazlalık olacağını düşündüğüm için onları karakola geri gönderdim” dedi. “Umarım sakıncası yoktur.” Patrik başıyla onayladı.

Margareta doğruca Cia’nın yanına gidip kollarını ona d

ladı. Kayınvalidesi kendisine sarılır sarılmaz Cia ağlamaya başladı; oluk oluk akıp giden gözyaşlarına, yürek burkan hıçkırıklar eşlik ediyordu. Torsten solgun ve üzgün görünüyordu. Papaz onun yanına gidip kendini tanıttı.

“Hadi siz oturun, ben de hepimize biraz kahve yapayım” dedi Lena. Birbirlerini sadece ismen tanıyorlardı ve papaz şimdilik geri planda durup yalnızca ihtiyaç olduğunda devreye girmesi gerektiğinin farkındaydı. Herkes ölüm haberlerine farklı şekilde tepki veriyor ve bazen tek yapılması gereken, onlara sıcak ve teselli edici bir şeyler sunmak oluyordu. Lena mutfak dolaplarını karıştırmaya başladı ve çok geçmeden kahve yapmak için ihtiyaç duyacağı her şeyi buldu.

Margareta gelininin sırtını sıvazlayarak, “Hadi biraz sakinleş” dedi. Cia’nın başı üzerinden Patrik’le göz göze geldi ve az önce oğlunu kaybettiğini öğrenen bir annenin gözlerindeki derin kederi gören Patrik, bakışlarını kaçırmamak için büyük uğraş vermek zorunda kaldı. Yine de Margareta oğlunun karısını teselli edecek kadar güçlüydü. Bazı kadınlar o kadar güçlü oluyorlardı ki, hiçbir şey onları yıkamıyordu. Belki biraz sarsılıyorlardı. Ama yıkılmıyorlardı.

“Çok üzgünüm.” Patrik Magnus’un mutfak masasında oturan ve boş boş karşıya bakan babasına döndü. Torsten cevap vermedi.

“Kahveniz hazır.” Lena, Torsten’in fincanını önüne bıraktı ve elini omzuna koydu. Torsten önce tepki vermedi ama sonra alçak sesle, “Şeker var mı?” diye sordu.

“Hemen getiriyorum.” Lena bir kutu şeker bulana kadar, tekrar mutfak dolaplarını karıştırdı.

Torsten gözlerini yumarak “Anlamıyorum...” dedi. Sonra gözlerini açtı. “Anlamıyorum. Kim Magnus’u incitmek ister ki? Kim oğlumza zarar vermek ister?” Torsten karısına baktı ama Margareta onu duymadı. Hâlâ Cia’ya sarılıyor ve gri kazağının üzerindeki ıslaklık giderek büyüyordu.

“Bunu bilmiyoruz, Torsten” dedi Patrik. Yanlarına gelip masaya oturmadan önce kendisine de bir fincan kahve uzatan papaza minnetle baktı.

“Peki ne *biliyoruz*?” Hissettiği öfke ve keder yüzünden, sözcükler Torsten’in boğazına takılır gibi oldu.

Margareta ona ikaz niteliğinde bir bakış attı. Sanki şunu demek istiyordu: Şimdi olmaz. Burası ne yeri ne de zamanı.

Torsten karısının sert bakışı üzerine başını eğdi ve kahve sine biraz şeker ekleyip, kaşıkla karıştırdı.

Mutfağa sessizlik çöktü. Cia’nın hıçkırıkları hafiflemişti ama o anda kendi acısını bir kenara bırakan Margareta, hâlâ ona sımsıkı sarılıyordu.

Cia başını kaldırdı. Yanaklarında gözyaşlarının izleri vardı ve sözleri güçlkle duyuldu:

“Çocuklar. Henüz bilmiyorlar. Okuldalar. Eve gelmeleri gerek.”

Patrik başıyla onayladı. Ayağa kalktı. Paula’yla dışarı çıkıp arabaya doğru yürüdüler.

Elleriyle kulaklarını kapattı. Bu kadar ufak ve çirkin bir şeyin nasıl böylesine gürültü yapıp dikkat çekebildiğini anlamıyordu.

Kamp alanında geçirdikleri birkaç haftalık tatilin ardından her şey değişmişti. Anne giderek daha da şişmanlamıştı; sonra bir haftalığına ortadan kaybolmuş ve küçük kız kardeşiyle birlikte geri dönmüştü. Merak ettiği bazı şeyler olmuştu ama hiç kimse sorularını cevaplama zahmetine girmemişti.

Artık kimseden en ufak bir ilgi dahi görmüyordu. Baba her zamanki gibiydi. Anne'nin gözleriyse her zaman buruşuk ufaklığın üstündeydi. Durmadan ağlayan küçük kız kardeşini kollarında taşıyarak etrafta dolaşıyordu. Sürekli onu kucaklıyor, besliyor, altını değiştiriyor ve ona sarılıp şirinlikler yapıyordu. O ise hep ayak altındaydı. Annesinin dikkatini sadece ondan azar iştirirken çekebiliyordu. Annesinin bunu yapması hoşuna gitmiyordu ama her ne olursa olsun, yine de onu seraptan başka bir şey değilmiş gibi görmezden gelmesinden çok daha iyiydi.

Annesini en çok kızdıran şey, aşırı yemek yemesiydi. Anne, yemek konusunda çok titizdi. Baba biraz daha sos istediğinde daima, "Kilona dikkat etmelisin" derdi.

O da şimdilerde hep daha çok yiyordu. Bir değil iki, hatta üç öğün. Önceleri Anne onu durdurmaya çalışmıştı. O ise an-

nesinin yüzünde bakarak, yavaşça ve kasıtlı olarak yemeğine daha fazla sos dökmüş ya da tabağını daha çok püreyle doldurmuştu. Annesi nihayet pes etmişti; öfkesini sadece ona dışarı bakarak belli ediyordu. Porsiyonları giderek büyümüşü. Bir yanı, ne zaman ağzını açıp yemekle doldursa, annesinin gözlerinde gördüğü nefretten keyif alıyordu. En azından annesi ona bakıyordu. Ama hiç kimse ona “benim yakışıklı küçük oğlum” demiyordu. Artık yakışıklı değildi. Çirkindi. Hem içi hem de dışı. Ama hiç olmazsa annesi onu göz ardı etmiyordu.

Bebegi beşiğine yatırdıktan sonra, Anne çoğu zaman biraz kestirmek üzere uzanıyordu. O zaman gidip küçük kız kardeşine bakıyordu. Başka türlü ona dokunma izni yoktu; en azından Anne’nin gözü üstündeyken. “Ellerini üzerinden çek; kirli olabilirler.” Ama Anne uyuduğunda, bebeğe bakabiliyordu. Ve ona dokunabiliyordu.

Başını bir yana eğdi ve onu inceledi. Yüzü yaşlı bir kadınınkine benziyordu. Yer yer kabuk tutmuş ve kızarmıştı. Uyurken ellerini küçük yumruklar haline getirerek hafifçe kıpırdandı. Örtüsünü üzerinden atmıştı. Kardeşinin örtüsünü tekrar üstüne çekmedi. Bunu neden yapsındı ki? Bu küçük bebek her şeyi elinden almıştı.

Alice. Adından bile tiksiniyordu. Alice’ten nefret ediyordu.

“Mücevherlerimi Laila’nın kızlarına vermeni istiyorum.”

“Lisbet, tatlım, bu bekleyemez mi?” Lisbet’in örtünün üstünde duran elini tuttu. Kemikleri bir kuşunkiler kadar kırıldı.

“Hayır Kenneth, bekleyemez. Her şeyin yoluna girdiğini bilene kadar rahat edemem. Başına büyük bir keşmekeş bırakacağımı bilirim asla huzur bulamam.” Lisbet gülümsedi.

“Ama...” Kenneth boğazını temizledi ve tekrar konuşmayı denedi. “Bu çok...” Tekrar sesi çatladı ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Çabucak gözlerini sildi. Kontrolü elden bırakmamalı, güçlü olmalıydı. Ama gözyaşları, evlendikleri günden beri kullandıkları çiçekli nevresimin üzerine aktı. Şimdiye kadar defalarca yıkandığı için rengi solmuştu. Kenneth Lisbet’in yatağına hep ne kadar çok sevdiğini bildiği bu nevresimi sererdi.

Lisbet onun başını okşayarak, “Benim önümde numara yapmana gerek yok” dedi.

Kenneth gülümsemeye çalışarak, “Yine kelimi mi okşuyorsun?” dedi. Lisbet ona göz kırptı.

“Her zaman saçların gereğinden fazla abartıldığını düşünmüşümdür. Bunu biliyorsun. Pürüzsüz ve parlak bir kafa çok daha çekici.”

Kenneth güldü. Lisbet her zaman onu güldürmeyi başa-

rırdı. Artık bunu kim yapacaktı? Kim başını okşayacak ve Tanrı'nın sırf Lisbet onu daha rahat sevebilsin diye başının ortasını boş bıraktığını söyleyecekti? Kenneth dünya üzerindeki en çekici adam olmadığını biliyordu. Ama Lisbet'in gözünde öyleydi. Ve bu kadar güzel bir karısı olduğu için hâlâ hayret ediyordu. Şimdi bile güzeldi; hem de kanser eline geçirebildiği her şeyini aldığı ve vücudunun her köşesini yiyip bitirdiği halde. Lisbet saçları dökülünce çok üzölmüş ve Kenneth da ona aynı şakayı yapmayı denemişti. Ama Lisbet soğuk bir gülümsemeyle yetindi.

Saçları Lisbet için her zaman gurur ve neşe kaynağı olmuştu. Sarı ve kıvrırcık saçları. Kenneth onun aynanın karşısına geçtiğı ve tedaviden geriye kalan seyrek tellere yavaşça dokunduğı sırada gözlerinin yaşlarla dolduğunu görmüştü. Onu hâlâ güzel buluyor ama saçlarını kaybetmenin Lisbeti üzdüğünü biliyordu. Bu yüzden Göteborg'a gitme fırsatı bulunduğunda ilk yaptığı şey bir dükkâna girip ona Hermès marka bir eşarp almak olmuştu. Lisbet ne zamandır böyle bir eşarp istiyordu ama Kenneth ne zaman bir tane satın almak istese, hep karşı çıkmıştı. Kenneth ısrar etmeye çalıştığıında ise, "Ufacık bir kumaş parçasına bu kadar para ödemek doğru değil" demişti.

Yine de Kenneth Göteborg'a gittiğinde ona bir eşarp aldı. Hem de dükkândaki en pahalı eşarbt. Lisbet büyük bir çaba sarf ederek yataktan çıkarak paketi açtı, eşarbt çıkarıp aynanın karşısına gitti. Gözlerini kendine dikerek, üzerinde sarı ve altın renkli desenler bulunan kare şeklindeki ipekli kumaşı başının etrafına sardı. Eşarp, kaybettiğı saçları gizlerken yüzündeki donukluğu hafifletmişti. Ve gözlerindeki ışıltıyı geri getirmişti. O acımasız tedavinin saçlarıyla birlikte alıp götürdüğü ışıltıyı...

Tek kelime dahi etmedi; yatağında oturan Kenneth'ın yanına geldi, eğilip başının tepesini öptü. Sonra tekrar yatağı

girdi. İşte o günden beri, başına hep aynı eşarbyı sarıyordu.

“Ağır altın kolyeyi Annette’in almasını istiyorum; incileri de Josefine’e verirsin. Geri kalanları da aralarında istedikleri gibi bölüşebilirler. Umarım bu yüzden birbirlerine girmezler.” Kız kardeşinin kızlarının, geride bırakacağı mücevherleri nasıl paylaşacakları konusunda uzlaşacaklarından emin olan Lisbet güldü.

Kenneth irkildi. Kendi anılarına dalmışken, Lisbet’in sözleri acı gerçeğe uyanmasını sağladı. Karısını ve ölmeden önce her şeyi yoluna koyma arzusunu anlıyordu. Öte yandan, işin ehillerine göre artık pek de uzak olmayan kaçınılmaz sonu hatırlamaya katlanamıyordu. Burada oturmamak, onun narin elini avuçlarının arasına almamak ve sevgili karısının dünyevi mallarını nasıl paylaşacağını dinlememek için her şeyini verirdi.

“Ve hayatının sonuna kadar yalnız başına yaşamayı istemiyorum. Ne gibi seçeneklerin olduğunu görmek için ara sıra dışarı çık. Ama internetteki çöpçatanlık sitelerinden uzak dur çünkü bence onlar...”

Kenneth onun yanağını okşayarak, “Tamam, bu kadarı yeterli” dedi. “Gerçekten de başka bir kadının senin yerini alabileceğini mi sanıyorsun? En iyisi aramaya bile çıkmamak.”

Kenneth’ın elini gücü yettiğince sıkarak Lisbet büyük bir ciddiyetle, “Yalnız kalmanı istemiyorum” dedi. “Duyuyor musun? Hayatına devam etmek zorundasın.” Lisbet’in alnında ter damlacıkları belirdi ve Kenneth komodinin üstünde duran mendili alıp hepsini usulca sildi.

“Şu anda benimlesin. Ve önemli olan tek şey bu” dedi.

Bir süre sessizce oturup birbirlerinin gözlerine baktılar ve birlikte geçirdikleri koca bir ömrü düşündüler. İlk baştaki hisleri, gündelik hayatın koşuşturması arasında yıpransa da asla kaybolmayan o müthiş tutkuyu. Bütün kahkahala-

rını, birbirlerine sundukları dostluğu ve yoldaşlığı. Lisbet'in yanağını Kenneth'in göğsüne dayadığı ve birbirlerine sokularak geçirdikleri bütün o geceleri. Bir türlü sahip olamadıkları çocuklarının özlemini duyarak geçen, umutlarının kırmızı akıntılarla yitip gittiği ve nihayet sakin bir kabullenişe geçtikleri bunca yılı. Dostlarla, ortak ilgi alanlarıyla ve birbirlerine duydukları aşkla dolu yaşamlarını...

Kenneth'in girişte duran telefonu çalmaya başladı. Lisbet'in elini bıraksa da yerinden kalkmadı. Ama telefon çalmaya devam etti. Nihayet Lisbet başıyla gitmesini işaret etti.

"Telefonuna baksan iyi olacak. Anlaşılan biri sana ille de ulaşmak istiyor."

Kenneth isteksizce ayağa kalktı, girişe gitti ve cep telefonunu konsolun üzerinden aldı. Ekranı "Erik" yazıyordu. Kenneth yine öfkenin kendisini teslim aldığını hissetti. Erik şu anda bile onu rahatsız etmekte ısrar ediyordu.

Öfkesini gizleme gereği duymadan, "Evet?" diye cevap verdi. Ama Erik'in söylediklerini duyar duymaz, ruh hali değişti. Birkaç kısa soru sordu ve Lisbet'in odasına geri dönmeden önce konuşmayı bitirdi. Bakışlarını onun, kendi gözünde hâlâ çok güzel olan, sarı ve altın renkli bir haleyle çevrili ama hastalıktan oldukça yıpranmış yüzüne dikerken derin bir nefes aldı.

"Anlaşılan Magnus'u bulmuşlar. Hem de ölü olarak."

Erica birkaç kez Patrik'i aramış ama telefona cevap veren olmamıştı. Herhalde karakoldaki işleri başından aşkındı.

Erica evdeydi; bilgisayarının karşısına oturmuş, internette bir araştırma yapıyordu. İnatla araştırmasına yoğunlaşmaya çalıştığı halde, içinde karnını tekmeleyen iki çift ayak olmasının dikkatini dağıttığını inkâr edecek değildi. Düşüncelerini kontrol etmekte zorlanıyordu. Ve de endişelerini. Maja'yla geçirdiği ve annelik sevinci hakkında kurduğu pembe hayallere hiç benzemeyen ilk zamanları hatırladı. Durup

düşününce o dönemi bir kara deliğe benzetiyordu ve şimdi de kendisini iki kat daha zor günler bekliyordu. Emzirmesi ve gecenin ortasında uyanıp ilgilenmesi gereken, bütün ilgisi- ni ve zamanını isteyen iki bebeği olacaktı. Belki de bencil bi- riydi, belki de bu yüzden bütün hayatını başkalarının –yani çocuklarının– eline bırakma fikrini kabullenmekte bu kadar zorlanıyordu. Böyle düşündükçe korkuya kapıldı ve hemen ardından vicdan azabı çekti. Neden tek seferde iki çocuk sa- hibi olmak gibi inanılmaz bir hediye alacağı için bu kadar te- dirgindi? Ama elinde değildi. O kadar endişeliydi ki resmen kendi kendini yiyip bitiriyordu. Gerçi bu sefer, zor günlerin nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Maja hayatına o kadar bü- yük bir neşe katmıştı ki, Erica geçirdiği o zor dönem için bir an bile pişmanlık duymuyordu. Ama hâlâ neye benzediğini hatırlıyor ve bu anılar onu rahatsız etmeyi sürdürüyordu.

Ansızın o kadar güçlü bir tekme hissetti ki, durup soluk- lanmak zorunda kaldı. Görünüşe göre bebeklerden birinin hatta ikisinin birden futbola yeteneği vardı. Hissettiği acı, onu içinde bulunduğu ana geri getirdi. Christian hakkın- da söylentilerle ve mektuplarla meşgul olma sebebinin, baş- ka düşünceleri ve endişeleri zihninden uzak tutmak olduğu- nu gayet iyi biliyordu. Ama bunda bir sakınca görmüyordu.

Google'ı açtı ve onun adını yazdı: Christian Thydell. Kar- şısına sayfalarca sonuç çıktı. Hepsi de Christian'ın kitabıy- la ilgiliydi; hiçbir geçmişi hakkında herhangi bir bilgi içe- rmiyordu. Erica aramasına "Trollhättan" sözcüğünü de ekle- meyi denedi. Hiçbir sonuç alamadı. Ama Christian orada ya- şadıysa, geride mutlaka birkaç iz bırakmış olmalıydı. Erica onun hakkında daha fazla bilgi edinebilmeliydi. Düşünürken başparmağını kemirdi. Acaba yanlış iz üzerinde olabilir mi-ydi? Mektuplarda, Christian'ın Fjällbacka'ya taşınmadan ön- ce tanıdığı biri tarafından kaleme alındığını belirten herhan- gi bir ipucu yoktu.

Erica dönüp dolaşıp aynı soruya geliyordu: Christian ne-
den geçmiş hakkında bu kadar ketumdu? Sanki Fjällbacka'ya
gelmeden önceki yaşamını tamamen silmişti. Yoksa konu-
şmayı reddettiği tek kişi Erica mıydı? Canını yakan bu düşün-
ceyi bir türlü aklından çıkaramıyordu. Christian iş arkadaşı-
na da fazla açılmamıştı ama o bambaşka bir konuydu. Erica,
Christian'la taslağı üzerinde çalışıp fikirlerini ve düşüncele-
rini paylaşırlar, kitabındaki üslup ve nüanslar hakkında tar-
tışırlarken, arkadaş olduklarını hissetmişti. Ama belki hiç de
düşündüğü gibi olmamıştı.

Erica hayal gücünün fazla mesai yapmasına izin verme-
den önce, Christian'ın başka arkadaşlarıyla konuşması ge-
rektiğini fark etti. İyi ama kiminle konuşacaktı? Christian'ın
arkadaş çevresi hakkındaki bilgisi oldukça sınırlıydı. Akli-
na ilk gelen kişi Magnus Kjellner'di ama bir tür mucize ol-
madığı sürece bu, bir seçenek olmaktan çıkmıştı. Christi-
an ve Sanna, inşaat firmasının sahibi olan Erik Lind ve or-
tağı Kenneth Bengtsson'la da görüşüyorlardı. Bu insanla-
rın Christian'a ne kadar yakın oldukları ya da daha çok bil-
gi toplamak için hangisiyle konuşması gerektiği konusunda
hiçbir fikri yoktu. Üstelik Christian tanıdığı herkesi gizlice
sorguya çektiğini duysa, nasıl tepki verirdi?

Sonunda merakına yenik düşen bu kuruntuları bir kenar-
a bırakmaya karar verdi. Ne de olsa Christian'ın iyiliği için
uğraşıyordu. Madem Christian o tehdit mektuplarını kimin
gönderdiğini araştırmayı reddediyordu, o zaman Erica bunu
onun için yapmak zorunda kalacaktı.

Birdenbire, önce kiminle konuşması gerektiğini buldu.

Ludvig tekrar saate baktı. Az sonra teneffüse çıkacak-
lardı. En başarısız olduğu ders matematikti ve dakikalar
her zamanki gibi geçmek bilmiyordu. Beş dakika daha var-
dı. Bugün sınıfı 7A'yla teneffüse çıkacaktı, yani Sussie'yle

aynı sırada. Sussie'nin okul dolabı bir sonraki sıradaydı ve Ludvig'in şansı yaver giderse, dersten sonra kitaplarını dolaplarına koymak üzere onunla aynı anda oraya gidebilirdi. Altı aydan uzun bir süredir ondan hoşlanıyordu. Bunu hiç kimse bilmiyordu; en iyi arkadaşı Tom hariç. Tom da birilerine söyleyecek olursa, kendisini yavaş ve acı dolu bir ölümün bekleyeceğini biliyordu.

Zil çaldı ve Ludvig memnuniyetle matematik kitabını alıp sınıftan dışarı fırladı. Okul dolabına yürürken etrafına baktı ama Sussie ortalıkta yoktu. Belki de henüz dersi bitmemişti.

Çok geçmeden onunla konuşacak cesareti bulacaktı. Kararı buydu. Sadece söze nasıl gireceğinden ya da ne diyeceğinden emin değildi. Susie'ye yanaşabilmek için, Tom'u onun arkadaşlarından biriyle tanışmaya ikna etmeye çalışmıştı. Ama Tom bunu yapmayı reddedince, Ludvig başka bir plan yapmak zorunda kalmıştı.

Okul dolaplarının bulunduğu alanda Ludvig asma kilidi açtı, kitaplarını dolaba koydu ve dikkatli bir biçimde geri kilitledi. Belki de Sussie bugün okula gelmemişti. Onu günün daha erken saatlerinde de görmemişti; belki de hastaydı ya da kendine izin vermişti. Bu ihtimal Ludvig'i o kadar üzdü ki son dersini ekmeyi düşündü. Birisi omzuna dokununca sıçradı.

"Affedersin, Ludvig. Seni korkutmak istemedim."

Okul müdiresi arkasında duruyordu. Solgun ve gergin görünüyordu. Ludvig müdirenin neden kendisiyle konuşmak istediğini derhal anladı. Susie ve başka şeyler hakkındaki düşünceleri az önce çok önemliymiş gibi görünürken bir anda uçup gitmiş ve bunların yerini, Ludvig'e asla etkisinden kurtulamayacağını hissettirecek kadar şiddetli bir acı almıştı.

"Benimle ofisime gelmeni istiyorum. Elin bizi orada bekliyor."

Ludvig başıyla onayladı. Neler olduğunu sormasına gerek

yoktu çünkü zaten biliyordu. Sanki acısı parmak uçlarından dışarıya yayılıyor ve müdireyi takip ederken ayaklarını hissedemiyordu. Mecbur olduğunu bildiği için öne doğru sürüldüğü ayakları, aslında bütünüyle uyuşmuştu.

Koridorda, müdirenin odasına giden yolu yarılamışken, Sussie'yi gördü. Sussie doğruca gözlerinin içine baktı. Ama bu karşılaşmanın onun için bir anlam ifade etmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi ve Ludvig onu görmezden geldi. O anda var olan tek şey, acıydı. Diğer her şey, yankılanan bir boşluktan ibaretti.

Elin onu görünce gözyaşlarına boğuldu. Muhtemelen orada otururken hıçkırıklarına hâkim olmaya çalışmıştı. Ludvig içeri girer girmez onun kollarına atıldı. Ludvig ona sınıksız sarıldı ve kardeşi ağladıkça sırtını sıvazladı.

Daha önce birkaç kez karşılaştığı polis memurları yakında duruyorlar ve iki kardeşin birbirlerini teselli etmelerini izliyorlardı. Ludvig hâlâ tek kelime dahi etmemişti.

Nihayet, "Onu nerede buldunuz?" diye sorduğu halde, bunu aklından geçirdiğini bile fark etmemişti. Hatta cevabı duymak istediğinden bile emin değildi.

Adı Patrik olan polis memuru, "Sälvik açıklarında" diye cevap verdi. Patrik'in meslektaşı olan kadın birkaç adım geriledi. Söyleyecek söz bulmakta zorlanıyor gibiydi. Patrik onun neler hissettiğini anladı. O da ne diyeceğini bilmiyordu. Ya da ne yapacağını.

"Artık seni eve götürelim diye düşündük." Patrik Paula'ya başıyla yolu göstermesini işaret etti. Elin ve Ludvig onun peşine düştüler. Elin kapıda durdu ve Patrik'e döndü.

"Babam boğulmuş mu?" diye sordu.

Ludvig de durdu ama Patrik'in o sırada herhangi bir şey söyleme niyetinde olmadığını gördü. Kız kardeşinin elini tutarak usulca konuştu:

"Hadi eve gidelim, Elin. Detayları sonra öğreniriz." Elin

önce direndi. Gitmek istemiyordu. Neler olduğunu bilmek istiyordu. Ama sonra önüne döndü ve tekrar Paula'nın peşine düştü.

“Pekâlâ. Bir bakalım...” Mellberg konuşmasını daha etkili kılmak için duraksadı. Patrik'in Magnus Kjellner'in ortadan kaybolmasına ilişkin topladığı her şeyi dikkatlice astığı mantar panoyu işaret etti. “Şimdiye kadar bildiklerimizi burada biriktirdim ve hâlâ üzerinde konuşabileceğimiz fazla bir şey yok. Üç aydır dava üzerinde çalışıyorsunuz; tüm bulabildikleriniz bu kadar mı? İyi ki ücra bir yerde görev yapıyorsunuz – Göteborg'dayken baskı altında çalışmanın ne demek olduğunu çok iyi öğrenmiştik. Bunun gibi bir vakayı bir hafta içinde çözerdik!”

Patrik ve Annika bakıştılar. Tanumshede'nin polis şefi olan Mellberg, iş arkadaşlarına sürekli Göteborg'da çalıştığı dönemden bahsediyordu. Gerçi artık tekrar şehre tayin olma umudunu yitirmiş görünüyordu. Zaten bunun olabileceğine inanan tek kişi kendisiydi.

“Elimizden gelen her şeyi yaptık” dedi Patrik bıkkınlıkla. Mellberg'in suçlamalarına karşı gelmenin ne kadar gereksiz olduğunun farkındaydı. “Üstelik, vaka bugüne kadar bir cinayet soruşturmasına dönüşmemiştir. Konuya sadece kayıp kişi vakası gözüyle bakıyorduk.”

“Tamam, tamam. Tam olarak neler olduğunu tekrar anlatır mısın? Bu ceset nerede bulundu, onu kim buldu ve Pedersen sana şimdiye kadar neler söyledi? Elbette sonradan ben de onu arayacağım. Sadece henüz vakit bulamadım. Şimdilik senin verdiğin bilgiyle yetinmek zorunda kalacağız.”

Patrik o gün olup bitenleri anlattı.

“Gerçekten de buzun içinde mi sıkışıp kalmış?” Martin Molin Patrik'e bakarken ürperdi.

“Olay yeri fotoğraflarını sonradan alacağız ama evet, kas-

yoktu çünkü zaten biliyordu. Sanki acısı parmak uçlarından dışarıya yayılıyor ve müdireyi takip ederken ayaklarını hissedemiyordu. Mecbur olduğunu bildiği için öne doğru sürüdüğü ayakları, aslında bütünüyle uyuşmuştu.

Koridorda, müdirenin odasına giden yolu yarılamışken, Sussie'yi gördü. Sussie doğruca gözlerinin içine baktı. Ama bu karşılaşmanın onun için bir anlam ifade etmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi ve Ludvig onu görmezden geldi. O anda var olan tek şey, acıydı. Diğer her şey, yankılanan bir boşluktan ibaretti.

Elin onu görünce gözyaşlarına boğuldu. Muhtemelen orada otururken hıçkırıklarına hâkim olmaya çalışmıştı. Ludvig içeri girer girmez onun kollarına atıldı. Ludvig ona sımsıkı sarıldı ve kardeşi ağladıkça sırtını sıvazladı.

Daha önce birkaç kez karşılaştığı polis memurları yakında duruyorlar ve iki kardeşin birbirlerini teselli etmelerini izliyorlardı. Ludvig hâlâ tek kelime dahi etmemişti.

Nihayet, "Onu nerede buldunuz?" diye sorduğu halde, bunu aklından geçirdiğini bile fark etmemişti. Hatta cevabı duymak istediğinden bile emin değildi.

Adı Patrik olan polis memuru, "Sälvik açıklarında" diye cevap verdi. Patrik'in meslektaşısı olan kadın birkaç adım geriledi. Söyleyecek söz bulmakta zorlanıyor gibiydi. Patrik onun neler hissettiğini anladı. O da ne diyeceğini bilmiyordu. Ya da ne yapacağını.

"Artık seni eve götürelim diye düşündük." Patrik Paula'ya başıyla yolu göstermesini işaret etti. Elin ve Ludvig onun peşine düştüler. Elin kapıda durdu ve Patrik'e döndü.

"Babam boğulmuş mu?" diye sordu.

Ludvig de durdu ama Patrik'in o sırada herhangi bir şey söyleme niyetinde olmadığını gördü. Kız kardeşinin elini tutarak usulca konuştu:

"Hadi eve gidelim, Elin. Detayları sonra öğreniriz." Elin

önce direndi. Gitmek istemiyordu. Neler olduğunu bilmek istiyordu. Ama sonra önüne döndü ve tekrar Paula'nın peşine düştü.

“Pekâlâ. Bir bakalım...” Mellberg konuşmasını daha etkili kılmak için duraksadı. Patrik'in Magnus Kjellner'in ortadan kaybolmasına ilişkin topladığı her şeyi dikkatlice astığı mantar panoyu işaret etti. “Şimdiye kadar bildiklerimizi burada biriktirdim ve hâlâ üzerinde konuşabileceğimiz fazla bir şey yok. Üç aydır dava üzerinde çalışıyorsunuz; tüm bulabildikleriniz bu kadar mı? İyi ki ücra bir yerde görev yapıyorsunuz – Göteborg'dayken baskı altında çalışmanın ne demek olduğunu çok iyi öğrenmiştik. Bunun gibi bir vakayı bir hafta içinde çözerdik!”

Patrik ve Annika bakiştılar. Tanumshede'nin polis şefi olan Mellberg, iş arkadaşlarına sürekli Göteborg'da çalıştığı dönemden bahsediyordu. Gerçi artık tekrar şehre tayin olma umudunu yitirmiş görünüyordu. Zaten bunun olabileceğine inanan tek kişi kendisiydi.

“Elimizden gelen her şeyi yaptık” dedi Patrik bıkkınlıkla. Mellberg'in suçlamalarına karşı gelmenin ne kadar gereksiz olduğunun farkındaydı. “Üstelik, vaka bugüne kadar bir cinayet soruşturmasına dönüşmemiştir. Konuya sadece kayıp kişi vakası gözüyle bakıyorduk.”

“Tamam, tamam. Tam olarak neler olduğunu tekrar anlatır mısın? Bu ceset nerede bulundu, onu kim buldu ve Pedersen sana şimdiye kadar neler söyledi? Elbette sonradan ben de onu arayacağım. Sadece henüz vakit bulamadım. Şimdilik senin verdiğin bilgiyle yetinmek zorunda kalacağız.”

Patrik o gün olup bitenleri anlattı.

“Gerçekten de buzun içinde mi sıkışıp kalmış?” Martin Molin Patrik'e bakarken ürperdi.

“Olay yeri fotoğraflarını sonradan alacağız ama evet, kas-

katı donmuş. Eğer köpek buzun üstüne çıkmasaydı, Magnus Kjellner'i bulmamız çok daha uzun sürerdi. Belki de hiç bulamazdık. Buz erir erimez, cesedi çözülür ve akıntıya kapılıp giderdi. Herhangi bir yere sürüklenebilirdi." Patrik başını iki yana salladı.

"O halde nereden ve ne zaman denize atıldığını da bulamayacağız, öyle değil mi?" Gösta bacağına yaslanan Ernst'ü dalgın dalgın okşarken, yüzünde karamsar bir ifade vardı.

"Deniz aralık ayına kadar buz tutmadı. Magnus'un ne zamandır ölü olduğunu kestirebilmemiz için Pedersen'in raporunu beklememiz gerekecek ama benim tahminime göre, Magnus ortadan kaybolduktan hemen sonra öldü." Patrik parmağını uyarırcasına salladı. "Ama dediğim gibi, elimizde bu teoriyi destekleyen hiçbir bulgu yok; dolayısıyla soruşturmamızı bu varsayım üzerine kuramayız."

"Ama bu mantıklı bir varsayıma benziyor" dedi Gösta.

"Bıçak yaralarından bahsetmiştin. Bunlarla ilgili ne biliyoruz?" Paula kalemini önünde duran not defterine sabırsızlıkla vururken, kahverengi gözleri kısıldı.

O konu hakkında da fazla bir şey öğrenemedim. Pedersen'i bilirsin. Kapsamlı bir inceleme yapmadan bir şey söylemek istemez. Bana anlattığı tek şey, Magnus'un saldırıya uğramış ve keskin bir cisimle açılan birkaç yara almış olmasıydı."

Gösta, "Bu da bıçaklanmış olabileceğini gösteriyor" diye ekledi.

"Büyük olasılıkla evet."

"Pedersen'den ne zaman daha fazla bilgi alabileceğiz?" Mellberg şimdi masanın başına geçmişti. Ernst'ü yanına çağırarak için parmaklarını şaklattı. Köpek derhal Gösta'nın yanından ayrıldı ve sahibinin yanına gelerek başını dizine yasladı.

"Bu haftanın sonuna doğru otopsi raporunu yazacağız" söyledi. Yani şansımız yaver giderse, hafta sonuna kadar da-

ha çok şey öğrenebiliriz. Ya da önümüzdeki haftaya kadar.” Patrik iç geçirdi.

Bazen işiyle ilgili kısıtlamalar, sabrını zorluyordu. Beklediği cevapları hemen almak istiyordu; bir hafta sonra değil.

“Pekâlâ. Magnus’un ortadan kaybolmasıyla ilgili ne biliyorsun?” Mellberg boş kahve fincanını Annika’ya doğru kaldırdı; Annika ise onun bu hareketini fark etmemiş gibi yaptı. Sonra Mellberg şansını Martin’le denedi ve daha iyi sonuç aldı. Martin henüz patronunu göz ardı edebilmek için sahip olması gereken mevkiye erişmemişti. Mellberg en genç iş arkadaşı ayağa kalkıp mutfığa giderken, memnuniyetle arkasına yaslandı.

“Kjellner’in sabah saat sekizden hemen sonra evden çıktığını biliyoruz. Cia ise arabayla Grebbestad’daki işine gitmek üzere, yedi buçukta çıkmış. Oradaki bir emlak şirketinde yarı zamanlı olarak çalışıyormuş. Çocuklar da okul otobüsünü yakalamak için yedide evden çıkmışlar.” Martin herkesin fincanını yeniden doldurduktan sonra, Patrik durup kahvesinden bir yudum aldı. Bunu fırsat bilen Paula, bir soruyla araya girdi.

“Magnus Kjellner’in saat sekizden hemen sonra evden çıktığını nereden biliyorsun?”

“Çünkü bir komşusu o saatte çıktığını görmüş.”

“Arabayla mı gitmiş?”

“Hayır, Cia ailecek sahip oldukları tek arabayı almış ve dediğine göre, Magnus genellikle yürürmüş.”

Martin, “Herhalde Tanum’a kadar yürümemiştir, öyle değil mi?” diye sordu.

“Hayır, işyerine meslektaşlarından biri olan ve mini golf parkurunun yanında yaşayan Ulf Rosander’in arabasıyla gitmiş. İşte oraya kadar yürümüş. Ama o sabah Rosander’i arayıp gecikeceğini söylemiş. Ve hiç gelmemiş.”

Mellberg, “Bunu biliyor muyuz?” diye sordu. “Bu Rosander

denen adamı iyice kontrol ettik mi? Ne de olsa Magnus'un hiç gelmediğini farz ederken onun sözüne güveniyoruz."

"Gösta Rosander'le görüşmeye gitti ve ne söylediklerinin de ne de tavırlarında yalan söylediğini gösteren herhangi bir şey var" dedi Patrik.

Mellberg not defterine bir şeyler yazarak, "Belki de ona yeterince baskı yapmamışsınızdır" dedi. Başını kaldırdı ve gözlerini Patrik'e dikti. "Onu buraya getirip biraz daha ko-
nuşturalım."

Paula, "Bu biraz abartılı kaçmaz mı? İnsanlar tanıklara karakola çektiğimizi duyarlarsa, gelecekte polisle konuşmaya çekinebilirler" diye itiraz etti. "Patrik ile Rosander'in Fjällbacka'daki evine gitseniz daha iyi olmaz mı? Elbette bu ara çok meşgul olduğunu biliyorum; istersen Patrik'e ben eşlik edebilirim" diye ekledi ve Patrik'e gizlice göz kırptı.

"Hımm, doğru. Bu aralar halletmem gereken bir sürü iş var. İyi fikir, Paula. Sen ve Patrik oraya gidip şu şey denen adamla... Rosell'le konuşabilirsiniz."

Patrik, "Rosander" diyerek onu düzeltti.

"Tabii. Ben de öyle dedim zaten." Mellberg ters ters Patrik'e baktı. "Her neyse, Paula'yla birlikte gidip adamla konuşmanızı istiyorum. Bence verimli bir görüşme olabilir." Elini sabırsızca salladı. "Ee, başka? Bunların dışında ne biliyoruz?"

"Magnus'un Rosander'in evine giderken kullandığı yol üzerindeki bütün evlerin kapılarını çaldık. Hiç kimse bir şey görmemiş ama bunun bir anlamı olmayabilir. İnsanlar sabahları kendi işleriyle meşgul olurlar," dedi Patrik.

"Anlaşılan Magnus evden dışarı adım attığı anda sırta kadem basmış. Yani biz onu buzun içinde bulana dek." Martin hissettiğinden daha olumlu bir şekilde konuşmaya çalışan Patrik'e bıkkın bir yüz ifadesiyle baktı.

"Hiç kimse öylece ortadan kaybolmaz. Bir yerlerde, olan biten her şeyin izleri duruyor. Sadece onları bulmamız gerek."

Patrik bu basmakalıp lafların dudaklarından fazlaca üstünkörü bir biçimde döküldüğünü duyabiliyordu ama elinden başka hiçbir şey gelmiyordu.

“Peki ya özel hayatı? Yeterince derine indik mi? Bütün kirli çamaşırlarını ortaya döktük mü?” Mellberg kendi şakasına güldü ama hiç kimse ona katılmadı.

“Magnus ve Cia’nın en yakın arkadaşları Erik Lind, Kenneth Bengtsson ve Christian Thydell. Ve onların eşleri. Hepsiyle konuştuk; tabii Magnus’un aile bireyleriyle de. Ama öğrendiğimiz tek şey, Magnus’un çocuklarının üzerine titreyen bir baba ve iyi bir eş olduğuydu. Hiçbir dedikodu, sır ya da söylenti duymadık.”

Mellberg, “Saçmalık!” diye homurdandı. “Herkesin sakladığı bir şeyler vardır. Mesele, bunu ortaya çıkarmak. Belli ki yeterince çaba sarf etmemişsiniz.”

Patrik, “Elbette...” diye söze girdi. Ama sonra Mellberg’in bu sefer haklı olabileceğini fark etti. Belki de yeterince derine inmemişler, doğru soruları sormamışlardı. “Elbette Magnus’un ailesiyle ve arkadaşlarıyla tekrar görüşeceğiz” diye devam etti. Birdenbire Christian Thydell’i ve masasının üst çekmecesinde duran mektubu gözünün önüne getirdi. Gerçi Patrik henüz bu konu hakkında herhangi bir şey söylemek istemiyordu; en azından elinde somut bir şey olana kadar. Şimdilik tek dayanağı içsesiydi.

“Pekâlâ. Hadi şu işi baştan alalım ve bu sefer doğru yapalım!” Mellberg o kadar hızlı ayağa kalktı ki, başını sahibinin dizine dayamış olan Ernst az kalsın devrilecekti. Polis şefi tam kapıdan çıkmak üzereyken arkasına dönüp masanın etrafında oturan astlarına sert bir bakış attı. “Ve biraz da hızlı olalım” diye ekledi.

Tren pencerelerinin dışına karanlık çökmüştü. Sabah 0 kadar erkenden kalkmıştı ki saati akşamüstünü göster-

se de çoktan gece olmuş gibi hissediyordu. Cebindeki telefonun tekrar tekrar vızıldamasına aldırmadı. Arayan her kimse, ondan bir şey isteyen biri olduğu kesindi. Birisi izini sürmeye ve ona emirler yağdırmaya çalışıyordu.

Christian pencereden dışarıya baktı. Herrljunga'yı henüz geçmişlerdi. Arabasını Uddevalla'da bırakmıştı. Oradan eve, Fjällbacka'ya gitmek yaklaşık kırk beş dakika sürüyordu. Alnını cama dayadı ve gözlerini kapadı. Tenine değen cam buz gibiydi. Dışarıdaki karanlık sanki zorla içeriye sızmaya, ona ulaşmaya çalışıyordu. Christian güçlkle nefes aldı, gözlerini açtı ve başını geri çekti. Alnı ve burnunun ucu, camda belirgin birer iz bırakmıştı. Elini kaldırıp izleri ovaladı. Bunlara bakmak, kendisine ait hiçbir iz görmek istemiyordu.

Tren Uddevalla'ya vardığında o kadar yorulmuştu ki zihnini darmadağındı. Yolculuğun son saatinde biraz kestirmeye çalışmış ama zihninde belirip duran imgeler onu uyanık tutmuştu. Torp yolu üzerindeki McDonald's'ta durup büyük boy bir kahve aldı ve sırf vücuduna kafein girsin diye çabucak bitirdi.

Cep telefonu tekrar vızıldamaya başladı ama ona bu kadar ısrarla ulaşmaya çalışan kişiyle konuşmak şöyle dursun. İçinden telefonu cebinden çıkarmak bile gelmiyordu. Arayan muhtemelen Sanna'ydı. Nihayet eve döndüğünde ona çok kızacaktı ama Christian bunu umursamıyordu.

Vücudunda bir karıncalanma hissetti ve sürücü koltuğunda kıpırdandı. Arkasındaki arabanın farları dikiz aynasına yansıyor ve bakışlarını önündeki yola çevirdiğinde geçici olarak gözü kararıyordu. Aradaki mesafeyi koruyan, farları göz kamaştıracak derecede parlayan bu arabada, içinde tekrar dikiz aynasına bakma isteği uyandıran bir şeyler vardı. Bu araba, Torp'ta mola verdiğinden beri onu takip ediyordu. Yoksa etmiyor muydu? Christian gözlerini ovuşturdu. 'Ar tık hiçbir şeyden emin değildi.

Otoyoldan çıkıp Fjällbacka tabelasının gösterdiği yöne dönerken, far ışıkları da onu yalnız bırakmadı. Christian gözlerini kısıtı ve kendisini takip eden arabanın modelini çıkarmaya çalıştı. Ama hava çok karanlık, farlar da çok parlaktı.

Direksiyonu daha sıkı kavrarken, elleri terlemeye başladı. Direksiyona öyle sıkı sarılmıştı ki elleri ağrımaya başladı ve parmaklarını esnetmek üzere direksiyonu kısa bir süre için bıraktı.

Hayalinde onu canlandırdı. Mavi elbisesini giymiş, çocuğu kollarına almıştı. Çileklerin kokusunu, dudaklarının tadını anımsadı. Elbisenin kumaşının teninde bıraktığı hissi. Uzun ve kahverengi saçlarını...

Arabasının önüne bir şey fırladı. Christian frene asıldı ve lastikler birkaç saniyeliğine yolla temasını yitirdi. Araba hendeğe doğru kaydı ve aracın kontrolünü kaybettiğini hissederek Christian, kendini akışa bıraktı. Ama kenara birkaç santim kala, araba durdu. Farların ışığında tüm netliğiyle bir geyik gördü ve hayvanın korku içinde sıçrayarak tarlayı geçmesini izledi.

Motor hâlâ çalışıyor ama Christian'ın zihnindeki uğultu, motorun sesini bastırıyordu. Christian dikiz aynasına bakınca arkasındaki arabanın da durduğunu gördü ve yola devam etmesi gerektiğini düşündü. Aynasına yansıyan o parlak farlardan uzaklaşmalıydı.

O arabanın kapısı açıldı ve birisi indi. Kendisine doğru gelen kimdi? Dışarısı o kadar karanlıktı ki yaklaşan kişinin erkek mi yoksa kadın mı olduğunu dahi anlayamadı. Birkaç adım sonra, karaltı sürücü kapısına ulaşmıştı.

Direksiyonu sınımsız tutmaya devam eden Christian'ın elleri titremeye başladı. Aynadan ayırdığı gözlerini az ötede bulunan ve hayal meyal görünen ormanın sınırındaki açık araziye dikti. Boşluğa bakarak beklemeye başladı. Sürücü kapısı açıldı.

“İyi misiniz? Her şey yolunda mı? Az kalsın o geyiğe çar-
pacaktınız.”

Christian başını sese doğru çevirdi. Altmış yaşlarında, kır-
saçlı bir adam arabanın yanında durmuş, ona bakıyordu.

Christian, “İyiim” diye mırıldandı. “Sadece biraz sarsıl-
dım. Hepsi bu.”

“Sizi anlıyorum. İnsan arabasının önüne böyle bir şey fır-
ladığında dehşete kapılır. Gerçekten de iyi olduğunuzdan
emin misiniz?”

“Kesinlikle. Şimdi doğruca evimin yolunu tutacağım.
Fjällbacka’ya gidiyorum.”

“Ah, anladım. Ben de Hamburgsund’a gidiyorum. Dikkat-
li sürün.”

Adam kapıyı kapattı ve Christian nabzının yavaşlamaya
başladığını hissetti. Peşindekiler sadece hayaletler, geçmişte
kalan anılardı. Hiçbir şey ona zarar veremezdi.

Zihnindeki küçük ses, mektuplardan bahsetmeye çalıştı.
Onlar hayal gücünün ürünü değildi. Ama bu sese kulaklarını
tıkayarak, onu dinlemeyi reddetti. Eğer mektupları düşün-
meye başlarsa, kontrol yine o sese geçecekti. Christian buna
izin veremezdi. Unutmak için çok uğraşmıştı. Kendisini tek-
rar ele geçiremeyecekti.

Arabayı hareket ettirdi ve Fjällbacka’ya doğru yol almaya
başladı. Ceketinin cebinde telefonu vızıldıyordu.

Alice gece gündüz durmadan ağlıyordu. Anne ve Baba'nın bu konu hakkında konuştuklarını duymuştu. Alice'in kolik diye bir rahatsızlığı olduğunu söylemişlerdi. Bunun anlamı her ne olursa olsun, çıkardığı gürültü dayanılır gibi değildi. Bu sinir bozucu ses bütün hayatına sızıyor, her şeyi elinden alıyordu.

Neden Alice bu kadar çok ağladığında Anne ondan nefret etmiyordu? Neden onu kucaklıyor ve sallayarak uyutuyordu? Neden ona şarkılar söylüyor ve şefkatli bir yüz ifadesiyle, haline üzülüyormuş gibi bakıyordu?

Onun için üzülmesine gerek yoktu. Alice bilerek böyle davranıyordu. Bundan emindi. Bazen onun beşiğine yaslanır ve Alice çirkin bir böcek gibi yerinde yatarken, onu izlerdi. Alice de ona bakardı. Bakışlarıyla, Anne'nin onu sevmesini istemediğini anlatırdı. Sürekli ağlayıp Anne'nin bütün ilgisini talep etmesinin sebebi buydu. Anne'nin oğluyla ilgilenecek hali kalmasın diye.

Ara sıra Baba'nın da aynı şeyleri hissettiğini görebiliyordu. O da Alice'in bilerek böyle davrandığının, Anne'nin ilgisinden Baba da mahrum kalsın diye ağladığının farkındaydı. Yine de Baba hiçbir şey yapmıyordu. Ama neden? O büyük ve yetişkin biriydi. Alice'i durdurabilmesi gerekirdi.

Baba da bebeğe nadiren dokunabiliyordu. Ara sıra onu sa-

kinleştirmek için kucagına almayı, sırtını ve poposunu sıvazlamayı deniyordu. Ama Anne hep yanlış yaptığını, Alice'i ona bırakması gerektiğini söylüyordu. Ve Baba tekrar köşesine çekiliyordu.

Ama bir gün Baba onunla ilgilenmeye karar verdi. Alice üç gece boyunca hiç susmadan, her zamankinden şiddetli bir şekilde ağlamıştı.

O ise odasında yatarken, Alice'in sesini duymamak için yastığını başına bastırmıştı. Ve yastığın altında nefreti büyümüştü. Yayılmaya başlamış, tüm ağırlığıyla üstüne çökerek nefes almasını zorlaştırmıştı; o da soluksuz kalmamak için yastığı başının üzerinden çekmek zorunda kalmıştı. Anne üç gecedir uyumadığı için bitkin düşmüştü. Bu yüzden bir istisna yapmış ve yatmaya giderken bebeği Baba'ya bırakmıştı. Baba da Alice'e banyo yaptırmaya karar vermiş ve ona izlemek isteyip istemediğini sormuştu.

Baba küveti doldurmadan önce dikkatle suyun sıcaklığını kontrol etmişti. Bir defaya mahsus sesi çıkmayan Alice'e bakarken, yüzünde tıpkı Anne'ninkine benzeyen o ifade vardı. Baba daha önce hiç bu kadar önemli görünmemişti. Genellikle Anne'nin gölgesinde kalan silik bir adamdı; Anne ile Alice'in arasındaki ilişkinin dışında kalan biriydi. Ama şimdi birdenbire önem kazanmıştı. Baba Alice'e gülümsedi, Alice de ona gülümseyerek karşılık verdi.

Baba onun küçücük ve çıplak bedenini dikkatle suya soktu. Onu yarı oturur pozisyonda, küçük bir hamağı andıran ve havlu kumaşıyla kaplanmış banyo oturağına yerleştirdi. Usulca kollarını, bacaklarını ve şişkin göbeğini yıkadı. Alice ellerini sallayıp bacaklarını savurdu. Artık ağlamıyordu. Nihayet ağlamayı kesmişti. Ama bunun bir önemi yoktu. Alice kazanmıştı. Baba bile gazetelerinin ardındaki sığınağından çıkmış ve ona gülümsemişti.

Sessizce kapıda durdu. Gözlerini, Baba'nın o küçücük be-

dene dokunan ellerinden alamıyordu. Anne ona bakmayı bıraktığından beri, Baba en yakın dostu sayılırdı. Kapı zili çalınca irkildi. Bir banyo kapısına, bir Alice'e bakan Baba, ne yapacağına karar veremedi. Nihayet, "Bir dakikalığına kız kardeşine göz kulak olur musun? Gidip kimin geldiğine bakacağım. Hemen dönerim" dedi.

Bir an duraksadı. Sonra başıyla onayladığını fark etti. Küvetin yanı başında dizlerinin üstünde duran Baba ayağa kalktı ve ona yaklaşmasını söyledi. Ayakları kendiliğinden hareket ederek, küvetle arasındaki kısa mesafeyi aştı. Alice ona baktı. Göz ucuyla, Baba'nın banyodan çıktığını gördü.

Artık Alice'le baş başa kalmışlardı.

Erica hayretler içinde Patrik'e baktı.

"Buzun içinde mi?"

"Evet, onu bulan zavallı adam gerçek bir şok geçirmiş olmalı." Patrik Erica'ya o gün olanları kısaca özetlemişti.

"Hem de ne şok!" Erica kendini bütün ağırlığıyla kanepeye bıraktı, Maja da anında kucağına tırmanmaya çalıştı. Bu, hiç de kolay bir iş değildi.

Maja ağzını annesinin karnına dayayarak, "Merhaba! Merhaba!" diye bağırdı. Bebeklerin onu duyabildiğini açıkladıklarından beri, her fırsatta onlarla iletişim kurmaya çalışıyordu. Kelime dağarcığı en hafif tabirle sınırlı olduğu için, konuşmalarında fazla bir çeşitlilik yoktu.

Erica parmağını ağzına götürerek, "Muhtemelen uyuyorlar, onları uyandırmasak daha iyi" dedi.

Maja aynı hareketi taklit etti ve sonra bebeklerin gerçekten uyuyup uyumadıklarını duymak için kulağını annesinin karnına dayadı.

Erica alçak sesle, "Günün berbat geçmiş olmalı" dedi.

Patrik, "Evet öyleydi" diye cevap verirken Cia'nın ve çocuklarının yüz ifadelerini aklından çıkarmaya çalıştı. Özellikle de Ludvig'in bakışlarını unutamıyordu. Magnus'a çok benziyordu ve bu bakış uzun süre Patrik'in gözünün önünden gitmeyecekti. "En azından artık Magnus'a ne olduğunu

biliyorlar. Bazen belirsizliğin çok daha kötü olduğunu düşünüyorum” dedi ve Erica’nın yanına oturdu. Aralarında kalan Maja sevinçle babasının daha geniş olan kucığına oturdu ve başını göğsüne yasladı. Patrik onun sarı saçlarını okşadı.

“Muhtemelen haklısın. Öte yandan, umudun yok olması da yeterince zor.” Erica duraksadıktan sonra, “Polisin neler olduğu hakkında bir fikri var mı?” diye sordu.

Patrik başını iki yana salladı. “Hayır, şimdilik hiçbir şey bilmiyoruz. “Elimizde hiçbir şey yok.”

Erica kendisiyle biraz mücadele ederek, “Peki ya Christian’a gönderilen mektuplar?” diye sordu. Acaba bugün kütüphaneye yaptığı ziyaretten ve Christian’ın geçmişi hakkında neler düşündüğünden söz etmeli miydi? Biraz daha bilgi toplayana kadar, ikisinden de bahsetmemeye karar verdi.

“Hâlâ mektuplara kafa yoracak zaman bulamadım. Ama Magnus’un ailesiyle ve arkadaşlarıyla tekrar konuşacağız; dolayısıyla Christian’la görüşürken bu konuyu açabilirim.”

Erica, “Televizyondaki sabah programında Christian’a mektupları sordular” dedi ve Christian’ın canlı yayında maruz kaldığı bu sorular konusunda kendi oynadığı rolü düşününce ürperdi.

“Peki ne dedi?”

“Ona bu konudan bahsetmesi için baskı yaptıkları halde, baştan savma bir cevap verdi.”

“Hiç şaşırmadım.” Patrik kızını başının üstünden öptü. “Ee, ne dersin Maja? Gidip Anne ve bebekler için yemek pişirelim mi?” Patrik Maja’yı kucaklayarak ayağa kaldı. Maja büyük bir hevesle onayladı. “Ne pişirelim? Soğanlı kaka sosu yapalım mı?”

Maja o kadar çok güldü ki hıçkırmaya başladı. Yaşına göre zeki bir çocuktü ve yakın zamanda kaka ve çiş esprilerinin cazibesini keşfetmişti.

Patrik, “Hımm...” dedi. “Hayır, bence balık pane ve pata-

tes püresi pişirsek daha iyi olur. Anlaştık mı? Kaka sosislerini başka bir güne saklarız.”

Kızı bir süre düşündükten sonra usulca başıyla onayladı. Balık pane yapacaklardı.

Sanna volta atıp duruyordu. Oğlanlar salondaki televizyonun karşısında *Bolibompa*’yı izliyorlardı. Ama Sanna bir türlü yerinde duramıyordu. Bir elinde cep telefonuyla evin içinde dolaşıp duruyordu. Ara sıra yine Christian’ın numarasını tuşluyordu.

Ama cevap alamıyordu. Christian gün boyunca telefonuna cevap vermemişti ve Sanna’nın zihninde ardı ardına felaket senaryoları belirmişti. Özellikle de Magnus hakkındaki haberler bütün Fjällbacka’yı şaşkına çevirdikten sonra. Gün boyunca en az on defa Christian’ın e-postalarını kontrol etmişti. İçindeki huzursuzluk büyüyor, giderek güçleniyor ve yalanlanması ya da teyit edilmesi gereken bir şüpheye gerekiyordu. İçten içe onu suçlayabileceği bir şey bulmayı bile diliyordu. O zaman hiç olmazsa neler olduğunu bilir; içini kemiren tedirginliği ve korkuyu akıtılabileceği bir bahanesi olurdu.

Aslında, çok yanlış bir yol izlediğini biliyordu. Kontrolü elinde tutmak istediği ve Christian’a sürekli kiminle buluştuğunu ya da ne düşündüğünü sorduğu için, onu kendinden daha da uzaklaştırıyordu. Mantık çerçevesinde düşününce bunu fark ediyor ama duygularına gem vuramıyordu. Christian’a güvenemediğini, onun kendisinden bir şeyler sakladığını ve ona yetemediğini hissediyordu. Ve onu sevmediğini.

Bu düşünce canını o kadar çok yaktı ki mutfakta yere oturup kollarını dizlerine doladı. Arkasında duran buzdolabının vızıldasını bile duymuyordu. Farkında olduğu tek şey, içindeki boşluktu.

Christian neredeydi? Neden aramamıştı? Neden ona ulaşamıyordu? Azimle tekrar numarasını tuşladı. Christian’ın

telefonu durmadan çalıyordu ama h  l   cevap veren yoktu. Sanna ayaĒa kalktı ve mutfak masasının   st  nde duran mektuba baktı. Mektup bug  n gelmiŐ ti ve Sanna zarfı derhal amıŐ tı. İçindeki mesaj ise her zamanki gibi ő freliydi. *Kaça-mayacaĒını biliyorsun. Nereye gidersen git kalbinde olacaĒım; bu y  zden d  nyanın neresine gidersen git, asla saklanamazsın.* Siyah m  rekkepli elyazısı çok tanıdıktı. Sanna titreyen parmaklarla mektubu aldı ve burnuna g  t  rd  . K  Ēıt ve m  rekkep kokuyordu.   zerine g  nderen kiŐ inin kimliĒi hakkında ipucu verebilecek bir parf  m kokusu ya da baŐ ka bir ő ey sinmemiŐ ti.

Christian mektupları kimin yazdığını bilmediĒi konusunda ısrar etse de Sanna ona inanmıyordu. İŐ te bu kadar basitti. İi   fkeyle doldu ve mektubu masaya fırlatıp ansızın yukarıya koŐ tu. OĒlanlardan biri onu salona aĒırdı ama Sanna aldırmadı. Neler olduĒunu bilmesi, cevabı   Ērenmesi gerekiyordu. Sanki kontrol  n   yitirmiŐ  ve v  cudunu baŐ ka biri ele geirmiŐ ti.

İŐ e yatak odasından baŐ ladı. Christian'ın baŐ ucundaki komodinin çekmecelerini açıp içindekileri deŐ meye koyuldu. Her ő eyi dıŐ arı çıkardı, her bir parçayı dikkatle inceledi, sonra boŐ  çekmecelerin ilerini yokladı. Hiçbir ő ey yoktu. TiŐ  rtler, oraplar ve i amaŐ ırları dıŐ ında bir ő ey bulamadı.

Odanın ortasında dikilip etrafına baktı. Acaba elbise dolabında herhangi bir ő ey olabilir miydi? Sanna bir duvarı boydan boya kaplayan devasa dolabın kapaĒını açtı ve içindekileri sistemli bir ő ekilde incelemeye giriŐ ti. Christian'a ait olan her ő eyi –g  mlekleri, pantolonları, kemerleri ve ayakka-bıları– yere fırlattı. KiŐ isel bir eŐ ya ya da kocası hakkında bir ő eyler anlatarak etrafına   rd  Ē  duvarı aŐ masını saĒlayacak hiçbir ő ey bulamadı.

Giderek artan bir hızla, giysilerini dolaptan çıkardı. Nihayet geriye sadece kendi giysileri ve aksesuarları kaldı. Yata-

ğa oturdu ve elini büyükannesinin işlediği örtünün üzerinde gezdirdi. Sanna kim olduğunu ve nereden geldiğini ele veren pek çok şeye sahipti. Yatak örtüsü, bir zamanlar diğer büyükannesine ait olan tuvalet masası ve annesinin verdiği kol, ye gibi. Bunların yanı sıra, elbise dolabındaki kutuların içinde sakladığı, arkadaşlarından ve aile fertlerinden gelen mektuplar da vardı. Ayrıca rafa düzenli olarak dizilmiş okul yıllıkları ve kurutulmuş gelin buketinin yanındaki şapka kutusunda güvenli bir şekilde muhafaza ettiği mezuniyet kepi de duruyordu. Kişisel tarihinin ve yaşamının birer parçası olan pek çok ıvrık zıvrık sahipti.

Birdenbire kocasının böyle eşyaları olmadığını fark etti. Belli ki Christian onun kadar duygusal değildi. Bir şeyler biriktirmeye de meyilli değildi. Ama yine de bir şeyler saklamış olmalıydı. Hiç kimse en azından birkaç yadigâra tutunmadan hayatını sürdüremezdi.

Sanan yatak örtüsünü kavrayıp yumruklarını sıktı. Bu belirsizlik kalbinin daha da hızlı atmasına neden oluyordu. Christian kimdi? Neyin nesiydi? Aklına bir fikir geldi ve anısının kaskatı kesildi. Henüz bakmadığı tek bir yer vardı. Tavan arası.

Erik elindeki kadehi fırıl fırıl döndürdü ve şarabın kenarlara doğru açılan koyu kırmızısını inceledi. Katıldığı sayısız şarap kurslarından birinde öğrendiğine göre bu, şarabın taze olduğunun göstergesiydi.

Bütün hayatı tepetaklak olmak üzereydi ve bu noktaya nasıl geldiğini anlayamıyordu. Çok güçlü bir akıntıya kapıldığını ve karşı koymak için hiçbir şey yapamayacağını hissediyordu.

Magnus ölmüştü. Ardı ardına iki şok yaşamış ve Louise'in cep telefonuna gönderdiği mesajı daha yeni algılayabilmişti. Önce Magnus'un cesedinin bulunduğunu öğrenmiş ve hemen

ardından Cecilia hamile olduğunu ilan etmişti. Otuz saniye arayla öğrendiği bu iki haber, onu derinden sarsmıştı.

“Hiç olmazsa cevap ver.” Louise’in sesi sertleşmişti.

“Ne?” Erik karısının ona bir şey söylediğini fark etti ama ne olduğunu kaçırmıştı. “Ne dedin?”

“Bugün Magnus’la ilgili mesajı gönderdiğimde nerede olduğunu sordum. Önce ofisini aradım ama orada değildin. Sonra birkaç kez cep telefonunu aradım ama hep sesli mesaj düştü.” Louise bütün akşam yaptığı gibi, sözcükleri geveleyerek konuşuyordu. Muhtemelen öğleden sonra içmeye başlamıştı.

Ağızdaki şarap, tiksinti hissiyle karışarak ona acı bir tat verdi. Louise’in hayatının kontrolünü tamamen yitirmesi, Erik’in midesini bulandırıyor. Neden yüzüne bir kurban gibi bakmak ve bütün vücudunu şarapla doldurmak yerine kendini toplamıyordu?

“Dışarıda bir iş hallediyordum.”

“Bir iş mi?” Louise şarabından bir yudum daha aldı. “Ah, tabii. Bunun ne tür bir iş olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Kes artık” dedi Erik bıkkınlıkla. “Bugün olmaz. Bari bugün yapma.”

“Nedenmiş?” Louise kavga etmeye hevesliymiş gibi konuşuyordu. Kızlar kısa bir süre önce yatmışlar ve ikisi baş başa kalmışlardı. Erik ve Louise.

“En yakın arkadaşlarımızdan biri bugün ölü bulundu. Bu geceyi rahat ve huzur içinde geçiremez miyiz?”

Louise cevap vermedi. Erik onun utandığını gördü. Bir an için onu üniversitede tanıştığı o tatlı, zeki ve hazırcevap genç kız olarak hayal etti. Ama bu hayal çabucak uçup gitti ve gözüne çarpan tek şey, gevşemiş bir ten ve üzerinde mor şarap lekeleri bulunan dişler oldu. Ağızda yine o acı tadı hissetti.

Bir de Cecilia vardı. Bu meseleyi nasıl çözecekti? Bildiği kadarıyla, ilk defa metreslerinden biri hamile kalıyordu. Bel-

ki de şimdiye kadar şansı yaver gitmişti. Ama artık bahtı kapamıştı. Cecilia çocuğu doğurmak istediğini söylemişti. Mut fakta öylece durmuş ve gayet sakince konuşmuştu. Ne kavga etmişler ne de tartışmışlardı. Cecilia ona haber vermiş çünkü kendini buna mecbur hissetmişti. Ona sorumluluğu paylaşma imkânını sunmak istemişti. Belki de paylaşmama...

Sanki Cecilia birdenbire büyümüşü. O kıkır kıkır gülen, toy halinden eser kalmamıştı. Erik onun karşısında dururken, Cecilia'nın yüz ifadesinden, kendisinin gerçekte nasıl biri olduğunu ilk defa gördüğünü anlamıştı. Ve bu Erik'in kıvrınmasına neden olmuştu. Kendisini Cecilia'nın bakış açısından görmek istemiyordu. Hatta hiç görmek istemiyordu.

Ömrü boyunca insanlar ona gıpta etmişler ve o da övgüleri kanıksamıştı. Bazılarının ondan korkmasını da en az beğenilmek kadar cazip bulmuştu. Ama elini koruma içgüdüsüyle karnının üstünde tutan Cecilia, ona nefretle bakmıştı. İlişkileri bitmişti. Ona seçeneklerini sunmuştu. Doğumla başlayıp çocuk on sekiz yaşına gelene kadar, banka hesabına her ay yüklü bir miktar para yatırılması karşılığında, çocuğun babasının kim olduğu konusunda sessiz kalabilirdi. Yoksa Cecilia Louise'e her şeyi anlatır, Erik'in bütün itibarını elinden alırdı.

Erik karısına bakarken, doğru tercihi yapıp yapmadığını merak etti. Louise'i sevmiyordu. Onu sürekli aldatıp incitiyor ve Louise'in onsuz daha mutlu olacağını biliyordu. Ama alışık olduğu düzenden vazgeçmek zor olacaktı. Bekâr hayatı sürmenin, kirli tabak yığınlarının ve yıkanmayı bekleyen dağ gibi kirli çamaşırların arasında yaşamamanın hiç de özenelecek bir tarafı yoktu. Ya da televizyonun karşısında dondurulmuş yemekler yiyerek çocukları sadece hafta sonlarında görmenin... Louise kazanmıştı çünkü hem elinin altındaydı hem de bütün malvarlığının yarısı üzerinde hak sahibiydi. Kolay olan çözüm buydu. Ama gelecek on sekiz yıl boyunca bu kolaylığın bedelini ödeyecekti.

Christian neredeyse bir saat boyunca, evine kısa bir mesafede duran arabanın içinde oturdu. Sanna'nın içeride dolaştığını görebiliyordu. Vücut dilinden sinirli olduğunu da anlayabiliyordu.

Onun öfkesi, ağlayıp sızlaması ve suçlamalarıyla uğraşacak gücü yoktu. Eğer oğlanlar olmasaydı... Christian bu düşüncenin devamını getirmekten kaçınmak için arabayı çalıştırdı ve garaj girişine doğru ilerledi. Ne zaman oğullarına duyduğu sevginin göğsünü doldurduğunu hissetse, korkuya kapılıyordu. Onlarla arasına mesafe koymaya çalışmıştı. Tehlikeyi ve kötülüğü onlardan uzak tutmaya gayret etmişti. Ama mektuplar, kötülüğün zaten yanı başlarında olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Oğullarına duyduğu sevgi derin ve vazgeçilmezdi.

Ne pahasına olursa olsun, onları korumalıydı. Bir kez daha başarısız olamazdı. O zaman bütün hayatı ve inandığı her şey sonsuza dek değişirdi. Öne eğilip başını direksiyona yasladı, plastiğin altına değdiğini hissetti ve her an ön kapının açılmasını bekledi. Ama belli ki Sanna arabanın sesini duymamıştı, kendini toplamak için birkaç saniyesi daha vardı.

Kalbinin oğullarına ait olan kısmına set çekerek bir güven duygusu yaratabileceğini düşünmüş ama yanılmıştı. Kaçış yoktu. Onları sevmemek ise elinde değildi. Bu yüzden kötülükle kıran kırana savaşmaya, onunla yüzleşmeye mecburdu. Bu sırrı uzun zamandır içinde tutmuş ama kitap onu gün yüzüne çıkarmıştı. İlk defa, o romanı hiç yazmaması gerektiğini düşündü. Eğer o roman olmasaydı, her şey farklı olurdu. Öte yandan, özgür iradesiyle hareket etmediğini biliyor-du. Romanı yazmaya, ondan bahsetmeye mecbur kalmıştı.

Evin ön kapısı açıldı. Christian başını direksiyondan kaldırdı. Sanna kapıda durmuş titriyordu; hırkasına sımsıkı sarılmıştı. Üzerinde düğüm düğüm olmuş bir kazak ve ayağında terlikler olmasına rağmen, girişten gelen ışık onu Meryem

Ana gibi gösteriyordu. Sanna güvendeydi. Christian ona bakarken bunu anladı. Çünkü Sanna kalbinin hiçbir köşesine dokunmuyordu. Bunu hiçbir zaman yapamamıştı ve asla yapamayacaktı. O, koruması gereken biri değildi.

Yine de davranışları nedeniyle ona hesap vermesi gerekiyordu. Arabadan inerken bacakları ağırlaşmış ve uyuşmuş gibiydi. Uzaktan kumandaya basıp kapıları kilitledi ve ışığa doğru yürüdü. Sanna girişte bir adım geri giderek ona baktı. Yüzü bembeyazdı.

“Ne zamandır sana ulaşmaya çalışıyorum. Seni defalarca aradım. Öğle arasından beri deniyorum ama zahmet edip cevap vermedin. Lütfen cep telefonunun çalıştığını ya da bozulduğunu söyle. Sana neden ulaşamadığımı mantıklı bir şekilde açıklayabilecek herhangi bir gerekçe göster.”

Christian omuz silkti. Hiçbir açıklaması yoktu.

Ceketini çıkararak, “Bilmiyorum” dedi. Kolları da uyuşmuştu.

“Bilmiyor musun?” Sanna duraksayarak konuşmuş ve Christian ön kapıyı kapattığı halde hâlâ donuyormuş gibi kollarını bedenine dolamıştı.

Christian, “Yorgundum” dedi ve bunun kulağa ne kadar aksak geldiğini fark etti. “Bu sabahki röportaj epey zorluydu: sonra Gaby’yle görüşmek zorunda kaldım ve... Yoruldum.” Christian’ın yayıncısıyla yaptığı görüşmede neler olduğunu anlatacak gücü yoktu. Şu anda yapmak istediği tek şey yukarıya çıkmak, örtünün altına girip uykuya dalmak ve diğer her şeyi unutmaktı.

Sanna’nın yanından geçerek, “Oğlanlar yattı mı?” diye sordu. Yanlışlıkla Sanna’ya çarptı; Sanna hafifçe sendeledi ama dengesini yitirmedi. Cevap vermeyince, Christian sorunu tekrarladı.

“Oğlanlar yattı mı?”

“Evet.”

Christian yukarıya, oğullarının odasına gitti. Yataklarındayken küçük birer melek gibi görünüyorlardı. Yanakları kızarmıştı ve kirpikleri ufacık siyah okları andırıyordu. Nil'in yatağının kenarına oturdu ve sarı saçlarını okşarken, Melker'in uykusunda çıkardığı hırıltıları dinledi. Sonra ayağa kalktı ve aşağı inmeden önce her ikisinin de üstünü güzelce örttü. Sanna hâlâ girişte, aynı noktada duruyordu. Christian, onun bu tavrının her zamanki şikâyetlerden ve suçlamalardan kaynaklanmadığını sezmeye başladı. Sanna'nın kendisini elinden gelen her şekilde kontrol ettiğini, e-postalarını okuduğunu ve gerçekten işte olup olmadığını öğrenmek için sahte gerekçelerle kütüphaneye telefon ettiğini biliyordu. Tüm bunları biliyordu ve kabullenmişti. Ama şu anda başka bir şeyler oluyordu.

Eğer seçme şansı olsaydı, aniden arkasını dönüp yukarıya çıkar ve yatağa giriverirdi. Ama bunun bir yararının olmayacağını biliyordu. Sanna'nın söylemek istediği bir şey vardı ve Christian ister girişte dursun ister yatakta yatsın, Sanna aklındakini söyleyecekti.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu ve aniden bütün vücudu buz kesti. Sanna gerçekten de düşündüğü şeyi yapmış olabilir miydi? Christian onun neler yapabileceğini biliyordu.

Sanna "Bugün bir mektup geldi" dedi ve nihayet kıpırda-maya karar verdi. Mutfığa gitti, Christian da onun peşinden gitmesi gerektiğini düşündü.

"Mektup mu?" Christian rahat bir nefes aldı. Hepsi bu mu yani?

Sanna zarfı Christian'ın önüne, masaya fırlatırken, "Her zamanki şeyler yazıyor" dedi. "Bu mektupları sana kim gönderip duruyor? Sakın bana bilmediğini söyleme. Hayatta inanmam." Sesi yükselerek tizleşti. "Kim bu kadın, Christian? Yoksa bugün görmeye gittin kişi o mu? Bu yüzden mi saba-sabılaşamadım? Sana bu mektupları neden gönderiyor?" So-

rular ve suçlamalar, Sanna'nın dudaklarından dökülmeye başladı. Christian bıkkın bir halde pencerenin dibindeki sandalyeye çöktü. Mektubu açıp okuma gereği bile duymadan elinde tutuyordu.

"Hiçbir fikrim yok, Sanna" dedi. Yüreğinin derinliklerinde, ona her şeyi anlatma isteği duydu. Ama bunu yapamazdı.

"Yalan söylüyorsun." Sanna hıçkırarak ağlamaya başladı. Başını öne eğerek burnunu kazağının koluna sildi. Sonra başını kaldırdı. "Yalan söylediğini biliyorum. Başka bir kadın var; en azından eskiden vardı. Bugün evli olduğum adam hakkında ufacık bir ipucu verebilecek bir şeyler bulabilmek için evin altını üstüne getirdim. Ne oldu biliyor musun? Hiçbir şey bulamadım. Hiçbir şey. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok!"

Sanna ona artık bağırmaya başlamıştı. Christian öfkesini kusmasına izin verdi. Sanna haklıydı. Her şeyi geride bırakmıştı – hem kimliğini hem de geçmişini. Hepsini geride bırakmıştı. Ama onun unutulmayı, geçmişte kalmayı reddedeceğini tahmin etmeliydi. Bunu bilmesi gerekirdi.

"Bir şeyler söylesene!"

Christian irkildi. Sanna öne doğru eğilmiş, ağzından tükürükler saçarak kendisine bağırıyordu. Christian yüzünü silmek için yavaşça kolunu kaldırdı. Sonra Sanna daha da yaklaşıp sesini iyice alçaltarak fısıldamaya başladı.

"Ama aramaya devam ettim. Herkesin ortaya çıkmasını istemediği bir şey vardır. Benim bilmek istediğim ise..." Sanna duraksadı ve Christian telaştan tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Sanna'nın yüzünde yeni ve korkutucu bir memnuniyet vardı. Christian artık onu dinlemek, bu oyunu oynamak istemiyordu ama Sanna'nın inatla amacına ulaşacağını biliyordu.

Sanna uzanıp mutfak masasının diğer yanındaki sandalyelerden birinin üzerinde duran bir şeyi aldı. Gözleri, birlikte

geçirdikleri yıllar boyunca biriktirdiği bütün hisleri dışa vurmasına parlıyordu.

“Bilmek istediğim, bunun kime ait olduğu.” Sanna elindeki mavi kumaş parçasını yukarı kaldırdı.

Christian, Sanna’nın elindekinin ne olduğunu derhal anladı. Elbiseyi onun elinden söküp almamak için kendini tutuyordu. Sanna’nın o elbiseye dokunmaya hakkı yoktu! Bunu ona bağırarak söylemek istedi, çizgiyi aştığını anlamalıydı. Ama ağzı kurumuştu ve tek bir kelime dahi edemedi. Yanağına değdirdiğinde yumuşacık bir his verecek ve elinde tüy kadar hafif duracak olan elbiseyi almak için uzandı. Sanna bir adım geriye giderek Christian’ın elbiseye ulaşmasını önledi.

“Bu kime ait?” Daha da alçalan sesi zar zor duyuluyordu. Sanna elbiseyi açıp üstüne dayadı; sanki bir dükkândaydı ve rengin kendisine yakışıp yakışmadığına bakıyordu.

Christian ona bakmadı; gözlerini elbiseye dikmişti. Onun bir başkasının elinde kirlendiğini görmeye dayanamıyordu. Öte yandan, beyni şaşılacak kadar soğukkanlı ve sistemli bir biçimde çalışıyordu. Birbirinden ayırmak için büyük çaba sarf ettiği iki dünya çarpışmak üzereydi ve doğruyu söylemesi mümkün değildi. Bu, asla yüksek sesle dile getirilemezdi. Ancak en iyi yalan, her zaman için gerçeğin kesitlerini barındırandı.

Christian aniden sakinleşti. Sanna’ya istediği cevabı verebilirdi. Ona geçmişinin küçük bir kısmından bahsedebilirdi. Christian konuşmaya başladı ve Sanna bir süre sonra oturup onun sadece bir kısmını anlattığı hikâyesini dinledi.

Lisbet’in solukları düzensizdi. Yukarıdaki çift kişilik yatakta uyumayalı aylar olmuştu. Hastalığı sonunda yukarıdaki yatak odasına gitmesini imkânsız kılınca, Kenneth da zemin kattaki misafir odasını onun için düzenledi. Bu küçük odayı olabildiğinde rahat bir hale getirmeye çalışmıştı ama

her ne yaparsa yapsın, burası yine de misafir odasıydı. Bu seferki misafirleri ise kanserdi. Kokusuyla, kararlılığıyla ve ölüm alametleriyle odayı işgal ediyordu.

Yakında kanser onları terk edecekti ama Kenneth orada uzanıp Lisbet'in aksayan nefesini dinlerken, misafirlerinin kalmasını istiyordu. Çünkü yalnız gitmeyecekti; hayatındaki en kıymetli kişiyi de alıp götürecekti.

Sarı eşarp, komodinin üzerinde duruyordu. Kenneth yana döndü, başını eline yasladı ve pencerenin hemen dışındaki sokak lambasından içeriye süzülen loş ışıktaki karısını inceledi. Elini uzattı ve başının üstündeki yumuşak tüyleri usulca okşadı. Lisbet huzursuzlanarak kıpırdanınca hemen elini çekti çünkü onu çok ihtiyaç duyduğu uykusundan uyandırmaktan korktu. Gerçi Lisbet tek seferde birkaç saatten daha fazla uyuyamıyordu.

Kenneth da artık eskisi gibi onun yanına yatamıyordu. Birlikte uyumayı çok severlerdi ve ilk başlarla yine örtünün altına birlikte sokulmayı denemişlerdi. Kenneth birlikte geçirdikleri ilk geceden beri yaptığı gibi, kolunu Lisbet'e dolamıştı. Ama hastalık onları bu zevkten de mahrum etmişti. Dokunulmak Lisbet'in canını acıtıyor ve Kenneth ne zaman ona sokulsa, irkilerek uzaklaşıyordu. Kenneth da Lisbet'in yatağının yanına bir tane daha kurmuştu. Onunla aynı odada uyumadığını düşünemiyordu. Yukarıda tek başına uymak aklına bile gelmemişti.

Kamp yatağının üstünde, son derece rahatsız bir şekilde uyuyordu. Her sabah sırtı ağrıyordu, eklemleri hep kaskatıydı. Gerçek bir yatak alıp Lisbet'in yanına koymayı düşünmüştü ama bunun anlamsız olacağını farkındaydı. Kaçırılmaz sonu düşünmek istemese de çok yakında fazladan bir yatağa ihtiyacı olmayacağını biliyordu. Yakında tek başına yukarıda uyuyacaktı.

Kenneth Lisbet'in yüzeysel bir biçimde ve güçlkle soluk

alıp verişini izlerken, ağlamak için gözlerini kırptırdı. Lisbet'in kapalı duran gözleri, rüya görüyormuşçasına hızlıca hareket ediyordu. Kenneth onun rüyalarında neler gördüğünü merak etti. Acaba sağlıklı mıydı? Uzun saçlarının etrafına bağladığı sarı eşarbyıla mı koşuyordu?

Arkasını döndü. Biraz uyuması gerekiyordu; ne de olsa ertesi gün ilgilenmesi gereken bir işi vardı. Geceler boyunca orada yatmış, kamp yatağında dönüp durmuş ve tek bir dakikayı bile kaçırmaktan korkarak Lisbet'i izlemişti. Artık yorgunluk onu ele geçirmişti ve yakasını hiç bırakmıyordu.

Kenneth işemesi gerektiğini fark edince ayağa kalktı. Rahatlamadan uyuması mümkün olmazdı. Yatakta doğrulabilmek için, büyük bir çabayla yüzüstü döndü. Hem sırtı hem de kamp yatağı çatırdadı. Bir süre yatağın kenarında oturup tutulan kaslarını esnetti. Ayağa kalktı ve soğuk yerde yalınayak ilerleyerek, uykulu halde banyoya gitti. Banyo, misafir odasının hemen solundaydı. Işığı açtı ve parlaklıktan rahatsız olduğu için gözlerini kırptırdı. Tuvaletin kapağını kaldırdı, pijamasının altını indirdi ve gözlerini kapatıp işemeye başladı.

Aniden bacaklarının etrafında bir hava akımı hissetti. Gözlerini açıp başını kaldırdı. Banyo kapısı açık duruyordu ve sanki içeriye dondurucu bir rüzgâr dolmuştu. Omzunun üzerinden arkaya baktı ama henüz işemesi bitmediği için, tuvaleti ıskalamak istemedi. İşi bitince son damlaları silkeledi, pijamasının altını çekti ve kapıya doğru döndü. Muhtemelen hayal gücü ona bir oyun oynamıştı çünkü artık soğuğu hissetmiyordu. Yine de içinden bir ses, dikkatli olmasını söylüyordu.

Koridorda loş bir ışık yanıyordu. Banyonun ışığı sadece kısa bir mesafeyi aydınlatıyordu ve evin geri kalanı karanlıktı. Lisbet her kasım ayında pencerelere Noel'in yaklaştığını müjdeleyen ısıltılı yıldızlar asar ve parlamaları çok hoş-

na gittiği için marta kadar onları toplamazdı. Ama bu sene bunu yapacak gücü olmamıştı; Kenneth da bir türlü pencere-leri süslemeye vakit ayıramamıştı.

Parmak uçlarına basarak girişe gitti. Hayal gücü ona oyun filan oynamamıştı. Buradaki ısı kesinlikle daha düşüktü; san-ki ön kapı bir süreliğine açık kalmış gibiydi. Gidip kapı kolu-nu kontrol etti. Kapı kilitli değildi. Bu pek de tuhaf sayılmazdı; bazen geceleri bile kapıyı kilitlemeyi unutuyordu.

Güvenliklerini garanti altına almak için kapıyı güzelce kapattı ve kilidi çevirdi. Tam yatağa gideceği sırada, tüyle-ri diken diken oldu. Ters giden bir şeyler vardı. Sadece dışa-rıdaki sokak lambasından süzülen loş ışıkla aydınlanan mut-fağın girişine baktı. Kenneth gözlerini kıstı ve girişe bir adım daha yaklaştı. Mutfak masasının üstünde parlak bir şey du-ruyordu; yatmadan önce tabakları kaldırırken kesinlikle ora-da olmayan bir şey. Kenneth birkaç adım daha attı. Korku, tüm bedenine dalgalar halinde yayıldı.

Masanın ortasında duran bir mektup gördü. Başka bir mektup. Ve birisi zarfın yanına itinayla bir mutfak bıça-ğı koymuştu. Bıçağın keskin ucu, sokak lambasının ışığında parlıyordu. Kenneth etrafında bakındı ama bu davetsiz misa-fir her kimse, çoktan gitmiş olduğunu fark etti. Ardında bir mektup ve bir bıçak bırakarak.

Keşke Kenneth bu mesajın hangi amaçla bırakıldığını an-layabilseydi.

Alice ona gülümsedi. Ağzını kocaman açtı; hiç dişi yoktu, sadece diş etleri görünüyordu. Ama bebeğin onu kandırmasına izin vermeyecekti. Alice'in ne istediğini biliyordu. O her şeyini elinden almak istiyordu; ta ki geride hiçbir şeyi kalmayana dek.

Aniden durun deliklerine dolan kokuyu duydu. O tatlı ve itici kokuyu. Önceden bildiği bu koku, şimdi tekrar kendini göstermişti. Alice'ten geliyor olmalıydı. Alice'in o küçücük, yumuşak ve parlak bedenine baktı. Onunla ilgili her şeyden tiksiniyordu. Şişkin göbeğinden, bacaklarının arasındaki yarıktan, koyu renkli ve dağınık saçlarından...

Elini Alice'in başına koydu. Teninin altında atan nabzını hissetti. Çok yakın ve narin. Elini daha sıkı bastırdı ve Alice aşağıya kaydı. Hâlâ ona gülüyordu. Su bacaklarını kapladı ve topukları küvetin dibine değince, etrafa sıçradı.

Baba'nın çok uzaklardan, ön kapıdan gelen sesini duyabiliyordu. Sesi bir yükselip bir alçalıyor ve birkaç dakikadan önce geri dönecekmiş gibi gelmiyordu. Hâlâ avucunun içinde atan nabzı hissedebiliyordu. Alice sızlanmaya başlamıştı. Gülümsemesi bir belirip bir kayboluyor ve mutlu mu yoksa üzgün mü olması gerektiğine karar veremiyordu. Belki de ona dokundukça kendisinden ne kadar nefret ettiğini, onunla geçirdiği her saniyeden ne kadar tiksindiğini anlamıştı.

Alice ve zırlamaları olmasaydı, her şey çok daha iyi olur-

du. O zaman Anne Alice'e baktığında yüzünde beliren neşeyi ya da kendisine baktığında duyduğu memnuniyetsizliği görmek zorunda kalmazdı. Bu, çok açıktı. Anne ne zaman bakışlarını Alice'ten kaçırıp ona çevirse, sanki bütün neşesini yitiyordu. Işığı sönüyordu.

Tekrar Baba'ya kulak verdi. Görünüşe bakılırsa, Alice henüz gözyaşlarına boğulmamaya karar vermişti. O da Alice'e gülümsedi. Sonra kolunu dikkatle başının altına koydu; tıpkı Anne'nin yaptığını gördüğü gibi. Diğer eliyle, Alice'in yarı oturur pozisyonunda tutan banyo oturağını kenara çekti. İş hiç de kolay değildi. Alice kaygandı ve kıpırdanıp duruyordu.

Sonunda banyo oturağını küvetten çıkardı ve dikkatle kenara koydu. Artık Alice'in bütün ağırlığı sol kolundaydı. O tatlı ve boğucu koku giderek yoğunlaşıyordu. Midesi bulanarak başını çevirdi. Alice'in bakışlarının yanaklarını yaktığını hissetti. Teni ıslak ve kaygandı. Ondan nefret ediyordu çünkü bu kokuyu aklına getirmiş, onu hatırlamaya zorlamıştı.

Kolunu yavaşça Alice'in altından çekti ve ona baktı. Alice'in başı geriye doğru düştü ve suya girmeden hemen önce nefes alıp çığlık attı. Ama artık çok geçti ve küçük yüzü suyun altında kayboldu. Dalgalandıran suyun altında, gözlerinin içine bakıyordu. Kollarını ve bacaklarını çırpıyordu ama kendini yukarıya çekemiyordu. Çok küçüktü, çok güçsüzdü. Başını suyun altında tutmasına bile gerek yoktu. Zaten küvetin dibindeydi ve elinden gelen tek şey, başını sağa sola çevirmektir.

Çömeldi, çenesini küvetin kenarına dayadı ve Alice'in çırpınmasını izledi. Güzel annesini elinden almaya çalışmamalıydı. Ölmeyi hak ediyordu. Bu kendi suçu değildi.

Bir süre sonra Alice çırpınmayı bıraktı; kolları ve bacakları yavaşça dibe battı. O an, tüm benliğini büyük bir sakinlik kapladı. Artık koku gitmişti ve tekrar nefes alabilirdi. Her şey eskisi gibi olacaktı. Başını yana eğerek küvetin soğuk kenarına yasladı, kıpırdamadan yatan Alice'e baktı.

Ulf Rosander tamamen giyinik olduğu halde, kapıyı uykulu gözlerle açarak, “Buyurun, buyurun” dedi. Patrik ile Paula’ya içeri girmelerini işaret etti.

Bizimle böyle apar topar görüşmeyi kabul ettiğiniz için çok teşekkürler” dedi Paula.

“Sorun değil. Sadece işyerimi arayıp biraz gecikeceğimi söylemek zorunda kaldım. Şartları göz önüne alınca, anlayış gösterdiler. Hepimiz değerli bir meslektaşımızı kaybettik.” Ulf salona yöneldi, Patrik ve Paula da peşinden gittiler.

Salon, içeride bir bomba patlamış gibi görünüyordu. Oyuncaklar ve her türlü ıvır zıvır ortalığa saçılmıştı. Ulf kanepeye oturabilsinler diye, çocuk kıyafetlerinden oluşan bir yığını kenara itti.

“Sabahları çocuklar kreşe gitmeden önce ortalık hep böyle dağınık oluyor” diyerek özür diledi.

Patrik arkasına yaslanıp meslektaşının başı çekmesine izin verdi ve Paula, “Çocuklarınız kaç yaşındalar?” diye sordu. Bir polis memuru olarak, havadan sudan konuşmaların değerini asla hafife almazdı.

Rosander yüzü aydınlanarak, “Üç ve beş” diye cevap verdi. “İkisi de kız. İkinci evliliğimden. Ayrıca ilk evliliğimden on dört ve on altı yaşlarında iki oğlum var. Ama şimdilik anneleriyle birlikte yaşıyorlar; yoksa ev çok daha kötü görünürdü.”

Patrik, “Aralarında epey büyük bir yaş farkı olduğu düşünülürse, çocuklar anlaşıyorlar mı?” diye sordu.

“Aslında beklenenden çok daha iyi anlaşıyorlar. Oğlanlar tam birer delikanlı olduklarından, işler her zaman yolunda gitmiyor. Ama kızlar onlara tapıyor ve oğlanlar da kız kardeşlerini seviyor. Hatta kızlar onlara Elk Biraderler diyor.”

Patrik güldü ama Paula espriyi anlamadı. Patrik, “Bunlar bir çocuk kitabında yer alan karakterler” dedi. “Birkaç yıl sonra sen de anlayacaksın.”

Sonra ciddileşerek Rosander’e döndü. “Evet, muhtemelen duyduğunuz gibi, Magnus’u bulduk.”

Rosander’in yüzündeki gülümseme anında kayboldu. Eli ni zaten yeterince dağınık olan saçlarının arasından geçirdi.

“Nasıl öldüğünü biliyor musunuz? Deniz banyosu mu yapıyormuş?”

Bu, denize açılmayı ifade eden eski moda bir tabirdi ama deniz kenarında yaşayan insanlar tarafından sık sık kullanılırdı.

Patrik başını iki yana salladı. “Henüz bilmiyoruz. Ama şu anki önceliğimiz, ortadan kaybolduğu sabah neler olduğunu öğrenmek.”

“Anlıyorum. Ama size nasıl yardımcı olabileceğimi gerçekten bilmiyorum.” Rosander ellerini havaya kaldırdı. “Bildiğim tek şey, Magnus’un gecikeceğini söylemek için bana telefon ettiği.”

Paula, “Bu sıra dışı bir durum muydu?” diye sordu.

“Magnus’un gecikmesi mi?” Rosander kaşlarını çatı. “Hazır yeri gelmişken, daha önce geciktiğini hiç sanmıyorum.”

“Ne kadar zamandır birlikte çalışıyorsunuz?” Patrik üzerinde oturduğu plastik uğurböceğini gizlice bir kenara koydu.

“Beş yıl önce Tanum Pencere Sistemleri’nde çalışmaya başladığımdan beri. Ondan önce Magnus hep otobüse binerdi ama bir gün işyerinde sohbet ederken, benimle beraber ge-

lebileceğini söyledim. O da karşılığında payına düşen benzin parasını ödüyordu.”

“Ve bu beş yıl süresince, bir kez bile telefon edip gecikeceğini söylemedi mi?” Paula sorusunu tekrarladi.

“Hayır, bir kez bile gecikmedi. Bunu daha önce düşünmeliydim.”

Patrik, “Sizi aradığında sesi nasıl geliyordu?” diye sordu. “Sakin miydi? Sıkkin mıydı? Neden gecikeceğini söyledi mi?”

“Hayır, söylemedi. Üzerinden zaman geçtiği için çok emin olamıyorum ama kendinde değilmiş gibi konuşuyordu.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Patrik öne eğildi.

“Sıkkin olduğunu söylersem muhtemelen abartmış olurum ama bir şeylerin ters gittiği izlenimine kapıldım. Belki de Cia’yla ya da çocuklarla tartışmıştır diye düşündüm.”

Paula Patrik’le bakışarak, “Size böyle düşünmenize sebep olacak bir şey mi söyledi?” diye sordu.

“Hayır, pek sayılmaz. Konuşmamız yaklaşık beş saniye sürdü. Magnus telefon etti, gecikeceğini ve işi uzun sürerse onu beklemeden gitmemi, işe tek başına geleceğini söyledi. Sonra kapattı. Ben de bir süre bekledikten sonra yola çıktım. Hepsi bu kadar. Herhalde evde bir tür sorun yaşandığını düşünmeme sebep olan şey, Magnus’un ses tonuydu.”

“Evliliklerinde sorunları olup olmadığını biliyor musunuz?”

“Magnus’un Cia hakkında tek bir kötü söz bile ettiğini duymadım. Aksine. Görünüşe göre çok iyi geçiniyorlardı. Elbette başka ailelerde neler yaşandığını tahmin etmek imkânsızdır ama Magnus’un her zaman mutlu bir evliliği olduğunu düşünmüşümdür. Gerçi bu konular hakkında fazla konuşmazdık. Genellikle havadan ve futboldan bahsederdik.”

Patrik, “Peki arkadaş olduğunuz söylenebilir miydi?” diye sordu.

Rosander cevap vermeden önce tereddüt etti. “Hayır, arkadaş sayılmazdık. İşe birlikte gider, ara sıra da öğle yemek-

lerinde çene çalardık ama hiç birlikte takılmazdık. Bunu ne den yapmadığımızı bilmiyorum çünkü birbirimizin ahbablığından hoşlanırdık. Ama herkesin kendine ait bir arkadaş çevresi vardır ve böyle şeyleri değiştirmek zordur.”

Paula, “Yani Magnus’un rahatsız eden bir şeyler olsaydı ya da birisi canını sıkısaydı, size açılmaz mıydı?” diye sordu.

“Hayır, muhtemelen açılmazdı. Ama onu haftanın beş gününü görüyordum, yani bir şeye sıkılmış olsaydı herhalde anlardım. Magnus her zaman aynıydı. Neşeli, sakin ve özgüvenliydi. Kısacası gerçekten de harika bir adamdı.” Rosander başını önüne eğip ellerine baktı. “Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm.”

“Aksine, çok yardımcı oldunuz.” Patrik ayağa kalktı ve Paula da onu izledi. Rosander’le el sıkıştılar ve kendilerine zaman ayırdığı için teşekkür ettiler.

Arabaya bindiklerinde, Rosander’in anlattıklarının üstünden geçtiler.

Paula yolcu koltuğunda oturan Patrik’in profiline bakarak, “Ee, ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Hey, gözünü yoldan ayırmasana!” Paula, Mörhult’tan hemen önceki dar virajda bir kamyonla çarpışmaktan kıl payı kurtulurken, Patrik kapı kolunu kavradı.

“Ay!” Paula bütün dikkatini yola verdi.

Patrik, “Kadın sürücüler” diye söylendi.

Paula Patrik’in kendisine sataşmak için böyle konuştuğunu bildiğinden, yorumunu duymazlıktan geldi. Kaldı ki daha önce Patrik’in kullandığı arabalarda yolculuk etmiş ve ehliyet almasının bile mucize olduğunu düşünmüştü.

Patrik Paula’nın sorusuna cevaben, “Ulf Rosander’in bu cinayetle herhangi bir ilgisi olduğunu sanmıyorum” dedi.

Paula başıyla onayladı. “Aynı fikirdeyim. Bu durumda Mellberg gerçekten de yanlış kişiyi suçluyor.”

“Sadece kendisini buna ikna etmemiz gerek.”

“Ama yine de oraya gittiğimiz iyi oldu. Gösta’nın gözden kaçırdığı bir şey var. Beş senedir vaktinde gelen Magnus’un o sabah ilk defa gecikmesinin bir sebebi olmalı. Rosander sesinin sıkkın geldiği ya da telefon ettiğinde her zamankinden farklı bir biçimde konuştuğu izlenimine kapılmış. Magnus’un o sabah ortadan kaybolmasının tesadüf olduğunu sanmıyorum.”

“Haklısın. Sadece Magnus’un canını sıkan şeyi nasıl bulacağımızı bilmiyorum. Daha önce Cia’ya da aynı soruyu –o sabah sıra dışı bir şey olup olmadığını– sordum ama hayır dedi. Gerçi kocası evden çıkmadan önce işe gitmiş ama Magnus’un yalnız kaldığı kısa süre ne olmuş olabilir ki?”

Paula gözlerini yoldan ayırmamaya özen göstererek, “Telefon kayıtlarını kontrol eden oldu mu?” diye sordu.

“Hem de birkaç kez. Kimse o sabah Kjellnerlerin evine telefon etmemiş. Magnus’un cep telefonunu da arayan yok. Bulduğumuz tek kayıt, Magnus ile Rosander arasında geçen konuşma. Ondan sonra hiçbir görüşme yapılmamış.”

“Sence biri onu şahsen görmeye gelmiş olabilir mi?”

“Sanmıyorum.” Patrik başını iki yana salladı. “Komşular Kjellnerlerin evini açıkça görebiliyorlar. Magnus evden çıkarken kahvaltı ediyorlarmış. Tabii ki kapıyı çalan birini gözden kaçırmış olabilirler ama başka birini görmediklerinden son derece eminlerdi.”

“Peki ya Magnus’un e-postaları?”

Patrik tekrar başını salladı. “Cia Magnus’un bilgisayarına bakmamıza izin verdi ama dikkatimizi çeken bir e-postaya rastlamadık.”

Bir süre sessizce yol aldılar. Her ikisi de düşüncelerinde kaybolmuştu. Magnus Kjellner’in bir gün ardında hiçbir iz bırakmadan kaybolup üç ay sonra cesedinin buzun içinde donmuş halde bulunmasına sebep olan ne olabilirdi? Acaba o sabah ne olmuştu?

Erica akılsızlık ederek yürümeye karar vermişti. Ona göre, Sälvik'teki evi ile hedefi arasında iki adımlık bir yol vardı. Ama şimdi, bu iki adımlık yol bir türlü bitmek bilmiyordu.

Erica elini beline koydu ve soluklanmak için durdu. Hâlâ çok uzakta olan Ocean View Kalkınma Ofisi'nin bulunduğu yöne baktı. Eğer eve dönmeye karar verirse bir bu kadar daha yol gitmesi gerekecekti; bu yüzden ya kar yığınları arasına da oturacak ya da yürümeye devam edecekti.

On dakika sonra, bitkin bir halde içeri girdi. Sürpriz bir ziyarette bulunarak avantaj kazanacağını düşündüğünden önceden telefon etmemişti. Erik'in arabasının dışarıda durmadığından emindi. Konuşmak istediği kişi Kenneth idi, tercihen kimse tarafından rahatsız edilmeden.

"Merhaba?" Anlaşılan kapının kapandığını duyan olmamıştı; Erica bunun üzerine içeriye doğru yürüdü. Burası ofise dönüştürülmüş sıradan bir eve benziyordu. Zemin katın büyük bir bölümü açık ofis haline getirilmiş, duvarlar üç halı kalı klasörlerle dolu raflarla kaplanmıştı. Ayrıca şirketin inşa ettiği binaların büyük posterleri asılmıştı. Odanın her iki ucunda da birer çalışma masası vardı. Kenneth masalardan birinde oturuyordu. Anlaşılan Erica'nın varlığından haberdar değildi çünkü kıpırdamadan önüne bakıyordu.

Erica tekrar şansını dener. "Merhaba?"

Kenneth irkildi. "Ah, merhaba!" "Affedersiniz, içeriye girdiğinizi duymadım." Ayağa kalkıp yanına geldi. "Yanılmıyorsam siz Erica Falck'sınız, öyle değil mi?"

"Doğru." Erica Kenneth'ın elini sıkıp gülümsedi. Kenneth onun ziyaretçi sandalyelerinden birini gözüne kestirdiğini fark edince, eliyle oturmasını işaret etti.

"Lütfen buyurun. Üzerinizde fazladan yükle hareket etmek zor olmalı. Çok yakında doğum yapacaksınız gibi görünüyor."

Erica sandalyeye oturup minnettar bir biçimde arkasına

yaslandı ve sırtındaki baskının azaldığını hissetti.

“Hâlâ biraz sürem var. Ama ikizlerim olacak” dedi. Sanki kendi ağzından çıkan sözcüklere şaşırılmış gibiydi.

Kenneth nazikçe, “O halde epey meşgul olacaksınız” dedi ve yanına oturdu. “Yeni bir ev mi arıyorsunuz?”

Erica Kenneth’ın yüzünü az ilerideki lambadan yansıyan ışığın altında, yakından görünce şaşırdı. Kenneth yorgun ve bezgin görünüyordu. Aslında Erica’nın aradığı kelime “yenilmiş”ti. Birdenbire, Kenneth’ın karısının çok hasta olduğunu duyduğunu hatırladı. Elini onun elinin üstüne koyma isteğine karşı koydu çünkü Kenneth’ın böyle bir iyi niyet göstergesinden hoşlanmayabileceğinden şüphelendi. Ama bir şeyler söylemeden de duramazdı. Kenneth’ın üzüntüsü ve yorgunluğu o kadar barizdi ki yüzündeki çizgilere derinlemesine kazınmıştı.

Erica onu gücendirmeyeceğini umarak, “Karınız nasıl?” diye sordu.

“Durumu kötü. Hiç de iyi değil.”

Bir süre ikisi de konuşmadı. Sonra Kenneth doğruldu ve gülümsemeye çalıştı ama bu zoraki gülümseme, hissettiği acıyı gizleyemedi.

“Patrik’le yeni bir ev mi bakıyorsunuz? Şu anki eviniz gerçekten de çok güzel. Ama her koşulda, konuşmanız gereken esas kişi Erik. Ben finansal işleri ve banka hesaplarını takip ediyorum, fazla konuşkan değilimdir. Ama Erik herhalde öğleden sonra burada olur, yani o zaman tekrar gelmek isterse-
niz...”

“Hayır, buraya bir ev satın almak için gelmedim.”

“Ya? O zaman neden buradasınız?”

Erica duraksadı. Neden şu kahrolası merakını yenmeyi başaramıyor ve başkalarının işlerine burnunu sokmadan duramıyordu? Geliş sebebini nasıl açıklayacaktı?

“Herhalde Magnus Kjellner’in başına gelenleri duymuşsu-

nuzdur. Yani cesedinin bulunduğunu” diye lafa girdi.

Kenneth başıyla onaylarken yüzü daha da karardı.

“Anladığım kadarıyla, siz ikiniz oldukça sık görüşüyor musunuz. Bu doğru mu?”

Kenneth ansızın temkinli bir yüz ifadesi takınarak, “Bunu bana neden soruyorsunuz?” dedi.

“Ben sadece...” Erica iyi bir açıklama aradı ama bulamadı. Yalan söylemesi gerekecekti. “Gazetede Christian Thydell’in tehdit mektupları aldığını okudunuz mu?”

Hâlâ tedbirli görünen Kenneth, başıyla onayladı. Gözleminde bir ışıltı belirdi ama o kadar çabuk kayboldu ki Erica onu gördüğünden bile emin olamadı.

“Christian benim arkadaşım ve ona yardım etmek istiyorum” diye devam etti. “Bence aldığı tehditlerle Magnus’un başına gelenler arasında bir bağlantı var.”

Kenneth öne eğilerek, “Ne gibi bir bağlantı?” diye sordu.

Erica kaçamak bir cevap vererek, “Şu anda o konuya giremem” dedi. “Ama biraz Magnus’tan bahsederseniz, bana çok yardımınız dokunur. Magnus’un herhangi bir düşmanı var mıydı? Aklınıza ona zarar vermek isteyebilecek biri geliyor mu?”

“Hayır, bu hiç de olası görünmüyor” diyen Kenneth tekrar arkasına yaslandı. Vücut dili, bu konuşmayı sürdürme konusundaki isteksizliğini belli ediyordu.

“Birbirinizi ne kadardır tanıyorsunuz?” Erica konuşmayı daha zararsız bir yere doğru çekmeye çalışıyordu. Bazen en iyisi dolaylı bir yol izlemektir.

Ve taktiği işe yaradı. Kenneth rahatlamış görünüyordu. “Aslında bütün hayatımız birlikte geçti. Aynı yaşta olduğumuz için ilkokulda ve ortaokulda aynı sınıftaydık. Üçümüzün arkadaşlığı çok eskiye dayanıyor.”

“Üçünüz mü? Yani kendinizi, Magnus’u ve Erik Lind’i mi kastediyorsunuz?”

“Evet, doğru. Eğer vetiskinliğimizde tanışsaydık arkadaş

olabileceğimizi sanmıyorum ama Fjällbacka çok küçük bir yer; biz de birlikte büyüdüğümüz sayılır ve teması hiç koparmadık. Erik'in Göteborg'da yaşadığı dönemde onu çok fazla göremedik ama Fjällbacka'ya geri döndüğünden beri birbiri-mizle çok daha sık görüşmeye ve ailecek bir araya gelmeye başladık. Herhalde alışkanlıklar yüzünden."

"Peki üçünüzün yakın arkadaş olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Kenneth cevap vermeden önce durup düşündü ve pence-reden dışarıya, alabildiğince uzanan buz tabakasına baktı. "Hayır, yakın olduğumuz söylenemez. Erik ve ben birlikte çalışıyoruz ve tabii ki birbirimizi çok sık görüyoruz. Ama yakın arkadaş değiliz. Kimsenin Erik'e yakın olduğunu sanmıyorum. Magnus ile ben ise çok farklıydık. Onun hakkında söyleyebileceğim tek bir kötü söz bile yok; herhalde kimsenin yoktur. Hep çok iyi anlaşırdık ama hiçbir zaman sırdaş olmadık. Aslında birlikte en çok zaman geçiren Magnus ve gruba yeni katılan Christian'dı."

"Peki Christian nasıl aranızda katıldı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Christian buraya taşındıktan sonra, onu ve Sanna'yı gruba dahil etmeye karar veren Magnus'tu. Sonra da düzenli olarak görüşmeye başladık."

"Christian'ın geçmişi hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Kenneth, "Hayır" dedi ve bir süre sessiz kaldı. "Şimdi siz sorunca fark ettim de... Christian Fjällbacka'ya taşınmadan önce neler yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu konudan hiç bahsetmedik." Söyledikleri, Kenneth'ı şaşırtmış gibi görünüyordu.

"Peki siz ve Erik, Christian'la iyi anlaşır mısınız?"

"Christian tanınması zor bir adamdır ve gerçekten de kasvetlidir. Ama iyi biridir; birkaç kadeh şarap içerse gevşer ve genellikle iyi vakit geçiririz."

"Sizce son zamanlarda biraz stresli mi? Herhangi bir şey hakkında endişeleniyor mu?"

“Christian’ı mı kastediyorsunuz?” Kenneth’in gözlerinde yine bir ışıltı belirdi ama çabucak kayboldu.

“Evet. Neredeyse bir buçuk yıldır şu tehdit mektuplarını alıyor.”

“O kadar uzun zamandır mı? Bunu bilmiyordum” dedi Erica. “Peki siz ve Erik onda herhangi bir değişiklik sezmediniz mi?”

Kenneth başını iki yana salladı. “Dediğim gibi, Christian biraz... karmaşık biri diyebiliriz. Kafasının içinde neler döndüğünü anlamak zordur. Örneğin, yayım aşamasına ramak kalana dek, bir kitap yazdığından dahi haberim yoktu.”

“Kitabı okudunuz mu? Gerçekten de ürpertici” dedi Erica.

Kenneth yine başını iki yana salladı. “İyi bir okur olduğum söylenemez. Ama eleştirilerin harika olduğunu duydum.”

Erica, “Evet, gerçekten de öyle” diye cevap verdi. “Peki Christian size ya da Erik’e mektuplardan bahsetmedi mi?”

“Hayır, hem de hiç. Ama dediğim gibi, birbirimizi çoğunlukla sosyal etkinliklerde görürdük. Yemek davetlerinde, kutlamalarda, yılbaşında ve yaz dönümünde. Böyle vesilelerle. Muhtemelen Christian’ın konuştuğu tek kişi Magnus’tu.”

“Magnus size herhangi bir şey anlatmadı mı?”

“Hayır, anlatmadı.” Kenneth ayağa kalktı. “Özür dilerim ama artık gerçekten de işe koyulmalıyım. Patrik’le birlikte yeni bir ev satın almak istemediğinizden emin misiniz?” Kenneth gülümsedi ve duvarda asılı duran reklam posterlerini işaret etti.

“Şu anki evimizde çok rahatız ama teşekkürler. Evlerimiz gerçekten de çok cazipmiş.” Erica ayağa kalmaya yelten-di ama her zamanki gibi hüsrana uğradı. Kenneth elini uzat-tı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

“Teşekkürler.” Erica atkısını boynuna doladı. Sonra, “Gerçekten çok üzgünüm” diye ekledi. “Yani karınız için. Umarım...” Erica başka ne diyeceğini bilemedi; Kenneth ise başıy-la onaylamakla yetindi.

Erica tekrar soğuşa adım atınca titredi.

Christian odaklanmakta zorlanıyordu. Genellikle kütüphanedeki işini severdi ama bugün bir türlü dikkatini toplayamıyor, hiçbir şeye yoğunlaşamıyordu.

Gelen herkes, *Denizkızı* hakkında bir şeyler söylemek istiyordu. Bazıları kitabı okumuştı, bazıları okumayı planlıyordu, bazıları ise onu televizyon programında görmüştü. Christian hep nazikçe cevap veriyor, olumlu yorumları için insanlara teşekkür ediyor ve isteyenlere romanının kısa bir özetini sunuyordu. Ama aslında, sadece çılgılık atmak istiyordu.

Magnus'un başına gelen korkunç şeyi düşünmeden duramıyordu. Elleri yine karıncalanmaya başlamıştı ve bu his giderek vücuduna yayılıyordu. Kollarına, gövdesine ve bacaklarına... Bazı zamanlar, bütün vücudu kaşınıyor ve yanıyor-muş gibi hissediyordu. Yerinde durmakta zorlanıyordu. Bu yüzden sürekli ayağı kalkıp raflara gidiyor, yanlış yere bırakılan kitapları yerleştiriyor ve kitapların sırtlarını düzelterip düzgün ve eşit sıralar oluşturmalarını sağlıyordu.

Birdenbire durdu. Ayakta duruyordu, bir elini yukarıya kaldırıp bazı kitapların üstüne koymuştu ve bir türlü aşağıya indiremiyordu. Giderek artan bir sıklıkta kendini gösteren düşünceler, tekrar aklına üşüştü. Burada ne yapıyordu? Neden şu anda burada, bu kütüphanedeydi? Başını sallayıp zihninden uzaklaştırmaya çalıştığı düşünceler daha da derine indi.

Dışarıda yürüyen birisi, kütüphane girişinin önünden geçti. Christian onu göz ucuyla gördü; hatta herhangi bir şey görmekten çok, bir hareketlenme sezdi. Ama bir anda kapıldığı bu his, tıpkı önceki gece arabayla eve dönerken onu teslim alan hissin aynısıydı. Düşmanca olduğu kadar, tanıdıktı.

Christian girişe koştu ve kapıdaki her kimse, onun gittiği yöne baktı. Orada kimse yoktu. Ne bir ayak izi gördü ne

de herhangi bir ses duydu. Ne gelen vardı ne de giden. Yoksa hayal mi görmüştü? Parmaklarını şakaklarına bastırdı. Gözlerini kapayıp Sanna'yı hayal etti ve ona yarısı doğrulardan, yarısı da yalanlardan oluşan hikâyesini anlatırken yüzünün aldığı şekli anımsadı. Sanna onu ağzı açık, hem sempati duyarak hem de dehşete kapılarak dinlemişti.

Artık ona başka soru sormayacaktı. En azından bir süreliğine. Mavi elbise ise tavan arasına, ait olduğu yere kaldırılmıştı. Gerçeğin bir kısmını açığa vuran Christian, kendine geçici bir soluklanma payı tanımıştı. Ama er ya da geç Sanna, anlattıklarını sorgulamaya ve hikâyenin anlatmadığı kısımlarına ilişkin cevapları aramaya başlayacaktı. O kısım gün yüzüne çıkmamalıydı. Başka bir seçenek yoktu.

Christian birinin boğazını temizlediğini duyduğunda, gözleri hâlâ kapalıydı. Gözlerini açtı.

"Affedersiniz ama benim adım Lars Olsson. Bir muhabirim. Acaba biraz konuşabilir miyiz diye sormak istemiştım. Size telefonla ulaşmaya çalıştım ama kimse cevap vermiyor."

"Cep telefonumu kapattım." Christian ellerini şakaklarından çekti. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Dün buzun içinde donmuş bir ceset bulundu. Magnus Kjellner. Kasımdan beri kayıptı. Anladığım kadarıyla, ikiniz iyi arkadaşmışsınız."

"Neden benimle bu konu hakkında konuşuyorsunuz?" Christian geri çekilerek kütüphane bankosunun ardına geçti.

"Sizce de tuhaf bir rastlantı gibi görünmüyor mu? Yani sizin uzun süredir tehdit mektupları almanız ve sonra en yakın arkadaşlarınızdan birinin ölü bulunması? Ayrıca büyük olasılıkla cinayete kurban gittiğini de öğrendik."

Christian ellerini bankonun altına saklayarak, "Cinayet mi?" dedi. Elleri fena halde titriyordu.

"Evet, bedeninde bir saldırının kurbanı olduğunu gösteren yara izleri varmış. Magnus Kjellner'in de tehdit edilip edil-

mediğini biliyor musunuz? Ya da o mektupları size kimin göndermiş olabileceğini?” Gazeteci saldırgan bir ses tonuyla, Christian’ın cevap vermesini beklediğine şüphe bırakmayacak şekilde konuşuyordu.

“Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hem de hiç.”

“Ama görünüşe göre birisi size kafayı takmış; o halde size yakın olan insanların da hedef olabileceğini varsayarsak fazla ileri gitmiş olmayız. Ailenizden biri herhangi bir şekilde tehdit edildi mi?”

Christian’ın elinden gelen tek şey, başını sessizce iki yana sallamak oldu. Zihnine üşüşmeye başlayan görüntüleri süratle bir kenara itti. Kontrolü ele geçirmelerine izin veremezdi.

“Anladığım kadarıyla tehditler kitabınız çıkmadan ve siz medyanın odağı haline gelmeden önce başlamış. Bu da durumun kişisel bir mesele olduğunu gösteriyor. Bu konu hakkında bir yorumunuz var mı?”

Christian başını bir kez daha –bu sefer daha da kararlı bir biçimde– iki yana salladı. Çenesini o kadar çok sıkıyordu ki yüzü donuk bir maske gibi kaskatı kesilmişti. Kaçıp bütün bu sorulardan uzaklaşmak, onu ve bunca yıldan sonra nihayet yakasına yapıştığını düşünmeye son vermek istiyordu. Onu tekrar hayatına almayı reddediyordu. Aynı zamanda, çok geç olduğunu biliyordu. O zaten buradaydı ve Christian’ın kaçabileceği bir yer yoktu. Belki de hiçbir zaman gerçekten kaçamamıştı.

“Demek tehdit mektuplarının ardında kimin olduğuna dair hiçbir fikriniz yok, öyle mi? Ya da Magnus Kjellner cinayetiyle bir bağlantıları olup olmadığı konusunda?”

“Sanırım elinizde Magnus’un cinayete kurban gittiğini gösteren bilgiler olduğunu söylediniz. Buna kesin gözüyle bakamazsınız.”

“Doğru. Ama bu yerinde bir varsayım” dedi muhabir. “Ve kabul etmelisiniz ki Fjällbacka gibi küçük bir kasabada, bir

adamın tehdit mektupları alması ve sonra da arkadaşlarından birinin ölü bulunması tuhaf bir rastlantı. İnsanın aklına bir sürü soru getiriyor.”

Christian öfkesinin büyüdüğünü hissetti. Bu şekilde hayatına girmeye, ondan cevaplar talep etmeye ve bilmediği bir şeyi anlatmasını istemeye ne hakları vardı?

“Bu konu hakkında söyleyeceğim başka bir şey yok.”

“Siz işbirliği yapsanız da yapmasanız da bu konu hakkın da yazacağımızı biliyorsunuz, değil mi? Eğer konu hakkında ki görüşlerinizi bildirirseniz, sizin için çok daha iyi olur.”

Christian, “Söyleyeceğim her şeyi söyledim” diye cevap verdi ama gazeteci geri adım atacakmış gibi görünmüyordu.

Sonra Christian ayağa kalktı. Yürüyüp tuvalete gitti ve ardından kapıyı kilitledi. Sonra aynada kendi yüzünü görünce irkildi. Sanki kendisine bakan yansıma bir yabancıya aitti. Kendini tanıyamadı.

Gözlerini kapadı ve ellerini lavaboya dayayıp öne eğildi. Solukları hızlı ve yüzeyseldi. İradesini kullanarak nabzını yavaşlatmaya ve kontrolünü ele almaya çalıştı. Ama hayatı elinden alınmak üzereydi. Bunu biliyordu. Bir zamanlar her şeyi elinden almış ve şimdi bunu tekrar yapmak için geri dönmüştü.

Gözkapaklarının altında görüntüler dans ediyordu. Sesler de duyuyordu. Onun ve başkalarının seslerini. Kendini durdurmadan, başını geriye attı. Sonra büyük bir ivmeyle kendi kendine öne savruldu. Aynanın kırıldığını duydu ve alının kanadığını hissetti. Ama canı yanmadı. Çünkü cam teni kestikten saniyeler sonra, duyduğu sesler sustu. Zihnine büyük bir sessizlik çöktü.

Saat öğleyi henüz geçmişti ve Louise çoktan çakırkeyif olmuştu. Hem de tam kararında. Rahatlamış ve uyuşmuştu ama gerçeğe bağını yitirmemişti.

Kadehini tekrar doldurdu. Ev boştu. Kızlar okuldaydı, Erik de ofisteydi. Ya da başka bir yerdeydi; belki de metre-siyle birlikteydi.

Son birkaç gündür tuhaf davranıyordu. Daha sessiz ve sakin-di. İçindeki korku, umutla karışmıştı. Erik'in onu terk edeceğini düşündüğünde hep böyle hissederdi. Sanki içinde iki ayrı kişi yaşıyormuş gibi. Bir yanı, sadece ihanet ve yalanlar üzerine kurulu evliliklerinin dönüştüğü hapishaneden kurtulacağı için rahatlıyordu. Diğer yanı ise, terk edileceği için paniğe kapılıyordu. Elbette Erik'in parasının büyük bir kısmını alacaktı ama tek başına kalınca bu kadar parayı ne yapacaktı?

Erik'in ona yoldaşlık ettiği söylenemezse de hiç yoktan iyiydi. Geceleri yanında yatan sıcak bir bedene ve kahvaltı sırasında mutfak masasında oturup gazete okuyan birine sahipti. Hayatında biri vardı. Erik onu terk ederse, yapayalnız kalacaktı. Kızlar büyüyorlardı; evde geçici yabancılar gibi yaşıyorlar, her zaman arkadaşlarını görmeye ya da okula gidiyorlardı. Şimdiden suskun ergen tavırlarını benimsemeye, Louise onlarla konuşurken yarım ağız cevap vermeye başlamışlardı. Evde oldukları zaman odalarının kapısı çoğunlukla kapalı oluyordu; hayatta olduklarının tek belirtisi, dinledikleri müziğin hiç dinmeyen gümbürtüsüydü.

Louise bir kadeh dolusu şarabı daha mideye indirdi ve bir tane daha doldurdu. Acaba şu anda Erik neredeydi? Ofiste miydi yoksa metresinin yanında mıydı? Acaba Cecilia'nın çıplak bedeni üzerinde yuvarlanmakla, içine girmekle ve göğüslerini okşamakla mı meşguldü? Evde bunların hiçbirini yapmıyordu. İki yıldır Louise'e dokunmamıştı. Louise ilk başlarda elini örtünün altına sokup ona dokunmaya çalışmıştı. Ama birkaç kez reddedilince, Erik isteksizliğini belli edercesine ona sırtını dönünce ya da elini ittirince pes etmişti.

Buzdolabının parlak çelik yüzeyi üzerindeki yansımasını

görebiliyordu. Her zamanki gibi kendini inceledi ve elini kaldırıp yüzüne dokundu. O kadar da kötü görünmüyordu, değil mi? Bir zamanlar oldukça çekiciydi. Üstelik kilo da almamış, yediklerine hep dikkat etmişti; çöreklerin ve poğaçaların vücutlarını şişirmesine göz yuman, sonra da fazlalıklarını Lindex'ten aldıkları bol kesim çiçekli elbiselerin altına gizleyen hemcinslerini küçümsemişti. Kendisiyse hâlâ üzerine dar bir kot pantolon geçirip hoş görünebiliyordu. Çenesini kaldırdı. Aslında biraz sarkmaya başlamıştı. Çenesini biraz daha kaldırdı. Evet, işte böyle görünmeliydi.

Çenesini indirince, derisinin gevşeyerek küçük bir katlanma yeri oluşturduğunu fark etti. Önündeki stantta duran bıçaklardan birini alıp, o gevşek deri parçasını kesip atmamak için kendini zor tuttu. Birdenbire kendi görüntüsünden tiksindi. Erik'in artık ona dokunmak istememesinin şaşılacak bir yanı yoktu. Yavaş yavaş çökmeyen ve içten içe çürümeyen, gergin bir tene dokunmayı tercih etmesi doğaldı.

Louise kadehini havaya kaldırıp içindeki şarabın hepsini buzdolabına doğru fırlattı ve pürüzsüz yüzeyde ısıldayarak kayıp giden bu kırmızı sıvı, çelik yüzeydeki yansımasının yerini aldı. Telefon, önündeki tezgâhta duruyordu. Louise Erik'in ofis numarasını tuşladı. Onun nerede olduğunu öğrenmeliydi.

"Selam Kenneth. Erik orada mı?"

Louise telefonu elinden bırakırken, artık bu duruma alışması gerektiği halde, kalbi deli gibi çarpıyordu. Zavallı Kenneth. Acaba yıllar boyunca kaç kez Erik'i idare etmek zorunda kalmıştı? Acaba kaç kez Erik'in nerede olduğu ve nasıl bir işle uğraştığı konusunda ayaküstü yalan söyleyip çok yakında ofise döneceğine dair ona güvence vermişti?

Bardağı, içindeki şarabı olduğu gibi buzdolabına fırlattığı halde silme zahmetine girmeden tekrar doldurdu ve kararlı bir biçimde Erik'in çalışma odasına yöneldi. Aslında oraya gir-

memesi gerekiyordu. Erik başka biri odayı kullandığında düzeninin bozulduğunu söylemişti; Louise'in içeriye adım atması bile yasaktı. Zaten Louise tam bu yüzden içeri giriyordu.

Şarap kadehini sarsakça masanın üstüne koydu ve çekmeceleri açmaya başladı. Erik'le geçirdiği şüphe dolu yıllar boyunca, asla eşyalarını karıştırmamıştı. Bilmemeyi tercih etmişti. Şüphelenmek bilmekten daha iyiydi; hem de Louise'in durumunda arada çok az fark bulunmasına rağmen. Louise Erik'in hangi kadınla görüştüğünden her zaman haberdar olmuştur. Erik onu Göteborg'da yaşadıkları dönemde iki sekreteriyle, sonra da kreşteki öğretmenlerden biriyle ve kızların sınıf arkadaşlarından birinin annesiyle aldatmıştı. Louise bu kadınların kendisini gördükleri zaman yüzlerinde beliren kaçamak ve mahcup ifadeyi görünce, Erik'le ilişkileri olduğunu anlıyordu. Parfümlerinin kokusunu alıyor, telaşlarını ele veren yersiz bir dokunuşu hemen fark ediyordu.

Şimdiyse hayatında ilk defa Erik'in çekmecelerini açıp belgelerini karıştırıyor ve Erik'in bunu fark edip etmemesini umursamıyordu. Çünkü Erik'in son birkaç günkü sessizliğinin tek bir anlamı olabileceğine giderek ikna oluyordu. Erik onu terk etmeyi düşünüyordu. Onu kullanılmış bir mal, bir çöp gibi kenara atmayı planlıyordu; hem de Louise onun çocuklarını doğurduğu, evini temiz tuttuğu, kahrolası iş arkadaşları için o kahrolası yemekleri pişirdiği ve genellikle son derece sıkıcı olan bu insanlarla sohbet etmek zorunda kaldığında beyni patlayacakmış gibi hissettiği halde. Eğer Erik Louise'in yaralı bir hayvan gibi kenara çekileceğini ve mücadeleye etmeyeceğini sanıyorsa, fena halde yanılıyordu. Üstelik, Erik'in yıllar içinde yaptığı ve daha yakından incelendiği takdirde çevirdiği dolapları ortaya dökcek olan iş anlaşmalarından da haberdardı. Eğer Erik onu hafife almak gibi bir hataya düşerse, bedelini en ağır şekilde öderdi.

Son çekmece kilitliydi. Louise tüm gücüyle çekmeceye

asıldı ama yerinden oynatamadı. O çekmeceyi mutlaka açması gerektiğini biliyordu. Erik'in burayı kilitlemesinin bir sebebi vardı; içinde Louise'in görmesini istemediği bir şey olmalıydı. Modern tarzdaki çalışma masasının yüzeyine bakarken, kilitli çekmeceyi kanırtmanın, daha eski ve sağlam bir mobilyanın çekmecesine kıyasla o kadar da kadar zor olmayacağını düşündü. Gözleri bir mektup açacağına kaydı. Bu işini görürdü. Kilidin çekmeceyi tuttuğu noktaya kadar asıldı. Sonra mektup açacağını aralığa soktu ve kilidi zorlamaya başladı. İlk başta çekmece açılmayacakmış gibi görünüyordu, ama Louise biraz daha uğraştı ve ahşap çatlamaya başlayınca umutları arttı. Derken kilit o kadar aniden açıldı ki Louise neredeyse arka üstü düşecekti. Son anda masanın kenarına tutunup ayakta kalmayı başardı.

Merak içinde çekmecenin içine baktı. Dipte beyaz bir şey gördü. Elini uzatıp odaklanmaya çalıştı çünkü etrafı bulanık görmeye başlamıştı. Beyaz zarflar. Çekmecede beyaz zarflardan başka bir şey yoktu. Aslında Louise bunları daha önce posta kutusunda gördüğünü ama önemsemediğini hatırlıyordu. Hepsi de Erik'e gönderilmişti; Louise de onları Erik'in her zaman işten eve gelince açtığı postalar yığınına eklemişti. Peki Erik neden bunları kilitli bir çekmecenin içine koymuştu?

Louise mektupları çekmecedan çıkardı ve yere oturup hepsini önüne dizdi. Beş zarfın da üzerinde Erik'in siyah mürekkeple ve zarif bir elyazısıyla yazılmış adı ve adresi vardı.

Louise bir an mektupları çekmeceye tıkmayı ve her şeyi göz ardı ederek hayatına devam etmeyi düşündü. Ama zaten çekmecenin kilidini kırmıştı ve Erik eve gelir gelmez, buraya girdiğini anlayacaktı. O halde, mektuplara göz atabilirdi.

Alkolün genzinden midesine indiğini ve yaralarını yatıştırdığını hissetmeye ihtiyaç duyarak şarap kadehine uzandı. Üç yudum aldı. Sonra kadehi yere koyup ilk mektubu açtı.

Bütün mektupları okuduktan sonra, onları üst üste yığı. Hiçbir şey anlamamıştı. Kesin olan tek şey, birinin Erik'e zarar vermek istediğiydi. Kötü niyetli biri hayatlarını, ailelerini tehdit ediyordu ve Erik bu konu hakkında hiçbir şey söylememişti. Hiçbir şey Louise'i bu kadar öfkelen diremezdi. Erik onu dengi görmemiş, bunun kâdar önemli bir şeyi bile söyleme zahmetine girmemişti. Oysa şimdi ona hesap vermek zorunda kalacaktı. Artık ona bu kadar saygısızca davranamazdı.

Arabayla şehre inip, Erik'in ofisine gitmeye karar verdi. Mektupları ön taraftaki yolcu koltuğuna koydu. Kontak anahtarını yuvasına sokması biraz zaman aldı ama birkaç derin nefes aldıktan sonra başardı. Şu anda araba kullanmaması gerektiğini biliyordu ama daha önce pek çok kez yaptığı gibi, bütün şüphelerini bir kenara itip yola koyuldu.

Küvetin dibinde hiç kıpırdamadan, ağlamadan, hiçbir ta lepte bulunmadan ya da kimsenin ilgisini çekmeden yatan bebeğin çok tatlı görüldüğünü düşündü. Elini uzatıp alnını dokundu. Eli suya girince su tekrar hareketlendi ve bebeğin yüzü, suyun yüzeyindeki kıpırtılar yüzünden flulaştı.

Anlaşılan Baba, ön kapıdaki her kimse ona veda ediyordu. Ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordu. Baba onu anlaya caktı. O da dışlanmıştı. Bebek onun da hayatını çalmıştı.

Parmaklarını suda gezdirerek desenler ve dalgalar yarat tı. Bebeğin elleri ve ayakları küvetin dibine değiyordu. Sade c dizleri ve alnının küçük bir bölümü suyun dışına çıkıyordu.

Baba artık banyo kapısının hemen dışındaydı. Başını kal dırmadı. Birdenbire gözlerini ondan alamadığını hissetti. Onu bu şekilde seviyordu. Hayatında ilk defa, onu sevdiğin hissetti. Yanağını küvetin kenarına daha da sıkıca bastır dı. Baba'nın artık ondan kurtulduklarını anlamasını bekleyerek kulak kesildi. İkisi de Anne'yi geri kazanmıştı. Baba mutlu olacaktı, bundan emindi.

Sonra birinin onu tuttuğu gibi küvetten uzaklaştırdığını hissetti. Şaşırarak başını kaldırdı. Baba'nın buruşuk yüzü kadar çok his barındırıyordu ki onları nasıl yorumlaması ge rektiğini bilemedi. Ama mutlu görünmüyordu.

Baba "Ne yaptın sen?" diye gürleyerek Alice'i küvetten ç

kardı. Gevşek vücudunu çaresizce kollarında tuttu, sonra onu usulca halının üzerine yatırdı. Oğlunun yüzüne bile bakmadan, "Ne yaptın sen?" diye tekrarladı.

"Anne'yi elimden aldı." Sözcüklerin genzine takıldığı, güçlükle dışarı çıktığını hissetti. Hiçbir şey anlamıyordu. Baba'nın memnun olacağını sanmıştı.

Baba tek kelime dahi etmedi. Ona sadece bu yaptığına inanmakta güçlük çektiğini anlatan kısa bir bakış attı. Sonra eğildi ve parmaklarını usulca bebeğin göğsüne bastırdı. Burununu tuttu, usulca ağzına üfledi ve tekrar göğsüne bastırdı.

"Bunu neden yapıyorsun Baba?" Sesinin kulağa ne kadar mızımız geldiğini fark etti. Anne mızımızlanmasından hiç hoşlanmazdı. Dizlerini göğsüne çekti ve sırtını küvete yaslariken, kollarını dizlerine doladı. Böyle olmamalıydı. Neden Baba ona bu kadar tuhaf bakışlar atıyordu? Sadece ona kızmakla kalmamıştı; aynı zamanda ondan korkuyormuş gibi görünüyordu.

Baba sürekli Alice'in ağzına üflüyordu. Alice'in elleri ve ayakları hareketsiz halde halının üstünde duruyorlardı; tıpkı küvetin dibinde durdukları gibi. Baba parmaklarıyla göğsüne bastırınca ara sıra sarsılıyorlardı ama onları hareket ettiren Baba'ydı. Alice onları kendi kendine oynatmıyordu.

Ama Baba ağzına dördüncü kez üfledikten sonra, ellerinden biri titredi. Ardından öksürmeye, sonra da ağlamaya başladı. Fazlasıyla tanıdık, tiz ve talepkâr bir biçimde. Onu yine sevmeydi.

Merdivenlerden aşağıya inen Anne'nin ayak sesleri duyuldu. Baba Alice'i kucaklayıp göğsüne dayayınca, tişörtünün önü sıırılsıklam oldu. Alice o kadar yüksek sesle ağlıyordu ki banyonun duvarları çınlıyordu. Keşke Alice sussaydı ve Baba ona deminki şeyi yapmadan önceki gibi sessiz ve tatlı olsaydı.

Anne yaklaşırken, Baba önünde çömeldi. İri ve korku dolu gözlerle öne eğilerek fısıldadı: "Burada olanlardan asla bah-

setmeyeceğiz. Ve bunu bir daha yapacak olursan, seni buradan o kadar çabucak gönderirim ki ardından kapının kapandığını bile duymazsın. Anladın mı? Onu bir daha asla dokunmayacaksın!”

“Neler oluyor burada?” Kapıda Anne’nin sesi duyuldu. “Hafif bir uyku çekmek için yukarıya çıktığım anda, aşağıda bir keşmekeş patlak veriyor. Alice’in nesi var? Yoksa oğlan bir şey mi yaptı?” Dönüp yerde oturan oğluna baktı.

Birkaç saniye boyunca aldığı tek cevap Alice’in çılgınlıkları oldu. Sonra Alice’i hâlâ kollarında tutan Baba ayağa kalktı ve “Hayır, onu küvetten çıkardığımda havlusunu yeterince hızlı saramadım. Sadece kızdı.”

“Oğlanın bir şey yapmadığından emin misin?” Anne bir kez daha ona baktı; o ise sadece başını önüne eğerek, halının püsküllerini çekiştiriyormuş gibi yaptı.

“Hayır, sadece bana yardım ediyordu. Alice’e çok iyi davrandı.” Baba göz ucuyla ona bir uyarı bakışı attı.

Anne bu cevaptan tatmin olmuşa benziyordu. Sabırsızca Alice’e uzandı ve Baba bir an duraksadıktan sonra bebeği ona verdi. Anne Alice’i sakinleştirmek üzere banyodan çıktığında, Baba’yla birbirlerine baktılar. İkisi de konuşmadı. Ama Baba’nın gözleri, söylemek istediği her şeyi anlatıyordu. Az önce olanlardan asla bahsetmeyeceklerdi.

“Kenneth?” Kocasına seslenmeye çalışırken sesi çatladı.

Kenneth cevap vermiyordu. Yoksa hayal mi görüyordu? Hayır, kapının açılıp kapandığını duyduğundan emindi.

“Kim o?”

Hâlâ cevap yoktu. Lisbet doğrulmaya çalıştı ama son birkaç gündür gücü o kadar çabuk tükeniyordu ki bunu başaramadı. Kalan enerjisini Kenneth’ın evde olduğu saatlere saklıyordu. Sırf onu gördüğünden daha iyi olduğuna inandırabilsin ve Kenneth biraz daha uzun süre evde kalmasına izin versin diye. Hastanenin kokusundan ve tenine değen kola-lı çarşaflardan kaçabilmek için. Kenneth’ı çok iyi tanıyordu. Karısının ne kadar kötü hissettiğini bilseydi, onu derhal hastaneye götürürdü. Çünkü çaresiz de olsa, umudunu yitirmemişti.

Ama Lisbet’in bedeni ona sonun yaklaştığını haber veriyordu. Bütün rezervlerini tüketmiş ve hastalık onu teslim almıştı. Zafer kazanmıştı. Lisbet’in tek istediği evde, üzerinde kendi örtüsü ve başının altında kendi yastığı varken ölmektir. Ve geceleyin Kenneth yanında uyurken. Sık sık uyanıyor, geceyi dinliyor ve onun aldığı her nefesin sesini ezberlemeye çalışıyordu. O köhne kamp yatağında uyumanın Kenneth’a ne kadar rahatsızlık verdiğini biliyordu. Ama ona bir türlü yukarıda uyumasını söyleyemiyordu. Belki de bencillik edi-

yordu, ama onu o kadar çok seviyordu ki geriye kalan son saatlerinde ondan uzakta olmak istemiyordu.

Tekrar “Kenneth” diye seslendi. Girişteki gevşek yer talarından birinin tanıdık gıcırtısını duyduğunda, kendine bunun hayal gücünün işi olduğunu söylemişti. Biri ne zaman üstüne basacak olsa, yerinden oynayan bu tahta isyan ederdi.

“Kim o?” Artık korkmaya başlamıştı. Etrafa bakındı ve Kenneth’in genellikle ulaşabileceği bir mesafede bıraktığı telefonu arandı. Ama Kenneth son zamanlarda sabahları o kadar yorgun oluyordu ki bazen telefonu yanına bırakmayı unutuyordu. Bugün de unuttuğu gibi.

“Orada biri mi var?” Yatağın kenarına tutundu ve tekrar doğrulmaya çalıştı. Kendini Franz Kafka’nın en sevdiği eserlerinden *Dönüşüm*’ün ana karakteri olan ve bir böceğe dönüştüğü için sırtüstü düştüğünde ters dönemeyen Gregor Samsa gibi hissetti. Gregor Samsa da çaresizce yatıyordu.

Koridordan gelen ayak seslerini duydu. Orada her kim varsa temkinli bir biçimde hareket ediyor ama giderek yaklaşıyordu. Lisbet paniğe kapıldığını hissetti. Seslendiği halde ona cevap vermeyen bu gizemli kişi kim olabilirdi? Kenneth hayatta onunla bu şekilde uğraşmazdı. Asla eşek şakaları ya da tatsız sürprizler yapmazdı; dolayısıyla Lisbet durup dururken onun böyle bir şeye kalkışacağını sanmıyordu.

Ayak sesleri çok yaklaşmıştı. Lisbet kendisine koca bir ömür gibi gelen bir süre önce kendinin zımparalayıp boyadığı eski ahşap kapıya gözlerini dikti. Kapı açılmayınca yine beyinin kendisine oyunlar oynadığını ya da kanserin oraya da yayıldığını ve artık sağlıklı düşünemediğini, gerçek olan ile olmayanı ayırt edemediğini sandı.

Ama sonra kapı çok ama çok yavaş bir biçimde açılmaya başladı. Birisi diğer yanda duruyor ve kapıyı ittiriyordu. Lisbet yardım istemek için avazı çıktığı kadar bağırarak, bu dehşet verici sessizliği kırmaya çalıştı. Kapı ardına ka-

dar açılınca, bağırmayı kesti. Ve karşısındaki kişi konuşmaya başladı. Sesi hem tanıdıktı hem de değildi. Lisbet onu daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Onun koyu renkli uzun saçlarını görünce ister istemez başına dokunarak, sarı eşar-bın yerinde durduğundan emin oldu.

“Sen kimsin?” diye sordu ama karşısındaki, parmağını ağzına götürerek susmasını işaret etti. Ve Lisbet sustu.

Ses yine konuştu. Bu sefer yatağın kenarındaydı; yüzüne iyice yaklaşmıştı ve Lisbet’te elleriyle kulaklarını kapatma isteği uyandıran şeyler söylüyordu. Lisbet başını iki yana sallıyor; onu dinlemek istemiyordu ama ses konuşmaya devam ediyordu. Büyüleyici ve acımasızdı. Öyle bir hikâye anlattı ki hem ses tonu hem de geçmişteki ve gelecekteki olayların kurgusu, Lisbet’e hikâyenin gerçek olduğu izlenimini verdi. Ve gerçek, kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Adeta felç geçirir gibi, sözcüklerin insafsızca dökülüşünü dinliyordu. Ne kadar çok dinlerse, ona dayanma gücü veren hayat bağı o kadar zayıflıyordu. Zaten sayılı günü kalmıştı ve sırf irade gücüyle, aşkından ve aşka olan inancından güç alarak yaşıyordu. Şimdi bu da elinden alınınca, mücadele etmeyi bıraktı. Lisbet’in duyduğu son şey, onun sesiydi. Ve sonra kalbi bin parçaya bölündü.

"Sence Cia'yla tekrar ne zaman konuşabiliriz?" Patrik arkadaşına baktı.

Paula, "Korkarım bekleyemeyiz" dedi. "Eminim Cia soruşturma üzerinde çalışmaya devam etmemiz gerektiğini anlar."

Patrik, "Muhtemelen haklısın" dedi ama sesi pek de ikna olmuş gibi çıkmadı. Dengeyi tutturmak her zaman zordu. Ya işini yapmak için birini kederli gününde rahatsız edecek ya da merhamet edip işini ikinci plana atacaktı. Öte yandan Cia'nın her çarşamba hiç şaşmadan karakolu ziyaret etmesini önceliğinin nerede olduğunu göstermişti.

"Peki, ne yapmalıyız? Henüz yapmadığımız ne var? Ya da baştan yapmamız gereken bir şey var mı? Acaba bir şeyi gözden mi kaçırdık?"

"Şey, öncelikle, Magnus bütün hayatını burada geçirmiş, yani yeni ya da eski bir sırrı varsa, bunu Fjällbacka'da kısa bir araştırma yaparak öğrenebiliriz. Ve bu da işimizi kolaylaştırır. Yerel dedikodu çarkı genellikle epey etkilidir ve henüz Magnus hakkında tek bir söylenti dahi duymadık. Elimizde birinin Magnus'a zarar vermek isteyebileceğini, bile onu öldürmek gibi bir aşırılığa kaçabileceğini düşünmemize sebep olacak bir gerçek bile yok."

"Magnus tam bir aile babasına benziyor. Sağlam bir evliliği, terbiyeli çocukları ve normal bir sosyal çevresi var. Anı."

ın bunlara karşın, birisi ona bıçakla saldırmış. Acaba bu cinnet anının eseri olabilir mi? Belki de akli dengesi yende olmayan biri kendini kaybetmiş, sonra da rastgele bir urban seçmiştir." Paula sunduğu teoriye o kadar da güveniyordu.

"Bunu göz ardı edemeyiz ama sanmıyorum. Bu varsayımınla ters düşen en bariz detay, Magnus'un gecikeceğini söylemek için Rosander'i aramış olması. Üstelik Rosander, Jellner'in kendinde değilmiş gibi konuştuğunu söyledi. Har, o sabah bir şey oldu."

"Başka bir deyişle, Magnus'un tanıdığı insanlara odaklanmamız gerek."

Patrik, "Söylemesi kolay tabii" diye cevap verdi. "Fjällbacka'nın yaklaşık bin tane sakini var. Ve herkes birbirini az çok tanıyor."

Paula, "Ah, harika. Sorunun ne olduğunu görmeye başlıyorum" diyerek güldü. Tanumshede'ye yeni gelmiş sayılırdı ve hâlâ büyük kentlerdeki anonim olma duygusunu yitirmenin şokuna alışmaya çalışıyordu.

"Ama prensipte haklısın. Bu yüzden merkezden başlayıp dışa doğru genişlemeyi öneriyorum. En kısa zamanda Cia'yla konuşacağız. Ve de çocuklarla. Tabii Cia izin verirse. Sonra Magnus'un en yakın arkadaşlarıyla görüşeceğiz, yani Erik Lind, Kenneth Bengtsson ve özellikle de Christian Thydell'le. Şu tehdit mektuplarında dikkatimi çeken bir şey var."

Patrik çalışma masasının en üst çekmecesini açtı ve mektuplar ile kartın bulunduğu plastik poşeti çıkardı. Paula'ya bütün hikâyeyi ve Erica'nın onları nasıl temin ettiğini anlattı. Paula onu kulaklarına inanmakta güçlük çekerek dinledi. Bessizce, o saldırgan sözcükleri okudu.

Sonra, "Durum ciddi" dedi. "Bunları incelenmeleri için laboratuvara göndermeliyiz."

"Biliyorum" dedi Patrik. "Ama herhangi bir yargıda bu-

lunmak için acele etmeyelim. İçimde her şeyin bağlantılı olabileceğine dair bir his var.”

Paula, “Katılıyorum” diyerek ayağa kalktı. “Bu bence de tesadüf değil.” Patrik’in ofisinden çıkmadan önce duraksadı. “Acaba Christian’la bugün konuşsak mı?”

“Hayır, günün geri kalanını Christian, Erik ve Kenneth hakkında bulabildiğimiz her türlü bilgiyi toplayarak geçir-memizi istiyorum. Yarın sabah bulduklarımızın üzerinden geçer ve işimize yarayan bir şey olup olmadığına bakarız. Ayrıca ikimiz de Magnus yok olduktan sonra yapılan görüşmelerin bütün notlarını okumalıyız. O zaman insanların ilk seferinde söyledikleriyle örtüşmeyen her şeyi yakalayabiliriz.”

“Annika’yla konuşacağım. Eminim gerekli bilgileri toplamamıza yardımcı olacaktır.”

“Güzel. Cia’ya telefon edecek ve bizimle görüşmeye dayanıp dayanamayacağını soracağım.”

Paula gittikten sonra, Patrik uzunca bir süre yüzünde düşünceli bir ifadeyle oturup telefona baktı.

“Burayı aramayı kesin!” Sanna büyük bir hışımla ahizeyi çarptı. Telefon gün boyunca susmamıştı. Gazeteciler Christian’la konuşmak istiyorlardı. Ne istediklerini asla söylemeseler de tahmin etmek zor değildi. Magnus’un tehdit mektuplarının ortaya çıkmasından bu kadar kısa bir süre sonra ölü bulunması, gazetecilere bu iki olayın bağlantılı olduğunu düşündürmüştü. Gerçi bu çok saçmaydı. Bu iki olayın hiçbir bağlantısı yoktu. Ayrıca Magnus’un öldürüldüğüne dair söylentiler de çıkmıştı ama Sanna bunu kasabadaki dedikoduculardan değil de daha güvenilir bir kaynaktan duyana kadar, konuşulanlara inanmayı reddediyordu. Hem akla hayale sığmayan bu söylenti gerçekten doğru olsa bile, neden Christian’ın aldığı mektuplarla bir bağlantısı olsundu ki? Christian ona güven verebilmek için, mektupların muhte-

melen akli dengesi yerinde olmayan ve herhangi bir sebepten kendisini hedef almaya karar veren biri tarafından gönderildiğini söylemişti. Büyük olasılıkla zararsız biri tarafından...

Madem öyleydi, o zaman neden kitap lansmanında o kadar şiddetli bir tepki göstermişti? Sanna ona bunu sormak istiyordu. Yoksa kendi teorisine inanmıyor muydu? Ama Christian mavi elbisenin nereden geldiğini söyler söylemez, bütün soruları kaybolup gitmişti. Açığa çıkan bu bilginin ışığında, diğer her şey gölgede kalmıştı. Bu korkunç açıklamayı duyduğunda, Sanna'nın yüreği sızlamıştı. Aynı zamanda, bütün hikâyeyi bilmek onu rahatlatmıştı çünkü pek çok şey açıklığa kavuşmuştu. Ve pek çok şeyin de mazereti olmuştu.

Cia'yı ve neler yaşadığını düşününce, kendi endişeleri önemsiz kalmıştı. Christian Magnus'u özleyecekti. Sanna da onu özleyecekti; ilişkileri kimi zaman gerilse bile, bu gayet normaldi. Erik, Kenneth ve Magnus birlikte büyümüşlerdi ve ortak bir geçmişi paylaşıyorlardı. Sanna onlardan haberdardı ama yaşı çok daha küçük olduğundan, Christian devreye girip de hepsiyle arkadaş olana kadar onlarla hiç vakit geçirmemişti. Sanna diğer eşlerin kendisini fazla genç ve biraz da toy bulduklarını biliyordu. Ama ona her zaman samimi davranmışlar ve bu arkadaş grubu yıllar içinde hayatlarının düzenli bir parçası haline gelmişti. Birlikte kutlamalar yapıyorlar ve ara sıra hafta sonlarında birlikte yemek yiyorlardı.

Sanna içlerinde en çok Lisbet'i seviyordu. Lisbet komik bir espri anlayışı olan sessiz bir kadındı ve Sanna'ya her zaman dengiymiş gibi davranıyordu. Üstelik Nils ve Melker ona tapıyorlardı. Lisbet ile Kenneth'ın kendi çocuklarının olmaması büyük haksızlıktı. Ama Sanna vicdan azabı çekiyordu çünkü Lisbet'i ziyaret etmeye dayanamıyordu. Noel'de bir *poinsettia* çiçeği ve bir kutu çikolata alıp oraya gitmişti. Ama Lisbet'i yatakta ölü gibi uzanırken görünce kaçmak ve olabildiğinde uzağa koşmak istemişti. Lisbet bu tepkisini fark et-

ti. Sanna onun hoşgörüsünü ve hayal kırıklığını yansıtan yüz ifadesini görünce, bunu anladı. Bir kez daha onun hayal kırıklığına tanık olmaya ve insan kılığına giren ölümle karşılaşmaya dayanamazdı; o yatakta yatanın hâlâ arkadaşı olduğunu varsayamazdı.

“Aa, sen nasıl bu saatte eve gelebildin?” Christian ön kapıdan girip sessizce paltosunu asarken, Sanna şaşkınlıkla ona baktı. “Hasta mısın? Bugün saat beşe kadar çalışman gerekiyor muydu?”

Christian, “Kendimi iyi hissetmiyorum, hepsi bu” diye mırıldandı.

Sanna endişeyle onun yüzünü inceleyerek, “Zaten pek de iyi görünmüyorsun” dedi. “Alnına ne yaptın?” Christian elini sallayarak Sanna’nın sorusunu geçiştirdi.

“Önemli bir şey yok.”

“Yine mi kendini kaşıdın?”

“Lütfen bu konuyu kapatalım, olur mu? Canım hiç sorguya çekilmek istemiyor.”

Christian derin bir nefes aldı ve daha sakin bir ses tonuyla, “Bugün kütüphaneye bir muhabir geldi ve Magnus ile mektuplar hakkında sorular sordu. Bu konudan bıktım usandım.”

“Buraya da deli gibi telefon ettiler. Peki, onlara ne söyledin?”

“Olabildiğince az konuştum.” Christian yüzünü buruşturdu. “Muhtemelen yarınki gazetede bununla ilgili bir haber çıkacak. Ne isterlerse onu yazıyorlar.”

Sanna iğneleyici bir şekilde, “En azından Gaby mutlu olacak” dedi. “Bu arada, görüşmeniz nasıl geçti?”

Christian, “İyi geçti” diye kestirip attı. Ama ses tonu, her şeyi anlatmadığını ele veriyordu.

“Sahi mi? Gaby seni bu şekilde kurtların önüne attığı için ona kızgınsan anlarım...”

Christian, “İyi geçti dedim ya!” diye çıkıştı. “Söylediğim her şeyi didikleme zorunda mısın?”

Christian’ın içi öfkeyle dolup taşarken, Sanna öylece dikilip kocasına baktı. Christian gürlemeye devam ederek ona yaklaştı.

“Tanrı aşkına, beni rahat bırak artık! Anlamıyor musun? Üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokmaktan vazgeç!”

Sanna Christian’ın gözlerine baktı. Birlikte geçirdikleri bunca yıldan sonra kocasını çok iyi tanımalıydı. Ama karşısında durup ona bakan adam, artık bir yabancıydı. Ve Sanna ilk defa ondan korktu.

Anna Yelken Kulübü’nden hemen sonraki virajı dönüp Sälvik’e doğru ilerlerken, gözlerini kıstı. Biraz ötede gördüğü kişi, saç rengine ve giysilerine bakılırsa, ablasına benziyordu. Vücudu ise televizyondaki Barbamama’yı⁴ andırıyordu. Anna yavaşlayıp durdu ve camı açtı.

“Selam! Ben de senin evine gidiyordum. Herhalde yolun geri kalanına arabayla devam etsen hiç fena olmaz.”

Erica, “Doğrusu harika olur” dedi ve yolcu kapısını açıp arabaya oturdu. “Yürüme kapasitemi oldukça abartmışım. Çok yoruldu ve ter içinde kaldım.”

“Peki neredeydin?” Anna arabayı birinci vitese taktı ve bir zamanlar çocukluğunun geçtiği ve şimdi de Erica ile Patrik’e ait olan eve doğru ilerledi. Ev az kalsın ellerinden alınacaktı ama Anna eski kocası Lucas ve de geçmişle ilgili bütün düşüncelerini bir kenara itti. O günler geride kalmıştı. Sonsuza dek.

“Kenneth’la biraz konuşmaya gittim. Hani şu Ocean View Kalkınma Ofisi’ne.”

“Neden? Evi satmayacaksınız, değil mi?”

⁴ Ünlü çizgi dizi *Tonton Ailesi*’nden başka bir karakter. (yay.n.)

“Hayır, hayır.” Erica hemen kız kardeşinin yüreğine su serpti. “Sadece Christian hakkında onunla konuşmak istedim. Bir de Magnus hakkında.”

Anna arabayı eski ve güzel evin önüne park etti. “Ama neden?” diye sorar sormaz, buna pişman oldu. Ablasının meraklı mizacı, Anna’yı ara sıra bilmemeyi tercih ettiği durumlara maruz bırakıyordu.

Erica homurdanarak arabadan inerken, “Çünkü Christian’ın geçmişi hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Kendisi bununla ilgili tek bir şey bile anlatmadı” diye cevap verdi. “Ve bence tüm bu yaşananlar biraz tuhaf. Magnus büyük olasılıkla öldürülmüş ve Christian da tehdit ediliyor. İkinin yakın arkadaş olduklarını hesaba katarsak, bunun sadece bir tesadüf olduğuna inanmıyorum.”

“Evet ama Magnus hiç tehdit mektubu almış mı?” Anna Erica’nın peşinden içeri girdi ve paltosunu astı. “Duyduğum kadarıyla hayır. Eminim almış olsaydı Patrik’in haberi olurdu” diye cevap verdi Erica.

“Peki sence soruşturma sırasında böyle bir şey ortaya çıksaydı, Patrik bunu sana söyler miydi?” Erica gülümsedi. “Sevgili kocam bazı şeyleri kendine saklama konusunda çok iyi olduğu için mi böyle diyorsun?”

Mutfak masasına oturan Anna, “İşte bu konuda haklısın” dedi gülerek. Patrik ağzını asla uzun süre kapalı tutamazdı, özellikle de Erica ondan zorla bir şeyler öğrenmeye çalıştığında.

“Üstelik Christian’a gelen mektubu Patrik’e gösterdiğimde gerçekten de şaşırmıştı. Eğer Magnus’un da benzer mektuplar aldığını öğrenmiş olsaydı, farklı davranırdı.”

“Hımm, muhtemelen haklısın. Peki Kenneth’tan herhangi bir şey öğrenebildin mi?”

“Hayır, pek sayılmaz. Ama bütün sorularımın onu son derece rahatsız ettiği izlenimine kapıldım. Anlaşılan ortada

hassas bir mesele var ama ne olabileceğini kestiremiyorum.”

“Birbirlerini ne kadar iyi tanıyorlar?”

“Pek emin değilim. Christian’ın Kenneth ya da Erik’le ne gibi bir ortak noktası olabileceğini kestiremiyorum. Magnus onun için daha uygun bir arkadaş gibi görünüyor.”

“Ben de oldum olası Christian ile Sanna’nın tuhaf bir çift olduklarını düşünmüşümdür.”

Erica bir an duraksadı ve Anna’ya nasıl cevap vereceğini kestirmeye çalıştı. Kimseyi kötülüyormuş gibi görünmek istemiyordu. Sonunda, “Sanna sadece biraz toy” dedi. “Ayrıca fena halde kıskanç olduğunu düşünüyorum. Ve onu bir yere kadar anlayabiliyorum. Christian yakışıklı bir adam ve aralarında eşit bir ilişki varmış gibi görünmüyor.” Erica az önce demlediği çayı biraz bal ve sütle masaya koydu.

Anna, “Eşit ilişkiyle neyi kastediyorsun?” diye sordu.

“İkisiyle de fazla vakit geçirmedim ama içimde Sanna’nın Christian’a taptığına dair bir his var; Christian ise ona karşı kayıtsız gibi.”

Anna çayından bir yudum alarak, “Bu kulağa hiç de hoş gelmiyor” dedi, çay hâlâ çok sıcaktı. Biraz soğuması için fincanı masaya bıraktı.

“Haklısın. Belki de kısıtlı gözlemlerime dayanarak aceleci yargılarda bulunuyorum. Ama aralarındaki etkileşim, iki yetişkinin ilişkisinden ziyade ebeveyn-çocuk ilişkisini andırıyor.”

“Eh, en azından Christian’ın kitap satışları iyi gidiyor.”

“Evet, başarısını da hak ediyor” dedi Erica. “Christian tanıdığım en yetenekli yazarlardan biri ve okurlar kitabını sevdiği için çok mutluyum.”

“Reklam çalışmalarının da çok yararı oldu. Bir skandal söz konusu olduğunda, insanların meraklarını asla hafife almamalısn.”

Erica çayına bir kaşık daha bal koyarak, “Doğru ama ki-

taptan haberdar oldukları sürece, bunun nasıl olduğunun pek önemi yok” dedi. Çayı, sanki içine bal katılmış gibi tatlı içmemeye alışmak istemiş ama bir türlü başaramamıştı.

“Bu ikisiyle işler yolunda mı?” Sesindeki endişeyi gizlemeyen Anna, Erica’nın karnını işaret etti. Maja’nın doğumundan sonraki zor dönemde, kendi sorunlarıyla uğraşması gerektiğinden Erica’ya çok fazla destek olamamıştı. Ama bu sefer gerçekten de ablası için endişeleniyordu. Erica’nın tekrar depresyona girdiğini görmek istemiyordu.

Erica duraksayarak, “Tedirgin değilim dersem, yalan söylemiş olurum” dedi. “Ama bu sefer kendimi zihinsel açıdan daha hazırlıklı hissediyorum. Ne beklemem gerektiğini ve ilk birkaç ayın ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Öte yandan, aynı anda iki bebekle birden ilgileneceğimi düşünmek bile imkânsız. Ne kadar hazırlıklı olduğumu düşünürsem düşüneyim, beklediğimden on kat daha zor olabilir.”

Maja’nın doğumundan hemen sonra kendini nasıl hissettiğini hatırladı. Aklında o döneme dair ne bir detay ne de gündelik hayattan kesitler kalmıştı. O günleri düşünmeye çalıştığında hatırladığı tek şey, koca bir karanlıktı. Ama bu his o kadar güçlüydü ki daha önce deneyimlediği o dipsiz çaresizliği bir kez daha yaşayıp kendini tüketeceğini düşündükçe paniğe kapılıyordu.

Anna Erica’nın aklından neler geçtiğini sezdi. Elini uzatıp ablasının üzerine koydu.

“Bu sefer eskisi gibi olmayacak. Tabii ki daha çok çaba sarf etmen gerekecek; aksini düşünemiyorum. Ama ben yanında olacağım; Patrik de öyle. Eğer tekrar o dipsiz kuyuya düşecek gibi olursan, ikimiz de sana yardım edeceğiz. Söz veriyorum. Bana bak, Erica.” Anna ablasını başını kaldırıp kendisiyle göz göze gelmeye zorladı. Erica tüm dikkatini ona verince, Anna sakın bir biçimde tekrarladı: “Tekrar aynı şeyleri yaşamana izin vermeyeceğiz.”

Erica gözlerini kırpıştırarak biraz gözyaşı döktü ve kız kardeşinin elini sıktı. Son birkaç yıl içinde aralarında pek çok şey değişmişti. Artık kendini Anna'nın yedek annesi gibi hissetmiyordu. Hatta artık abla olduğunun bile farkında değildi. Onlar sadece birbirlerinin kardeşiydi. Ve de arkadaşı.

"Buzlukta Ben & Jerry's'in brovnili dondurması var. Acaba çıkarsam mı?"

Anna gücenmiş gibi yaparak, "Ve bunu bana söylemek için şu ana kadar bekledin öyle mi?" dedi. "Seni kardeşlikten reddetmeden önce dondurmayı getir!"

Erik, Louise'in arabasının patinaj yaparak ofisin önündeki park yerine girdiğini görünce iç geçirdi. Louise ofise neredeyse hiç uğramadığından, bu pek de iyiye işaret değildi. Louise kısa bir süre önce telefonla da aramıştı. Erik çarşıya yaptığı kısa ziyaretten döndükten sonra, Kenneth Louise'in aradığını bildirdi. Erik hayatında ilk defa, arkadaşına nerede olduğu hakkında doğruyu söylemişti.

Louise'in onu ulaşma konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu merak etti. Acaba Cecilia'yla ilişkisi olduğunu mu öğrenmişti? Hayır, Erik'in başka bir kadınla yatıyor olması, Louise'i arabayı binip sulu karların içinde araba kullanmaya itecek kadar güçlü bir gerekçe değildi. Erik ansızın donakaldı. Yoksa Cecilia'nın hamile olduğunu mu öğrenmişti? Cecilia anlaşmalarını bozmuş muydu? Hem de bu fikri kendi öne sürdüğü halde. Erik'e zarar verme ve ondan intikam alma arzusu, kendisi ve çocuğu için aylık ödemeler alma istediğine baskın mı gelmişti?

Erik Louise'in arabadan indiğini gördü. Aklına Cecilia'nın onu ele vermiş olabileceği gelince dehşete kapıldı. Bir kadını asla hafife almaması gerekirdi. Böyle düşündükçe, ondan koparacağı parayı hayatını mahvetme pahasına Cecilia'nın feda etmiş olması daha da olası göründü.

Louise ön kapıdan içeri girdi. Keyifsiz görünüyordu. Yakına gelince, Erik onu kalın bir bulut gibi sarmalayan şarabın kokusunu aldı.

“Sen aklını mı kaçırdın? Buraya sarhoş halde araba kullanarak mı geldin?” diye söylendi. Göz ucuyla, Kenneth’ın bilgisayar ekranına gömülmüş gibi görünmeye çabaladığını fark etti. Gerçi dikkat kesilse de fark etmezdi çünkü Louise’le konuşuklarını duymaması mümkün değildi.

Louise sözcükleri yuvarlayarak, “Başlatma şimdi” dedi. “Sarhoş halimle bile senin ayıkken kullandığından daha iyi araba kullanıyorum.” Louise hafifçe sendeledi ve Erik saati ne baktı. Saat henüz öğleden sonra üçü gösteriyordu ve Louise şimdiden çakırkeyifti.

Erik, “Ne istiyorsun?” diye sordu. Onu bir an önce başından savacaktı. Madem Louise hayatını mahvetmeye niyetliydi, onu durduracak değildi. Her zaman eylem adamı olmuş, tartışmaktan asla kaçınmamıştı.

Ama Louise ne ona Cecilia’yla ilgili suçlamalar yağırdı. ne çocuktan haberi olduğunu anlattı ne de cehennemin dibine gitmesini, her şeyini elinden alacağını söyledi. Bunun yerine, elini mantosunun cebine attı ve beyaz bir şeyler çıkardı. Beş beyaz zarf. Erik bir bakışta bunların ne olduğunu anlamıştı.

“Çalışma odama mı girdin? Çekmecelerimi mi karıştırdın?”

“Belli olmuyor mu? Başka türlü asla bir şey anlatmıyorsun ki. Sana bu mektupları kimin gönderdiğini bile söylemedin. Sence ben salak mıyım? Bunların, bütün gazetelerde bahsi geçen mektupların aynıları olduğunu bilmiyor muyum? Tıpkı Christian’ın aldığı mektuplar gibi. Ve şimdi de Magnus öldü.” Louise öfkesinden kuduruyordu. “Neden bunları bana göstermedin? Hasta ruhlu biri evimize tehdit mektupları gönderiyor ve sen bunu bilmeye hakkım olmadığını mı düşünüyorsun? Hem de bütün gün evde yalnız ve korunmasız olduğum halde.”

Louise’in arkadaşının önünde kendisine bağırmasına sinir

olan Erik, göz ucuyla Kenneth'a baktı. Ama onun yüz ifadesini görünce, donup kaldı. Kenneth artık bilgisayar ekranına bakmıyordu. Louise'in masanın üzerine fırlattığı beş beyaz zarfa bakıyordu. Yüzü bembeyazdı. Bir an için Erik'e döndü, sonra başını çevirdi. Ama artık çok geçti. Erik anlamıştı.

"Yoksa sen de mi bunun gibi mektuplar aldın?"

Louise, Erik'in sorusuyla irkildi. Dönüp Kenneth'a baktı. Kenneth ilk başta soruyu duymamış gibi davranıp gelir-gider dağılımını gösteren karmaşık bir Excel tablosunu incelemeye devam etti. Ama Erik onu rahat bırakmak niyetinde değildi.

Emir verircesine, "Kenneth, sana bir soru sordum!" dedi. Tıpkı birbirlerini tanıdıkları bunca yıldır yaptığı gibi. Kenneth ise aynen çocukken yaptığı gibi davranıyordu. Hâlâ itaatkâr bir biçimde Erik'i dinliyor, onun otoritesine ve hâkimiyetine boyun eğiyordu. Kenneth sandalyesini yavaşça döndürerek Erik ve Louise'le yüz yüze geldi. Ellerini kucağında birleştirip alçak sesle konuştu:

"Dört mektup aldım. Üçü postayla geldi; biri de mutfak masamın üzerine bırakıldı."

Louise'in benzi attı. Erik'e duyduğu öfke daha da alevlenmişti, ona dönüp sordu: "Neler oluyor böyle? Önce Christian, sonra sen ve Kenneth mı tehdit ediliyorsunuz? Siz üçünüz ne yaptınız böyle? Peki ya Magnus? O da bunun gibi mektuplar almış mı?" Louise öfkeyle kocasına, sonra Kenneth'a ve tekrar Erik'e baktı.

Bir süre hiçbiri konuşmadı. Sonra Kenneth Erik'e bakıp omuz silkti.

Erik başını iki yana sallayarak konuştu: "Bildiğim kadarıyla hayır. Magnus bunun gibi mektuplar aldığından hiç bahsetmemişti ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Sen biliyor musun?" Sorusu Kenneth'a yönelikti ama o da başını iki yana salladı.

Kenneth "Hayır. Ama Magnus birine böyle bir şey anlata-

cak olsaydı, kesinlikle Christian'la konuşurdu" dedi.

"İlk mektubu ne zaman aldın?" Erik'in zihni, yeni öğrendiği bilgileri işlemeye başlamıştı. Onları evirip çeviriyor, bir çözüme varmaya ve kontrolü ele almaya çalışıyordu.

"Gerçekten hatırlamıyorum. Ama Noel'den önceydi. Aralık ayının herhangi bir gününde."

Erik masasında duran mektuplara uzandı. Louise kendi kabuğuna çekilmiş, bütün öfkesi dinmişti. Hâlâ kocasının karşısında duruyor, mektupları tarih sırasına dizmesini izliyordu. Erik en önce gönderilen mektubu üste koydu ve bir kez daha posta mührüne baktı.

"15 Aralık."

Kenneth gözlerini yere dikerek "Benimki de aşağı yukarı aynı zamanda gelmiştir" dedi.

Erik en etkileyici ve profesyonel ses tonuyla konuşarak, "Mektuplar hâlâ elinde mi? Postaya verildiği tarihleri kontrol edebilir misin?" diye sordu.

Kenneth başıyla onayladı ve derin bir nefes aldı. "Dördüncü mektup geldiğinde, mutfak bıçaklarımızdan birinin yanında duruyordu."

"Bıçağı oraya bizzat koymadığından emin misin?" Louise artık sözcükleri geveleyerek konuşmuyordu. Korku onu ayıltmış, beynindeki sisi dağıtmıştı.

"Hayır, her şeyi kaldırdığımdan eminim; yatağa giderken masanın üzerinde hiçbir şey yoktu."

"Peki, ön kapı kilitli miydi?" Erik hâlâ soğukkanlı ve gerçekçi bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Hayır, değildi. Geceleri bazen kapıyı kilitlemeyi unutuyorum."

Erik zarfları karıştırarak, "Şey, benim aldığım mektupların hepsi postayla gönderilmiş" dedi. Sonra, makalelerde Christian hakkında okuduğu bir şeyi hatırladı.

"Ashında ilk tehdit mektuplarını alan Christian. Mektup"

lar bir buçuk yıl önce gelmeye başlamış. Sen ve ben üç ay öncesine kadar mektup filan almadık. Yani ya tüm bunlar onunla ilgiliyse? Ya bu mektupları gönderenin gerçek hedefi oysa ve biz sadece onu tanıdığımız için bu işe bulaştıysak?” Erik’in ses tonuna öfkeli bir tını yerleşti. “Eğer Christian bu konu hakkında bir şey biliyor ve konuşmuyorsa, bizi uyarma gereği bile duymadan, beni ve ailemi bir kaçığın tehditlerine maruz bırakıyorsa, canı cehenneme.”

Kenneth, “Ama bizim de bu mektupları aldığımızı bilmiyor ki” diye karşı çıktı ve Erik onun haklı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

“Henüz bilmiyor olabilir ama nasılsa öğrenecek.” Erik zarfları düzgünce bir araya getirip masasına çarptı.

“Yani onunla konuşmayı mı düşünüyorsun?” Kenneth terdirdi. Erik iç geçirdi. Bazen arkadaşının her türlü çatışmadan korkmasına katlanamıyordu. Kenneth eskiden beri böyleydi. Hep akışa göre hareket eder, asla hayır demez, hep evet derdi. Aslında bu Erik’in işine geliyordu çünkü idare tek bir kişinin elinde olmalıydı. Şimdiye kadar idareyi kendisi üstlenmişti ve bu hep böyle sürecekti.

“Tabii ki onunla konuşacağım. Ve tabii polisle de. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım ama gazetede Christian’a gönderilen mektuplarla ilgili haberi okuyana kadar, bu meseleyi ciddiye almamıştım.”

Louise, “Artık ciddiye alsan iyi olur” diye mırıldandı. Erik ters ters ona baktı.

“Lisbet’i üzmem istemiyorum.” Kenneth çenesini kaldırdı; bakışlarında cüretkâr bir ışıltı vardı.

“Birisi evine girmiş, mutfak masasının üzerine bir mektup bırakmış ve yanına da bir bıçak koymuş. Senin yerine olsaydım, Lisbet’in üzülmekten çok bu yüzden endişelenirdim. Lisbet günün büyük bir kısmı boyunca evde yalnız. Ya sen yokken birisi içeri girse?”

Erik Kenneth'in da çoktan aynı şeyi düşündüğünü anladı. İş arkadaşının pasifliğine kızarken, kendisinin de mektupları polise bildirmediği gerçeğini göz ardı etmeye çalışıyordu. Öte yandan, mektupların hiçbirisi doğrudan evin içine bırakılmamıştı.

"Pekâlâ, hadi bitirelim şu işi. Sen eve gidip gelen mektupları topla, hepsini yanımıza alalım ve birlikte karakola gidelim. Böylece bir an önce araştırmaya başlayabilirler."

Kenneth ayağa kalktı. "O halde çıkıyorum. Hemen dönerim."

Erik, "Güzel. Hadi bakalım" dedi.

Kenneth çıkıp kapıyı kapattıktan sonra, Erik Louise'e döndü ve birkaç saniye boyunca onu inceledi.

"Konuşmamız gereken çok şey var" dedi.

Louise bir süre ona baktı. Sonra elini havaya kaldırıp yüzüne bir tokat attı.

“Sana bir şeyi yok dedim!” Anne öfkeli bir ses tonuyla konuşuyordu ve ağlamaklıydı. Sessizce ortalıktan sıvıştı ve biraz ötedeki kanepenin arkasına oturdu. Ama neler konuştuklarını duyamayacağı kadar uzaklaşmadı. Alice’le ilgili olan her şey çok önemliydi.

Artık Alice’i daha çok seviyordu. Alice artık ona elinden bir şeyleri almak istercesine bakmıyordu. Çoğunlukla kıpırdamadan yatıyor ve çok az ses çıkarıyordu, bu harika bir şeydi.

“Artık sekiz aylık oldu ama bir kez bile emeklemeye ya da hareket etmeye çalışmadı. Onu bir doktora göstermeliyiz.” Baba alçak sesle konuşuyordu. Anne’yi yapmak istemediği bir şeye ikna etmeye çalışırken kullandığı sesle. Söylediklerini dinlemeye mecbur kalsın diye, ellerini Anne’nin omuzlarına koydu.

“Alice’te bir terslik var. Ne kadar erken öğrenirsek, o kadar iyi. Sorunu görmezden gelerek ona iyilik etmiş oluyorsun.”

Anne başını iki yana salladı. Parlak siyah saçları beline kadar iniyordu. Keşke uzanıp saçlarına dokunabilseydi. Ama Anne’nin bundan hoşlanmayacağını, kendini geri çekeceğini biliyordu.

Anne durmadan başını iki yana sallıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru süzülüyordu, her şeye rağmen yenilgiyi kabullenmeye başladığını anlamıştı. Kanepenin arka-

sında otururken, Baba hızlıca başını çevirip ona baktı. O da Baba'ya gülümsedi ama ne demek istediğini anlamadı. Belki ki gülümsememesi gerekiyordu çünkü Baba kaşlarını çatıp öfkelendi; sanki onun yüzünde bambaşka bir ifade olmasını bekler gibiydi.

Anne ile Baba'nın neden bu kadar endişeli ve üzgün olduklarını da anlamıyordu. Alice artık çok sakin ve usluymuştu. Anne'nin onu sürekli kucağında tutması gerekmiyordu ve Alice koydukları her yerde huzur içinde yatıyordu. Ama Anne ve Baba mutlu değillerdi. Hem artık ona ayıracak vakitleri olmasına rağmen, yine de görünmezmiş gibi davranıyorlardı. Baba'nın böyle yapmasına fazla aldırmıyordu; önemli olan Baba değildi. Ama Anne de onu görmüyordu; görse bile ona tiksiniyor ve nefretle bakıyordu.

Çünkü kendine hâkim olamıyordu. Çatalını tekrar tekrar tabağa daldırıp yemekleri ağzına tıkmadan, çiğnemedi, yutmadan ve biraz daha yiyerek vücudunu şişirmeden duramıyordu. Anne'nin onu bir daha asla göremeyeceği korkusu fazlasıyla güçlüydü. Artık Anne'nin yakışıklı küçük oğlu değildi. Ama buradaydı ve yer işgal ediyordu.

Eve geldiğinde ortalık sessizdi. Lisbet muhtemelen uyuyordu. Hemen yanına gitmeyi düşündü ama belki de yeni uyumuştı ve onu uyandırmak istemedi. En iyisi onu çıkmadan önce görmektir. Lisbet ne kadar dinlense kârdı.

Kenneth bir an için girişte duraksadı. Yakında alışmak zorunda kalacağı sessizlik işte buydu. Elbette geçmişte de evde yalnız kalmıştı. Lisbet öğretmenlik yaparken işine çok önem verir ve çoğu zaman mesaiye kalırdı. Ama Kenneth ondan önce eve geldiğinde maruz kaldığı sessizlik, bundan farklıydı. Umut ve beklentiyle doluydu. Ön kapının açıldığı ve Lisbet'in "Selam tatlım, ben geldim" diyeceği anı beklerdi.

Bu sözleri bir daha asla duymayacaktı. Lisbet bu evi terk edecek ama asla geri dönmeyecekti. Ansızın kedere boğuldu. Hüznünü geçiştirmek, ona vaktinden önce teslim olmamak için çok mücadele etmişti. Ama artık onu durduramıyordu. Alnını duvara yasladı ve gözlerinin dolduğunu hissetti. Sonunda koyuverdiği gözyaşlarını ayaklarına akıtarak, sessizce ağladı. Kendine ilk defa Lisbet gidince neler hissedeceğini düşünme izni tanıdı. Lisbet pek çok acıdan zaten gitmiş sayılırdı. Aşkları her zamanki kadar büyüktü ama farklıydı. Çünkü misafir odasındaki yatakta uzanan Lisbet, sevdiği kadının ancak gölgesi olabilirdi. O kadın artık yoktu ve Kenneth onu fena halde özlüyordu.

Uzunca bir süre, alnı duvara yaslanmış halde durdu. Bir süre sonra hıçkırıkları dindi ve gözyaşları daha yavaş düşmeye başladı. Tamamen durduklarında ise Kenneth derin bir nefes aldı, başını kaldırdı ve eliyle ıslak yanaklarını sil-di. Bu kadarı yeterliydi. Şimdilik yalnızca bu kadarına izin verebilirdi.

Çalışma odasına gitti. Mektuplar en üst çekmecede duruyordu. İlk başta onları fırlatıp atmak ve göz ardı etmek istemişti. Ama bir şey onu durdurmuştu. Ve önceki gece dördüncü mektup gelip de evinin içine bırakılınca, diğerlerini sakladığına memnun olmuştu. Çünkü artık onları ciddiye alması gerektiğini fark etmişti. Birisi ona zarar vermek istiyordu.

Mektupları hemen polise bildirmesi ve Lisbet ölmeyi beklerken, onu üzmekten bu kadar korkmaması gerektiğini biliyordu. Bu meseleyi ciddiye alarak onu koruması gerekirdi. Neyse ki bunu zamanında fark etmişti; daha doğrusu Erik zamanında fark etmesini sağlamıştı. Çünkü eğer her zaman-ki gibi pasif davrandığı için Lisbet'e bir şey olsaydı, kendini asla affetmezdi.

Parmakları titreyerek mektupları aldı, koridoru sessizce geçip mutfığa gitti ve hepsini sıradan bir plastik poşete koydu. Lisbet'i uyandırmamak için hemen çıkmayı düşündü. Ama onun yanına uğramadan gidemezdi. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmalı ve huzur içinde uyuduğunu umduğu karısının yüzünü görmeliydi.

Usulça misafir odasının kapısını açtı. Kapı hiç ses çıkarmadan açıldı ve karısı yavaş yavaş görüş alanına girdi. Uyuyordu. Gözleri kapalıydı. Kenneth onun bütün hatlarını, yüzündeki her detayı inceledi. Sıkıydı ve teni kurumuştu ama hâlâ çok güzeldi.

Odanın içinde sessiz birkaç adım attı ve kendine hâkim olamayıp ona dokundu. Ama ansızın bir terslik olduğunu sezdi. Lisbet yine uykusundaki gibi görünüyordu ama Ken-

neth neyin farklı olduğunu anladı. Çok sessizdi. Tek bir ses bile duymadı. Tek bir soluk bile.

Kenneth hemen öne eğildi. İki parmağını Lisbet'in boğazına dayadı, sol bileğini kavradı ve parmaklarını boğazında gezdirerek, tüm kalbiyle, yaşam belirtisi olan nabzını bulmayı diledi. Ama boşuna uğraşıyordu. Hiçbir şey bulamadı. Hem oda hem de Lisbet'in vücudu sessizdi. Onu terk etmişti.

Kenneth bir hayvanın haykırışını andıran bir feryat duydu. Boğuk ve çaresizlik doluydu. Sonra sesi kendisinin çıkardığını fark etti. Yatağın kenarına oturdu ve Lisbet acısını hâlâ hissedebilirmiş gibi, onu usulca kucağına aldı.

Onu bütün ağırlığıyla kucağına yatırdı. Yanağını okşadı ve gözyaşlarının geri döndüğünü hissetti. İçini öyle yoğun bir keder kapladı ki daha önce hissettiği her şeyi silip süpürdü ve acıya teslim oldu. Bu bütün vücuduna yayılan, her bir sinirini koparırcasına sıkın, fiziksel bir acıydı. Acısından, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Haykırışları küçük odanın duvarları arasında yankılanıyor, çiçekli yatak örtüsüne ve uçuk renkli duvar kâğıdına çarpıp kendisine geri dönüyordu.

Lisbet'in elleri göğsünün üzerinde kenetlenmişti. Kenneth usulca onları ayırdı. Son bir kez elini tutmak istiyordu. Lisbet'in teni kayış gibiydi. Tedavilerden sonra yumuşaklığını yitirse de hâlâ çok tanıdık geliyordu.

Kenneth onun elini dudaklarına götürdü, öptü ve kendi elini onunkine kenetledi, gözyaşları ellerin üzerine aktı. Gözlerini kapadı ve kendi gözyaşlarının tuzunu tadarken, Lisbet'in kokusunu içine çekti. Onu hiç bırakmadan, sonsuza kadar orada oturmak istiyordu. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Lisbet artık onu terk etmişti, burada değildi ve onu bırakması gerekiyordu. En azından artık acı çekmiyordu; ıstırabı sona ermişti. Kanseri kazanmıştı ama aynı zamanda da yenilmişti çünkü onunla birlikte ölmek zorunda kalmıştı.

Kenneth Lisbet'in elini bıraktı ve usulca yanına koydu. Hâlâ göğsünün üzerinde duran sağ elini de alıp diğer yanına bıraktı.

Sonra elinde beyaz bir şey olduğunu fark edip irkildi. Kalbi deli gibi atmaya başladı. Lisbet'in ellerini tekrar kenetleyip, gördüğü şeyi saklamak istedi ama yapamadı. Parmaklarını titreyerek, Lisbet'in sağ elini açtı. Beyaz bir şey, yatak örtüsünün üzerine düştü. Küçük bir kâğıt parçası, içindeki mesaj görünmesin diye ikiye katlanmıştı. Ama Kenneth bunun ne olduğunu biliyordu. Odadaki kötülüğün varlığını hissedebiliyordu.

Kenneth uzanıp kâğıt parçasını aldı. Bir an duraksadıktan sonra, mesajı okudu.

Kapı zili çaldığında Anna henüz gitmişti. Erica önce kardeşinin bir şey unutmuş olabileceğini düşündü ama Anna asla bu kadar küçük bir şey için, eve girmeden önce izin istemezdi. Genellikle kapıyı açar ve doğruca içeri girerdi.

Erica toplamaya başladığı fincanları elinden bıraktı ve kapıyı açmaya gitti.

"Gaby? Burada ne işin var?" Kenara çekilerek yayın yönetmenini içeri aldı. Gaby o gün kışın sönüklüğüne turkuvaz bir palto ve devasa, ıslıl ıslıl, altın küpelerle meydan okuyordu.

"Bir toplantı için Göteborg'daydım; geçerken uğrayıp seninle biraz sohbet edeyim diye düşündüm."

Geçerken uğramak mı? Yaşadıkları yer Göterborg'dan bir buçuk saat uzaktaydı ve Gaby Erica'nın evde olacağını garantilemek için telefon bile etmemiştir. Acaba bu kadar acil olan neydi?

Gaby içeri girerek Erica'nın dile getirmediği soruyu cevaplayarak, "Seninle Christian hakkında konuşmak istedim" dedi. "Kahven var mı?"

"Ah, tabii ki."

Her zamanki gibi, insan Gaby'yle uğraşırken, tren çarpmış kadar sarsılıyordu. Gaby botlarını çıkarma zahmetine girmede; ayaklarını göstermelik olarak paspasa sildi ve sivri topuklarını tıkırdatarak ahşap zeminde yürümeye başladı. Erica yerdeki cilalı tahtalara tedirginlikle bakarak, yayıncısının ardında çirkin izler bırakmayacağını umdu. Ama Gaby'ye herhangi bir şey söylemenin bir yararı olmazdı. Erica onu bir kez bile çoraplarıyla gördüğünü hatırlamıyordu; hatta Gaby'nin yatağa bile botlarıyla girip girmedigini merak ediyordu.

Gaby kocaman gülümseyerek, "Burası ne kadar da... şirin olmuş" dedi. Ama Erica onun etraftaki oyuncakları, Maja'nın giysilerini, Patrik'in belgelerini ve diğer bütün dağınıklığı görünce dehşete kapıldığının farkındaydı. Gaby daha önce de ziyaretlerine gelmişti ama Erica onun geleceğini bildiği için evi önceden toparlamıştı.

Yayın yönetmeni mutfak masasına oturmadan önce, sandalyenin üzerindeki birkaç kırıntıyı silkeledi. Erica hemen bir mutfak bezi alıp tezgâhın üzerinde gezdirdi. Kahvaltıdan ve Anna ziyarete geldiğinden beri tezgâhı silmemişti.

Boş dondurma kutusunu kaldırırken, "Kız kardeşim az önce buradaydı" diye açıkladı.

Gaby Erica'nın devasa karnına bakarak, "Umarım hamileyken iki kişilik yemen gerektiğinin bir efsane olduğunu biliyorsundur" dedi.

Erica sert bir cevap vermemek için kendini tutarak, "Hımm" demekle yetindi. Gaby pek de anlayışlı sayılmazdı. İnce bedeni sıkı bir diyetin ve Stockholm'deki sağlık merkezi Sturebadet'te, haftanın üç günü kişisel bir antrenörle yaptığı düzenli çalışmaların eseri idi. Bedeni geçmiş hamileliklerden herhangi bir iz de taşımıyordu. Kariyeri Gaby için daima ön planda olmuştu.

Erica sırf nispet olsun diye masanın üzerine bir tabak do-

lusu çörek koydu ve Gaby'nin burnunun dibine soktu.

"Çörek istemez misin?" Erica Gaby'nin kibar olma arzu suyla, çaresizce "Hayır teşekkürler" deme gereksinimi arasında gidip gelişini izledi. Nihayet Gaby kendi içinde bir uzlaşmaya vardı.

"Sakıncası yoksa yarısını alayım." Gaby dikkatle çöreğin yarısını kopardı; yüzünde sanki ağzına bir hamamböceği tılacakmış gibi bir ifade belirdi.

"Christian hakkında konuşmak istediğini söylemiştin, değil mi?" dedi Erica. Merakını dizginleyemiyordu.

"Evet. Ona neler olduğunu anlayamıyorum." Gaby çörek ikilemi sona erdiği için rahatlamış görünüyordu. Az önce çiğnediği lokmayı midesine indirmek için kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Kitabının tanıtımı için herhangi bir şey yapmayı reddediyor ama bu çok yanlış. Hiç profesyonelce değil!"

Erica, "Galiba medyanın tüm bu ilgisi onu biraz yoruyor" diye lafa girdi ve bu meseledeki payı yüzünden tekrar suçluluk duydu.

Gaby, manikürü özenle yapılmış parmaklarını sallayarak "Biliyorum" dedi. "Ve onu anlıyorum. Ama yakında bu fırtına dinecek. Hem tüm bu karmaşa kitap satışlarına inanılmaz bir katkı sağladı. İnsanlar Christian'ı ve kitabını merak ediyorlar. Yani, demek istediğim, Christian da bunun yararını görecek. Ayrıca onu ve kitabını tanıtmak için muazzam miktarda zaman ve para harcadığımızı anlaması gerek. Karşılığında da bizimle işbirliği yapmasını bekliyoruz."

Erica bu meseleyle ne ilgisi olduğunu kestirmeye çalışarak, "Tabii, elbette" diye mırıldandı. Öte yandan, Christian'ın neden bu şekilde davrandığını anlıyordu. Özel hayatının bu şekilde basına yansımaları korkunç bir deneyim olmalıydı. Yazarlık kariyerine daha yeni başlıyordu ve bu noktada gördüğü ilgi, gelecek yıllarda çok işine yarayacaktı.

Erica temkinli bir şekilde, "Neden bunu Christian'la biz-

zat konuşmuyorsun?” diye sordu. “Bu konuşmayı Christian’la yapıyor olman gerekmez miydi?”

Gaby ters bir şekilde, “Dün bir toplantı yaptık” dedi. “Herhalde iyi gitmediğini tahmin edebilirsin.” Sözlerinin altını çizmek istercesine, dudaklarını birbirine bastırdı. Erica, toplantının tam bir fiyaskoyla sonuçlandığını fark etti.

“Ya, çok yazık olmuş. Ama bence Christian bu aralar çok fazla stres altında ve belki de onu hoş görmeli...”

“Anlıyorum ama öte yandan bir şirket yönetiyorum ve Christian’la bir sözleşmemiz var. Sözleşmede basına gerekli ilgiyi gösterme ve tanıtım çalışmalarına yardımcı olma konusundaki yükümlülüklerinin neler olduğu birebir yazmasa da ondan birtakım şeyler beklediğimiz anlaşılıyor. Bazı yazarlar münzevi gibi yaşadıkları ve kendi klaslarına uymayan etkinliklere katılmadıkları halde tepki çekmezler. Ama o yazarlar zaten tanınmış kişilerdir ve büyük bir okur kitleleri vardır. Christian henüz bu nüfuzun birazına bile sahip değil. Bir gün bu konuma erişebilir ama bir yazarın kariyeri tek gecede inşa edilmez ve *Denizkızı*’yla yakaladığı büyük çıkış hem kendine hem de yayınevine karşı yükümlülüklerini yerine getirerek, birtakım fedakârlıklar yapmasını gerektiriyor.” Gaby duraksadı ve Erica’ya ciddi bir bakış attı. “Bunu ona sen açıklarsın diye umuyordum.”

“Ben mi?” Erica ne diyeceğini bilemedi. Christian’ı tekrar kurtların önüne atlamaya ikna edebileceğini hiç sanmıyordu. Özellikle de onları ilk başta kapısına getiren kendisi olduğu için.

“Bunun o kadar da iyi bir fikir olduğundan...” Bu görevi geri çevirmenin diplomatik bir yolunu ararken, Gaby sözünü kesti.

“Harika. O halde karar verilmiştir. Gidip Christian’ı görecek ve ondan ne beklediğimizi açıklayacaksın.”

“Ama...” Erica Gaby’ye baktı ve hangi sözüne dayanarak

olumlu cevap verdiği izlenimine kapıldığını merak etti. Oysa Gaby çoktan ayaklanmıştı. Eteğini düzeltti, çantasını aldı ve omzuna astı.

“Kahve ve sohbet için teşekkürler. Aramızda bu kadar mükemmel bir iş ilişkisi olduğu için çok memnunum.” Gaby öne eğilerek Erica’yı yanaklarından öper gibi yaptı ve sonra topuklarını tıkırdatarak ön kapıya doğru yürüdü.

Omzunun üzerinden “Zahmet edip ayağa kalkma. Kendi yolumu bulabilirim” diye seslendi. “Hoşça kal.”

Erica ona el sallayarak, “Güle güle” diye cevap verdi. Bu seferki karşılaşmalarının ardından tren çarpmıştan betere dönmüş, adeta yamyassı olmuştu.

Patrik ile Gösta, telefonun gelmesinden beş dakika sonra arabaya atlayıp yola koyuldular. Kenneth Bengtsson ilk başta birkaç kelimedenden fazlasını söyleyememiş ama Patrik bir süre sonra onun ne dediğini anlamıştı. Karısı öldürülmüştü.

“Neler oluyor burada?” Gösta başını sallayarak, yolcu tarafındaki tutunma yerini sıkıca kavradı. Arabayı Patrik kullandırırken hep böyle yapardı. “Virajları bu kadar hızlı dönmek zorunda mısınız? Az kalsın ön cama yapışacaktım.”

“Affedersin.” Patrik biraz yavaşladı ama çok geçmeden tekrar gaza basmaya başladı.

“Neler oluyor diye sordun ya. İşte ben de bunu öğrenmek istiyorum” dedi ve Paula ile Martin’in peşlerinden geldiğinden emin olmak için, dikiz aynasına baktı.

Gösta, “Kenneth ne dedi? Üzerinde bıçak yarası da var mıymış?” diye sordu.

“Onu pek fazla konuşturamadım. Şokta gibiydi. Sadece eve geldiğini ve karısını öldürülmüş olarak bulduğunu söyledi.”

“Duyduğuma göre, kadının zaten fazla ömrü kalmamıştı” dedi Gösta. Hastalık ve ölümle ilgili her şeyden nefret ediyor-

du. Hayatının büyük bir kısmı boyunca tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanmayı beklemişti. Tek istediği, bu olmadan önce mümkün olduğunca çok golf oynamaktı. Ama şu anda Patrik'in bir hastalığa yakalanma olasılığı, kendine göre daha yüksekmiş gibi görünüyordu.

"Bu arada, pek iyi görünmüyorsun" dedi.

"Saçmalıyorsun" dedi Patrik sinirlenerek. "Tam zamanlı bir işinin ve evde bir çocuğunun olmasının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Her şeye yetişmek ve yeterince uyumak imkânsız." Patrik, sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Gösta'nın hayatındaki en büyük acının, oğlunun doğduktan kısa bir süre sonra ölmesi olduğunu biliyordu.

"Bağışla beni. Aptallık ettim" dedi. Gösta başıyla onayladı. "Sorun değil." Bir süre ikisi de konuşmadı. Otoyolda Fjällbacka'ya doğru ilerlerken, lastiklerin sesini dinlediler.

Sonunda yüz ifadesi yumuşayan Gösta, "Annika'nın o küçük kızı evlat edinecek olması çok güzel" dedi.

Başka bir konudan bahsettikleri için memnun olan Patrik, "Evet ama bekleyiş süresi kesinlikle çok uzun" diye cevap verdi.

"Ben de bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Böyle olduğunu bilmiyordum. Yani çocuk zaten burada, o zaman sorun ne?" Gösta neredeyse Annika ve kocası Lennart kadar hüsrana uğramıştı.

"Bürokrasi" dedi Patrik. "Ve sanırım herkesi derinlemesine kontrol ettikleri ve çocukları önlerine gelen herkese vermedikleri için şükretmeliyiz."

"İşte bu konuda haklısın."

"Evet, işte geldik." Patrik arabayı Bengtssonların evinin önüne yanaştırdı. Paula'nın direksiyonda olduğu ikinci polis arabası da yanına park etti. Paula kontağı kapattığında, etrafta duyulan tek ses, civardaki ormanda fısıldayan rüzgârıncıydı.

Kenneth Bengtsson ön kapıyı açtı. Yüzü bembeyazdı ve kafası karışmış gibiydi.

Patrik Kenneth'ın elini sıkarak, "Ben Patrik Hedström" dedi. "Karınız nerede?" Meslektaşlarına dışarıda beklemelelerini işaret etti. Hep birlikte evde gezinirlerse, bu, olay yeri teknisyenleri için sorun yaratabilirdi. Kenneth kapıyı iyice açarak koridoru işaret etti.

"Orada. Ben... burada kalsam olur mu?" Patrik'e bakıyordu ama gözlerinde boş bir ifade vardı.

Patrik, "Siz arkadaşlarımla burada kalın, ben de içeriye gireyim" dedi ve Gösta'ya bakarak, kurbanın kocasıyla ilgilenmesini işaret etti. Gösta'nın polislik becerileri oldukça yetersizdi ama insanlarla ilgilenme konusunda doğuştan bir yeteneği vardı ve Patrik, Kenneth'ın emin ellerde olacağını biliyordu. Sağlık ekipleri her an burada olabilirdi. Patrik karakoldan çıkmadan önce onlara telefon ettiğinden, ambulansın az sonra gelmesini bekliyordu.

Temkinli bir şekilde içeri girip ayakkabılarını çıkardı. Kenneth'ın koridorun sonundaki kapıyı kastettiğini varsayarak, gösterdiği yönde ilerledi. Kapı kapalıydı; Patrik kapı koluna uzanmak üzereydi ki durdu. Üzerinde parmak izleri olabilirdi. Dirseğiyle bastırarak kolu aşağıya indirdi ve ağırlığını vererek kapıyı açtı.

Kenneth'ın karısı gözleri kapalı ve kolları iki yanına uzanmış halde yatakta uzanıyordu. Uyuyormuş gibi görünüyordu. Patrik ona birkaç adım yaklaşarak, bedeninde herhangi bir hasar olup olmadığına baktı. Ne kan ne de yara izi vardı. Ama vücudu, hastalığın belirgin izlerini taşıyordu. İyice gerilen ve kuruyan derisinin altından kemikleri sayılıyordu ve başına örttüğü eşarbin altında hiç saç yoktu. Patrik onun ne acılar çektiğini ve Kenneth'ın karısını bu halde gördükçe neler yaşadığını düşününce yüreği sızladı. Ama kadının uykusunda öldüğünün aksini gösteren hiçbir

belirti yoktu. Patrik dikkatle odadan çıktı.

Tekrar soğuk havaya adım attığında, Gösta teskin edici bir ses tonuyla Kenneth'la konuşurken, Paula ile Martin de ambulans şoförünün aracı geri geri garaj girişine yanaştırmasına yardımcı oluyorlardı.

Patrik Kenneth'ın yanına gidip elini omzuna koydu ve alçak sesle, "Onun yanına gittim" dedi. "Ve telefonda dediğiniz gibi öldürüldüğüne dair herhangi bir ize rastlayamadım. Anladığım kadarıyla, karınız çok hastaymış. Bu doğru mu?"

Kenneth ses çıkarmadan başıyla onayladı. "O halde uykusunda ölmüş olması daha muhtemel değil mi?" Kenneth öfkeli bir biçimde, "Hayır, karım öldürüldü" diye cevap verdi. Patrik, Gösta'yla bakıştı. Şok geçirmekte olan birinin böyle tuhaf davranması ve konuşması olağandışı değildi.

"Neden böyle düşünüyorsunuz? Dediğim gibi, az önce karınızın yanındaydım ve bedeninde hiçbir hasar ya da... sıra dışı bir şeyler olduğunu gösteren hiçbir iz yok."

Kenneth, "Karım öldürüldü!" diye diretince, Patrik şu aşamada yapabilecekleri fazla bir şey olmadığını fark etti. Sağlık görevlilerinden zavallı adamla ilgilenmelerini rica edecekti.

"Şuna bakın!" Kenneth cebinden bir şey çıkarıp Patrik'e uzattı ve Patrik hiç düşünmeden onu aldı. Bu ikiye katlanmış, küçük ve beyaz bir kâğıt parçasıydı. Patrik Kenneth'a meraklı bir bakış attıktan sonra kâğıdı açtı. Siyah mürekkepli elyazısı şöyle diyordu: *Senin hakkındaki gerçek, onu öldürdü.*

Patrik derhal elyazısını tanıdı. "Bunu nerede buldunuz?"

Kenneth, "Lisbet'in avucunda. Onu elinden aldım" diye kekeledi.

"Yani bunu kendi yazmadı, öyle mi?"

Patrik cevabı zaten biliyordu ama yine de bütün şüpheleri gidermek için bunu sorması gerektiğini düşündü. Elyazısı aynıydı. Ve o birkaç sözcük, Erica'nın Christian'ın evin-

den aldığı mektuba hâkim olan kötücül havanın aynını taşıyordu.

Kenneth beklendiği gibi başını iki yana salladı. “Hayır” dedi ve Patrik’in daha önce elinde tuttuğunu fark etmediği bir şey daha gösterdi. “Bunları da aynı kişi gönderdi.”

Plastik poşetin içinde birkaç tane beyaz zarf vardı. Adres siyah mürekkeple, zarif bir elyazısıyla yazılmıştı. Patrik’in elinde tuttuğu kâğıttaki yazının aynısıyla.

Patrik kalbinin çarptığını hissederek, “Bunlar ne zaman geldi?” diye sordu.

Kenneth plastik poşeti Patrik’e uzatarak, “Biz de tam bunları polise teslim etmek üzereydik” dedi sessizce.

“Biz’ derken kimi kastediyorsunuz?”

“Erik ile kendimi. O da benzer mektuplar almış.”

Patrik duyduklarından emin olmak için, “Erik Lind mi? Onun elinde de mi mektuplar var?” diye sordu.

Kenneth başıyla onayladı.

“Neden bunu polise daha önce söylemediniz?”

Patrik hayal kırıklığını sesine yansıtmamaya çalıştı. Karşısında duran adam karısını henüz kaybetmişti ve sitem etmenin sırası değildi.

“Ben... biz... Erik ve ben bugüne kadar aynı tür mektuplar aldığımızı fark etmemiştik. Christian’ın tehditler aldığını ise gazetelerden öğrendik. Erik’in adına konuşamam ama şahsen, karımı üzmemek istemedim...” Sona doğru Kenneth’in sesi kısıldı.

Patrik plastik poşetin içindeki mektuplara bir kez daha baktı. “Sadece üç tanesinin üzerinde adres ve posta mührü var. Birinin üzerine ise sadece adınız yazılmış. Bu mektup nasıl geldi?”

“Birisi dün gece eve girdi ve mektubu mutfak masasının üstüne bıraktı.” Kenneth duraksadı ama Patrik onun daha fazlasını anlatacağını sezerek konuşmadı. “Mektubun yanın-

da bir de bıçak vardı. Mutfak bıçaklarımızdan biri. Sanırım bu pek çok farklı şekilde yorumlanabilecek bir mesaj.” Ko-nuşmaya devam ederken ağlamaya başladı. “Mektubu bırakan her kimse, bana zarar vermek istediğini düşünmüştüm. Neden Lisbet’i seçti ki? Neden onu öldürdü?” Elinin tersiyle gözyaşını sildi; belli ki Patrik’in ve diğer polis memurlarının önünde ağladığı için utanmıştı.

“Karınızın gerçekten öldürölüp öldürölmediğini henüz bil-miyoruz” dedi Patrik usulca. “Ama birinin evinize girdiğı ke-sin. Bunun kim olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Ya da bu mektupları size kimin göndermiş olabileceğine dair?” Göz-lerini Kenneth’in üzerinden ayırmıyor, yüz ifadesinde her-hangi bir değişim olup olmayacağını görmek istiyordu. Anla-dığı kadarıyla, Kenneth doğruyu söylüyordu.

“İlk mektup geldiğinden beri bunu çok düşündüm. Noel’den hemen önceydi. Ama aklıma bana zarar vermek is-teyebilecek olan hiç kimse gelmedi. Tek bir kişi bile. Hiç düş-man edinmedim. Ben fazla... önemsiz biriyim.”

“Peki ya Erik? Ne zamandır bu mektupları alıyormuş?”

“Aşağı yukarı benimle aynı zamandır. Mektuplar Erik’in ofisinde. Ben bana gönderilenleri almak üzere eve gelmiştim; sonra polise gidecektik...” Kenneth’in sesi tekrar kısıldı ve Patrik onun karısını odada ölü bulduğu ana gittiğini gördü.

Temkinli bir şekilde, “Sizce bu kâğıttaki mesaj ne anlama geliyor?” diye sordu. “Anlaşılan sizinle ilgili bir gerçeğe gön-derme yapıyor. Sizce bu ne olabilir?”

Kenneth alçak sesle, “Bilmiyorum” dedi. “Gerçekten hiç-bir fikrim yok.” Sonra derin bir nefes aldı. “Karıma ne yapa-caksınız?”

“Daha yakından incelenmesi için Göteborg’a götürülecek.”

“Daha yakından incelenmesi için mi? Yani otopsiyi mi kastediyorsunuz?” Kenneth yüzünü buruşturdu.

“Evet. Otopsi yapılacak. Korkarım burada gerçekten neler

olduğunu anlayabilmemiz için bu gerekli.”

Kenneth başıyla onayladı ama bakışları donuktu ve dudakları mavimtıraktı. Patrik soğukta çok fazla durduklarını ve Kenneth’ın üzerinde ince bir kıyafet olduğunu fark etti.

“Dışarısı çok soğuk, artık içeri girmelisiniz.” Sonra bir an duraksadı. “Benimle ofise gitmek ister misiniz? Yani sizin ofisinize. Böylece Erik’le de konuşmuş oluruz. Eğer istemezseniz hayır demekten çekinmeyin; ben tek başıma da gidebilirim. Bu arada, telefon etmek istediğiniz herhangi biri var mı?”

Kenneth “Hayır. Sizinle gelmek istiyorum” diye karşı çıktı. “Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum.”

“Pekâlâ.” Patrik usulca Kenneth’ın kolundan tutup onu arabaya yönlendirdi. Yolcu kapısını açıp onu arabaya oturttu. Sonra Martin ile Paula’nın yanına giderek, onlara kısa birkaç talimat verdi. İçeri girip Kenneth için bir ceket aldıktan sonra, Gösta’ya kendisiyle gelmesini işaret etti. Olay yeri inceleme ekibi yoldaydı ve Patrik onlar işlerini bitirmeden önce buraya geri dönebilmeyi umuyordu. Aksi halde onlarla daha sonra konuşmak zorunda kalacaklardı. Şu anki önceliği Erik’i görmeye gitmekti ve bunu erteleyemezdi.

Garaj girişinden geri geri çıkarlarken, Kenneth eve uzun uzun baktı. Dudakları Lisbet’e sessizce veda edercesine kıpırdadı.

Aslında fazla bir şey değişmemişti; ev yine eskisi gibi bomboştı. Aradaki tek fark, artık ortada gömülmesi gereken bir cesedin bulunması ve geriye kalan son umut ışığının da sönüp gitmesiydi. Sonunda Cia’nın önsezileri doğru çıkmıştı. Yanılmış olmayı o kadar çok isterdi ki.

Magnus olmadan nasıl yaşayacaktı? Hayatı onsuz neye benzeyecekti? Kocasının, çocuklarının babasının, içi daima yaşama sevinciyle dolu olan, her zaman eğlenmek isteyen ve herkesin iyi vakit geçirmesini sağlayan Magnus’un bir

mezarlıkta yatacak olduğuna inanamıyordu. Elbette ara sıra ona sinirlendiği, kayıtsız tavrına ve bitmek bilmeyen şakalarına kızdığı zamanlar olmuştu. Ne zaman ciddi bir konu hakkında konuşmak istese, Magnus ona sataşır durur ve Cia hiç istemediği halde elinde olmadan gülmeye başlardı. Öte yandan, Magnus'un değiştirmek istediği hiçbir özelliği yoktu.

Onunla bir saat daha geçirebilmek için neler vermezdi! Yarım saate, hatta bir dakikaya bile razıydı! Birlikte geçirecekleri hayatı henüz noktalamamışlardı; hatta her şeye yeni başlamışlardı. Hayalini kurdukları yaşam yolculuğunun ancak yarısına gelme fırsatını bulabilmişlerdi. On dokuz yaşındayken ilk kez buluştuklarında büyük bir heyecan duymuşlardı. İlk yıllarda birbirlerine sıırıslıkla âşıklardı. Magnus ona evlenme teklif etmiş ve düğünleri Fjällbacka kilisesinde yapılmıştı. Çocukları olmuştu. Sonra çocuk ağlamalarıyla dolu, nöbetleşe uyudukları geceler geçirmişlerdi. Saatler boyunca Elin ve Ludvig'le oynayarak onlarla gülmüşlerdi. Gecele ri se vişmişler ya da sadece el ele tutuşarak uyuyakalmışlardı. Ve son birkaç yıldır, çocuklar büyüdükçe Magnus'la birbirlerini tekrar keşfetmeye başlamışlardı.

Daha yapmak istedikleri pek çok şey vardı; önlerinde dört gözle bekledikleri deneyimlerle dolu, uzun bir yol uzanıyordu. Magnus çocuklarının onlarla tanıştırmak için eve getireceği, nasıl davranacağını bilemeyen, utangaç ve kekeleyen ilk erkek ve kız arkadaşlarıyla uğraşmak için can atıyordu. Elin ve Ludvig'in kendi dairelerine taşınmalarına yardım etmeyi, mobilyaları taşımayı, duvarları boyamayı ve perdele ri dikmeyi planlıyorlardı. Magnus, baba olarak çocukları evlenirken her ikisiyle de bir konuşma yapacaktı. Konuşmasını uzatacak, duygusallaşacak ve çocuklukları hakkında pek çok detaydan bahsedecekti. Cia ve Magnus ilk torunlarının doğumunu bile hayal etmişlerdi; hem de daha buna yıllar olduğu halde. Ama işte oradaydı, sanki bir vaatti ve gelecek-

te bir mücevher gibi parlıyordu. Cia ve Magnus dünyanın en iyi büyükannesi ve büyükbabası olacaktı. Her zaman yarıdım ellerini uzatmaya hazır olacak ve torunlarını şımartacaklardı. Onlara akşam yemeğinde pasta yedirecek ve bir sürü oyuncak alacaklardı. Bütün zamanlarını onlara ayıracaklardı.

Ama artık her şey bitmişti. Gelecek için kurdukları hayaller asla gerçekleşmeyecekti. Cia ansızın omzunda bir el hissetti. Duyduğu ses o kadar dayanılmaz biçimde Magnus'un kine benziyordu ki onu dinlemeyi reddetti. Biraz sonra ses sustu ve omzundaki el geri çekildi. Cia önündeki yolun sanki hiç var olmamış gibi kaybolduğunu gördü.

Erica Christian'ın evine varmadan önceki son düzlükte ilerlerken, sanki Golgota⁵'ya gidiyormuş gibi hissetti. Onunla konuşmak için kütüphaneye telefon etmiş ama Christian'ın eve gittiğini söylemişlerdi. O da direksiyonun arkasına sıkışarak yola düşmüştü. Gaby'nin isteğini yerine getirmenin o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Öte yandan kendini bu durumdan nasıl kurtaracağını da bilmiyordu. Gaby hayır cevabını asla kabul etmezdi.

Sanna kapıyı açtığı anda, "Né istiyorsun?" diye sordu. Her zamankinden daha üzgün görünüyordu.

Erica, "Christian'la konuşmam gerek" dedi ve nedenini açıklamak zorunda kalmayacağını umdu.

"Christian evde değil."

Erica sabırlı bir şekilde, neredeyse görüşmeyi erteleme fırsatı yakaladığı için sevinerek "Peki ne zaman döner?" diye sordu.

"Yazıyor. Kayıkhane. İstersen oraya gidebilirsin ama onu rahatsız etme riskini göze alabilirsen."

“Sorun değil. Bu riski göze alırım.” Erica duraksadı. “Me-sele önemli” diye ekledi.

Sanna omuz silkti. “Ne istersen onu yap. Kayıkhanenin yerini biliyor musun?”

Erica başıyla onayladı. Christian’ı daha önce birkaç kez küçük yazar sığınağında ziyaret etmişti.

Beş dakika sonra arabayı sıra sıra dizilmiş kayıkhanelerin yanına park etti. Christian’ın çalışmak için kullandığı kayıkhaneye ise Sanna’nın ailesinden miras kalmıştı. Sanna’nın anne tarafından büyükbabasının çok ucuza aldığı bu mülk, hâlâ yıl boyunca Fjällbacka’da yaşayan birinin sahip olduğu birkaç kayıkhaneden biriydi.

Christian geldiğini duymuş olmalıydı çünkü Erica’nın çalma fırsatı dahi bulamadığı kapıyı çoktan almıştı. Erica Christian’ın alnında bir kesik olduğunu fark etti ama şimdi bunu sormanın sırası olmadığını düşündü.

Tıpkı Sanna gibi ilgisiz bir biçimde, “Burada ne işin var?” diye sordu.

Erica kendini vebalıymış gibi hissetmeye başlamıştı. “Sadece ben ve karnımdakiler ziyaretime geldik” diye şaka yapmaya çalıştı ama Christian bunu komik bulmadı.

Erica’yı içeri davet etmeye yeltenmeden, “Çalışıyorum” dedi.

“Seni sadece birkaç dakikalığına rahatsız edeceğim.”

“Bir şeyler yazarken tam orta yerinde sekteye uğramanın nasıl bir his olduğunu en iyi senin bilmen gerek” dedi Christian.

Bu Erica’nın tahmin ettiğinden de zor olacaktı. “Bir süre önce Gaby beni ziyaret etti. Yaptığınız görüşmeden bahsetti.”

Christian omuzlarını sarkıtıp iç geçirdi. “Bunca yolu sana bunu anlatmak için mi gelmiş?”

“Bir toplantı için Göteborg’daymış. Gerçekten çok keyifsiz. Ve düşünmüş ki ben... Ee, acaba böyle kapıda konuşacağımıza içeri girsek?”

Christian sonunda tek kelime bile etmeden kenara çekildi ve Erica'nın içeri girmesine izin verdi. Tavan o kadar alçaktı ki Christian başını biraz eğmek zorunda kaldı ama ondan bir kafa daha kısa olan Erica, rahatça dik durabildi. Christian Erica'ya sırtını döndü ve denize bakan odaya doğru yürüdü. Bilgisayar açıldı ve pencerenin önündeki açılır kapanır masanın üzeri taslak sayfalarıyla doluydu; demek ki Christian gerçekten de çalışıyordu.

"Pekâlâ, Gaby ne dedi?" Christian oturdu, uzun bacaklarını çaprazladı ve kollarını kavuşturdu. Bütün vücudundan antipati yayılıyordu.

"Dediğim gibi, Gaby çok keyifsiz. Belki de endişeli dersem daha doğru olur. Kitabınla ilgili başka röportajlar vermeyi ya da tanıtım çalışmaları yapmayı reddettiğini söylüyor."

Christian daha da küstah bir biçimde, "Bu doğru" diye cevap verdi.

"Nedenini sorabilir miyim?"

Christian, "Eminim nedenini biliyorsun" diye parlayınca, Erica irkildi. Christian onun tepkisini fark etti ve ona çıkıştığı için pişmanlık duydu. Daha sakın bir ses tonuyla, "Nedenini biliyorsun" diye tekrarladı. "Ben... yapamam. Yapamam işte. Hele basına yansıyan onca şeyden sonra."

"Daha çok ilgi çekmekten mi korkuyorsun? Sorun bu mu? Başka tehditler mi aldın? Onları kimin gönderdiğini biliyor musun?" Sorular Erica'nın ağzından dökülüverdi.

Christian başını hararetle iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok." Sesi tekrar yükseldi. "Kesinlikle hiçbir fikrim yok! Sadece biraz huzur istiyorum ki rahatsız edilmeden çalışabileyim ve..." Cümlesini bitirmeden sırtını döndü.

Erica sessizce Christian'ı inceledi. Buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Erica onunla daha önce bu kayıkhane buluştuğunda da böyle düşünmüştü ama bu seferki hissi daha da kuvvetliydi. Christian duvarları süsleyen olta takımları

nın ve ağların arasında son derece yakışıksız duruyordu. Bu küçük kulübe, içine zar zor girdiği ve sonra da sıkışıp kaldığı bir oyun evini andırıyordu. Bir bakıma, belki de başına gelen tam olarak buydu. Erica masanın üstündeki taslağa göz attı. Metnin ne hakkında olduğunu görmesi imkânsızdı ama yaklaşık yüz sayfa kadar biriktiğini tahmin etti.

“Bu, yeni bir kitap mı?” Christian’ı bu kadar üzen konuyu kapatmaya niyeti yoktu ama sakinleşmesi için ona biraz süre tanımaya razıydı.

Christian, “Evet” dedi. Biraz rahatlamış gibi göründü.

“Bir devam kitabı mı? *Denizkızı*’nın devamı mı?”

Christian gülümsedi. “*Denizkızı*’nın devamı yok” dedi ve dönüp denize baktı. Sonra tereddütlü bir şekilde, “Buna kim cüret eder bilemiyorum” diye ekledi.

“Efendim?” Erica Christian’ın gülümsemesine neden olacak herhangi bir şey söylediğini düşünmüyordu. “Neye ‘cüret’ etmek?”

“Dalmaya.”

Erica Christian’ın baktığı yere döndü ve neyi kastettiğini anladı.

“Dalış kulesinden mi söz ediyorsun? Badholmen’deki mi?”

“Evet.” Christian gözünü bile kırpmadan kuleye bakıyordu. “Ben hiç cesaret edemedim. Ama diğer yandan sudan korktuğumu da itiraf etmeliyim ki burada büyüdüğüm düşünülürse bu biraz utanç verici.”

“Ben de hiç cesaret edemedim.” Christian sesi uzaklardan geliyormuş, hatta rüyadaymış gibi konuşmuştu. Erica sabırsızlıkla Christian’ın daha fazlasını anlatmasını bekledi. Havada patlama noktasına yaklaşan bir gerginlik vardı. Erica kıpırdamaya, soluk almaya bile cesaret edemiyordu. Bir süre sonra Christian konuşmaya devam etti. Ama artık Erica’nın varlığından haberdar değilmiş gibiydi.

“O cüret etti.”

Erica, “Kim?” diye fısıldadı. İlk başta cevap alacağını sanmıyordu. Aralarına sessizlik çöktü. Sonra Christian o kadar alçak sesle konuştu ki ne dediği zar zor duyuldu:

“Denizkızı.”

“Kitaptaki mi?” Erica anlamamıştı. Christian ne demeye çalışıyordu? Ve şu anda neredeydi? Orada olmadığı kesindi. O anda, Erica’yla birlikte değildi. Başka bir yerdeydi ve Erica tüm samimiyetiyle onun nerede olduğunu bilmek istiyordu.

Az sonra Christian bu ruh halinden sıyrıldı. Derin bir nefes aldı ve dönüp Erica’ya baktı. Geri dönmüştü.

“Yeni taslağıma odaklanmak istiyorum. Oturup röportajlar vermek ve imzalamam istenen kitaplara doğum günü tebrikleri yazmak istemiyorum” dedi.

“Tüm bunlar işin bir parçası” dedi Erica sakince. Elinde olmadan Christian’ın küstahlığına sinirlendi.

“Yani hiçbir söz hakkımın olmadığını mı kastediyorsun?” Christian sakince konuşuyordu ama yine de sözlerinin altında yatan bir gerginlik vardı.

“Madem işin bu kısmını üstlenmeye hazır değildin, bunu en başından söylemeliydin. Yayıncı, piyasa ve okurlar –Tanrı aşkına, en önemlisi de onlar– vaktimizin bir kısmını onlara ayırmamızı bekliyorlar. Bir yazar bunu yapmak istemiyorsa, bunu en başından açıkça söylemelidir. Oyunun orta yerinde kuralları değiştiremezsin.”

Christian yere bakıyordu. Erica onun söylediklerini dikkatle, hazmederek dinlediğini gördü. Christian başını kaldırdığında, gözlerinde yaşlar vardı.

“Yapamam, Erica. Bunu açıklamam mümkün değil, ama...” Christian başını iki yana sallayıp tekrar açıklamayı denedi. “Yapamam. İsterse beni dışlasınlar, kara listeye alsınlar, umurumda değil. Yazmaya devam edeceğim çünkü yapmak zorunda olduğum şey bu. Ama onların oyununu oynayamam.” Sonra teninin altında bir karınca sürüsü varmış

gibi, şiddetli bir biçimde kollarını kaşımaya başladı.

Erica endişeyle ona baktı. Christian her an kopmak üzere olan gergin bir tel gibiydi. Ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark etti. Christian onunla konuşmak istemiyordu. Eğer bu mektupların sırrını çözmek istiyorsa, cevapları tek başına, onun yardımı olmadan aramak zorunda kalacaktı.

Christian bir anlığına ona baktı, sonra aniden sandalyesini bilgisayarın durduğu masaya yaklaştırdı.

“Artık işe dönmeliyim.” Yüzü ifadesizdi. Etkileşime kapalıydı.

Erica ayağa kalktı. Keşke Christian’ın kafasının içini görebilse ve orada olduğunu bildiği sırları açığa çıkarabilseydi. Bu sırların her şeyin anahtarı olduğundan emindi. Ama Christian dikkatini bilgisayar ekranına vermiş, sanki okuyacağı son şey bu sözcüklermiş gibi, büyük bir dikkatle yazdıklarına odaklanmıştı.

Erica tek kelime dahi etmeden çıkıp gitti. Veda bile etmedi.

Patrik ofisinde oturmuş, üzerine çöken yoğunluktan kurtulmaya çalışıyordu. Artık soruşturma kritik bir aşamaya ulaştığından, odaklanması ve tetikte olması gerekiyordu. Pa-ula kapıdan başını uzattı.

Patrik’in soluk benzini ve alnındaki ter damlalarını görünce, “Neler oluyor?” diye sordu. Onun için endişeleniyordu. Son zamanlarda bitkin görüldüğünü fark etmemek mümkün değildi.

Patrik derin bir nefes aldı ve kendini yaşanan son gelişmeyi düşünmeye zorladı.

“Lisbet Bengtsson’ın cesedi otopsi için Göteborg’a gönderildi. Pedersen’le konuşmadım ama Magnus Kjellner’le ilgili sonuçları birkaç günden önce alamayacağımız düşünülürse, Lisbet hakkında da gelecek haftanın başından önce bir şeyler duyacağımızı sanmıyorum.”

“Peki ne düşünüyorsun? Sence öldürüldü mü?”

Patrik duraksadı. “Magnus’un öldürüldüğünden emindim. Vücudundaki yaralar kendisinin eseri olamazdı; sadece bir saldırının sonucunda oluşabilirdi. Lisbet’e gelince... Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Görünürde hiçbir yarası yoktu ve çok hastaydı, yani hastalığı yüzünden de ölmüş olabilir. Tabii o not olmasaydı. Biri odasına girmiş ve o kâğıt parçasını avucuna koymuş. Ama bunun ölümünden önce mi, öldüğü sırada mı, yoksa ölümünden sonra mı yapıldığını kestirmek imkânsız. Pedersen’in bize daha çok bilgi vermesini beklememiz gerekecek.”

“Peki ya mektuplar? Erik ve Kenneth ne dediler? Mektupları kimin göndermiş olabileceği ya da neden gönderdiği konusunda bir tahminleri var mı?”

“Hayır. İkisi de hiçbir fikirlerinin olmadığını söyledi. Ve şu aşamada onlara inanmamak için bir sebebim yok. Ama bu mektupların gönderildiği üç kişinin rastgele seçilmiş olması akıl almaz bir ihtimal. Birbirlerini tanıyorlar ve birlikte vakit geçiriyorlar. Bir tür ortak paydaları olmalı. Gözden kaçırdığımız bir şey.”

Paula, “O halde Magnus neden tehdit mektupları almadı?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Birkaç tane almış ama bundan kimseye söz etmemiş olabilir.”

“Cia’ya sordun mu?”

“Evet, Christian’a tehdit mektupları gönderildiğini öğrenir öğrenmez sordum. Kocasının böyle mektuplar almadığını iddia etti. Eğer almış olsaydı bundan mutlaka haberdar olacağını ve bize en baştan bilgi vereceğini söyledi. Ama insan emin olamıyor. Magnus Cia’yı korumak için sessiz kalmış olabilir.”

“Görünüşe bakılırsa işler iyice kızışmaya başladı. Gece yarısı birinin evine girmek, postayla mektup göndermekten çok daha ciddi bir eylem.”

“Doğru” dedi Patrik. “Kenneth’a polis koruması vermek isterdim ama yeteri kadar personelimiz yok.”

Paula, “Haklısın” diyerek Patrik’i onayladı. “Ama karısının gerçekten de öldürüldüğü ortaya çıkarsa, o zaman...”

Patrik bıkkınlıkla, “O zaman bütün davayı en başından gözden geçirmek zorunda kalırız” dedi.

“Bu arada, mektupları incelenmeleri için laboratuvara gönderdin mi?”

“Evet, hem de hiç vakit kaybetmeden. Hatta Erica’nın Christian’dan aldığı mektubu da yolladım.”

Paula gülümsemesini gizlemeye çalışarak, “Herhalde Erica’nın çaldığı mektubu kastediyorsun” dedi. Patrik ne zaman karısının davranışlarını savunmaya çalışsa, Paula onunla kıyasıya uğraşırdı.

“Pekâlâ, tamam, Erica mektubu çalmış.” Patrik kızardı. “Ama bence fazla umutlanmamamız gerek. O mektuplara çoktan pek çok kişi dokundu; üstelik sıradan bir beyaz kâğıdın ve siyah mürekkebin izini sürmek zor bir iş. Onları İsveç’in herhangi bir yerinden almak mümkün.”

“Doğru” dedi Paula. “Ayrıca ardında iz bırakmamak için çok dikkat eden biriyle karşı karşıya olma riskimiz de var.”

“Olabilir ama belki de şans yüzümüze güler.”

Paula, “Şimdiye kadar hiç böyle olmadı” diye mırıldandı.

“Doğru, olmadı...” Patrik tekrar sandalyesine gömüldü ve her ikisi de sessizce davayı düşündüler.

“Yarın yeni bir başlangıç yapacağız. Her şeyin üzerinden geçmek ve elimizdekilerden yola çıkmak üzere saat yedide buluşacağız.”

Paula, “Yarın yeni bir başlangıç yapacağız” diye tekrarladı ve kendi ofisine döndü. Gerçekten de bir atılım yapmaları gerekiyordu. Ve Patrik de bir güzel dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Paula ona göz kulak olmaya karar verdi. Patrik iyi görünmüyordu.

Yazı bir hayli yavaş ilerliyordu. Sözcükler zihnine üşüşüyor ama cümlelere dönüşmüyordu. Ekrandaki imlecin durmadan yanıp sönmesi sinir bozucuydu. Kendinden sayılı izler taşıyan bu kitabı yazmak çok daha zordu. Oysa *Denizkızı* da kendi hayatından pek çok kesit içeriyordu. Kimsenin bunu fark etmemesi Christian'ı şaşırtmıştı. Kitabı bir hikâye, karanlık bir fantezi olarak okumuşlardı. En büyük korkusu yersiz çıkmıştı. Romanı üzerinde zorlu ama gerekli bir çalışma yürüttüğü süre boyunca, sırlarının üzerindeki perdeyi kaldırdığında neler olabileceği korkusuyla boğuşup durmuştu. O perdenin altında gizlenenlere gün ışığı değdiğinde neler ortaya çıkacaktı?

Ama hiçbir şey olmamıştı. İnsanlar o kadar saf, kurgulanmış hikâyelere o kadar alışkınlardı ki yarım yamalak gizlenen gerçekleri bile fark edemiyorlardı. Christian tekrar bilgisayar ekranına baktı. Sözcükleri bir araya getirmeye, bütünüyle hayali bir hikâye oluşturmaya çalıştı. Erica'ya söylediği doğrudu: *Denizkızı*'nın devamı olmayacaktı. O hikâye sona ermişti.

Ateşle oynamış ve alevler ayaklarını yakmıştı. O çok yakınındaydı; bunu biliyordu. Onu bulmuştu ve Christian bunun için sadece kendini suçlayabilirdi.

İç geçirerek bilgisayarı kapattı. Zihnini boşaltması gerekiyordu. Ceketini giydi ve fermuarı çenesine kadar yukarı çekti. Sonra kayıkhaneden çıktı ve ellerini cebine sokup, hızlı adımlarla Ingrid Bergman Meydanı'na yürüdü. Yazın kalabalık ve hareketli olan caddeler, şimdi bomboştu. Aslında bu Christian için çok daha iyiydi.

Sahil Güvenlik botlarının bulunduğu rıhtıma gelene kadar, nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ayakları onu Badholmen'e ve kış mevsiminin puslu gökyüzüne doğru uzanan dalış kulesine götürmüştü. Sert bir rüzgâr esiyordu. Küçük adaya bağlanan taşlık dalgakıranın üzerine yürürken.

güçlü bir esinti ceketine dolup onu bir yelken gibi şişirdi. Christian soyunma kabinlerini ayıran ahşap duvarların arasına sığındı ama kuleye bakan kayalıklara adım atar atmaz, rüzgâr bir kez daha tüm gücüyle yüzüne çarptı. Kıpırdamadan durdu ve kuleye bakmak için başını geriye doğru atarken, rüzgârın onu ileri geri sarsmasına izin verdi. Kule güzel sayılmazdı ama kesinlikle göz dolduruyordu. En yukarıdaki platformdan Fjällbacka'nın tamamının ve denize açılan körfezin etkileyici bir manzarasını görmek mümkündü. Ve kulenin hâlâ kendine özgü bir asaleti vardı. Uzun ve dolu dolu bir yaşam süren ve bunu göstermekten utanmayan yaşlı bir kadının gibiydi.

Christian tepeye tırmanmak üzere ilk adımı atmadan önce bir an duraksadı. Üşüyen elleriyle korkuluğa tutundu. Kule gıcırdayarak itiraz etti. Yazın bir yukarı bir aşağı koşup duran bir sürü ergeni taşıyordu ama rüzgâr kuleye o kadar şiddetli bir biçimde saldırıyordu ki, Christian merdivenin onu taşıyabileceğinden bile emin değildi. Ama bunun bir önemi yoktu. Yukarıya çıkmak zorundaydı.

Christian daha yukarıya tırmandı. Artık kulenin gerçekten de rüzgârda sallandığına hiç şüphe yoktu. Kule bir sarkaç gibi gidip geliyor, Christian bir o yana bir bu yana savruluyordu. Christian yine de en tepeye varana kadar tırmanmaya devam etti. Platforma oturup nefesini bırakırken, bir an için gözlerini kapadı. Sonra gözlerini açtı.

İşte oradaydı; üzerinde mavi elbisesi vardı. Çocuğu kollarında tutuyor ve buzun üzerinde hiçbir iz bırakmadan dans ediyordu. Ayakları tıpkı yaz dönümündeki gibi çıplak olduğu halde, üşüyor gibi görünmüyordu. Çocuk da ince kıyafetler –beyaz bir pantolon ve ufak bir gömlek– giymişti ama hiçbir şey onu sarsamazmış gibi, dondurucu rüzgârda gülümsüyordu.

Christian bacakları titreyerek ayağa kalktı. Gözlerini ona

dikmişti. Bağırarak onu uyarmak istedi. Buz inceydi, orada olmamalıydı, buzun üzerinde dans etmemeliydi. Christian çatlakları gördü; bazıları yayılıyor, bazıları da genişliyordu. Ama o, kollarındaki çocukla birlikte, elbisesinin etekleri uçuşarak dans ediyordu. Gülerek ona el salladı ve siyah saçları yüzüne düştü.

Kule sallandı. Ama Christian kollarını iki yana açarak dengede kalmayı başardı. Ona seslenmeyi denedi ama gırtlığından sadece kulak tırmalayan bir ses çıktı. Sonra, onu gördü. Yumuşak, beyaz bir el. Sudan dışarı çıktı ve dans eden kadının ayaklarını yakalamaya, elbisesini çekiştirmeye ve onu suyun derinliklerine çekmeye çalıştı. Christian Denizkızı'nı gördü. Onun kadına ve çocuğa, sevdiği her şeye açgözlülükle bakan solgun yüzünü...

Ama kadın Denizkızı'nı görmedi. Çocuğun elinden tutup ona doğru salladı ve bazen onu yakalamaya çalışan elin sadece birkaç santim uzağında kalan ayaklarını buzun üzerinde kaydırarak dans etti.

Christian'ın beyninde bir ışık yandı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çaresizdi. Avuçlarını kulaklarına bastırdı ve gözlerini kapadı. Ve sonra çılglığı duydu. Yüksek ve tizdi; kendi boğazından geliyordu; buza ve aşağıdaki kayalara çarpıp sekiyor, göğsündeki yarayı deşiyordu. Çılgılık atmaya bırakınca, ellerini dikkatle kulaklarından çekti. Sonra gözlerini açtı. Kadın ve çocuk gitmişlerdi. Ama Christian artık biliyordu. Denizkızı, ona ait olan her şeyi elinden alıncaya dek asla pes etmeyecekti.

Alice hâlâ çok talepkârdı. Anne onu eğitmek, eklemlerini esnetmek, ona resim ve müzik yardımıyla egzersizler yaptırmak için saatlerini harcıyordu. İlk başta kendini paraladıktan sonra nihayet durumu kabullenmişti. Alice'te bir tuhaf-lık vardı.

Ama artık ona eskisi kadar kızmıyordu. Anne'nin bütün vaktini aldığı halde, kız kardeşinden nefret etmiyordu. Çünkü gözlerindeki zafer ifadesi gitmişti. Sakin ve sessizdi. Çoğu zaman tek başına oturuyor, bir şeyleri çekiştiriyor, aynı hareketi saatlerce tekrarlıyor ve pencereden dışarıya veya doğruca duvara, yalnızca kendisinin görebildiği bir şeye bakıyordu.

Bazı şeyleri öğrenebiliyordu. Önce dik oturmayı, sonra emeklemeyi ve nihayet yürümeyi öğrenmişti. Tıpkı diğer çocuklar gibi. Sadece Alice'in öğrenmesi daha uzun sürüyordu.

Baba ara sıra Alice'in başının üzerinden ona bakıyordu. Gözleri bir an için buluşuyordu. Baba'nın yüz ifadesinde çözemediği bir şey vardı. Ama Baba'nın gözünü hem kendi üzerinden hem de Alice'ten ayırmadığını anlıyordu. Baba'ya bunun gerekli olmadığını söylemek istiyordu. Alice bu kadar tatlıyken, neden ona bir şey yapsındı ki?

Alice'i sevmiyordu. Sadece Anne'yi seviyordu. Ama Alice'e tahammül ediyordu. Alice artık hayatının bir parçası, gerçekliğinin küçük bir bölümüydü; tıpkı televizyonun sesi, geceleri

içine girip kıvrıldığı yatak ya da Baba'nın okuduğu gazetele-
rin hışırtısı gibi. Sadece günlük hayatının doğal ve bir o ka-
dar da önemsiz bir parçasıydı.

Alice ise ona tapıyordu. Buna bir anlam veremiyordu. Ne-
den güzel anneleri yerine onu seçmişti? Alice ne zaman onu
görse yüzü aydınlanıyordu; kollarını ona doğru uzatıp kuca-
ğına gitmek istiyordu. Bunun dışında dokunulmaktan hoş-
lanmıyordu. Anne yanına gelip de onu okşayıp kucaklamak
istediğinde, çoğu zaman irkilerek geri çekiliyordu. Alice'in ne-
den böyle yaptığını anlamıyordu. Anne onu bu şekilde sevip
okşamak isteseydi, kucağına sokulur, gözlerini kapatır ve as-
la ondan ayrılmak istemezdi.

Alice'in kendisine beslediği koşulsuz sevgi şaşırtıcıydı. Yi-
ne de en azından biri onu istediği için, bir tür tatmin duygu-
su yaşıyordu. Bazen Alice'in sevgisini sınırıyordu. Baba'nın on-
lara göz kulak olmayı unuttuğu, tuvalete ya da bir şey almak
üzere mutfaka gittiği o sayılı anlarda, Alice'in sevgisinin ne-
reye kadar uzandığını deniyordu. Gözlerindeki ışığı söndür-
meden ne kadar ileri gidebileceğini görüyordu. Bazen onu
çimdikliyor, bazen de saçını çekiyordu. Bir defasında ayakka-
bısını dikkatle çıkarmış ve her zaman yanında taşıdığı çakı-
la ayak tabanını çizmişti.

Aslında onu incitmek hoşuna gitmiyordu ama sevginin ne
kadar yüzeysel olduğunu ve ne kadar kolayca hasar görebile-
ceğini biliyordu. Alice'in hiç ağlamaması, hatta ona sitem do-
lu bir bakış bile atmaması ise onu şaşkına çeviriyordu. Alice
her yaptığına katlanıyordu. Sessizce, o parlak gözleriyle ona
bakıyordu.

Ve hiç kimse onun vücudundaki ufak morlukları ya da mi-
nicik çizikleri fark etmiyordu. Alice sürekli şişlikler ve mor-
luklar içinde geziyor, yere kapaklanıyor, eşyalara çarpıyor ya
da bir yerlerini kesiyordu. Sanki kavrayışında birkaç saniye-
lik bir gecikme varmış gibi hareket ediyor ve çoğu zaman bir

yere çarpana kadar tepki vermiyordu. Ama o zaman bile ağlamıyordu.

Dışarıda hiçbir iz, görünürde hiçbir şey yoktu. O bile Alice'in bir melek gibi göründüğünü itiraf etmek zorundaydı. Annesi onu bebek arabasıyla dışarı çıkardığında –aslında arabası artık çok küçük geliyordu ama hâlâ içine oturmasına izin veriliyordu, çünkü kendi başına yürümesi çok uzun sürüyordu– yabancılar her zaman Alice'in dış görünüşü hakkında yorum yaparlardı. "Ne kadar güzel bir çocuk" diye cıvıldarlardı. Alice'in üzerine eğilirler ve bütün tatlılığını içlerine çekmek istercesine, aç gözlerle ona bakarlardı. O da Anne'ye bakar, bir saniyeliğine nasıl da gururla ışıldadığını fark ederdi.

O zaman her şey bir anda yerle bir olurdu. Alice ağzından salyalar akıtarak, kollarını hayranlarına uzatırdı. Sonra hayranları aniden geri çekilirler ve Anne'nin gururlu yüz ifadesi uçup giderken ona önce şaşkın sonra da anlayışlı bir şekilde bakarlardı.

Kendisine ise hiç bakmazlardı. O sadece Anne ve Alice'in arkasında yürüyen biriydi; tabii onlarla dolaşmasına izin verilirse. Hiç kimsenin önemsemediği şişman ve şekilsiz bir kitleydi. Ama bunu umursamıyordu. Sanki içini yakıp kavuran öfke, su Alice'in yüzünü kapladığı an yitip gitmişti. Artık o koku hiç burun deliklerine dolmuyordu. O tatlı koku, sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuştu. Su, kokuyu da alıp götürmüştü. Gerçi anısı hâlâ oradaydı. Ama bir gerçekliği anmaktan ziyade, artık var olmayan bir şeyin eksikliğini hissetmek gibiydi. O artık başka biriydi. Anne'nin artık onu sevmediğini bilen biri.

Erkenden işe koyuldular. Patrik saat tam yedide buluşma önerisine yöneltilen itirazları dinlemeyi reddetmişti. Vakayı özetledikten sonra, “Bence tüm bunların ardındaki kişi, oldukça karmaşık bir portre çiziyor” dedi. “Anlaşılan hem akli açıdan son derece dengesiz hem de fazlasıyla dikkatli ve düzenli biriyle karşı karşıyayız. Ve bu da tehlikeli bir kombinasyon.”

“Magnus’un katiliyle, mektupları gönderen ve Kenneth’in evine girenin aynı kişi olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz” dedi Martin.

“Doğru ama bu teoriyle çelişen hiçbir şey yok. Şimdilik arada bir bağlantı olduğunu varsaymamızı öneriyorum.” Patrik eliyle yüzünü ovuşturdu. Bütün gece yatakta dönüp durmuştu ve kendini her zamankinden daha yorgun hissediyordu. “Buradaki işimiz bittikten sonra Pedersen’i arayacak ve Magnus’un ölüm nedeniyle ilgili kesin bir cevap alıp alamayacağımızı soracağız.”

“Muhtemelen Pedersen’in raporunu almamız birkaç gün daha sürer” dedi Paula.

“Biliyorum ama ona biraz yüklenmenin zararı olmaz.” Patrik duvardaki mantar panoyu işaret etti. “Zaten çok vakit kaybettik. Magnus’un ortadan kaybolmasının üzerinden üç ay geçti ama diğerlerine yöneltilecek tehditlerden yalnızca birkaç gün önce haberimiz oldu.”

Herkesin gözleri yan yana dizilen fotoğraflara kilitlenmişti.

“Elimizde dört arkadaş var: Magnus Kjellner, Christian Thydell, Kenneth Bengtsson ve Erik Lind. İçlerinden biri öldü. Diğer üçü ise bir kadın olduğunu tahmin ettiğimiz birinden tehdit mektupları aldı. Ne yazık ki Magnus’un benzer mektuplar alıp almadığını bilmiyoruz. Aldıysa bile, karısı Cia’nın bundan haberi yok. Yani asla emin olamayabiliriz.”

“Ama neden bu dördü?” Paula gözlerini kısarak fotoğraflara baktı.

“Eğer bunu bilseydik, muhtemelen tüm bunların arkasında kimin olduğunu da öğrenirdik” dedi Patrik. “Annika, geçmişleri hakkında ilginç bir şey buldun mu?”

“Pek sayılmaz. En azından henüz bulamadım. Kenneth Bengtsson gayet sıradan bir adam. Erik Lind hakkında ise bolca malzeme var ama ilgimizi çekebilecek bir şey yok. Çoğunlukla kanunsuz finansal işlemler ve bunun gibi şeylerle ilgili şüpheler.”

“Bahse girerim Erik bu işe bir şekilde bulaşmıştır” dedi Mellberg. “Adam tam bir baş belası. Ticari teşebbüsleri hakkında birçok dedikodu duydum. Ayrıca çok da çapkın bir adam. Dolayısıyla onu daha yakından incelememiz gerek.” Mellberg parmağıyla burnunun kenarına vurdu.

Patrik, “Peki ama Magnus neden öldürüldü?” diye sorunca Mellberg ona ters ters baktı.

Annika, “Christian hakkında fazla bir şey bulamadım” diyerek sakince devam etti. “Ama araştırmaya devam edeceğim ve işe yarar bir şey bulursam size haber vereceğim.”

“Tehdit mektubu alan ilk kişinin Christian olduğunu unutma.” Paula hâlâ mantar panoya bakıyordu. “Mektuplar bir buçuk yıl önce gelmeye başlamış ve Christian arkadaşlarından daha çok mektup almış. Öte yandan, hedefte yalnızca bir kişi varsa, diğerlerinin de bu işin içine sürüklenmesi tuhaf görünüyor. İçimde dördünü de ortak paydada birleştiren

bir gerekçe olduğuna dair kuvvetli bir his var.”

“Aynı fikirdeyim. Ayrıca mektupları gönderen her kimse, gözüne ilk önce Christian’ı kestirmiş olması da akla yatkın görünüyor.” Patrik alnını sildi. İçerisi sıcak ve havasızdı; terlemeye başlamıştı. Annika’ya döndü. “Şimdilik Christian’a odaklan” dedi.

“Ben hâlâ Erik’e yoğunlaşmamız gerektiğini düşünüyorum” dedi Mellberg. Dik dik Gösta’ya baktı. “Sen ne dersin. Flygare? Burada en çok deneyim sahibi olan ikimiziz. Sence de Erik’e daha çok ilgi göstermemiz gerekmiyor mu?”

Gösta kıvrandı. Bütün polislik kariyeri boyunca, başkalarıyla tartışmaya girmemek için her zaman alttan alma ilkesini benimsemişti. Ama birkaç saniye boyunca kendisiyle mücadele ettikten sonra, nihayet başını iki yana salladı.

“Şey, ne demek istediğini anlasam da korkarım ki şimdilik içlerinde en çok dikkat çekenin Christian olduğu konusunda Hedström’e hak vermek zorundayım.”

Mellberg, “Pekâlâ, daha çok vakit kaybetmek istiyorsanız öyle yapın” dedi ve yüzünde küskün bir ifadeyle ayağa kalktı. “Yapılacak çok daha önemli işlerim varken, burada oturup nefesimi boşa tüketemem” diye söylendi ve odadan çıkıp gitti.

Belli ki Mellberg’in “önemli işler”den kastı, uzun bir uyku çekmekti. Ama Patrik’in onu durdurmaya hiç niyeti yoktu. Mellberg soruşturmanın ne kadar dışında kalırsa, o kadar iyiydi.

Patrik başını Annika’ya doğru sallayarak, “Pekâlâ, sen Christian’a yoğunlaşacaksın” diye tekrarlardı. “Sence ne zaman bir şeyler bulabilirsin?”

“Yarına kadar geçmişi hakkında çok daha net bilgiler edinmiş olurum.”

“Harika. Martin ve Gösta, sizin de Kenneth’i evinde ziyaret etmenizi istiyorum. Dün olup bitenler ve mektuplar hakkında daha çok detay öğrenmeye çalışın.

Sonunda Erik Lind'le de tekrar konuşmamız gerekecek. Ben de saat sekiz olur olmaz Pedersen'e telefon edeceğim." Patrik saatine baktı. Yalnızca yarım saat daha beklemesi gerekiyordu. "Sonra da Paula'yla birlikte Cia'yı görmeye gitmeliyiz diye düşünüyorum."

Paula başıyla onayladı. "Hazır olduğun zaman haber ver, hemen yola çıkarız."

"Güzel. Artık herkes ne yapması gerektiğini biliyor."

Martin elini kaldırdı.

"Evet?"

"Christian ve diğerleri için polis koruması sağlamamız gerekmez mi?"

"Bunu elbette ben de düşündüm. Ama şu anda yeteri kadar personelimiz yok ve henüz yeteri kadar delile de sahip değiliz. Bu yüzden şimdilik bunu pas geçiyoruz. Başka bir şey var mı?"

Kimse konuşmadı.

"Pekâlâ, o zaman işe koyulalım." Patrik bir kez daha alındaki terleri sildi. Kış olmasına rağmen, bir dahaki sefere içeriye biraz hava girsin diye pencerelerden birini açsalar hiç de fena olmayacaktı.

Diğerleri gittikten sonra, Patrik bir süre daha masada oturup mantar panoda asılı olanları inceledi. Dört adam. Dört arkadaş. Biri ölmüştü.

Hepsini ortak paydada birleştiren neydi?

Sanna Christian'ın yanındayken hep diken üstünde olduğunu hissetmişti. Hiçbir zaman iyi bir evlilikleri olmamıştı; en başta bile. Bunu itiraf etmek yürek isterdi ama gerçeği daha fazla inkâr edemezdi. Christian onu hiçbir zaman hayatına almamıştı. Her zaman kendisinden beklenenleri söylemiş, gerektiği kadarını yerine getirmiş, ona kur yapmış ve iltifatlar etmişti. Ama Sanna hiçbir zaman ona inanmamış-

tı; hem de eskiden bunu kendine bile itiraf etmeyi reddettiği halde. Çünkü Christian, hayal dahi edemeyeceği kadar farklı biriydi. İşi onu sıkıcı ve donuk biri gibi gösterse de aslında bunun tam tersiydi. Ele avuca sığmaz ve yakışıklıydı; gözlerinden çok şey görüp geçirdiği anlaşılıyordu. Ve Christian gözlerini üzerine diktiğinde, Sanna onun içindeki boşluğu bizzat doldurabilmek için elinden geleni yapmıştı. Christian onu hiçbir zaman sevmemişti, Sanna bunu başından beri bildiğini fark etti. Yine de kendini kandırmış, sadece görmek istediklerini görmüş ve inandırıcı bulmadığı her ne varsa göz ardı etmişti.

Şimdi ise ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Christian'ı bırakmak istememişti. Aşkına karşılık bulamadığı halde yine de onu seviyor ve kendine Christian'ın yanında kalmasının yeterli olduğunu söylüyordu. Öte yandan, onunla bu şekilde yaşadığını ve sevgisini gösterenin sadece kendisi olduğunu düşündükçe ürperiyor ve bomboş hissediyordu.

Yatakta doğrulup kocasına baktı. Christian derin uykundaydı. Yavaşça uzanıp onun aralarında gri tutamlar bulunan gür ve koyu renk saçlarına dokundu. Bir gözünün üstüne düşen inatçı bir tutamı usulca geriye itti.

Dün gece işler pek yolunda gitmemiş ve bu durum giderek sıklaşmaya başlamıştı. Sanna, Christian'ın irili ufaklı sebepler yüzünden ne zaman patlayacağını asla bilemiyordu. Dün çocuklar çok fazla gürültü yapmışlardı. Sonra Christian Sanna'nın pişirdiği yemeği beğenmemiş, Sanna da ona cevap verirken sesini yükseltmişti. Bu şekilde devam edemezlerdi. Birlikte geçirdikleri yıllar boyunca yaşadıkları tüm zorluklar aniden ilişkilerini ele geçirmişti, böyle giderse çok geçmeden bütün güzellikleri yitireceklerdi. Sanki ışık hızıyla bilinmeyen bir sona, karanlığa doğru ilerliyorlar ve Sanna "Dur!" diye bağırarak bu gidişata bir son verme gereksinimi duyuyordu. Sanna hayatlarının eskisi gibi olmasını istiyordu.

Ancak her şeye rağmen artık onu daha iyi anlıyordu. Christian geçmişinin küçük bir kısmını onunla paylaşmıştı. Ve hikâye ne kadar korkunç olursa olsun, Sanna güzelce paketlenmiş bir hediye almış gibi hissetmişti. Ona kendisi hakkında bir şey söylemiş, başka hiç kimseyle paylaşmadığı bir şeyi onunla paylaşmıştı. Ve Sanna bunun değerini biliyordu.

Ama Christian'ın kendisiyle paylaştığı bu bilgiyle ne yapacağını bilemiyordu. Ona yardım etmek, konunun derinine inmek ve başka hiç kimsenin bilmediği başka şeyleri de öğrenmek istiyordu. Ama Christian ona hiçbir şey anlatmıyordu. Sanna'nın dünkü girişimi, Christian'ın evi terk etmesiyle sonuçlanmıştı. Christian kapıyı o kadar şiddetli bir biçimde çarpmıştı ki, pencereler zangırdamıştı. Christian'ın ne zaman eve geldiğini dahi bilmiyordu. Saat on bire doğru ağlayarak uyuyakalmıştı. Kısa bir süre önce uyandığında, Christian yanında yatıyordu. Saat neredeyse yedi olmuştu. Christian işe gidecekse, artık kalkması gerekiyordu. Sanna çalar saate göz attı ama kurulu değildi. Acaba onu uyandırmalı mıydı?

Sanna yatağın kenarında otururken bocaladı. Christian'ın kapalı gözleri hızla hareket ediyordu. Sanna rüyasında neler olup bittiğini, ne gibi imgeler gördüğünü bilmek için her şeyi verirdi. Vücudu seğiriyordu ve yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Sanna yavaşça elini kaldırıp usulca Christian'ın omuzuna koydu. Eğer onu uyandırmadığı için işe geç kalırsa, Christian kızabilirdi. Ama izin almışsa, uyumasına izin vermediği için de sinirlenebilirdi. Keşke Christian'ı hoş tutacağını, nasıl mutlu edeceğini bilseydi.

Nils'in çocuk odasından gelen sesini duyunca sıçradı. Nils onu çağırıyordu ve sesi korku doluydu. Sanna ayağa kalkıp kulak kesildi. Bir an için hayal gördüğünü sandı; sanki Nils'in sesi, çocukların hep kendisine ihtiyaç duyup seslendikleri rüyalarından kalan bir yankıydı. Ama Nils tekrar seslendi.

“Anne!” Acaba neyden korkmuştu? Sanna’nın kalbi çarpmaya ve ayakları seri bir şekilde hareket etmeye başladı. Her men sabahlığını giydi ve oğlanların bitişikteki odasına koştu. Nils yatağında oturuyordu. Başını kapıya doğru çevirip, fal taşı gibi açılmış gözleriyle annesine baktı. Haçın üzerindeki küçük bir İsa figürü gibi, kollarını iki yana açmıştı. Sanna karnına bir yumruk yemiş gibi kadar sarsıldığını hissetti. Oğlunun nasıl da titredğini, ayrıık duran parmaklarını, göğsünü ve çok sevdiği ayıcıklı pijamalarını gördü. Bu pijamaları o kadar çok yıkamıştı ki yenleri aşınmaya başlamıştı. Sonra bir kızılık gördü. Beyni, gördüğü manzarayı algılamakta zorlandı. Ardından gözlerini karşı duvara çevirdi ve içinden yükselen çığlık, genzini yırtarcasına dışarı çıktı.

“Christian! CHRISTIAN!”

Kenneth’in ciğerleri yanıyordu. Onu sarmalayan sisin orta yerinde sıkışıp kalmak tuhaf bir histi. Dün akşamüzeri, Lisbet’i yatağında ölü bulduktan sonra, sanki bütün hayatı si-se gömülmüştü. Polis memuruyla birlikte ofise gidip geri döndüğünde, ev çok sessizdi. Onu götürmüşlerdi. Lisbet gitmişti.

Kenneth başka bir yere gitmeyi düşünmüştü. Birdenbire evlerine adım atması imkânsızdı. Ama nereye gidebilirdi ki? Yanında kalabileceği hiç kimse yoktu. Üstelik Lisbet’e ait bütün anılar bu evdeydi. Duvarlardaki resimlerde, pencere-lerdeki perdelerde ve buzluaktaki yiyecek paketlerinin küçük etiketlerinin üzerindeki elyazısında. Mutfaktayken açıp dinleyeceği radyo kanalında ve kiler dolabındaki bütün o tuhaf yiyeceklerde: trüf yağında, buğdaylı bisküvilerde ve acayip konservelerde. Lisbet’in büyük bir memnuniyetle eve getirdiği ama asla kullanmadığı malzemelerde. Lisbet’in mutfakla ilgili büyük planlarının ve iddialı tariflerinin her zaman daha basit yemeklere dönüşmesiyle pek çok kez dalga geçmişti. Keşke onunla bir kez daha dalga geçebilseydi.

Kenneth daha uzun adımlarla koşmaya başladı. Erik bugün işe gelmesine gerek olmadığını söylemişti ama alışkanlıklarını sürdürmeye ihtiyacı vardı. Evde tek başına ne yapacaktı ki? Saati çaldığında her zamanki gibi uyandı ve karısının artık boş duran yatağının yanındaki kamp yatağından kalktı. Sırtındaki ağrıyı bile hoş karşılamıştı. Aynı kaslar Lisbet hâlâ hayattayken de ağrırdı. Bir saat içinde ofiste olmalıydı. Her sabah ormandan geçerek işe gitmek kırk beş dakikasını alırdı. Birkaç dakika önce futbol sahasını geçtiğine göre, demek ki yolu yarılamıştı. Hızını artırdı. Ciğerleri ona tahammül sınırlarına ulaşmak üzere olduğunu söylüyorlardı ama Kenneth ayaklarıyla yeri dövmeye devam etti. Bu sayede kendini iyi hissediyordu. Ciğerlerinin acısı, kalbindeki acının bir kısmını dışarı çıkmaya zorluyordu. Hem de öylece uzanmasını, top gibi kıvrılmasını ve kedere teslim olmasını önleyecek kadar.

Lisbet olmadan nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Bu, tıpkı oksijensiz yaşamak gibiydi. O denli imkânsız ve boğucuydu. Ayakları daha hızlı hareket etmeye başladı. Gözünün önünde ufacık ışık benekleri yanıp söndü ve görüş alanı daraldı. Kenneth gözlerini uzaktaki bir noktaya, dalların arasından sabah güneşinin ilk huzmelerinin sızdığı açıklığa dikti. Yolu aydınlatan sokak lambalarının parlak ışıkları hâlâ günışığına baskın geliyordu.

Yol daralarak patikaya dönüştü; buradaki zemin de daha engebeli, delikli ve çukurluydu. Ayrıca biraz da buzluysa ama Kenneth yolu o kadar iyi biliyordu ki önüne bakmaya gerek bile duymuyordu. Işığa bakıyor ve yaklaşan gündoğumuna odaklanıyordu.

İlk başta ne olduğunu anlamadı. Sanki birisi önüne ansızın görünmez bir duvar koymuştu. Ayakları havadaydı, yere basmaya fırsat dahi bulamadı. Sonra yere kapaklandı. Düşüşünü yavaşlatmak için içgüdüsel olarak ellerini öne uzat-

mış, avuçları yere değince hissettiği şokun acısı kollarına ve omuzlarına yayılmıştı. Sonra farklı bir tür acı hissetti. Nefes nefese kalmasına neden olan yakıcı ve şiddetli bir acı. Ellerine baktı. Her iki avucu da cam kesikleriyle doluydu. İri, li ufaklı cam parçaları, tenine saplandıkları yerlerden sızan kanlarla yavaş yavaş kırmızıya boyanıyordu. Kenneth kıpırdamadı, ses bile çıkarmadı.

Nihayet doğrulmaya çalıştığında, ayaklarının bir şeye dölandığını fark etti. Bacaklarına baktı. Cam parçaları pantolonunu delerek bacaklarına da saplanmıştı. Sonra Kenneth'ın gözleri az ileriye kaydı. Ve işte o zaman kordonu gördü.

“Hadi ama, bana biraz yardımcı olman gerek!” Erica ter içinde kalmıştı. Annesi onu giydirmeye çalışırken, Maja külotundan tulumuna varıncaya kadar her türlü seçeneğe itiraz etmişti. Yüzü çoktan kıpkırmızı olmuştu; Erica onun eldivenlerini takmaya çalışırken de ağlamaya devam etti.

Erica, “Dışarısı soğuk. Eldivenlerini takman gerek” dedi ama bu sabah ne dese kızını ikna edemiyordu.

Kendisi de ağlamak üzereydi. Kızına çıkıştığı ve tartıştıkları için kendini suçlu hissediyor; aslında Maja'nın dış mekân giysilerini çıkarmaktan ve onu kreşe göndermeyip bütün gün evde kalmasına izin vermekten başka bir şey istemiyordu. O zaman ikisi baş başa kalıp rahat bir gün geçirebilirlerdi. Ama bu iyi bir fikir değildi. Maja'yla gün boyunca tek başına ilgile-necek enerjisi yoktu; üstelik şimdi pes ederse, işler sonradan daha da kötüleşebilirdi. Eğer Patrik her sabah aynı mücadeleye maruz kalıyorsa, bu kadar yorgun görünmesi çok doğaldı.

Erica oturduğu yerden güçlkle kalktı ve daha fazla tartışmadan Maja'nın elinden tutup onu kapıya götürdü. Eldivenleri cebine tıktı. Belki de Maja kreşe varıncaya kadar sakinleşirdi; en azından Erica öğretmenlerin kendisinden daha başarılı olacaklarını umuyordu.

Arabaya doğru yürürlerken, inadı tutan Maja yerinden kıpırdamayı reddetti.

“Yapma Maja. Seni taşıyamam.” Erica kızının elini daha da sıkı kavrayıp ilerleyince Maja yere kapaklandı ve ağlamaya başladı. Artık Erica da ağlıyordu. Eğer onun bu halini gören biri olsaydı, muhtemelen bir an önce sosyal hizmetleri arardı.

Erica bağırsaklarının kasılmasına ve sıkışmasına aldırmadan, yavaşça çömeldi. Maja’nın yerden kalkmasına yardım etti ve daha nazik bir ses tonuyla, “Anne bu kadar aptalca davrandığı için çok üzgün. Sarılmak ister misin?” dedi.

Maja genellikle hiçbir sarılma fırsatını geri çevirmezdi ama bu sefer öfkeyle Erica’ya bakıp daha da yüksek sesle ağlamaya başladı. Sesi sis düdüğü gibi çıkıyordu.

Erica Maja’nın yanağını okşayarak, “Tamam, geçti tatlım” dedi. Maja birkaç dakika sonra sakinleşmeye ve feryat etmeyi bırakıp burnunu çekmeye başladı. Erica bir deneme daha yaptı:

“Anne’ye sarılmayacak mısın?”

Maja bir an duraksadı ama sonra Erica’nın kendine sarılmasına izin verdi. Yüzünü annesinin boynuna gömdü. Erica gözyaşlarına ve sümüşe bulandığını hissetti.

“Özür dilerim. Düşmeni istemezdim. Bir yerin acıdı mı?”

Maja acıklı bir halde, “Hı-hı” diye burnunu çekti.

Erica, “Üstüne üflememi ister misin?” diye sordu. Bu taktik genellikle işe yarardı.

Maja başıyla onayladı.

“Nereye üfleyeyim? Neresi acıyor?”

Maja bir an düşündükten sonra vücudunun yetiştirdiği her yerini göstermeye başladı. Erica hepsine üfledi ve Maja’nın kırmızı tulumuna bulaşan karları silkeledi.

“Sence kreşteki arkadaşların seni beklemiyorlar mıdır?” dedi. Ve sonra da en büyük kozunu oynadı: “Bahse girerim Tu-

re de odadadır ve seni bir an önce görmek için can atıyordur.”

Maja burnunu çekmeyi bıraktı. Ture onun büyük aşkıydı. Maja’dan üç ay daha büyüktü, çoğu çocuktan daha enerjikti ve Maja’ya hislerinin karşılıklı olduğunu gösteren bir yakınlık duyuyordu.

Erica nefesini tuttu. Sonra Maja ansızın gülümsedi. “Gidip Ture’yi görücem.”

“Evet, aynen öyle” dedi Erica. “Gidip Ture’yi göreceğiz. Ama acele etsek iyi olur çünkü Ture başka bir ülkede iş bulmaya falan kalkabilir.”

Maja şaşkınlıkla yüzüne bakınca, Erica gülmeden durmadı.

“Sen şaşkın annene bakma. Hadi gidip Ture’yi görelim” dedi.

tor randevularına onun gitmesine izin verilmiyordu. Onlarla birlikte hiçbir yere gitmesine izin verilmiyordu ama Kızılderili bir savaşçı gibi sessizce etrafta dolanmayı unutmamıştı. Evde ses çıkarmadan tartışmalarını dinliyor ve Alice hakkında konuşmuşlukları her şeyi biliyordu. Çoğunlukla Anne konuşuyordu. Alice'i bütün doktor kontrollerine götüren, o daha rahat hareket etsin, konuşsun, becerilerini geliştirsin diye yeni bir tedavi, yöntem ya da egzersiz bulmaya çalışan hep Anne'ydi.

Hiç kimse kendisi hakkında konuşmuyordu. Bu da konuşmaları gizlice dinleyerek öğrendiği bir şeydi. Sanki gerçekten yaşamıyormuş da sadece yer kaplıyormuş gibi. Ama bununla yaşamayı öğrenmişti. Birkaç kez gücenmiş, kokuyu ve artık kötü bir peri masalına benzemeye başlayan o olayı düşünmüştü. O uzak anıyı. Bu anı, Alice dışındaki herkese görünmez olmayı kabullenmesi için yeterliydi. Hele de onun uslu durmasını sağlamışken.

Bir telefon konuşması her şeyi değiştirdi. Yaşlı Kaltak ölmüş ve evi Anne'ye kalmıştı. Fjällbacka'daki ev. Alice doğduktan sonra oraya gitmemişlerdi, yani karavanda geçirdikleri ve her şeyini kaybettiği o yazdan beri. Şimdiyse oraya taşınacaklardı. Bu kararı Anne vermişti. Baba karşı çıkmaya çalışmış ama her zamanki gibi, kimse onu dinlememişti.

Alice değişiklikten hoşlanmazdı. Her şeyin daima aynı şekilde kalmasını, her gün aynı şeyleri yapmayı, aynı rutini tekrarlamayı isterdi. Bu yüzden bütün eşyaları toplandığında ve Baba'nın direksiyonuna geçtiği arabalarına oturduklarında, Alice burnunu arka cama dayayıp evleri gözden kaybolana kadar arkasına bakmıştı. Sonra tekrar önüne dönmüş ve ona sokulmuştu. Yanağını omzuna yaslamıştı. Bir an için Alice'i teselli etmeyi, hafifçe sırtını sıvazlamayı ya da elini tutmayı düşündü. Ama bunu yapmadı.

Alice Fjällbacka'ya gelinceye kadar ona yaslanmaya devam etti.

“Beni dün çok utandırdın” dedi Erik. Yatak odalarındaki aynanın önünde durmuş, kravatını bağlamaya çalışıyordu.

Louise cevap vermedi. Yattığı yerde Erik’e sırtını döndü.

“Az önce dediğimi duydun mu?” Erik sesini biraz yükseltmişti ama koridorun karşısındaki odalarında kızların duya-bileceği kadar değil.

Louise alçak sesle, “Seni duydum” diye cevap verdi.

“Bunu bir daha yapma. Sakın! Gündüz vakti evde sarhoş gibi gezinebilirsin. Kızların yanında ayakta durabildiğin sürece, ne yaptığın umurumda bile değil. Ama ofisime gelmene izin veremem.”

Louise yine cevap vermedi. Karısının kendini savunması Erik’i sinirlendirdi. Louise’in iğneleyici yorumlarını bile bu sessizliğe tercih ederdi.

“Beni iğrendiriyorsun. Bunu biliyor musun?” Kravatının düğümü fazla aşağıda kalmıştı, Erik tekrar denemek için düğümü açmaya çalışırken küfretti. Louise’e bir bakış attı. Hâlâ sırtı dönük vaziyette yatakta yatıyor ama şimdi omuzları titriyordu. Kahretsin. Bu sabah işler giderek sarpa sarıyordu. Erik Louise’in daima gözyaşlarıyla ve kendine acımayla sonuçlanan akşamdan kalma hallerinden nefret ediyordu.

“Kes şunu. Kendini toplaman gerek.” Erik defalarca tek-

rarladığı uyarıların artık sabrını tüketmeye başladığını hissediyordu.

“Hâlâ Cecilia’yla görüşüyor musun?” Louise’in yüzü yastığa gömüldüğü için sesi boğuk çıkıyordu. Sonra Erik’in cevabını duymak için yüzünü ona döndü.

Erik ona tiksinererek baktı. Yüzünde makyaj ve üzerinde pahalı kıyafetler olmadığında, feci görünüyordu.

Louise sorusunu tekrarladı. “Onunla hâlâ görüşüyor musun? Onu beceriyor musun?”

Demek biliyordu. Doğrusu bu kadarını beklemiyordu.

“Hayır.” Cecilia’yla yaptığı son konuşmayı düşündü. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

“Peki neden? Ondan şimdiden sıkıldın mı?” Louise konuya bir *pit bull* gibi yapışmıştı.

“Kapat artık şu konuyu!”

Kızların odasından hiç ses gelmiyordu; Erik kendisini duymadıklarını umdu. Bağırıldığını fark etti. Ama Cecilia’dan ya da gizlice bakmak zorunda kalacağı çocuktan bahsetmek istemiyordu.

Nihayet kravatını çözerken, daha sakın bir ses tonuyla. “Onun hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi.

Louise ağzı açık bir halde ona bakıyordu. Yaşlı görünüyordu. Göz pınarlarında yaşlar birikmişti. Tek kelime dahi etmeden ona bakarken, alt dudağı titriyordu.

“Şimdi ofise gidiyorum. Kışını kaldırıp yataktan çık ve kızların vaktinde okula gitmelerini sağla. Eğer becerebilirsen.” Erik ona ters ters baktıktan sonra dönüp gitti. Belki de ondan kurtulmak için onca para harcamaya değermişti. Sunacaklarını büyük bir memnuniyetle kabul edecek pek çok kadın vardı. Louise’in yerini kolayca doldurabilirdi.

Martin Gösta'ya, "Sence bizimle konuşacak durumda mıdır?" diye sordu. Kenneth'ı karısının ölümünün ardından bu kadar erkenden rahatsız etmek istemedikleri halde, arabayla onun evine doğru gidiyorlardı.

Gösta bu konu hakkında konuşmak istemediğini açıkça belli eden bir ses tonuyla, "Bilmiyorum" diye cevap verdi. İkişi de sustular.

Gösta bir süre sonra, "Küçük kız nasıl?" diye sordu.

"Harika!" Martin'in yüzü aydınlandı. Bir dizi başarısız ilişkiden sonra, Martin bir aile sahibi olmaktan ümidi kesmişti. Ama Pia her şeyi değiştirmiş ve sonbaharda bir kızları olmuştu. Martin'in bekâr hayatı artık uzak ve tatsız bir anı olarak kalmıştı.

Tekrar sustular. Gösta parmaklarını direksiyona vurmaya başladı ama Martin rahatsız olduğunu belli edercesine kendisine bakınca durdu. Martin'in cep telefonu çalınca ikisi de sıçradı. Martin telefona cevap verdiğinde, yüz ifadesi gitgide daha da ciddileşti. Telefonu kapatırken, "Plan değişti" dedi.

"Ne demek istiyorsun? Neler oluyor?"

"Arayan Patrik'ti. Christian Thydell'in evinde bir şey olmuş. Karakola telefon etmiş ve kendini güçlkle ifade etmiş. Ama konu çocuklarla ilgiliymiş."

"Lanet olsun." Gösta gaz pedalına bastı. Martin'e, "Sıkı tutun" dedikten sonra daha da hızlandı. Midesinin düğümlemeye başladığını hissedebiliyordu. Çocuklarla ilgili vakalarla ilgilenirken hep zorlanıyordu. Ve yıllar geçtikçe, işinin kolaylaştığı söylenemezdi. "Patrik sana daha fazlasını söyleyemedi mi?"

Martin, "Hayır" dedi. "Christian o kadar kötüymüş ki Patrik ağzından doğru dürüst bir laf alamamış. Paula'yla birlikte yola çıkmışlar, ama biz onlardan önce varırız. Patrik onları beklemememizi söyledi." Martin de solgun görünüyordu.

Neyle karşılaşacaklarını bilseler dahi, bir olay yerine gitmek yeterince zordu. Fakat şimdi kendilerini neyin beklediğine dair hiçbir fikirleri yoktu.

Thydell ailesinin evinin önüne yanaştıklarında, arabayı doğru düzgün park etmekle bile uğraşmadılar. Gösta patinaj yaparak arabayı durdurdu ve her ikisi de dışarı fırladılar. Zili çaldıklarında kendilerini karşılayan olmayınca, kapıyı açıp içeri girdiler.

“Merhaba! Evde kimse var mı?”

Yukarıdan sesler geldiğini duyunca hemen merdivenlere koştular.

“Merhaba? Polis.” Tekrar bağırdılar ama hâlâ cevap veren yoktu. Odalardan birinden hıçkırıklar geldiğini ve bir çocuğun tiz çığlıklarının su şırıltılarına karıştığını duydular.

Gösta derin bir nefes aldı ve içeriye baktı. Sanna banyo zeminine oturmuştu; öylesine şiddetli bir biçimde ağlıyordu ki tüm vücudu sarsılıyordu. Gösta küvette iki tane küçük oğlan gördü. Suyun rengi açık pembeydi ve Sanna hararetle bir biçimde, onların bedenlerini ovuyordu.

“Neler oldu? Yaralandılar mı?” Gösta küvetteki çocuklara baktı.

Sanna başını çevirdi, onlara hızlıca göz attı ve sonra tekrar oğullarına döndü.

“Çocuklar yaralandılar mı, Sanna? Ambulansı aramamıza gerek var mı?” Gösta Sanna’nın yanına gitti, çömeldi ve elini omuzuna koydu. Ama Sanna cevap vermedi. Sadece ovmaya devam ediyor ama pek bir sonuç alamıyordu. Kırmızı izler çıkmıyordu. Hatta görünüşe bakılırsa daha da yayılıyordu.

Gösta oğlanlara yakından bakınca, nabzının yavaşlamaya başladığını hissetti. Bu kızılık kan izi değildi.

“Bunu kim yaptı?” diye sordu.

Sanna yüzüne sıçrayan pembe su damlacıklarını elinin tersiyle silerken, hıçkırarak ağlıyordu.

“Onlar... onlar...” Sanna’nın dişleri birbirine vuruyordu. Gösta ona güven vermek için omzunu sıktı. Göz ucuyla, Martin’in kapıda durduğunu gördü.

Martin’e dönerek, “Sadece boya” dedi. Sonra tekrar Sanna’ya baktı. Sanna derin bir nefes aldı ve konuşmak için bir girişimde daha bulundu.

“Nils beni çağırıyordu. Yatağında oturmuştu. Böyle... böyle görünüyorlardı. Birisi duvarlarına yazı yazmış; boyanın bir kısmı da yataklarına sıçramış olmalı. Önce kan olduğunu sandım.”

“Peki siz ve Christian gece boyunca herhangi bir ses duymadınız mı? Ya da bu sabah?”

“Hayır, hiçbir şey duymadık.”

Gösta, “Çocukların odası nerede?” diye sordu.

Sanna koridoru işaret etti.

Martin, “Ben gidip bakayım” dedi ve arkasını dönüp yanlarından ayrıldı.

Gösta ayağa kalkmadan önce Sanna’yı gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Hemen döneriz. Tamam mı?”

Sanna başıyla onayladı. Gösta ayağa kalktı ve koridora çıktı.

Çocukların odasından yüksek seslerin geldiğini duydu. “Christian, bırak onu.”

“Bunu çıkarmalıyım...” Christian da en az Sanna kadar allak bullak olmuş gibi konuşuyordu. Gösta odaya girdiğinde, onun koca bir kova dolusu suyu duvara çarpmak üzere olduğunu gördü.

“Önce bu yazıyı incelememiz gerek.” Martin elini üzerinde sadece iç çamaşırı bulunan Christian’a doğru kaldırdı. Göğsünde, Sanna’nın oğlanları banyoya taşınmasına yardım ettiği sırada bulaşmış kırmızı boya lekeleri vardı.

Christian suyu duvara çarpmak üzere davrandı ama Martin öne atlayıp kovayı yakaladı. Christian direnmedi. Kova-

nın sapını bırakıp hafifçe sallanarak öylece dikildi.

Gösta Christian'ı kontrol altına alınca, yıkamaya çalıştığı şeye odaklanabildi. Oğlanların yatağının arkasındaki duvara, birisi şunu yazmıştı: *Onları hak etmiyorsun.*

Üzerinden kırmızı boyalar damlayan harfler, kanla yazılmış gibi görünüyordu. Çocukların yataklarının üzerinde ki boyalar da aynı izlenimi vermişti. Gösta şimdi Sanna'nın çocukların odasına girdiğinde geçirdiği şokun derecesini tahmin edebiliyordu. Christian'ın tepkisinin sebebini de anlayabiliyordu. Christian ifadesiz bir yüzle duvarda yazıya bakarken, kendi kendine mırıldanıyordu. Gösta ne dediğini anlamak için ona yaklaştı.

"Onları hak etmiyorum. Onları hak etmiyorum."

Gösta usulca Christian'ın kolunu tuttu. "Hadi gidip giyin Christian, sonra konuşalım." Gösta onu nazik ama kararlı bir biçimde dışarı çıkarıp Sanna ile ikisine ait olduğunu düşündüğü odaya götürdü.

Christian itaatkârca onu izledi ama sonra giyinmek için hiçbir girişimde bulunmadan, doğruca yatağa oturdu. Gösta etrafına bakındı ve kapının arkasındaki askıda duran bir bornoz gördü. Bornozu Christian'a uzattı. Christian kayıtsızca ve yavaşça hareket ederek bornozu giydi.

"Sanna ile çocuklara tekrar bakmam gerek. Sonra mutfığa inip konuşuruz."

Christian başıyla onayladı. Bakışları boş ve donuktu. Gösta onu yatakta oturur vaziyette bırakıp hâlâ çocukların odasında olan Martin'in yanına gitti.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu.

Martin başını iki yana salladı. "Çok korkunç. Bunu yapan her kimse delinin teki olmalı. Hem bu ne anlama geliyor? 'Onları hak etmiyorsun.' Hak edilmeyen ne? Çocuklar mı?"

"İşte bizim de bunu bulmamız gerekiyor. Patrik ve Paula her an gelebilirler. Aşağıya inip onları karşılar mısın? Bir de

doktor çağır. Çocukların yaralandığını sanmıyorum ama bütün aile şok geçirmiş. En iyisi bir doktora görünmeleri. Ben de Sanna'nın çocukların üzerindeki boyaları yıkamasına yardım edeceğim. Onları o kadar şiddetli bir şekilde ovalıyor ki derilerini yüzecek."

"Olay yeri ekibini de çağırmamız gerek."

"Kesinlikle. Patrik gelir gelmez acilen Torbjörn'ü aramasını iste; buraya hemen bir ekip göndersinler. Biz de burada daha fazla dolanmamaya gayret edelim."

"En azından duvarı kurtarmayı başardık" dedi Martin. "Evet. Şansımız yaver gitti."

Birlikte aşağıya indiler ve Gösta çabucak bodrum katına açılan kapıyı buldu. Tek bir ampulün aydınlattığı merdivenleri inerken temkinli davrandı. Thydell ailesinin bodrum katı da çoğu aileninki gibi dağınıktı; içeride karton kutular, elden çıkarılmış oyuncaklar, "Noel süsleri" etiketli kutular, çok sık kullanılmıyormuş gibi görünen aletler ve bir de üzerinde tenekeler, şişeler, fırçalar ve paçavralar gibi çeşitli boya malzemelerinin bulunduğu bir raf vardı. Gösta yarısına kadar ispirotoyla dolu olan bir şişeye uzandı ama şişeyi kavrar kavramaz, göz ucuyla başka bir şey gördü. Yerde bir paçavra duruyordu. Üzerinde kırmızı boya benekleri vardı.

Gösta çabucak raftaki boya tenekelerini taradı. Hiçbirinde kırmızı boya yoktu. Ama Gösta paçavranın üzerine sıçrayan kırmızı boyanın, oğlanların odasında gördüğü rengin aynı olduğundan emindi. O sözcükleri duvara her kim yazdıysa, boyayı da yanına getirmiş ve sonra da temizlenmek üzere bodruma inmiş olmalıydı. Gösta elinde tuttuğu şişeye baktı. Kahretsin. Üzerinde parmak izi olabiliirdi. Ama ispirotoya ihtiyacı vardı. Oğlanların banyodan çıkabilmeleri için, üzerlerindeki boya lekelerinden arınmaları gerekiyordu.

Boş bir kola şişesi sorunu çözdü. Gösta ispiroto şişesini elinden bırakmadan içindekini plastik kola şişesine döktü ve

boş şişeyi rafa koydu. Bütün parmak izlerini mahvetmediğini umuyordu. Ayrıca paçavra da onlara bazı ipuçları sunabiliyordu.

Gösta kola şişesini alıp yukarıya döndü. Patrik ile Paula henüz gelmemişlerdi ama fazla uzakta olamazlardı.

Gösta banyoya girdiğinde, Sanna hâlâ inatla oğullarını ovalıyordu. Çocuklar çaresizce ağlıyorlardı. Gösta küvetin yanına çömeldi ve usulca konuştu:

“Boya lekelerini sabunla ovalayarak çıkaramazsın. İspirto kullanmamız gerek.” Bodrum katından getirdiği şişeyi gösterdi. Sanna ovalamayı bırakıp ona baktı. Gösta lavabonun yanından bir el havlusu alarak ispirtonun bir kısmını havlunun üzerine dökerken, Sanna onu izledi. Gösta ispirtolu havluyu Sanna’ya gösterdi ve diğer oğlanın kolundan tuttu. Şu anda onları sakinleştirmenin yararı yoktu. Sadece hızlı olması gerekiyordu.

“Gördün mü? Boya hemen çıkıyor.” Elinin altındaki çocuk tıpkı bir solucan gibi kıpırdadığı halde, Gösta boyanın büyük bir kısmını çıkarmayı başardı. “İşte bunu yapmanız gerekiyor.”

Sanna’ya bir çocukla konuşur gibi hitap ettiğini fark etti ama anlaşılan bu taktiği işe yaramıştı çünkü Sanna’nın şaşkınlığı giderek azalmaya başlamıştı.

“Tamam. İyiye temizlendi.” Gösta havluyu bıraktı ve oğlanın üzerindeki ispirto kalıntılarını durulamak için duş başlığını aldı. Gösta onu küvetten çıkarınca çocuk kontrolsüz tekmeler savurmaya başladı ama Sanna hızlıca hareket ederek oğlunu bürnozuna sardı. Onu kucaklayıp bağrına bastı ve usulca sallamaya başladı.

“Pekâlâ küçük adam. Şimdi sıra sende.” Görünüşe göre küçük oğlan, polisin kendisini temizlemesine izin verirse, küvetten çıkıp annesinin kucağına oturabileceğini anlamıştı. Derhal ağlamayı kesti ve Gösta havlunun üzerinde biraz da-

ha ispiroto döküp boyaları silerken, hiç kıpırdamadan oturdu. Çok geçmeden onun teni de açık pembeye dönmüş ve büyük bir banyo havlusuyla sarmalanmış vaziyette, annesinin kucağına oturmuştu.

Gösta aşağı kattan gelen ve yaklaşmakta olan ayak sesleri duydu. Patrik kapıda belirdi.

Soluk soluğa, “Neler olmuş?” diye sordu. “Herkes iyi mi? Martin çocukların yaralı olmadıklarını söyledi.” Patrik’in gözleri kırmızı renkli suyla dolu küvete kaydı.

“Çocuklar iyiler. Sadece biraz sarsılmışlar. Anne ve babaları gibi.” Gösta ayağa kalktı ve Patrik’le birlikte koridora çıktı. Meslektaşına olup bitenleri özetledi.

“Bu apaçık delilik. Kim böyle bir şey yapar ki?”

“Biz de Martin’le aynı şeyi söyledik. Ters giden bir şeyler var dersek, hiç de abartmış olmayız. Bence Christian bize anlattığından fazlasını biliyor.” Patrik’e Christian’ın kendi kendine mırıldandığı cümleden söz etti.

Patrik, “Aynı fikirdeyim” dedi. “Ben de bir süredir böyle düşünüyorum. Christian nerede?”

“Yatak odasında. Önce bizimle konuşacak durumda olup olmadığına bakmamız gerek.”

“Sanırım bunu yapmamızın vakti geldi.”

Patrik’in telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarıp açtı. Sonra irkildi.

“Ne dedin? Tekrarlar mısın?” Yüzünde korku dolu bir ifade beliren Gösta’ya baktı. Gösta hattın diğer ucundaki kişinin ne dediğini duymaya çalıştı ama başaramadı. “Pekâlâ. Anlaşıldı. Thydell ailesinin evindeyiz. Burada da bir şeyler olmuş ama hallederiz.”

Patrik telefonu kapattı. “Kenneth Bengtsson’ı Uddevalla hastanesine götürmüşler. Bu sabah koşarken birisi ona tuzak kurmuş. Ayağı bir kordona takılmış ve bir yığın kırık camın üzerine kapaklanmış.”

Gösta, “Yüce Tanrım” diye fısıldadı. Ve o sabah ikinci kez, “Burada ne haltlar dönüyor?” dedi.

Erik cep telefonuna baktı. Kenneth hastaneye götürülüyordu. Her zamanki görev bilinciyle, ambulans görevlilerini ofise telefon etmeye ve işe gelemeyeceğini söylemeye ikna etmişti.

Birisi Kenneth’ın koşu yolu üzerine tuzak kurmuştu. Erik bunun bir yanlışlık ya da rayından çıkmış bir eşek şakası olabileceğine ihtimal dahi vermiyordu. Kenneth her sabah aynı yolu kullanırdı. Bunu civarda yaşayan herkes bilir ve isteyen herhangi biri de öğrenebilirdi. Yani hiç şüphe yoktu ki birisi Kenneth’a zarar vermek istemişti. Bu da gösteriyordu ki Erik de tehlikedeydi.

Bu iş çığırından çıkmaya başlıyordu. Erik yıllar boyunca pek çok risk almış ve yoluna çıkan pek çok insanı ezip geçmişti. Ama asla böyle bir şey olacağını tahmin etmemiş ya da şimdiki kadar korkmamıştı.

Bilgisayarına döndü ve hesaplarının bulunduğu bankanın internet sitesine girdi. Önündeki olasılıklar hakkında bir fikir sahibi olmalıydı. Zihninde düşünceler dönüp duruyordu ama Erik korkularını bir kaçış planına dönüştürebilmek için banka hesaplarına odaklanmaya çalıştı. Bir an için o mektupları gönderen ve büyük olasılıkla Magnus’u öldüren kişinin kim olabileceğini düşündü. Belli ki bu kişi-artık dikkatini Kenneth’a kaydırmıştı. En azından şimdilik. Sonra Erik bu düşünceleri bir kenara itti. Tahmin yürütmeye devam etmesinin hiçbir yararı yoktu. Bunları yapan herhangi biri de olabilirdi. Şu anda kendi postunu kurtarmalı, bütün parasını almalı ve ülkeyi terk edip kimsenin ona dokunamayacağı daha sıcak bir yere gitmeliydi. Ve ortalık yatışana kadar orada kalmalıydı.

Elbette uzaktayken kızlarını özleyecekti. Ama artık büyü-

müşlerdi ve belki de Louise onların sorumluluğunu Erik'e sırtını dayamadan, tek başına üstlenmek zorunda kalırsa, kendine biraz çeki düzen verebilirdi. Hem onları beş parasız bırakacak değildi. Bankada uzun süre geçinmelerine yetecek kadar para bırakacaktı. Ama Louise'in bir iş bulması gerekecekti. Bu ona iyi gelecekti. Ne de olsa, hayatının sonuna kadar Erik'in ona bakmasını bekleyemezdi. Bunu yapmaya her türlü hakkı vardı ve yıllar boyunca biriktirdiği para, kendine yeni bir hayat kurması ve kendini koruması için yeterli olurdu.

Her şey kontrol altındaydı; tek yapması gereken birkaç formaliteyi halletmekti. Öncelikle Kenneth'la konuşması gerekiyordu. Erik sabah olunca hastaneye gitmeye karar verdi ve arkadaşının bazı rakamları inceleyecek kadar iyi durumda olmasını umdu. Elbette Lisbet'in ölümünden hemen sonra şirketten ayrılmak Kenneth için zor olacaktı ve bu durumun can sıkıcı etkilerinin olacağı kesindi. Ama Kenneth artık koca bir yetişkindi ve belki de Erik onu kendi ayakları üstünde durmaya zorlayarak, ona iyilik yapmış olacaktı. Erik düşün­dü­kçe, artık Louise'in ya da Kenneth'ın elinden tutmayacağı için, bu değişikliğin ikisine de iyi geleceğine inanıyordu.

Bir de Cecilia vardı. Ama zaten Cecilia, Erik'ten maddi desteği haricinde yardım istemediğini gayet açık bir biçimde söylemişti. Onun için kenara küçük bir miktar ayırabilirdi.

Evet, aynen böyle yapacaktı. Cecilia kendine bakabilirdi; diğerleri de öyle. Kızları da muhtemelen onu anlayacaklardı. En azından zaman içinde.

Bütün cam parçalarını temizlemek uzun zaman aldı. İki tanesi duruyordu. O kadar derine saplanmışlardı ki bunlardan kurtulmak için ciddi bir ameliyat geçirmesi gerekecekti. Ama herkes inanılmaz derecede şanslı olduğunu söyledi. Camlar ana damarları pas geçmişti. Yoksa sonu çok kötü olabilirdi. Doktor ona neşe içinde, tam olarak böyle dedi.

Kenneth yüzünü duvara döndü. Kurtulmuş olmasının başına gelebilecek en kötü şey olduğunu anlamıyorlar mıydı? Eğer şanslı olsaydı, cam parçaları ana damarlarından birini keserek, kalbindeki tüm acıyı ve kötülüğü alıp götürürdü. Kötü anıları temizlerdi. Çünkü ambulansın içinde, kulaklarında sirenler çınlarken ve yolu yararak hızla ilerleyen aracın her sarsılışında yüzünü acıyla buruştururken, her şey birdenbire açıklığa kavuşmuştu. Onları avlamaya çalışan, hepsinden nefret eden, hem ona hem de diğerlerine zarar vermek isteyen kişinin kim olduğunu anlamıştı. Lisbet'i elinden alan da oydu. Karısının bu gerçek, kulaklarında çınlarken öldüğünü düşündükçe kahroluyordu.

Kenneth örtünün üzerinde duran kollarına baktı. Her ikisi de sargılarla kaplıydı. Bacakları da öyle. Son maratonunu koşmuştu. Doktor yaralarının tam anlamıyla iyileşmesinin bir mucize olacağını söylemişti. Ama artık bunun bir önemi yoktu. Daha fazla koşmak istemiyordu.

O kadından kaçmak gibi bir niyeti de yoktu. Zaten en değerli varlığını elinden almıştı. Gerisi önemli değildi. Karşı koymanın imkânsız olduğu bir çeşit ilahi adalet vardı. Göze göz, dişe diş.

Kenneth gözlerini kapadı ve zihninin uzak bir köşesine ittiği imgeleri gördü. Bunca yıldan sonra, sanki hiç olmamış gibi. Bu anılar sadece bir kere gün yüzüne çıkmıştı. O yaz dönümünde, neredeyse her şey alt üst olacaktı. Ama zihnine ördüğü duvarlar dayanıklı çıkmış ve o görüntüleri bir kez daha bastırarak, beyninin en karanlık köşelerine itmişti.

Şimdi hepsi geri gelmişti. O kadın hepsini açığa çıkarmış, Kenneth'ı onlara bakmaya zorlamıştı. Ve Kenneth gördüklerine dayanamıyordu. Hepsinden de öte, Lisbet'in duyduğu son şeyin bu olduğunu bilmeye dayanamıyordu. Acaba bunu öğrenmesi her şeyi değiştirmiş miydi? Lisbet kalbinde bir zamanlar aşkın bulunduğu kara bir delikle mi ölmüştü? O an-

Lisbet için bir yabancıya mı dönüşmüştü?

Kenneth tekrar gözlerini açtı. Tavana bakarken, gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü. O kadın istediği zaman gelip canını alabilirdi. Ondan kaçmayacaktı.

Göze göz, dişe diş.

“Çekil yolumdan Şişko!”

Oğlanlar koridordan geçerlerken bilerek ona çarptılar. Onlara aldırış etmemeye ve tıpkı evdeki gibi, okulda da görünmez olmaya çalışıyordu. Ama işe yaramıyordu. Sanki tam da onun gibi birinin, uğraşabilecekleri bir günah keçisinin gelmesini bekliyorlardı. Onları anlıyordu. Kitap okuyarak geçirdiği onca saatten sonra, yaşlılarından çok daha fazlasını biliyor ve kavrayabiliyordu. Bütün derslerinde çok başarılıydı ve öğretmenleri ona bayılıyordu. Ama bir topa vuramadıkça, hızlı koşamadıkça ya da uzağa tüküremedikçe bunun ne yararı vardı ki? Önemli olan bu türden becerilere ve yeteneklere sahip olmaktı.

Yavaşça eve yürüdü. Onu pusuya düşürmek için bekleyen birileri olup olmadığını görmek için sürekli etrafına bakıyordu. Neyse ki okul ile evlerinin arasındaki yürüyüş mesafesi uzun değildi. Yol tehlikelerle doluydu ama hiç olmazsa kısaydı. Tek yapması gereken Håckebacken yamacından aşağıya inmek ve sola dönerek Badholmen’e bakan rıhtıma doğru yürümekti. Evleri buradaydı. Yaşlı Kaltak’tan miras kalan evleri.

Anne onu hâlâ bu şekilde anıyordu. Ne zaman yaşlı kadının herhangi bir eşyasını elden çıkarıp taşındıkları zaman bahçeye koydukları büyük çöp tenekesine atsa, bu yakıştırmayı büyük bir zevkle dile getiriyordu.

“Keşke Yaşlı Kaltak bunu görebilseydi. Bütün süslü sandalyeleri çöpe gidiyor.” Anne delirmiş gibiydi; sürekli bir şeylerden kurtuluyordu. “Şimdi de büyükannenin porselenlerini atacağım. Gördün mü?”

Büyükanneye neden Yaşlı Kaltak dediğini hiçbir zaman öğrenememişti. Ya da Anne’nin ona neden bu kadar kızgın olduğunu. Bir keresinde utana sıkıla Baba’ya sormuştu ama o da sözcükleri geveleyerek, belli belirsiz bir cevap vermişti.

“Şimdiden geldin mi?” İçeri girdiğinde, Anne Alice’in saçlarını tarıyordu.

Alice’in gülümsemesini göz ardı ederek, “Okul her zaman ki saatinde bitti” dedi. “Akşam yemeğinde ne var?”

“Seni yılın geri kalanı boyunca idare edecek kadar çok yemiş gibi görünüyorsun. Bu akşam sana yemek yok. Yağlarından beslenirsin.”

Saat daha dörde geliyordu ve şimdiden ne kadar acıkacağını tahmin edebiliyordu. Ama Anne’ye bakınca, itiraz etmenin işe yaramayacağını anladı.

Yukarı çıkıp odasına gitti, kapıyı kapattı ve eline bir kitap alıp yatağına uzandı. Büyük bir umutla, elini yatağın altına soktu. Eğer şanslı günündeyse, burada hâlâ bir şeyler kalmış olabilirdi. Ama eline hiçbir şey gelmedi. Anne çok akıllıydı. Sağa sola zulaladığı yemekleri ve şekerleri ne kadar iyi saklasa da Anne her zaman onları bulurdu.

Birkaç saat sonra, karnı büyük bir gürültüyle guruldama-ya başlamıştı. O kadar acıkmıştı ki neredeyse ağlayacaktı. Aşağıdan yeni pişmiş çöreklerin kokusu geliyordu ve Anne’nin sırf bu koku onu açlıktan delirtsin diye tarçınlı çörek yaptığını biliyordu. Havayı kokladı, sonra yana dönerek başını yastığa gömdü. Bazen kaçıp gitmeyi düşünüyordu. Nasılsa kimse umursamazdı. Alice onu özlerdi ama o Alice’i zerre kadar umursamıyordu. Anne onundu.

Anne bütün boş vaktini Alice’e ayırıyordu. O halde neden

Alice hayranlık dolu bakışlarını ona değil de Anne'ye saklamıyordu? Ve neden onun sahip olmak için dünyaları vereceği sevginin kıymetini bilmiyordu?

Sızmış olmalıydı çünkü kapının hafifçe çalınması üzerine uyandı. Kitabı yüzüne düşmüş, uykusunda salyası akmış, yastığı sırlıslıklam olmuştu. Eliyle yanağını sildi ve uykudan sersemlemiş bir halde ayağa kalkıp kapıyı açmaya gitti. Alice karşısında duruyordu. Elindeki çöreği ona uzattı. Ağzı sulandı ama tereddüt etti. Anne Alice'in ona gizlice yiyecek bir şeyler getirdiğini öğrenirse çok kızardı.

Alice kocaman gözleriyle ona baktı. Onu görmesini, onu sevmesini istiyordu. Zihninde bir görüntü belirdi. Bir görüntü, sonra bir bebeğin vücudunun kayganlığı ve ıslaklığının verdiği his. Alice'in suyun altından ona bakışı. Önce çırpınıp sonra kıpırdamadan yatışı.

Çöreği aldı ve kapıyı Alice'in yüzüne kapattı. Ama bu bir işe yaramadı. Görüntüler hâlâ gözünün önündeydi.

Patrik Gösta ile Martin'i Uddevalla'ya göndermiş ve Kenneth'in onlarla konuşacak durumda olup olmadığına bakmalarını istemişti. Torbjörn Ruud'un olay yeri ekibi yoldaydı. Ekip hem Kenneth'in düştüğü yeri hem de Christian ile Sanna'nın evini incelemek üzere mecburen ikiye ayrılacaktı. Gösta gitmek istememiş, kalıp Christian'la konuşmayı tercih edeceğini söylemişti. Ama Patrik onun yerine Paula'nın kalmasını istemişti. Sanna ve çocuklarla bir kadının konuşmasının daha iyi olacağını düşünmüştü. Yine de Gösta'nın durumu idare etme becerisini, özellikle de bodrum katındaki paçavrayı ve şişeyi bulmasını takdir etmişti. Şansları yaver giderse, bunların üzerinde eve giren kişinin parmak izlerini ve DNA'sını bulabilirlerdi. Patrik ve Paula etrafta iz bırakmak için büyük bir çaba sarf etmişlerdi.

Patrik mutfak masasında, yüzü kendisine dönük vaziyette oturan adama baktı. Christian bitkin ve yaşlı görünüyordu. Patrik onu son gördüğünden beri on yıl yaşlanmış gibiydi. Bornozunun kuşağını bile doğru düzgün bağlama zahmetine girmemişti, çıplak göğsü onu daha da savunmasız gösteriyordu. Patrik ona kendi iyiliği için bornozunun yakasını örtmesini söyleyip ile söylememek arasında gidip geldi ama hiçbir şey dememeye karar verdi. Herhalde şu anda Christian'ın aklındaki en son şey, kıyafetleriydi.

“Oğlanlar sakinleştiler. Meslektaşım Paula hem onlarla hem de karınızla konuşacak. Sözlerine çok dikkat edecek ve daha fazla korkmamaları ya da üzülmemeleri için elinden geleni yapacak. Tamam mı?” Patrik Christian’ın kendisini dinleyip dinlemediğini anlamak için onunla göz göze gelmeye çalıştı. Christian önce cevap vermedi, Patrik de az önce söylediklerini tekrarlamayı düşündü. Ama Christian nihayet başıyla onayladı.

Patrik, “Biz de bu arada biraz sohbet ederiz diye düşündüm” diye devam etti. “Daha önce bizimle konuşmaya hevesli olmadığınızı biliyorum ama bu sefer başka seçeneğiniz yok. Birisi evinize girip oğullarınızın uyuduğu odaya gitti. Oğlanlar fiziksel olarak zarar görmediler ama yaşadıkları onları fena halde korkutmuş olsa gerek. Eğer bunun ardında kimin olduğuna dair herhangi bir fikriniz varsa, bana söylemeniz gerek. Anlamıyor musunuz?”

Christian yine uzun bir sessizliğin ardından, nihayet başıyla onayladı. Konuşacakmış gibi boğazını temizledi ama hiçbir şey söylemedi.

Patrik devam etti: “Daha dün Kenneth ile Erik’in de tehdit mektupları aldığını öğrendik; hem de size mektup gönderen kişiden. Bu sabah ise Kenneth koşarken ciddi biçimde yaralandı. Biri ona tuzak kurmuş.”

Christian irkilerek başını kaldırdı, sonra tekrar önüne baktı.

“Elimizde Magnus’un da benzer mektuplar aldığına dair herhangi bir bilgi yok ama ölümünden mektupları yazan kişinin sorumlu olduğu varsayımı üzerinde çalışıyoruz. Ve içimde, bize söylediğinizden daha fazlasını biliyormuşsunuz gibi bir his var. Bu, belki de günışığına çıkarmak istemediğiniz ya da önemsiz bulduğunuz bir şey olabilir ama neyin önemli olduğunu bizim kararlaştırmamıza izin vermelisiniz. Ufacık bir ipucu bile faydalı olabilir.”

Christian parmaklarını masanın üzerinde gezdirerek daireler çiziyordu. Sonra başını kaldırdı ve Patrik'le göz göze geldi. Bir an için bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü. Sonra yine içine kapandı.

"Hiçbir fikrim yok" dedi. "Bunu kimin yapabileceğine dair sizden daha fazlasını bilmiyorum."

"Bu kişi serbest olduğu sürece sizin ve ailenin büyük bir tehlike altında olduğunuzun farkında mısınız?"

Christian'ın yüzüne tekinsiz bir sakinlik çökmüştü. Bütün endişesi ve kaygısı yitip gitmişti. Yüzüne, Patrik'in sadece kararlılık olarak tanımlayabileceği bir ifade yerleşmişti.

"Anlıyorum. Ve suçluyu bulmak için elinizden geleni yapacağınızdan da eminim. Ama korkarım ki size yardım edemem. Hiçbir şey bilmiyorum."

Patrik açıkça, "Size inanmıyorum" dedi.

Christian omuz silkti. "Bakın, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece gerçeği söylüyorum. Hiçbir şey bilmiyorum." Sonra, birdenbire neredeyse yarı çıplak olduğunu fark ederek bornozunun önünü kapayıp kuşağını sıktı.

Patrik yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden Christian'ı omuzlarından tutup sarsmak istedi. Onun bir şeyler gizlediğinden emindi. Bu sırrın ne olduğunu ya da vakayla ilgisi olup olmadığını bilmiyordu. Ama Christian'ın bahsetmek istemediği bir şeyler olduğu kesindi.

Patrik şimdilik başka bir konuya geçmeye karar vererek, "Dün gece hepiniz ne zaman yattınız?" diye sordu. Christian'ın yakasını bu kadar kolay bırakmayacaktı. Çocukların küvette otururken ne kadar korktuklarını görmüştü. Bir dahaki sefere, tüm dertleri kırmızı bir boya olmayabilirdi. Christian'ın durumun ciddiyetini anlamasını sağlamalıydı.

"Ben geç yattım, saat biri yeni geçmişti. Sanna'nın ne zaman uyuduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gece boyunca evde miydiniz?"

“Hayır, yürüyüşe çıkmıştım. Sanna ile ben... bazı sorunlar yaşıyoruz. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı.”

“Nereye gittiniz?”

“Pek emin değilim. Özel bir yere gitmedim. Sadece etrafta dolandım, sonra biraz kasabada gezindim.”

“Tek başınıza mı? Hem de gece yarısı?”

“Evde olmak istemedim. Nereye gitmem gerekiyordu?”

“Demek saat bire doğru eve döndünüz, öyle mi? Saat konusunda emin misiniz?”

“Eminim. Ingrid Bergman Meydanı’ndaki saate baktığımda, bire çeyrek vardı. Oradan eve yürümek yaklaşık on-on beş dakika sürüyor. Yani saat tam bire doğru eve gelmiş olmalıyım.”

“Sanna uyuyor muydu?”

Christian başıyla onayladı. “Evet, uyuyordu. Oğlanlar da uyuyorlardı. Ev sessizdi.”

“Eve gelince çocuklarınızı kontrol ettiniz mi?”

“Evet, bunu her zaman yaparım. Nils her zamanki gibi üstünü açmıştı, ben de örtüsünü düzelttim.”

“Peki, tuhaf ya da sıra dışı bir şey fark etmediniz mi?”

Christian alaycı bir şekilde, “Yani duvarda büyük ve kırmızı harflerin bulunması gibi mi?” dedi.

Patrik sinirlenmeye başladığını hissedebiliyordu.

“Sorumu tekrarlayacağım: Eve geldiğinde sıra dışı ya da tepki vermenize neden olacak herhangi bir şey görmediniz mi?”

Christian, “Hayır” dedi. “Tepki vermemi gerektirecek bir şey görmedim. Eğer görmüş olsaydım, sizce hiçbir şey olmamış gibi yatağa girebilir miydim?”

“Muhtemelen hayır.” Patrik yine terliyordu. Neden herkesin evi bu kadar sıcaktı? Gömleğinin yakasını çekiştirdi. Yeteri kadar hava alamıyormuş gibi hissediyordu.

“Eve geldikten sonra kapıyı kilitlediniz mi?”

Christian durup düşündü. “Bilmiyorum” dedi. “Sanırım kilitledim. Genellikle kapıyı kilitlerim. Ama... ama bunu yaptığımı hatırlamıyorum.” Sesinde alaycılıktan eser kalmamıştı. Neredeyse fısıldayarak, “Kapıyı kilitlediğimi hatırlamıyorum” dedi.

“Peki, gece boyunca hiçbir şey duymadınız mı?”

“Hayır, hiçbir şey. En azından ben duymadım. Sanna’nın da duyduğunu zannetmiyorum. İkimizin de uykusu çok derindir. Sanna bu sabah çığlık atmaya başlayana kadar uyanmadım. Nils’in seslendiğini bile duymadım...”

Patrik tekrar şansını denemeye karar verdi. “Ve birilerinin neden böyle bir şey yapabileceğine dair hiçbir fikriniz yok, öyle mi? Ya da birinin neden size bir buçuk yıldır tehdit mektupları gönderdiğine dair... Şüphelendiğiniz hiç kimse yok mu?”

“Kahretsin, neden söylediklerimi dinlemiyorsunuz?”

Patrik bu ani öfke patlaması karşısında olduğu yerde sıçradı. Christian o kadar yüksek sesle bağırırmıştı ki Paula yukarıdan seslendi:

“Her şey yolunda mı?”

Patrik, “Yolunda” diye cevap verirken haklı olduğunu umdu. Christian her an sinir krizi geçirebilirmiş gibi duruyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve hararetle bir biçimde avucunu kaşıyordu.

Bağdırmamak için büyük bir gayret sarf ediyormuşçasına, “Hiçbir şey bilmiyorum” diye tekrarladı. Elini o kadar sertçe kaşıyordu ki derisinde izler bırakıyordu.

Patrik Christian’ın biraz sakinleşmesini ve yüzünün aşığı yukarı normal rengine dönmesini bekledi. Christian kaşınmayı bırakınca, büyük bir şaşkınlıkla avucunda bıraktığı izlere baktı; sanki nereden geldiklerini anlamamış gibiydi.

Patrik, “Biz daha fazlasını öğrenene kadar ailecek kalabileceğiniz başka bir yer var mı?” diye sordu.

“Sanna ve oğlanlar, Sanna’nın kız kardeşinin Hamburg, sund’daki evine gidip bir süreliğine orada kalabilirler.”

“Peki ya siz?”

“Ben burada kalıyorum.” Christian kararını vermiş gibi görünüyordu.

Patrik de en az onunki kadar kararlı bir ses tonuyla, “Bu pek de iyi bir fikir gibi görünmüyor” dedi. “Size 7/24 polis koruması sağlayamayız. Kendinizi daha güvende hissedeceğiniz bir yerde kalmanızı tercih ederim.”

“Burada kalıyorum.”

Christian’ın ses tonu, bu konunun tartışmaya açık olmadığı belli ediyordu.

Patrik isteksizce, “Pekâlâ” dedi. “Ailenizin bir an önce buradan gitmesini sağlayın. Eve elimizden geldiğinde göz kulak olmaya çalışacağız ama yeteri kadar...”

Christian sözünü keserek, “Korumaya ihtiyacım yok” dedi. “İdare ederim.”

Patrik gözlerini Christian’a dikti. “Ciddi anlamda dengelessi biri serbest halde. Bu kişi bir, hatta belki de iki cinayet işledi ve görünüşe göre sizi, Kenneth’i ve Erik’i de öldürmeyi kafaya koydu. Bu bir oyun değil. Sanırım bunu anlamıyorsunuz.” Patrik mesajının Christian’a ulaştığından emin olmak için tane tane konuşmuştu.

“Sizi temin ederim ki durumun ne kadar ciddi olduğunun farkındayım. Ama burada kalıyorum.”

“Eğer fikrinizi değiştirirseniz, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Dedğim gibi, bu konu hakkında hiçbir şey bilmediğinize biraz olsun bile inanmıyorum. Umarım konuşmakla neleri riske attığının farkındasınızdır. Sakladığınız her neyse, er ya da geç bulacağız. Önemli olan, bunu başka birinin daha canı yanmadan önce öğrenmek.”

Christian Patrik’le göz göze gelmekten kaçınarak, “Kenneth nasıl?” diye mırıldandı.

“Tek bildiğim yaralı olduğum. Gerisinden haberim yok.”

“Ne olmuş?”

“Birisi onun geçeceği yola bir kablo germiş ve kırık camlardan oluşan kalın bir tabaka sermiş. Belki de şimdi neden bizimle işbirliği yapmanızı istediğimi anlamışsınızdır.”

Christian cevap vermedi. Başını çevirip pencereden dışarıya baktı. Yüzü, dışarıdaki karlar kadar beyazdı ve çenesini sıkıyordu. Ama gözlerini uzaktaki bir noktaya dikip konuştuğunda, sesi soğuk ve duygusuzdu:

“Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir. Şey. Bilmiyorum.”

“Canınız yanıyor mu?” Martin, Kenneth’in örtünün üzerinde duran sargılı koluna baktı. Kenneth başıyla onayladı.

“Birkaç soruya cevap verebilecek durumda mısınız?” Gösta yatağın yanına bir sandalye çekti ve Martin’e de aynısını yapmasını işaret etti.

Kenneth belli belirsiz gülümseyerek, “Siz çoktan oturduğunuza göre, cevap verebilecek durumda varsayıyorsunuz” dedi. Martin gözlerini sargılardan ayıramıyordu. Onca cam parçasının üzerine düşmek ve hepsinin tek tek çıkarılması Kenneth’in canını fena halde yakmış olmalıydı. Gösta’ya kuşku bir bakış attı. Bazen bir polis memuru olarak karşılaştığı durumlarda nasıl davranması gerektiğini bilecek kadar deneyim sahibi olmadığını hissediyordu. Doğrudan söze girip sorular sormaya mı başlamalıydı? Yoksa meslektaşına saygı gösterip konuşmayı onun yönlendirmesine izin mi vermeliydi? Bu, tam bir denge işiydi. O hep en gençleriydi; bazı işleri halletmesi için sağa sola gönderilen de kendisiydi. O da tıpkı Uddevalla’ya gelene kadar yolda söylenip duran Gösta gibi, Christian’ın evinde kalmayı tercih ederdi. Christian ve karısıyla görüşmeyi, geldikleri zaman Torbjörn ve ekibiyle konuşmayı, işin en heyecanlı kısmına şahit olmayı isterdi.

Patrik’in çoğunlukla Paula’yla çalışmayı tercih etmesi-

ne içerliyordu; üstelik Martin karakola Paula'dan birkaç yıl önce gelmişti. Elbette Paula Stockholm'de çalışarak deneyim kazanırken, Martin kısa kariyerinin tamamını Tanumshede polis teşkilatında geçirmişti. Ama bu ille de olumsuz bir özellik miydi? Bölgeye aşinaydı, bu civarda yaşayan bütün baş belalarını tanıyor, insanların nasıl düşündüklerini ve küçük bir kasabada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Hatta en azılı birkaç suçluyla okula dahi gitmişti; Paula ise onları hiç tanımıyordu. Özel hayatıyla ilgili dedikodular civarda saman alevi gibi yayıldıktan sonra, pek çok kişi ona şüpheyle bakmaya başlamıştı. Martin'in hemcinsiyle yaşamayı seçenlerle bir alıp veremediği yoktu ama her gün muhatap oldukları insanların çoğu, onun kadar anlayışlı değildi. Bu yüzden Patrik'in birlikte çalışmak için Paula'yı seçmesi biraz tuhaf kaçırıyordu. Martin'in tek istediği, iş arkadaşlarından biraz olsun saygı görmektir. Keşke ona zıpır bir delikanlıymış gibi davranmaktan vazgeçselerdi. O kadar da genç sayılmazdı. Hem artık baba da olmuştu.

"Efendim?" Martin kendi karamsar düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Gösta'nın ne dediğini kaçırdı.

"Belki de sen başlamak istersin, demiştin."

Martin şaşkınlıkla Gösta'ya baktı. Yoksa aklını mı okumuştun? Ama hemen bu fırsatı değerlendirerek Kenneth'a döndü:

"Neler olduğunu bir de sizin ağzınızdan duyabilir miyiz?"

Kenneth yatağının yanındaki masada duran su şişesine uzanmak isterken, ellerini kullanamadığını fark etti.

"Durun, ben alırım." Martin şişeyi aldı ve Kenneth'a bir kamış yardımıyla su içirdi. Sonra Kenneth sırtını yastıklara dayadı. Daha sakin ve gerçekçi bir ses tonuyla, her sabahki koşusuna çıkmak üzere ayakkabılarını bağlamasından başlayarak, neler yaşadığını anlattı.

"Evden saat kaçta çıktınız?" Martin defterini ve kalemini çıkarmıştı.

Kenneth, "Altı kırk beş" dedi ve Martin duraksamadan saati not etti. Kenneth, saat konusunda dakik biri olduğu izlenimine kapılmıştı; eğer altı kırk beşte çıktığını söylüyorsa, mutlaka doğru olmalıydı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

"Her sabah aynı saatte mi koşarsınız?" Gösta kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı.

"Evet, aşağı yukarı on dakika önce ya da sonra."

"Peki, bugün koşmamayı... Yani, şeyden sonra..." Martin kekeledi.

Gösta araya girdi ve kabalaşmadan "Karınızın dün öldüğünü düşünürsek, aklınızdan bugünkü koşunuzu iptal etmek geçmedi mi?" diye sordu. Soruyu bir suçlamaya dönüştürmeyi başarmıştı.

Kenneth hemen cevap vermedi. Güçlkle yutkunduktan sonra alçak sesle cevap verdi:

"Aslında koşmaya en çok ihtiyaç duyduğum an, bu sabahtı."

"Anlıyorum" dedi Gösta. "Her zaman aynı yolu mu kullanırsınız?"

"Evet, sadece hafta sonlarında iki tur atarım. Sanırım biraz eski kafalı biriyim. Sürprizlerden, maceralardan ya da değişiklikten hoşlanmam." Sonra sustu. Hem Gösta hem de Martin onun ne düşündüğünü anladılar ve tek kelime dahi etmediler.

Kenneth boğazını temizledi ve gözlerinde biriken yaşları görmesinler diye başını çevirdi. Duraksamadan konuşabilmek için tekrar boğazını temizledi.

"Dediğim gibi, rutinleri severim. Neredeyse on yıldan fazla bir süredir aynı güzergâhta koşuyorum."

"Ve sanırım pek çok kişi bunun farkında, öyle değil mi?" Martin not defterine *10 yıl* yazıp daire içine aldıktan sonra başını kaldırdı.

"Bunu gizlemeye hiç gerek duymadım." Kenneth'ın yüzünde ansızın bir gülümseme belirdi ama hemen kayboldu.

Gösta, “Bu sabah koşarken biriyle karşılaştınız mı?” diye sordu.

“Hayır, kimseyi görmedim. Nadiren görürüm. Bazen erkenden kalkıp köpeklerini gezdiren ya da bebek arabalarını iten insanlarla karşılaşırım. Ama bu nadiren olur. Genellikle yolda sadece ben olurum. Bu sabahki gibi.”

“Peki, koşu yolunuzun yakınlarına park edilmiş bir araba görmediniz mi?” Martin bu soruyu sorunca, Gösta’dan takdir dolu bir bakış aldı.

Kenneth durup düşündü. “Hayır, sanmıyorum. Ama kesin konuşamam. Belki de orada biri vardı ve ben görmedim. Ama hayır, eminim ki biri olsaydı fark ederdim.”

Gösta, “Yani sıra dışı hiçbir şey olmadı mı?” diye üsteledi.

“Hayır, diğerleri gibi sıradan bir sabahtı. Yalnızca...” Kenneth’ın sözleri havada asılı kaldı ve yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

Martin, Kenneth’ın ağladığını görmeyi utanç verici bulduğu için mahcup oldu. Ne diyeceğini ya da bir şey yapıp yapmaması gerektiğini bilemedi. Ama Gösta sakince Kenneth’ın yanındaki masaya uzanıp bir kâğıt mendil aldı. Ardından usulca Kenneth’ın yüzündeki yaşları sildi. Sonra kâğıt mendili masaya koydu.

Kenneth, “Herhangi bir haber aldınız mı?” diye sordu. “Lisbet hakkında.”

“Hayır, henüz çok erken. Adli tıp uzmanının bize bilgi vermesi biraz zaman alacak.”

“Onu o kadın öldürdü.” Yataktaki adam korkuyla irkildi ve sonra yüzünü buruşturup boşluğa baktı.

Gösta öne doğru eğilerek, “Affedersiniz, az önce ne dediniz?” diye sordu. “O kadın’ dediğiniz kim? Size ve karınıza zarar verenin kim olduğunu biliyor musunuz?”

Martin, Gösta’nın solugunu tuttuğunu görebiliyordu. O da aynı durumdaydı.

Kenneth'in gözlerinde bir şimşek çaktı.

Kararlı bir şekilde, "Hiçbir fikrim yok" dedi.

Gösta, "Ama az önce 'o kadın' dediniz" diye hatırlattı. Kenneth gözlerini kaçırarak konuştu. "Mektuplardaki elyazısı da bir kadınıninkini andırıyor. Bu yüzden şüphelinin bir kadın olduğunu varsayıyorum."

Gösta Kenneth'a inanmadığını ima ettiği halde bunu açıkça söylemekten kaçınarak, "Ya, demek öyle" dedi. "Dördünüzün de hedef haline gelmenizin bir sebebi olmalı. Magnus, Christian, Erik ve de siz. Birinin sizlerle yarım kalmış bir işi var. Ve hepiniz –yani Magnus hariç– bunu kimin neden yaptığına dair hiçbir fikrinizin olmadığı konusunda ısrar ediyorsunuz. Ama bu davranışların ardında yoğun bir öfke olsa gerek. Esas soru şu: Bu öfkeyi tetikleyen nedir? Hiçbirinizin bir şey bilmediğine inanmakta güçlük çekiyorum. En azından bir teoriniz olmalı."

Gösta öne doğru eğilerek Kenneth'a yaklaştı. "Bunları yapan kişinin akli dengesi ciddi bozuk olmalı. Aklıma başka bir açıklama gelmiyor" dedi. Kenneth tekrar başını çevirdi ve dudaklarını daha da sıkı sıkıya bastırdı.

Martin Gösta'yla bakıştı. Her ikisi de Kenneth'ın ağzından daha fazlasını alamayacaklarını biliyordu. En azından şimdilik.

Erica şaşkınlıkla telefona baktı. Patrik karakoldan arayıp gecikeceğini söylemişti. Kısaca nedenini de açıklamış, Erica ise duyduklarına inanmakta zorlanmıştı. Demek birisi Christian'ın çocuklarının peşine düşmüştü. Ve de Kenneth'ın. Yola kordon germek, basit ama akıllıca bir yöntemdi.

Beyni derhal fazla mesai yapmaya başladı. Soruşturmayı hızlandırmanın bir yolu olmalıydı. Patrik'in sesinin ne kadar sık sık geldiğini fark etmiş ve ona hak vermişti. Olaylar kızışmaya başlamış ve polisler henüz çözüme yaklaşamamışlardı.

Erica cep telefonunu elinde tartarken, olanları düşündü. Patrik bu işe herhangi bir şekilde karıştığını duysaydı, sinirinden köpürürdü. Ama Erica kitapları için araştırma yapmaya alışkındı. Tabii onun yazdıkları zaten çözülmüş olan suç vakalarıyla ilgiliydi ama süregelen bir soruşturmaya yakından bakmak da çok farklı olmasa gerekti. Üstelik evde piknelemek çok sıkıcıydı. Yararlı bir şeyler yapmak için hevesleniyordu.

Ayrıca sezgilerine de güvenebilirdi. Geçmişte pek çok kez bunun faydasını görmüştü. Sezgileri şu anda cevabın Christian'da gizli olduğunu söylüyordu. Ne de olsa mektuplar ilk önce ona gelmeye başlamıştı, geçmişi hakkında çok ketumdu ve tedirgin olduğu çok açıktı. Bunlar küçük ama önemli sebeplerdi. Ve kayıkhaneden yaptıkları konuşmadan sonra, Erica Christian'ın bir şeyler bildiği ve sakladığı hissinin kapılmıştı.

Kararından pişmanlık duymaya vakit bulamasın diye, çabucak paltosunu giydi. Yoldayken Anna'yı arayıp Maja'yı kreşten almasını rica edebilirdi. Akşam olmadan eve dönebilir ama kızının çıkış saatine yetişemezdi. Arabayla Göteborg'a gitmek bir buçuk saat sürüyordu ve bu ani bir hevesle aşılamayacak kadar uzun bir mesafeydi. Erica hiçbir şey bulamasa bile varlığından yakın zamanda haberdar olduğu üvey erkek kardeşi Göran'ı ziyaret edebilirdi.

Anna'nın ve de kendisinin bir ağabeyleri olduğu fikrine hâlâ alışamamıştı. Annelerinin İkinci Dünya Savaşı'nda bir oğlan çocuğu dünyaya getirip onu evlatlık olarak verdiğini öğrenince çok üzülmüştü. Ama geçen yaz yaşanan ve bu gerçeğin gün yüzüne çıkmasıyla sonuçlanan dramatik olaylar, sevindirici bir gelişmeye vesile olmuştu: Anna ve Erica Göran'la yakın bir ilişki kurmuşlardı. Erica Göran'ı ve onu annesi olarak büyüten kadını her görmeye gittiğinde hoş karşılanacağını biliyordu.

Anna, Maja'yı kreşten almayı derhal kabul etti. Hem Anna'nın hem de Dan'ın çocukları Maja'ya bayılıyorlardı. Erica'nın hiç şüphesi yoktu ki kızı eve geldiğinde oynamaktan bitkin düşmüş ve tika basa tatlı yemiş olacaktı.

Sonra Erica dikkatini elindeki işe verdi. Gerçek cinayetleri konu aldığı ve büyük bir çıkış yakaladığı kitaplar için yürüttüğü çalışmalar, araştırma becerilerini gelişmesini sağlamıştı. Keşke Christian'ın vatandaşlık numarasını bilseydi; o zaman yapması gereken konuşmaların sayısı azalır-
dı. Ama ismiyle idare etmek zorunda kalacaktı. Birdenbire, Sanna'nın Christian'la yeni tanıştıkları dönemde Göteborg'da yaşadığından söz ettiğini hatırladı. Kütüphanedeki May ise Trollhättan'dan bahsetmişti ve bu hâlâ Erica'nın aklını kurcalıyordu. Yine de Göteborg'dan başlamanın daha mantıklı olacağına karar verdi. Fjällbacka'ya gelmeden önce orada yaşadığına göre, önceliği Göteborg'a verecekti. Gerekirse daha da geriye gidebileceğini umuyordu. Gerçeğin Christian'ın geçmişinde bulunduğundan hiç şüphesi yoktu.

Dört farklı kişiyle konuştuktan sonra, nihayet bir ipucu yakaladı: Christian'ın Sanna'yla birlikte Fjällbacka'ya taşınmadan önce yaşadığı adresi öğrenmişti. Erica Göteborg'un hemen dışındaki Statoil benzin istasyonunda durup bir şehir haritası aldı. Ayrıca tuvalete girip bacaklarını esnetti. Direksiyonla arasında iki tane bebek varken araba kullanmakta çok zorlanmıyordu. Sırtı ve bacakları kaskatı kesilip tutulmuştu.

Tam zar zor direksiyonun ardına geçmişti ki cep telefonu çaldı. Bir elinde karton kahve bardağını tutarken, öteki eliyle telefona uzanıp ekrana baktı. Patrik arıyordu. En iyisi aramanın sesli mesaja düşmesini beklemektir. Ona daha sonra açıklama yapabilirdi. Özellikle de soruşturmaya yarar dokunabilecek bir ipucuyla birlikte eve dönerse. O zaman en azından kendisini beklediğini sezdiği serzenişlerin bir kısmını geçiştirebilirdi.

Haritaya son bir kez baktıktan sonra arabayı çalıştırıp tekrar otoyola çıktı. Christian yedi yıldan biraz daha uzun süredir, Erica'nın peşine düştüğü adreste oturmuyordu. Erica birdenbire bazı şüphelere kapıldı. Christian'ın orada bırakmış olabileceği birtakım şeyleri bulma şansı var mıydı? İnsanlar her zaman geride hiçbir iz bırakmadan taşınırlardı.

Erica içini çekti. Ama artık buradaydı ve eve dönmeden önce Göran'ın ona mutlaka bir fincan kahve ikram edeceğinden emindi. Üvey kardeşine uğrarsa, bunca yolu boşu boşuna gelmemiş olurdu.

Bir bip sesi duydu. Patrik cep telefonuna mesaj bırakmıştı.

"Herkes nereye kayboldu?" Mellberg etrafına bakınırken hâlâ uyku mahmuruydu. Sadece birkaç dakikalığına içi geçmiş ve uyandığında karakol terk edilmiş gibiydi. Yoksa diğerleri iznini almadan kafeye mi gitmişlerdi?

Hemen girişe koştu ve Annika'yı soru yağmuruna tuttu:

"Neler oluyor burada? Herkes hafta sonunda olduğumuzu mu sanıyor? Neden hiç kimse çalışmıyor? Eğer pastaneye gittilerse, geri döndüklerinde azar işitecekler. Bu kasaba her an işimizin başında olmamızı bekliyor ve vatandaşlarımız bize ihtiyaç duyduklarında" –bu noktada parmağını havada sallamaya başlamıştı– "burada olmak zorundayız." Mellberg kendi sesini duymaya bayılıyordu; özellikle de otoriter bir tonda konuştuğunda.

Annika tek kelime dahi etmeden ona baktı. Mellberg hursuzlanmaya başladı. Annika'nın arkadaşları adına bahaneler yağdırmasını ve özür dilemesini beklemişti. Ama birdenbire tuhaf bir hisse kapıldı.

Annika az sonra sakince, "Fjällbacka'ya gitmeleri gerekti" dedi. "Sen ofisinde çalışırken pek çok şey oldu." Annika "çalışırken" sözcüğünü alaycı bir şekilde telaffuz etmese de Mellberg onun ögle uykusuna yattığından haberdar olduğu-

nu sezdi. Bunun üzerine savunmaya geçti.

“Neden kimse bana haber vermedi?”

“Patrik denedi. Birkaç kez kapını çaldı. Ama kapıyı kilitlemiştin ve cevap da vermedin. Sonunda Patrik gitmek zorunda kaldı.”

Mellberg içinden kendine söverek, “Ee... şey, evet, bazen işe o kadar dalıyorum ki hiçbir şey duymuyorum” dedi. Neden uykusu bu kadar ağırdı ki? Bu hem bir hediye hem de bir lanetti.

Annika, “Hımm...” diyerek bilgisayar ekranına döndü.

Hâlâ aptal yerine konduğunu hisseden Mellberg, “Peki neler oldu?” diye sordu.

Annika ona Christian’ın evinde yaşananları ve Kenneth’in koşu yolunda başına gelenleri özetledi. Mellberg ağzı açık bir halde onu dinledi. İşler giderek daha da tuhaflaşıyordu.

“Yakında dönerler; en azından Patrik ve Paula. Geldikleri zaman sana daha çok detay verirler. Martin ve Gösta Kenneth’la konuşmak üzere Uddevalla’ya gittikleri için geri dönmeleri daha uzun sürebilir.”

“Patrik gelir gelmez yanıma uğrasın” dedi Mellberg. “Ve bu sefer kapıyı daha kuvvetlice çalmasını söyle.”

“Tamam, söylerim. Kapıya da daha kuvvetlice vurmasını sağlarım. Tekrar işe dalmış olma ihtimaline karşılık.”

Annika yüzüne gayet ciddi bir şekilde baktığı halde, Mellberg onun kendisiyle hâlâ dalga geçtiği hissinden kurtulamamıştı.

* * *

“Sen de bizimle gelemez misin? Neden burada kalmak zorundasın?” Sanna valizine birkaç gömlek fırlattı.

Christian cevap vermeyince daha da sinirlendi.

“Cevap versene! Neden evde tek başına kalman gerekiyor?”

Bu delilik...” Sanna valize öfkeyle bir kot pantolon fırlatmaya çalıştı ama ıskalayınca pantolon Christian’ın ayaklarının dibine düştü. Pantolonu almak için yanına gitti ama yere eğileceğine, Christian’ın yüzünü ellerinin arasına aldı. Onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Christian ona bakmayı reddetti.

“Christian, hayatım. Anlamıyorum. Neden bizimle gelmiyorsun? Burada kalmak senin için güvenli değil.”

Christian Sanna’nın ellerini yüzünden çekerek, “Anlayacak bir şey yok” dedi. “Burada kalıyorum, hepsi bu kadar. Kaçmaya hiç niyetim yok.”

“Kimden kaçmaya niyetin yok? Ya da neden? Tanrı biliyor ya, umarım bunu yapanın kim olduğunu bilip de bize söylemekten kaçınmıyorsundur.” Yanaklarından yaşlar süzülüyor ve avuçlarında hâlâ Christian’ın yüzünün sıcaklığını hissedebiliyordu. Christian asla ona yaklaşmasına izin vermiyor ve bu çok canını yakıyordu. Bunun gibi durumlarda, birbirlerine daha çok destek olabilmeleri gerekirdi. Ama Christian ona sırtını dönüyor; yardımını reddediyordu. Küçük düşünce yanakları kızaran Sanna, bakışlarını kaçırdı. Sonra valizini toplamaya devam etti.

En üst çekmecedен aldığı bir avuç dolusu ‘külötu ve uzun çorabı valize tıkarırken, “Sence orada ne kadar kalmamız gerekecek?” diye sordu.

“Ben nereden bileyim?” Christian bornozunu çıkarmış, göğsündeki kırmızı boya lekelerini yıkayıp temiz bir kot pantolon ile tişört giymişti. Sanna hâlâ onun bugüne kadar gördüğü en yakışıklı adam olduğunu düşünüyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki canı yanıyordu.

Sanna çekmeceyi kapadı ve oğlanların oynadıkları koridora baktı. Her zamankinden daha sessizlerdi. Daha ciddilerdi. Nils arabalarını ileri geri oynatırken, Melker de savaşçı figürlerini dövüştürüyordu. İkisi de normalde çıkardıkları ses efektlerini çıkarmadan, kavgaya etmeden oynuyorlardı. Bu, ne-

redeyse hiç yaşanmayan bir durumdu.

“Sence onlar...” Sanna tekrar ağlamaya başladı ve cümlesini baştan aldı. “Sence zarar görmüşler midir?”

“Üzerlerinde tek bir çizik bile yok.”

“Fiziksel zararı kastetmiyorum.” Sanna Christian’ın nasıl bu kadar duyarsız ve sakin olabildiğini anlayamıyordu. Oysa bu sabah en az Sanna kadar sarsılmış, kafası karışmış ve korkmuştu. Şimdiyse hiçbir şey olmamış gibi ya da başlarından önemsiz bir olay geçmiş gibi davranıyordu.

Birisi uyudukları sırada evlerine girmiş ve oğullarının odasına gitmişti. Çocuklar bundan böyle hep korku ve güvensizlik içinde yaşayabilir, evlerinde ve kendi yataklarındayken, anne ve babaları sadece birkaç metre ötedeyken başlarına hiçbir şey gelmeyeceği güvencesinden yoksun kalabilirlerdi. Güven duyguları tamamen hasar görmüş olabilirdi. Fakat babaları bunu hiç umursamıyormuş gibi, gayet sakin ve mesafeli bir biçimde, öylece oturuyordu. Ve işte bu yüzden, tam bu anda, Sanna Christian’dan nefret etti.

Christian ellerine bakarak, “Çocuklar çabuk unutulur” dedi.

Sanna, Christian’ın avuçlarından birinde derin çizikler olduğunu gördü ve bunların nasıl oluştuğunu merak etti. Ama sormadı. Hem de ilk defa. Acaba evlilikleri bitmiş olabilir miydi? Madem Christian onu yanına yanaştırmıyor ve bu kadar kötü ve korkunç bir tehdit karşısında bile ona sevgisini gösteremiyordu, belki de pes etmenin vakti gelmişti.

Sanna ne tür giysiler seçtiğine aldırmadan, valizi rastgele doldurmaya devam etti. Gözyaşları yüzünden etrafı buğulu gördüğünden, eline ne gelirse askılarından çıkarıp valize atıyordu. Sonunda valiz ağzına kadar doldu, Sanna da kapağı tamamen kapatabilmek için üstüne oturmak zorunda kaldı.

“Dur, sana yardım edeyim.” Christian ayağa kalktı ve Sanna fermuarı kapatabilsin diye ağırlığını valizin üzerine

verdi. “Ben aşağıya indiririm.” Valizi sağından tutup odadan çıkardı ve oğlanların yanından geçip gitti.

“Neden Ağneta Teyze’ye gitmek zorundayız? Neden yanımıza bu kadar çok eşya alıyoruz? Orada uzun süre mi kalacağız?” Melker o kadar huzursuzlandı ki Christian merdivenlerin yarısında durdu. Sonra, tek kelime dahi etmeden aşağıya inmeye devam etti.

Sanna oğullarının yanına gidip çömeldi. Elinden geldiğince sakın bir biçimde konuştu:

“En iyisi tatile gittiğimizi varsayalım. Zaten fazla uzaklaşmayacağız, sadece teyzenizi ve kuzenlerinizi ziyaret edeceğiz. Bunu hep çok sevmişsinizdir. Akşam yemeğinde ise size bir sürprizim var. Madem tatildegiz, o zaman yemekten sonra tatlı yiyebilirsiniz; hem de günlerden cumartesi olmadığı halde.”

Oğlanlar önce annelerine şüpheyile baktılar ama tatlı vaa-di işe yaramış gibi görünüyordu. Melker, “Hep birlikte mi gidiyoruz?” diye sordu. Sonra, küçük kardeşi de biraz peltekçe tekrarladi: “Hep birlikte mi gidiyoruz?”

Sanna derin bir nefes aldı. “Hayır, sadece üçümüz gidiyoruz. Babanızın burada kalması gerek.”

“Doğru. Babamızın burada kalıp o aptal insanlarla dövüşmesi gerek” dedi Melker.

Sanna onun yanagını okşayarak, “Hangi aptal insanlar?” diye sordu.

“Odamızı mahveden insanlar.” Kollarını göğsünde kavuşturup kızgın bir yüz ifadesi yakındı. “Eğer geri gelirlerse, babamız onları döver!”

“Babanız aptal insanlarla filan dövüşmeyecek çünkü geri gelmeyecekler.” Sanna içinden Christian’a küfrederek, Melker’in saçını okşadı. Neden onlarla gelmiyordu sanki? Neden hiçbir şey dememişti? Sanna ayağa kalktı.

“Çok eğleneceğiz. Gerçek bir macera olacak. Sadece gidip

babanızın eşyaları arabaya yerleştirmesine yardım etmeliyim; sonra gelip sizi alacağım. Tamam mı?”

Oğlanlar, “Tamam” dediler ama sesleri pek de hevesli çıkmadı. Sanna aşağıya inerken onu izlediklerini hissedebiliyordu.

Christian arabanın başındaydı; valizleri bagaja dolduruyordu. Sanna yanına gidip kolundan tuttu.

“Bu son şansın, Christian. Eğer bir şey biliyorsan, bunları bize kimin yaptığına dair en ufak bir fikrin varsa, yalvarırım şimdi söyle. İyiliğimiz için. Eğer bana söylemezsen ve sonradan bir şey bildiğini öğrenirsem, her şey biter. Anlıyor musun? Her şey biter!”

Christian valizlerden birini bagaja koymak üzereyken durdu. Sanna bir an için onun sahiden de bir şey söyleyeceğini düşündü. Ama Christian Sanna’nın elini ittirip valizi yerleştirdi.

“Hiçbir şey bilmiyorum. Başımın etini yemekten vazgeç!” dedi ve bagajın kapağını çarparak kapattı.

Patrik ile Paula karakola geri döndüklerinde, Patrik ofisine gitmeden önce Annika onu durdurdu.

“Hepiniz gittikten sonra Mellberg uyandı. Gidişattan haberi olmadığı için biraz gücendi.”

“Ofisinin önünde durup kapısına vurdum ama bir türlü açmadı.”

“Ben de öyle dedim ama kendini işe fazlasıyla kaptırdığı için seni duymadığını iddia etti.”

Patrik “Ah, ne demezsin” dedi ve bir kez daha, beceriksiz patronundan ne kadar bıktığını düşündü. Dürüst olması gerekirse, Mellberg’in peşlerine takılmaması gerçekten de işlerini kolaylaştırmıştı. Patrik hızlıca saatine göz attı. “Tamam, gidip saygıdeğer liderimizi bilgilendiririm. On beş dakika sonra hızlı bir toplantı yapmak üzere mutfakta buluşalım. Gösta ile Martin’e de haber ver. Şu anda dönüş yolundalar.”

Patrik doğruca Mellberg'in ofisine gitti ve var gücüyle ka-
pıya vurdu.

"Girin." Mellberg başını bir evrak yığınınına gömmüş gibi
görünüyordu. "İşlerin kızıştığını duydum ve polisin önemli ve
acil vakalara şeflerinin onayı olmadan müdahale etmelerinin
karşidan pek hoş görünmediğini söylemeliyim."

Patrik cevap vermek üzere ağzını açtı ama Patrik bir eli-
ni kaldırıp onu susturdu. Belli ki henüz lafını bitirmemişti.

"Eğer bunun gibi durumları ciddiye almazsak, vatandaş-
lara yanlış mesaj vermiş oluruz."

"Ama..."

"Hayır, tek kelime dahi etme. Özrünü kabul ediyorum.
Sadece bir daha yapma."

Patrik nabzının kulaklarında zonkladığını hissedebiliyor-
du. Alçak herif! Önce yumruklarını sıkıttı ama sonra ellerini
açıp derin bir nefes aldı. Mellberg'e aldırış etmeyip esas me-
seleyle odaklanması gerekiyordu, yani soruşturmaya.

"Bana neler olduğunu anlat. Neler öğrendiniz?" Mellberg
hevesle öne eğildi.

Patrik çenesini sıkarak, "Ben de mutfakta bir araya geli-
riz diye düşünmüştüm. Tabii sana da uyarsa" dedi.

Mellberg bir an için düşündü. "Aslında bu iyi bir fikir ola-
bilir. Böylece her şeyin üzerinden iki kez geçmek zorunda
kalmayız. Pekâlâ, o halde gidelim mi Hedström? Biliyorsun
ki bu tür soruşturmalar söz konusu olduğunda zamanlama
hayati önem taşır."

Patrik patronuna sırtını dönüp odasından çıktı. Mell-
berg'in bir konuda haklı olduğunu inkâr edemezdi: Zamanla-
ma hayati önem taşıyordu.

Önemli olan tek şey, hayatta kalmaktı. Ama bu her sene giderek daha çok çaba gerektiriyordu. Taşınmaları, onun dışındaki herkese yaramıştı. Baba çok sevdiği yeni bir iş bulmuştu; Anne ise Yaşlı Kaltak'ın evinde yaşamayı ve her yeri tanınmayacak hale gelinceye kadar tadilattan geçirmeyi seviyordu, çünkü bu sayede ona ait bütün izleri silebiliyordu. Alice Fjällbacka'nın sakin ve huzurlu ortamına uyum sağlamış gibi görünüyordu; en azından yılın dokuz ayı boyunca.

Anne ona evde eğitim veriyordu. Önceleri Baba bu fikre karşı çıkmış, Alice'in dışarı çıkması ve yaşlılarıyla tanışması gerektiğini söylemişti. Başkalarıyla da vakit geçirmeye ihtiyacı vardı. Ama Anne ona bakmış ve buz gibi bir ses tonuyla, "Alice'in ihtiyaç duyduğu tek kişi benim" demişti.

Tartışma burada sona ermişti.

Bu arada o da şişmanlamaya devam ediyor ve durmadan yiyordu. Dinmek bilmeyen yeme tutkusu, kontrolden çıkmıştı. Eline geçirebildiği her şeyi ağzına tıkiyordu. Ama artık Anne'nin dikkatini çekemiyordu. Anne ara sıra ona tiksinti dolu bir bakış atıyor ama çoğunlukla onu görmezden geliyordu. Onu güzel annesi olarak gördüğü ve sevgisinin özlemini çektiği günler epey geride kalmıştı. Artık pes etmiş, kimse'nin sevemeyeceği biri olduğunu ve seilmeyi hak etmediğini kabullenmişti.

*Onu seven tek kişi Alice'ti. Ve Alice de bir ucubeydi; tıp-
kı onun gibi. Sendeleyerek yürüyor, sözcükleri geveliyor ve en
basit işleri bile beceremiyordu. Sekiz yaşındaydı ve ayakkabı-
larının bağcıklarını bile bağlayamıyordu. Onu daima bir göl-
ge gibi izliyordu. Sabahları okul otobüsüne yetişmek için ev-
den çıkarken, Alice pencerenin önüne oturuyor, avuçlarını ca-
ma dayıyor ve özlem dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. Buna
bir anlam veremiyor ama onu durdurmaya da çalışmıyordu.*

*Okul tam bir işkenceydi. Her sabah otobüsten indiğinde,
sanki hapishaneye girmiş gibi hissediyordu. Dersleri ip-
le çekiyor ama geriye kalan her şey onu dehşete düşürüyor-
du. Her zaman peşindelerdi; onu kızdırıyor, yumrukluyor, do-
labını talan ediyor ve okul bahçesindeyken ona bağıra bağı-
ra sataşıyorlardı. Aptal değildi; günah keçisi seçilmeye ne ka-
dar müsait olduğunun farkındaydı. Şişman vücudu yüzün-
den, günahların en kötüsünü işlemiş sayılıyordu: O herkes-
ten farklıydı. Ancak bunu anlaması işini kolaylaştırmıyordu.*

*"İşerken çükünü bulabiliyor musun yoksa göbeğin engel mi
oluyor?"*

*Erik. Okul bahçesindeki masalardan birine tünemişti ve
etrafı her zamanki gibi ona yaranmaya çalışan dalkavuklar-
la doluydu. İçlerinde en kötüsü Erik'ti. En popüler, en yakı-
şıklı ve en özgüvenli olan oydu. Öğretmenlere karşılık verir;
kolayca temin ettiği sigaraları hem kendisi içer hem de yan-
daşlarına dağıtırdı. En çok hangisinden nefret ettiğini bilmi-
yordu. Saf kötülük hırsıyla hareket eden ve onu incitmek için
her zaman yeni yollar arayan Erik'ten mi? Yoksa Erik'in ya-
nında oturan, popüler sınıf arkadaşlarına hayranlık besleyen
ve onun şöhretinden kendilerine pay çıkaran alaycı ahmak-
lardan mı?*

*Öte yandan, onlardan biri olabilmek için her şeyini vere-
ceğini de biliyordu. Erik'in masasında oturabilmek, onun ik-
ram ettiği sigarayı içebilmek, önlerinden geçen kızlar hakkın-*

da yorum yapabilmek, kızların işe kıkırdadıklarını ve yanaklarının kızardığını görebilmek için.

“Hey! Seninle konuşuyorum. Sana bir soru sorduğum zaman cevap ver!” Erik masanın üzerinden indi ve diğer ikisi heyecanla onu izlemeye başladılar. Atletik olan Magnus, gözünün içine baktı. Bazen Magnus’un gözlerinde bir iyi niyet ışığı görür gibi olurdu ama öyle bile olsa, bu kadarı Erik’in gözünden düşmeyi riske atmasını sağlamak için yeterli değildi. Kenneth ise ödleğin tekiydi ve onunla göz göze gelmekten her zaman kaçınırdı. Şu anda da emirlerini yerine getirmeyi beklercesine Erik’e bakıyordu. Ama anlaşılan Erik bugün sorun çıkarmaya o kadar hevesli değildi çünkü yerine oturdu ve gülerek, “Defol git buradan, seni iğrenç şişko! Eğer acele eder ve basıp gidersen, bugün dayak yemezsin” dedi.

Kendini savunabilmek ve Erik’e cehennemine dibine gitmesini söyleyebilmek için neler vermezdi. Erik’i isabetli ve güçlü darbelerle bir güzel döver, böylece etraftaki herkes, kahramanlarının düşüşe geçmeye başladığını görürdü. Sonra Erik büyük bir gayretle başını yerden kaldırır ve burnu kanarken, ona yepyeni bir saygıyla bakardı. Bu olaydan sonra, grupta bir yeri olurdu. Bir yere ait olurdu.

Ama karşılık vereceğine, derhal oradan sıvışıp kaçtı. Okul bahçesinde olabildiğince hızlı bir biçimde, hantal hantal koştu. Göğsü acıyor, vücudundaki yağlar bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Arkasından güldüklerini duyabiliyordu.

Korsvägen'daki döner kavşaktan geçerken, Erica endişeliydi. Göteborg'da araba kullanmak onu her zaman tedirgin ediyordu, en çok çekindiği yer ise bu bağlantı noktasıydı. Kavşağı sorunsuz bir biçimde geçtikten sonra yavaşça Eklandagatan'a doğru ilerleyerek, sapması gereken sokağı aramaya başladı.

Rosenhillsgatan. Korsvägen ve Liseberg'e bakan apartman, caddenin sonundaydı. Erica adresi kontrol edip arabayı apartmanın hemen önüne bıraktı. Saatine baktı. Planı zili çalmak ve birilerinin evde olduğunu ummaktı. Eğer evde biri yoksa, tekrar şansını denemeden önce Göran ve annesini ziyaret etmek üzere üvey kardeşiyle sözleşmişti. Fakat bu durumda gecenin geç bir saatine kadar eve varamayacaktı; bu yüzden dairenin mevcut sakininin evde olması için dua ediyordu. Göteborg'a gelirken yaptığı telefon konuşmalarında duyduğu ismi ezberlemişti ve binanın dahili telefon listesine bakar bakmaz, aradığını buldu: Janos Kovács.

Düğmeye bastı. Cevap veren olmadı. Tekrar şansını dendi, sonra bir cızırtı duydu ve belirgin bir aksanla konuşan biri, "Kimsiniz?" dedi.

"Benim adım Erica Falck. Eskiden dairenizde oturan biri hakkında birkaç soru sormak istiyorum. Christian Thydell hakkında." Erica gergin bir biçimde bekledi. Açıklaması ku-

lağa biraz şüpheli geliyordu ama adamın kendisini içeri alacak kadar meraklı çıkmasını umuyordu. Dış kapının bir cızırtıyla açılması, şansının yaver gittiğini gösterdi.

Asansör ikinci katta durdu ve Erica kabinden indi. Katta ki üç kapıdan bir tanesi aralık duruyordu ve dışarıya bakan adam altmış yaşlarında, kısa boylu ve tıknazdı. Erica'nın devasa karnını görünce, emniyet zincirini yerinden çıkardı ve kapıyı ardına kadar açtı.

“Gelin, gelin” dedi samimiyetle.

Erica, “Teşekkür ederim” dedi ve içeri girdi. Yıllar boyunca pişirilen baharatlı yemeklerin kokusu burun deliklerine ulaşınca, midesi bulandı. Aslında koku o kadar da itici sayılmazdı ama hamilelik yüzünden özellikle de keskin kokulara karşı hassaslaşmıştı.

“Kahve yapmıştım. Leziz ve koyu.” Janos, girişin hemen karşısındaki küçük mutfakı işaret etti. Erica, dairenin tek diğer odası gibi görünen ve hem salon hem de yatak odası olarak kullanıldığı anlaşılan bölüme göz atarak onu izledi.

Demek Christian Fjällbacka'ya taşınmadan önce burada yaşamıştı. Erica kalbinin beklentiyle çarptığını hissetti.

“Oturun lütfen.” Janos Kovács Erica'yı düz sırtlı bir sandalyeye oturtup ona kahve ikram etti. Sonra büyük bir hevesle, önüne bir tabak dolusu kek koydu.

“Haşhaşlı kekler. Macarlara özgü! Annem bunları çok sevdiğimi bildiği için bana sık sık paketler dolusu haşhaşlı kek gönderiyor. Bir tane alsanıza.” Janos tabağı işaret etti, Erica bir parça kek alıp tereddütle ısırды. Kesinlikle yeni bir tattı ama güzel değildi. Birdenbire kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediğini fark etti. İlk lokmasını yutarken, midesi şükranla guruldadı.

“İki kişilik yiyorsunuz. Bir tane daha alın, hatta iki tane daha, ne kadar isterseniz!” Janos Kovács gözleri parlayarak tabağı Erica'ya doğru itti. Gülümseyerek karnını işaret ederken, “Büyük bir bebek” dedi.

Erica da ona gülümsedi. Janos'un güler yüzlülüğü bulaşıcıydı. "Ben, aslında iki bebek taşıyorum."

"Ah, ikizler." Janos sevinçle ellerini çırpı.

"Ne büyük bir nimet." Ağzı kekle dolu olan Erica, "Sizin çocuklarınız var mı?" diye sordu.

Janos Kovács çenesini yukarıya kaldırdı ve gururla, "Aslan gibi iki oğlum var. Artık yetişkin oldular. İkisinin de iyi işleri var. Volvo'da çalışıyorlar. Ve beş torunum var."

Erica dikkatle etrafına bakınarak, "Peki ya karınız?" diye sordu. Dairede herhangi bir kadın yaşıyormuş gibi görünmüyordu. Kovács hâlâ gülümsüyordu ama eskisi kadar içtenlikle değil.

"Yaklaşık yedi yıl önce, bir gün eve geldi ve 'Ben taşınyorum' dedi. Sonra da gitti" dedi. Ellerini çaresizce havaya kaldırdı. "O zaman ben de bu daireye taşındım." Aşağı katı işaret ederek "Eskiden aşağı kattaki üç odalı dairelerden birinde oturuyorduk. Ama erkenden emekli olmak zorunda kalınca ve karım da beni terk edince, daha fazla orada kalamadım" diye ekledi. Christian da aynı dönemde bir kızla tanışıp gitmeye karar verince, ben de buraya taşındım. Hepimiz için en iyisi oldu" dedi. Buna yürekten inanıyormuş gibi bir hali vardı.

Erica leziz kahvesini yudumlarken, "Yani Christian buradan taşınmadan önce onu tanıyor muydunuz?" diye sordu.

"Şey, onu gerçek anlamda tanıdığımı söyleyemem. Ama binanın içinde sık sık karşılaştık. Ben çok becerikliyimdir." Kovács ellerini kaldırıp gösterdi. "İnsanlara elimden geldiğince yardım ederim. Christian ise bir ampulü dahi değiştiremezdi."

Erica gülümseyerek, "Tahmin edebiliyorum" dedi.

"Siz Christian'ı tanıyor musunuz? Neden bana onun hakkında sorular soruyorsunuz? Buradan taşınalı uzun zaman oldu. Umarım başına bir şey gelmemiştir."

Erica şehre gelirken benimsemeye karar verdiği rolü oynayarak, "Ben gazeteciyim" dedi. "Christian da yazar oldu; onun hakkında önemli bir makale yazdığım için geçmişi hakkında biraz daha fazla bilgi edinmeye çalışıyorum."

"Christian yazar mı oldu? Şu işe bak! Elinde daima bir kitap olurdu. Ve dairesinin her yeri kitaplarla kaplıydı."

"Burada yaşadığı dönemde ne iş yaptığını biliyor musunuz? Nerede çalışıyordu?"

Janos Kovács başını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyorum. Hiç sormadım. Komşuların özel hayatlarına saygı göstermek gerekir. Meraklı olmak iyi değildir. Eğer biri size açılmak isterse, zaten kendinden bahseder."

Bu oldukça sağlıklı bir yaklaşımdı ve Erica Fjällbacka'daki daha çok kişinin bu tutumu benimsemesini diledi.

"Çok sayıda ziyaretçisi olur muydu?"

"Asla. Hatta onun için biraz üzüldüm. Her zaman yalnızdı. Yalnızlık hiç kimseye iyi gelmez. Hepimizin dostlara ihtiyacı vardır."

Erica, Janos Kovács'ın bu konuda kesinlikle haklı olduğunu düşünürken, onu da ara sıra ziyaret eden birileri olduğunu ümit etti.

"Christian taşınırken geride herhangi bir şey bıraktı mı? Mesela ardiyede?"

"Hayır, ben taşındığımda daire boştu. Hiçbir şey yoktu."

Erica pes etmeye karar verdi. Janos Kovács, Christian'ın yaşamı hakkında herhangi bir şey biliyormuş gibi görünmüyordu. Ona kibarca teşekkür eden Erica eve bir torba dolusu kek götürme önerisini kararlı bir şekilde geri çevirdi.

Tam kapıdan çıkmak üzereydi ki, Kovács onu durdurdu.

"Bekleyin! Nasıl unuttum bilmiyorum. Belki de bunama ya başlamışımdır." Parmağını şakağına vurdu, sonra arkasını döndü ve dairenin ana odasına gitti. Bir süre sonra elinde bir şeyle geri döndü.

“Christian’ı gördüğünüz zaman, bunları ona verebilir misiniz? Ona söylediğini yaptığımı ve kendisine gelen bütün postaları attığımı söyleyin. Ama bunlar... Şey, bunları çöpe atmanın uygun olmayacağını düşündüm. Christian taşındığından beri bunlardan her yıl bir ya da iki tane geldiğini düşünürsek, birinin ona ulaşmaya çalıştığı çok açık. Christian’ın yeni adresini almadığım için bunları bir kenara koydum. Zahmet olmazsa bunları kendisine verin ve selamımı söyleyin.” Janos neşeyle gülümsedi ve Erica’ya bir tomar beyaz zarf uzattı.

Erica zarfları Janos’tan alırken, ellerinin titremeye başladığını hissetti.

Eve birdenbire yankılanan bir sessizlik çökmüştü. Christian mutfak masasına oturdu, başını ellerinin arasına aldı. Şakakları zonkluyordu ve avucu tekrar kaşınmaya başlamıştı. Bütün vücudu yanıyor; avucundaki çizikleri ovmaya başladığında, her yanına iğneler batıyormuş gibi hissediyordu. Gözlerini kapayıp öne eğilerek, yanağını masaya dayadı. Sessizliğe gömülmeye ve bir şeyin tenini yarıp dışarı çıkmaya çalıştığı hissinden kurtulmaya çalıştı.

Mavi bir elbise. Gözkapaklarının altında etekleri uçtu. Sonra kayboldu ve tekrar göründü. Kadının kollarındaki çocuk. Neden hiçbir zaman çocuğun yüzünü göremiyordu? Yüzü boş ve ifadesizdi. Çocuğun yüzü aklında hiç yer etmemiş miydi? Yoksa çocuk, annesine duyduğu sonsuz aşkın gölgesinde mi kalmıştı? Hatırlayamıyordu. Çok uzun zaman önceydi.

Sessizce ağlamaya başladı, gözyaşları masada küçük bir birikinti oluşturdu. Sonra göğsünden yükselen hıçkırıklar yüzünden, bütün vücudu sarsılmaya başladı. Christian başını kaldırdı. Bu görüntülerden ve o kadından kurtulmalıydı. Aksi halde daha fazla dayanamayıp darmadağın olacaktı. Başını tekrar öne bıraktı, yanağı hızla masaya çarptı.

Ahşabın dokusunu teninde hissetti, başını kaldırıp tekrar tekrar masaya vurdu. Vücudundaki kaşıntı ve yanmayla kı-

yaslandığında, hissettiği acının hoşuna gittiği bile söylenebilir. Ama başını ne kadar vursa da görüntülerden kurtulamadı. Kadın büyü netliğiyle, kanlı canlı bir biçimde önünde duruyordu. Gülümseyip elini Christian'a doğru uzattı; o kadar yakınındaydı ki sanki biraz daha uzansa, ona dokunabilecekti.

Bu ses yukarıdan mı geliyordu? Christian ansızın kaskatı kesildi, başı masadan sadece birkaç santimetre uzaktayken, sanki birisi hayatının duraklat tuşuna basmış gibi durdu. Tek bir kasını bile oynatmadan dinledi. Evet, yukarıdan gelen bir ses vardı. Belli belirsiz ayak sesleri gibi.

Christian yavaşça doğruldu. Tüm vücudu gerilmişti, tetikteydi. Sonra sandalyesinden kalktı ve olabildiğince sessizce merdivenlere doğru yürüdü. Korkuluğa tutunarak ilk adımı attı, basamakların daha az gıcırdadığı duvar dibinden ayrılmadan yukarı çıkmaya başladı. Göz ucuyla dalgalanan ve yukarı kattaki koridordan geçen bir şey gördü. Yoksa hayal mi görüyordu? Görüntü kaybolmuş, ev tekrar sessizliğe bürünmüştü.

Ayağının altındaki basamak gıcırdadı, Christian nefesini tuttu. Eğer o kadın yukarıdaysa, geldiğini biliyor olmalıydı. Acaba kendisini mi bekliyordu? Christian üzerine tuhaf bir sakinliğin yayıldığını hissetti. Artık ailesi gitmişti. Kadın onlara zarar veremezdi. Buradaki tek kişi kendisiydi ve mesele ikisinin arasındaydı; tıpkı en başından beri olduğu gibi.

Bir çocuk ağladı. O, gerçekten de bir çocuk muydu? Christian aynı ağlamayı tekrar duydu ama bu kez, eski bir evin çıkardığı pek çok sestten birini duyduğunu sandı. Yavaşça birkaç basamak daha çıkarak ikinci kata ulaştı. Koridor boştu. Duyduğu tek ses, kendi soluk alıp veriydi.

Oğlanların odasının kapısı açık duruyordu. İçerisi darma-dağınıktı. Olay yeri teknisyenleri işleri, odanın her yerine siyah parmak izi pudrası serptikleri için ortalığı daha da batır-

mışlardı. Christian odanın ortasına oturdu ve duvardaki sözcüklere baktı. İlk bakışta, boya gözüne yine kan gibi görün-
dü. *Onları hak etmiyorsun.*

O kadının haklı olduğunu biliyordu. Onları hak etmiyordu. Christian sözcüklere bakmaya devam ederek, bu mesajın bilinçaltına işlemesine izin verdi. Her şeyi yoluna koyma-
lıydı. Bunu sadece kendisi yapabiliirdi. Sessizlikte, tekrar du-
vardaki sözcükleri okudu. Kadın esas onun peşindeydi. Ve
Christian, nereye gitmesini istediğini biliyordu. Ona istedi-
ğini verecekti.

“Bu kısa bir toplantı olacak.” Patrik tezgâhtaki kâğıt hav-
ludan bir parça koparıp alnını sildi. Deli gibi terliyordu. Dü-
şündüğünden çok daha kötü durumda olmalıydı. “Mevcut du-
rum şöyle: Kenneth Bengtsson hastanede. Gösta ile Martin
az sonra bize daha fazla detay verecekler.” Başıyla onaylaya-
rak ikisine baktı. “Ayrıca biri dün gece Christian Thydell’in
evine girmiş. Bunu her kim yaptıysa, hiç kimseye fiziksel ola-
rak zarar vermemiş ama çocukların odasının duvarına kırmı-
zı boyayla bir mesaj yazmış. Doğal olarak bütün aile şokta.
Birkaç tahtası eksik biriyle uğraştığımızı farz etmek zorun-
dayız ve bu da tehlikeli olduğu anlamına geliyor.”

“Bu sabah oraya çağrıldığında ben de seninle gelmek is-
terdim.” Mellberg boğazını temizledi. “Maalesef bana olan bi-
tenler hakkında bilgi verilmedi.”

Patrik ona aldırış etmemeyi seçti, dönüp Annika’ya baktı.

“Christian’ın geçmiş hakkında herhangi bir şey buldun
mu?”

Anna duraksadı. “Olabilir ama önce bazı şeyleri kontrol
etmek istiyorum” dedi.

Patrik, “Pekâlâ” dedi Gösta ile Martin’e döndü. “Ken-
neth’la konuştuğunuzda siz neler öğrendiniz? Bu arada, Ken-
neth nasıl?”

Martin Gösta'ya baktı ve başlamasını işaret etti.

“Yaralarının hayati tehlikesi yok ama doktorlarına göre, hâlâ hayatta olması düpedüz şans sayılırmış. Cam parçaları kollarını ve bacaklarını fena halde kesmiş. Herhangi bir parça, ana damarlardan birini kesseymiş, Kenneth hemen oracıkta, koşu yolunda ölebilmış.”

“Esas soru şu: Saldırganın niyeti neydi? Neden Kenneth'ı incitmek istedi? Yoksa onu öldürmeye mi kalkıştı?”

Kimse Patrik'in sorusuna cevap vermeye çalışmayınca, Martin devam etti:

“Kenneth her sabah aynı yolda ve tam olarak aynı saatte koştuğunun genellikle herkes tarafından bilindiğini söyledi. Bu durumda, Fjällbacka'daki herkese şüpheli gözüyle bakabiliriz.”

Gösta, “Ama bu tuzağı kuran her kimse, buralı olduğunu varsaymamalıyız. Ziyarete gelen biri de olabilir” diye araya girdi.

Martin, “Bir ziyaretçi Kenneth'ın sabah rutinlerini nereden bilsin ki? Saldırganın burada yaşaması daha olası görünmüyor mu?” diye sordu.

Patrik bir an için düşündü. “Şey, burada yaşamayan birini de göz ardı edebileceğimizi sanmıyorum. Kenneth'ı birkaç gün boyunca izleyecek ve alışkanlıklarına bağlı bir adam olduğunu anlamasına yetecek burada kalmış olabilir.” Sonra, “Kenneth bu olanlar hakkında ne dedi?” diye ekledi. “Saldırının ardına kimin olabileceği hakkında bir fikri var mı?”

Gösta ile Martin birbirlerine baktılar ama bu sefer sözü Gösta devraldı.

“Hiçbir fikri olmadığını söyledi ama hem Martin hem de ben onun yalan söylediği izlenimine kapıldık. Bir şeyler biliyor ama her nedense kendine saklıyor. Saldırgandan bahse derken, “o kadın” dedi.

“Sahi mi?” Patrik kaşlarını çattı. “Christian'la konuştu-

ğunda ben de aynı hisse kapıldım, yani bir şeyler sakladığını düşündüm. Christian'ın durumunda, bütün ailesi tehlike altında. Ve Kenneth da karısının öldürüldüğünden emin; gerçi henüz bunun doğru olup olmadığını tespit etmedik. O halde neden bizimle işbirliği yapmıyorlar?"

"Christian da mı başka bir şey söylemedi?" Gösta dikkatle elindeki iki katlı Ballerina bisküvisini ayırdı ve ortasındaki kremayı yaladı. Vanilyalı kısmını da masanın altında, ayağının dibinde yatan Ernst'e verdi.

"Hayır, ağzından hiçbir şey alamadım" dedi Patrik. "Şokta olduğu apaçıktı. Ama bunları kimin ya da neden yaptığını bilmediği konusunda son derece ısrarcı, şu ana kadar da onu haksız çıkaran hiçbir bulguya rastlamadık. Sadece sezgilerim aksini söylüyor; tıpkı sizin Kenneth'ın yalan söylediğini düşünmeniz gibi. Ve Christian o evde kalmakta ısrar ediyor. Neyse ki Sanna'ya çocukları Sanna'nın Hamburgsund'daki kız kardeşi Agneta'nın yanına gönderdi. Umarım orada güvende olurlar."

Gösta, "Olay yeri teknisyenleri ilginç bir şeye rastladılar mı? Onlara paçavradan bahsettin, değil mi? Peki ya şişeden?" diye sordu. "Zaten uzun süre içeride kaldılar. Ve evet, onlara bodrum katında bulduğun malzemelerden bahsettim. Bu arada, Torbjörn sana 'iyi iş' çıkardığını söylememi istedi. Ama her zamanki gibi, somut sonuçlara ulaşmamız biraz zaman alacak. Pedersen'i tekrar aramayı biraz acele etmesini söylemeyi düşünüyorum. Bu sabah ona ulaşamadım. Umarım bu soruşturmayı bir an önce aradan çıkarırlar da otopsi raporlarını çok yakında alırız. İşlerin ne kadar kızıştığına bakılırsa, daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamayız."

"Pedersen'i benim aramamı istersen haberim olsun. Talebin daha etkili olmasını sağlamak için" dedi Mellberg.

"Teşekkürler ama kendim hallederim. Zor olacak ama elimden geleni yapacağım."

“Pekâlâ. Sadece yardım etmeye hazır olduğumu bil. Her şekilde” dedi Mellberg.

Patrik Paula’ya dönerek, “Paula, Christian’ın karısı ne dedi?” diye sordu. Fjällbacka’dan birlikte dönmüşler ama yol boyunca ona Sanna’yı soracak vakit bulamamıştı. Cep telefonu susmak bilmemişti.

“Sanna’nın bir şey bildiğini sanmıyorum” dedi Paula. “Kafası çok karışık ve de üzgün. Ayrıca korkuyor. Christian’ın bunu kimin yaptığını bildiğini düşünmüyor ama bunu söylerken biraz duraksadı, bu da kocasının masumiyetinden o kadar da emin olmadığından şüphe etmeme neden oluyor. Onunla daha sakin bir ortamda, yaşadıklarının şokunu büyük ölçüde atlattıktan sonra konuşmak iyi bir fikir olabilir. Bu arada, konuşmamızı kaydettim, istersen dinleyebilirsin. Kayıt cihazı masamda duruyor. Belki benim kaçırdığım bir şeyi yakalarsın.”

Patrik bu sefer içinden gelerek, “Teşekkürler” dedi. Paula’ya her zaman güvenebileceğini biliyordu. Onun soruşturma ekibinde bulunması büyük bir şanstı.

Patrik mutfakta toplanan küçük ekibe baktı. “Pekâlâ, o halde toplantıyı bitirebiliriz. Annika, sen Christian’ın geçmişi hakkında bilgi toplamaya devam et. Birkaç saat sonra neler bulduğuna bakarız. Sanırım ben de Paula’yı yanıma alıp Cia’yı görmeye gideceğim. Bugün henüz onun evine gitmedik ve bu sabah olan bitenlerden sonra, acilen gitmemiz gerekiyor. Magnus’un ölümü bir şekilde tüm bunlarla bağlantılı. İşte bundan kesinlikle eminim.”

Erica mektupları sessiz ve sakince okuyabilmek için bir pastaneye gidip kahve siparişi verdi. Bir başkasının mektuplarını açma konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Eğer Christian bu mektupları alma konusunda hevesli olsaydı Janos’a yeni adresini verir ya da postanenin onları kendisine göndermesini sağlardı.

İlk zarfı açarken, biraz elleri titriyordu. Her zaman arabada bulundurduğu ince eldivenlerini giymişti. Zarfı sonuna kadar açmakta zorlanınca masadaki bıçağı kullanmayı denedi, fakat az kalsın büyük boy lattesini geri kalan mektupların üzerine dökecekti. Bardağı hemen mektupların uzağına koydu.

Zarfın üzerindeki elyazısını tanımıyordu. Daha önce gördüğü tehdit mektuplarındaki elyazısı farklıydı. Bu yazının bir kadınından ziyade bir erkeğe ait olduğunu düşündü. Kâğıdı zarfın içinden çıkarıp açtı. Şaşırdı. Bir mektupla karşılaşmayı beklerken, kendini bir çocuğun yaptığı bir resme bakarken buldu. Resmi baş aşağı tuttuğunu anladı ve ters çevirip tekrar inceledi. Resimde iki tane çöpten adam vardı. Biri büyük, biri küçüktü. Büyük olan, küçük olanın elinden tutmuştu ve ikisi de mutlu görünüyordular. Etraflarında çiçekler vardı ve sağ üst köşede güneş parlıyordu. Çimenlik olduğu anlaşılan yeşil bir çizginin üzerinde duruyorlardı. Büyük olan çöpten adamın üzerine, birisi eğri büğrü harflerle “Christian” yazmıştı. Küçük çöpten adamın üzerinde ise “Ben” yazılıydı.

Erica latte bardağına uzanıp bir yudum içti. Kalın köpük tabakasının üst dudağında bir süt bıyığı bıraktığını hissedebiliyordu. Ağzını dalgınlıkla kazağının koluna sildi. “Ben” de kimdi? Christian’ın yanındaki kısa boylu insan kimdi?

Erica bardağını bırakıp diğer zarflara uzandı ve çabucak ağızlarını açtı. Artık önünde çizimlerden oluşan küçük bir yığın vardı. Anladığı kadarıyla, bütün çizimler aynı kişi tarafından yapılmıştı. Her resimde iki kişi vardı: Uzun boylu Christian ve kısa boylu BEN. Sadece çizimlerin arka planı farklıydı. Bir tanesinde ikisi de plaja benzer bir yerdeydiler; küçük çöpten adamın başı ve kolları suyun dışındaydı. Başka bir resimde arka planda binalar ve bir de kilise vardı. Sadece son resimde daha fazla kişi vardı. Ama tam olarak kaç ki-

şı olduğunu anlamak imkânsızdı çünkü bir sürü kol ve bacak birbirine girmişti. Ayrıca bu resim diğerlerinden daha karanlıktı; ne çiçekler vardı ne de güneş. Büyük çöpten adam sol alt köşeye terk edilmişti. Artık gülümsemedi; küçük çöpten adam da mutlu görünmüyordu. Başka bir köşe, siyah çizgilerle kaplıydı. Erica bunların ne anlama geldiğini çözebilmek için gözlerini kısıtı ama gelişigüzel çizildikleri için, neyi simgelediklerini anlamak imkânsızdı.

Saatine baktı ve ansızın eve gitmek istediğini fark etti. Son resimde, midesini bulandıran bir şeyler vardı. Nedenini tam olarak bilemediği halde, bu resim onu derinden etkilemişti.

Erica büyük bir gayretle ayağa kalktı. Göran'ı bugün ziyaret etmemeye karar verdi. Üvey kardeşi kuşkusuz hayal kırıklığına uğrayacaktı ama başka bir zaman buluşmaları gerekecekti.

Fjällbacka'ya geri dönerken, tüm bunlar hakkında düşünmeden duramadı. Çizimler zihninde uçuşup duruyordu. Uzun boylu Christian ve kısa boylu "Ben." Erica'nın sezgileri, "Ben" in her şeyin anahtarı olduğunu söylüyordu. Ve bunu ona söyleyebilecek tek bir kişi vardı. Yarın ilk iş olarak gidip Christian'la konuşacaktı. Bu sefer Christian sorularına cevap vermek zorunda kalacaktı.

"Ne tesadüf. Ben de tam seni aramak üzereydim." Pedersen'in sesi her zamanki gibi tekdüze ve resmiydi. Fakat Patrik bu suskun görünüşün altında özgün bir mizah anlayışının gizli olduğunu biliyordu. Çok sık olmasa da Pedersen'in birkaç kez şaka yaptığını duymuştu. "Sahi mi? Ben de biraz acele edebilir misin diyecektim. Bilgiye ihtiyacımız var. Bize söyleyeceğin herhangi bir şey, soruşturmada ilerlememizi sağlayabilir."

"Ne kadar yardımım dokunur bilemiyorum. Ama sizin vakalarla ilgili otopsilere öncelik verdim. Magnus Kjellner'le

ilgili raporu dün gece tamamladık; Lisbet Bengtsson'unkini ise az önce bitirdim."

Patrik birdenbire Pedersen'in kendisiyle telefonda konuşurken, üzerinde kan lekeleri bulunan bir önlük ve ameliyat eldivenleri olduğunu hayal etti.

"Peki kararın nedir?"

"Bariz olanla başlayalım: Kjellner kesinlikle öldürülmüş. Bu sonuca üstünkörü bir görsel inceleme yaparak da ulaşabiliyordim ama neyle karşılaşacağını asla bilemezsin. Yıllar içinde, doğal sebepler yüzünden ölen ve daha sonra yaralanan birkaç kişiye rastladım."

"Ama bu Magnus için geçerli değil mi?"

"Hayır, kesinlikle değil. Kurbanın göğsünde ve karnında keskin bir aletle, muhtemelen bir bıçakla açılan birkaç tane yara vardı. Magnus hiç kuşkusuz bu darbeler yüzünden ölmüş. Ona ön taraftan saldırmışlar; ayrıca ellerinde ve kolunun iç kısımlarında tipik savunma yaraları da vardı."

"Peki, ne tür bir bıçak kullanıldığını söyleyebilir misin?"

"Bu konu hakkında yorum yapmamayı tercih ederim ama yaralara bakılırsa, düz kenarlı bir bıçak kullanıldığını söyleyebilirim. Ve..." Pedersen etkiyi artırmak için duraksadı. Sonra kendinden memnun bir şekilde, "Büyük olasılıkla bir tür balık bıçağı kullanılmış."

Patrik, "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Farklı türde milyonlarca bıçak olmalı."

"Haklısın. Ve bir balık bıçağı kullanıldığını kanıtlayamam. Ama aynı bıçağın balık temizlemek için kullanıldığını biliyorum."

"İyi ama bunu nereden biliyorsun?" Patrik sabırsızlanmaya başlamıştı; keşke Pedersen raporuna gizem katmaktan bu kadar keyif almasaydı. Patrik tüm dikkatini adli tıp uzmanına vermişti.

Pedersen, "Çünkü balık pulları buldum" dedi.

“Öyle mi? Peki ceset bunca zamandır suyun içinde bekle-
dikten sonra pullar nasıl hâlâ orada kalabilmiş?” Patrik nab-
zının hızlandığını hissedebiliyordu. Hangi yönde ilerlemeleri
gerektiğini gösterecek herhangi bir şey duyabilmeyi o kadar
çok istiyordu ki.

“Muhtemelen büyük bir kısmı suda kaybolup gitmiştir.
Ama yaranın derinlerinde birkaç tane balık pulu buldum.
Hangi balık türüne ait olduklarını tespit etmek için de onları
laboratuvara gönderdim. Umarım bu işinize yarar.”

Patrik bu bilginin önemsiz olduğunu düşündüğü halde,
“Olabilir” dedi. Ne de olsa burası Fjällbacka’ydı. Balık pulla-
rının gündelik hayatın parçası olduğu bir yerdi.

“Kjellner hakkında başka bir şey var mı?”

“Pek sayılmaz.” Buluşu Patrik’i fazla heyecanlandırma-
yınca, Pedersen biraz hayal kırıklığına kapılmıştı. “Kjellner
bıçaklanarak ve büyük ihtimalle anında ölmüş. Görünüşe gö-
re çok fazla kanaması olmuş. Olay yeri mezbahaya dönmüş
olsa gerek.”

“Ceset hemen suya mı atılmış?”

Pedersen, “Bunu saptamak imkânsız” diye cevap ver-
di. “Sana yalnızca şu kadarını söyleyebilirim: ceset uzun sü-
re suda kalmış ve büyük ihtimalle, Kjellner öldükten hemen
sonra oraya atılmış. Ama bu daha ziyade katilin büyük olası-
lıkla böyle yaptığı varsayımına dayanıyor; bilimsel bir kanı-
ta değil. Bu yüzden kanıtlaması güç olur. Raporumu her za-
manki gibi fakslarım.”

“Peki ya Lisbet? Onun hakkında ne karar verdin?”

“Lisbet doğal sebeplerden ölmüş.”

“Emin misin?”

“Vücudu üzerinde detaylı bir otopsi yaptım.” Pedersen ar-
tık iyice gücenmiş gibi konuşuyordu. “Yani öldürülmediğini
söylüyorsun?”

Hâlâ biraz bozuk çalan Pedersen, “Doğru” diye cevap ver-

di. “Dürüst olmam gerekirse, bu kadar uzun süre yaşaması bile mucize sayılır. Kanseri vücudundaki bütün hayati organlara yayılmış. Lisbet Bengtsson çok hasta bir kadınmış. Yani uykusunda ölmüş.”

Patrik kendi kendine, “O halde Kenneth yanılıyor” diye mırıldandı.

“Ne dedin?”

“Hiç, sadece sesli düşünüyordum. Vakamıza öncelik verdiğin için teşekkürler. Şu aşamada her türlü yardıma ihtiyacımız var.”

Pedersen, “Durum o kadar kötü mü?” diye sordu.

“Evet, gerçekten de o kadar kötü.”

Alice'le ortak bir noktaları vardı. Her ikisi de yazı seviyordu. Onun gerekçesi, okulun tatil olması ve kendisiyle uğraşanlardan uzak kalabilmesiydi. Alice'in gerekçesiye, denizde yüzebilmesiydi. Her anını suda geçiriyordu. Bir ileri bir geri yüzyüyor, taklalar atıp duruyordu. Vücudunun karadayken gözler önüne serdiği bütün hantallık, suya girer girmez kayboluyordu. Denizde hiç zorlanmadan, kolayca hareket edebiliyordu.

Anne oturup saatlerce onu izliyor, kızının suda yaptığı gösterileri alkışlıyor ve yüzme becerilerini geliştirmesi için onu yüreklendiriyordu. Alice'e "denizkızı" adını takmıştı.

Ama Alice annesinin coşkusunu fazla umursamıyordu. Onun yerine ağabeyine bakıp sesleniyordu:

"Şunu izle!" Sonra kayalardan atlayıp denize dalıyor ve suyun yüzeyine çıktığında gülümsüyordu.

Büyük bir hevesle, "Bunu gördün mü? Ne yaptığımı gördün mü?" diye sorar ve ilgiye aç gözlerle ona bakardı. O ise, Alice'e asla cevap vermezdi. Yassı kayaların üzerine serdiği havlusunda otururken, sadece bir an için okuduğu kitaptan başını kaldırırdı. Alice'in kendisinden ne istediğini bilmiyordu.

Onun yerine Anne cevap verir, önce ona öfkeyle bakar, sonra da hayranlık dolu bakışlarını Alice'e çevirirdi. Anne de Alice'i anlamıyordu. Halbuki Alice'e bütün zamanını ve sevgisini veren oydu.

"Ben gördüm, tatlım! Harikaydı!" diye bağıırdı. Ama Alice annesinin sesini duymazdı. Sonra tekrar ona seslenirdi:

"Beni izle! Bak neler yapıyorum!" Ve tekrar kulaç atarak ufka doğru ilerlerdi. Kol hareketlerinin koordinasyonu kusursuz ve ritmikti.

Anne tedirgin olup ayağa kalkardı. "Alice, tatlım, daha uzağa gitme." Tek elini yüzüne siper ederdi.

"Alice çok fazla açılıyor. Gidip getir onu!"

O gün o da Alice gibi davranıp, annesini duymamış gibi yaptı. Yavaşça sayfayı çevirdi ve beyaz kâğıt üzerine siyah harflerle basılmış sözcüklere odaklandı. Sonra kafatasında şiddetli bir acı hissetti. Anne saçlarını yakalamış, var gücüyle çekiştiriyordu. Ayağa fırlayınca, saçlarını bıraktı.

"Gidip kız kardeşini getir. O tombul kıcını kaldır ve kıyıya geri yüzmesini sağla."

Bir an için el ele tutuşup yüzmeye gittikleri, Anne'nin elini bıraktığı ve dibe çöktüğü o günü hatırladı. O günden beri, yüzmekten hoşlanmıyordu. Su bir yanıyla onu korkutuyordu. Suyun altında göremediği ve güvenmediği şeyler vardı.

Anne belinin etrafındaki yağ katmanını tuttu ve sertçe sıktı.

"Gidip getir onu. Hemen. Yoksa eve gideceğimiz zaman seni burada bırakırım." Anne'nin ses tonu, başka çaresi olmadığını gösteriyordu. Anne'nin ciddi olduğunu biliyordu. Eğer dediğini yapmazsa, gerçekten de onu bu adada bırakırdı.

Kalbi çarparak suya doğru yürüdü. Ayaklarını sürümek ve suya atlamak için bütün irade gücünü kullanması gerekti. Alice gibi balıklama atlamaya cesaret edemedi; kendini çivilemesine mavi-yeşil suya bıraktı. Gözlerine su kaçtı ve etrafını görebilmek için gözkapaklarını kırpıştırdı. Paniğe kapıldığını hissetti. Solukları hızlı ve yüzeyseldi. Gözlerini kıstı. Alice uzaktaydı, güneşe doğru ilerliyordu. Hantalca onun olduğu yöne yüzmeye başladı. Annesinin arkasındaki kayaların üstünde durduğunu ve ellerini beline koyup kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

Kulaç atarak yüzemiyordu. Hareketleri dengesiz ve tutarsızdı. Ama altındaki suyun derinliğini bir an bile unutmadan ilerliyordu. Güneş gözlerini kamaştırıyordu ve artık Alice'i göremiyordu. Sadece gözlerini yaşartan o beyaz ve göz alıcı ışığı görüyordu. Tek istediği geri dönmekti ama bunu yapamazdı. Alice'e yetişmeli ve Anne'ye geri dönmelerini sağlamalıydı. Çünkü Anne Alice'i seviyordu; o da Anne'yi seviyordu. Hem de her şeye rağmen.

Birdenbire, boynunun etrafında bir şey hissetti. Bir şey ona kuvvetlice asılıyor, başını suyun altına doğru çekiyordu. Panik olmaya başladı ve kollarını çırparak tekrar yüzeye çıkmaya çalıştı. Sonra boynunun etrafındaki basınç belirlediği gibi hızla yok oldu ve yüzünde havayı hissettiğinde güçlükle soluk aldı.

"Sadece benim, aptal."

Alice hiçbir çaba sarf etmeden suyun üzerinde duruyor ve parlak gözleriyle ona bakıyordu. Anne'den miras aldığı koyu renk saçları ve kirpiklerindeki tuzlu su damlaları güneşin altında ışıltıyordu.

Tekrar o gözleri gördü. Suyun altından kendisine bakan o gözleri. Alice'in bedeni gevşek ve hareketsizdi; hiç kıpırdamadan küvetin dibinde yatıyordu. Bu görüntüleri görmek istemeyerek başını iki yana salladı.

Soluk soluğa, "Anne geri dönmeni istiyor" dedi. Suyun üzerinde Alice kadar rahatlıkta duramıyordu ve sanki eklemlerine fazladan ağırlıklar eklenmiş gibi, iri bedeni aşağıya doğru çekiliyordu.

Alice kendine özgü konuşma biçimiyle, "O zaman beni çekmek gerekecek" dedi. Sanki konuşurken dilini nasıl kullanması gerektiğini bilmiyordu.

"Bunu yapamam. Hadi ama." Alice güldü ve ıslak saçlarını geriye doğru savurdu.

"Ancak beni çekersen gelirim."

“Ama sen benden çok daha iyi yüzüyorsun. Neden seni çektim ki?” Ama tartışmayı kaybedeceğini biliyordu. Alice’e kollarını boynuna dolmasını işaret etti. Artık üstündekinin Alice olduğunu bildiği için, paniklemiyordu.

Yüzmeye başladı. Yavaş gidiyor ama başarıyordu. Alice kollarını sıkı sıkıya boynuna dolamıştı. Yaz boyunca o kadar çok yüzmüştü ki kol kasları gözle görülür hale gelmişti. Ağabeyinin boynuna asıldı ve onu küçük bir kayık misali kıyıya çekmesine izin verdi. Yanağını onun sırtına dayadı.

“Ben senin denizkızınım” dedi. “Anne’nin değil.”

“Gerçekten bilmiyorum...” Cia Patrik’in arkasındaki bir noktaya bakıyordu. Patrik onun gözbebeklerinin oldukça iri olduğunu fark etti. Ona bir tür sakinleştirici verdiklerini, bunun da dalgınlığına katkıda bulunduğunu varsaydı.

“Size tekrar tekrar aynı soruları sorduğumuzu biliyorum. Ama Magnus’un ölümüyle bugün olanlar arasındaki bağlantıyı bulmamız gerek. Özellikle Magnus’un öldürüldüğünü tespit ettikten sonra, bu daha da önem kazandı. Daha önce aklınıza gelmeyen bir şey, ufacık bir detay bile ilerleme kaydetmemizi sağlayabilir.” Paula durmadan dil döküyordu.

Ludvig salına salına yürüyerek mutfağa girdi ve Cia’nın yanına oturdu. Herhalde dışarıdan konuşmalarını dinlemişti.

Ciddi bir ses tonuyla, “Yardım etmek istiyoruz” dedi. Bakışları onu on üç yaşından çok daha büyük gösteriyordu.

Cia, “Sanna ve çocuklar nasıl?” diye sordu.

“Elbette çok kötü bir şok geçirdiler” dedi Patrik.

Patrik ve Paula arabayla Fjällbacka’ya gelirken, Cia’ya olanları anlatıp anlatmama konusunda kararsız kalmışlardı. Cia’nın şu anda daha fazla kötü haber duymaya ihtiyacı yoktu. Öte yandan, ona söylemek zorundaydılar çünkü nasılsa çok yakında arkadaşlarından ya da tanıdıklarından neler olduğunu öğrenecekti. Hem belki de bu yeni olaylar, unuttuğu bir şeyler hatırlamasına yardım olurdu.

“Kim böyle bir şey yapar ki? Üstelik çocuklara...” dedi. Sesi hem merhamet yüklü hem de duygudan yoksunmuş gibi çıkıyordu. Sakinleştirici hislerini köreltiyor, olayları daha sakin karşılamasını ve daha az acı çekmesini sağlıyordu.

“Bilmiyoruz” dedi Patrik. Sözleri mutfakta yankılanır gibi oldu.

“Bir de Kenneth...” Cia başını iki yana salladı.

“İşte size bu soruları sorma nedenimiz bu. Birisi Kenneth’i, Christian’ı ve Erik’i hedef olarak belirlemiş. Ve büyük olasılıkla Magnus’u da” dedi Paula.

“Ama Magnus diğerlerinin aldıklarına benzeyen tehdit mektupları almadı.”

“Bunu biliyoruz. Ama yine de ölümünün, diğerlerine yöneltilen tehditlerle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz” dedi Paula.

“Erik ve Kenneth ne diyorlar? Meselenin ne hakkında olduğunu bilmiyorlar mı? Christian ne diyor? İçlerinden birinin bir fikri olmalı” dedi Ludvig. Kolunu korumacı bir tavırla annesinin omzuna dolamıştı.

“Evet, insan böyle düşünüyor” dedi Patrik. “Ama hepsi de konu hakkında hiçbir fikirleri olmadığını söylüyor.”

“O zaman ben nereden bileyim?..” Cia’nın sesi kısılıp gitti.

Patrik, “Birlikte geçirdiğiniz yıllar boyunca, hiç tuhaf bir şey oldu mu? Tepkinizi çeken herhangi bir şey?” diye sordu.

“Hayır, hiç sıra dışı bir şey olmadı. Bunu daha önce de söyledim.” Cia derin bir nefes aldı. “Magnus, Kenneth ve Erik okul çağından beri birbirlerini tanıyorlar. En başından beri, o üçü bir aradaydı. Magnus’un diğer ikisiyle ortak bir yanı olduğunu hiç düşünmedim ama muhtemelen alışkanlıklar yüzünden arkadaş kaldılar. Fjällbacka’da yeni tanışılacak pek fazla insan yok.”

Paula öne eğilerek “Nasıl bir ilişkileri vardı?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Eh, her ilişkinin bir tür dinamiği olur, herkes farklı bir rol üstlenir. Yani Christian gruba dahil olmadan önce, nasıl bir arkadaşlıkları vardı?”

Cia ciddi bir yüz ifadesiyle durup düşündü. Sonra, Erik her zaman liderdi” dedi. “Karar veren oydu. Kenneth ise... onun süs köpeği gibiydi. Bu kulağa zalimce gelebilir ama Kenneth Erik’in her türlü emrine uyar ve onu eskiden beri kuyruğunu sallayan ve Erik’in ilgisini dilenen küçük bir köpek olarak hayal etmişimdir.”

Patrik, “Peki ya Magnus?” diye sordu.

Cia cevap vermeden önce yine düşündü. “Erik’in bazen tam bir zorba olduğunu düşündüğünü biliyordum. Ara sıra ona çok ileri gittiğini söylerdi. Kenneth’in aksine, Magnus çekinmeden konuşur ve Erik’e sözünü geçirirdi.”

Patrik, “Hiç tartışırlar mıydı?” diye devam etti. İçinde, cevabın bu dört adamın geçmişinde ve birbirleriyle olan ilişkilerinde gizli olduğuna dair bir his vardı. Ama anlaşılan bu sır çok derinlerde gömülüydü ve bu her neyse, günışığına çıkarmakta zorlanıyorlardı. Bu durum Patrik’i delirtiyordu.

“Şey, herhalde ara sıra tartışıyorlardı, yani birbirlerini uzun süredir tanıyan insanlar gibi. Erik bazen fevri davranabilir. Ama Magnus her zaman çok sakindi. Asla öfkelenmediğini ya da sesini yükselttiğini görmedim. Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca bir kez bile sinirlenmedi. Ludvig de tıpkı babası gibidir.” Cia oğluna dönüp yanağını okşadı. Ludvig de ona gülümsedi ama sanki aklında bir şey vardı.

“Bir keresinde babamın sinirlendiğini gördüm. Kenneth’a kızdı.” Cia şaşırarak, “Sahi mi? Ne zaman?” diye sordu.

“Babamın video kamerayı aldığı ve benim de her şeyi kaydederek etrafta koşturduğum yazı hatırlamıyor musun?”

“Eh, evet. Tanrım, tam bir baş belasıydın. Hatta banyoya girip Elin tuvalette otururken bile çekim yapmaya başlamıştın. Bu aptallığı yaptığında, hayatını büyük tehlikeye atmış-

tın." Cia'nın gözleri parladı ve gülümseyince yanaklarına biraz renk geldi.

Ludvig o kadar aniden ayağa kalktı ki, az kalsın sandalyesi arka üstü devrilecekti.

"Bir fikrim var. Size bir şey göstermek istiyorum!" dedi ve mutfaktan çıktı. "Siz salona gidin. Hemen dönerim."

Ludvig'in koşarak yukarı çıktığını duydular. Patrik ve Paula Ludvig'in isteğine uyarak ayağa kalktılar. Az sonra Cia da onlara uydu.

"İşte burada." Ludvig aşağıya geri döndü. Bir elinde küçük bir kaset, bir elinde de video kamera vardı.

Bir kablo bulup kamerayı televizyona bağladı. Patrik ve Paula sessizce onu izlediler. Patrik nabzının hızlanmaya başladığını hissedebiliyordu.

Cia kanepeye oturarak, "Bize ne göstereceksin?" diye sordu.

"Göreceksin" dedi Ludvig. Video kaseti kameraya takıp "Oynat" tuşuna bastı. Birdenbire Magnus'un yüzü ekranı doldurdu. Cia'nın soluğunu tuttuğunu duydular. Ludvig endişeyle annesine döndü.

"İyi misin, anneciğim? İstersen mutfağa gidip orada bekleyebilirsin."

Cia, "Sorun değil" dedi ama televizyona bakarken gözleri yaşlarla doldu.

Magnus soytarıklık ediyor ve kamerayı tutan kişiyle konuşurken yüzünü şekilden şekile sokuyordu.

"Yaz dönümü arifesi partisini baştan sona filme aldım" dedi Ludvig sessizce. Patrik onun gözlerinin de yaşadığını gördü. Ekranı işaret ederek "Bakın, işte Erik ve Louise geliyorlar" dedi.

Erik bahçe kapısından içeri girip Magnus'a el salladı. Louise ve Cia kucaklaştılar, Louise ev sahibine bir paket uzattı.

Ludvig, "Kasedi ileriye sarmam gerek. Göstereceğim yer daha ileride" dedi ve video kameranın üzerindeki düğmeler-

den birine basarak filmi ileri sardı. Alacakaranlığın bastırmasını, sonra da havanın kararmasını izlediler.

Ludvig annesine dönerek “Bizim uyuduğumuzu sanıyorsunuz” dedi. “Ama odalarımızdan sıvışıp gizlice sizi dinledik. Hepiniz sarhoştunuz ve aptalca davranıyordunuz; bu haliniz bize çok komik gelmişti.”

Cia utanarak, “Ludvig!” dedi.

Oğlu, “Ama sarhoştunuz” diye tekrarladı. Videodaki şamataya bakılırsa, Ludvig gerçekten de o geceki hallerini başarıyla kameraya yansıtmıştı. Yaz gecesi yüksek sesler ve kahkahalarla çınlıyor, parti eğlenceli geçiyormuş gibi görünüyordu.

Cia bir şey diyecek oldu ama Ludvig parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti.

“Şşt, az kaldı.”

Hep birlikte konuşmadan ekrana baktılar. Odada duyulan tek ses, izlemekte oldukları videodaki partinin gürültüsüydü. Sonra iki kişi ayağa kalktı ve tabaklarını alıp eve doğru yürüdüler.

Patrik, “Nerede saklanıyordun?” diye sordu.

“Oyun odasında. Kusursuz bir saklanma yeriydi. Pencereden çekim yapabiliyordum.” Parmağını tekrar dudaklarına götürdü. “Dinleyin.” Diğerlerinden biraz daha önce çıkan iki erkek sesi duyuldu. Her ikisi de endişeli gibiydi. Patrik Ludvig’e soru dolu bir bakış attı. Ludvig gözlerini televizyondan ayırmadan, “Konuşanlar babam ve Kenneth” diye açıkladı. “Sigara içmek için tüymüşlerdi.”

Cia ekranı daha iyi görmek için öne eğilerek “Babanın o dönemde sigarayı bıraktığını sanıyordum” dedi.

“Bazen partilerde ya da davetlerde bir iki tane içerdi. Hiç fark etmedin mi?” Ludvig konuşmaları bölünmesin diye kasedi duraklattı.

“Öyle mi?” dedi Cia şaşırarak. “Bunu bilmiyordum.”

“Şey, en azından o akşam, babam ve Kenneth birer sigara içmek için köşe başına gittiler.” Ludvig uzaktan kumandayı ekrana doğru tutarak bir düğmeye bastı ve kaset tekrar oynamaya başladı.

İki kişi konuşuyordu. Birini diğerinden ayırmak çok zordu.

“Hiç o olayı düşünüyor musun?” Bu konuşan Magnus’tu.

Kenneth sözcükleri geveleyerek, “Neden bahsediyorsun?” dedi.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Magnus’un konuşmasından da çok sarhoş olduğu anlaşılıyordu.

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Ama er ya da geç konuşmamız gerek” dedi Magnus. Sesindeki yakarış ve hassasiyet, Patrik’in tüylerinin diken diken olmasına yol açtı.

“Kim demiş? Olan oldu bir kere.”

“Ama bununla nasıl baş edeceğimizi bilmiyorum. Tanrı aşkına, yapmamız gereken...” Cümlelerin geri kalanı, duyulmayan boğuk bir mırıltıya dönüştü.

Sonra Kenneth tekrar konuştu. Öfkelenmiş gibiydi. Ama sesinde başka bir tını daha vardı. Korku.

“Topla kendini, Magnus! O olaya takılıp kalmanın hiçbir yararı yok. Cia’yı ve çocuklarını düşün. Ve de Lisbet’i.” “Biliyorum ama ne halt etmem gerekiyor? Bazen elimde olmadan aklıma geliyor ve tam buraya öyle bir sıkıntı oturuyor ki...” Hava çok karanlık olduğu için Magnus’un hareketlerini görmek imkânsızdı. Konuşmanın geri kalanını duymak da mümkün değildi. Magnus ile Kenneth seslerini alçalttılar, mırıldanarak konuştular ve sonra diğerlerinin yanına geri döndüler. Ludvig duraklat düğmesine bastı ve Magnus ile Kenneth’in karanlık silüetlerinin arkadan görünüşünü dondurdu.

Patrik, “Baban bunu hiç gördü mü?” diye sordu.

“Hayır, kendime sakladım. Genellikle video kasetleriyle babam ilgilenirdi ama bunu gizlice çektiğim için odamda sak-

ladım. Giysi dolabımda birkaç tane daha var.”

Patrik, ağzı açık halde televizyona bakan Cia’nın yanına oturarak “Peki siz bunu daha önce hiç izlemediniz mi?” dedi.

“Hayır” dedi Cia. “İzlemedim.”

Paula elini Cia’nının üzerine koyarak, “Neden bahsettiklerini biliyor musunuz?” diye sordu.

“Ben... hayır.” Gözlerini Magnus ve Kenneth’in karanlık silüetlerine dikmişti. “Hiçbir fikrim yok.”

Patrik ona inandı. Magnus’un bahsettiği her neyse, karısından da özenle saklamıştı. “Kenneth biliyordur” dedi Ludvig.

Videoyu durdurdu, kaseti çıkardı ve tekrar kutusuna koydu.

“Bunu ödünç almak istiyorum” dedi Patrik.

Ludvig, kaseti Patrik’in kendisine doğru uzanan avucuna koymadan önce bir an duraksadı.

“Kaseti imha etmeyeceksiniz, değil mi?”

“Ona iyi bakacağımıza söz veriyorum. Kaseti aynı şekilde geri alacaksın.”

Ludvig, “Peki Kenneth’la konuşacak mısınız?” diye sordu ve Patrik başıyla onayladı. “Evet, konuşacağız.”

“Neden daha önce bu konu hakkında hiçbir şey söylemedi ki?” Cia’nın kafası karışmış gibiydi.

“Biz de bunu öğrenmek istiyoruz.” Paula tekrar Cia’nın elini okşadı. “Ve mutlaka öğreneceğiz.”

Patrik kaseti göstererek “Teşekkürler Ludvig” dedi. “Bu önemli olabilir.”

“Bir şey değil. Siz hiç tartışırlar mıydı diye sorunca, bu kaset aklıma geldi.” Ludvig saç köklerine kadar kızardı.

Patrik ayağa kalktı ve Paula’ya bakıp “Artık gidelim mi?” diye sordu. Sonra Ludvig’e döndü ve alçak sesle “Annene iyi bak. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara” dedi ve kartvizitini oğlanın eline tutuşturdu.

Ludvig kapıda durdu. Polislerin arabalarına binip uzaklaşmalarını izledi. Sonra kapıyı kapatıp içeri girdi.

Hastanede vakit geçmek bilmiyordu. Televizyonda bir Amerikan pembe dizisi oynuyordu. Hemşire odasına gelmiş, Kenneth'a kanalı değiştirmesini isteyip istemediğini sormuştu. Ama Kenneth cevap vermeyince çıkıp gitmişti.

Bu yalnızlık, Kenneth'ın tahmin ettiğinden de kötüydü. Acısı o kadar büyüktü ki odaklanabildiği tek şey, kendi nefesi idi.

Onun geleceğini biliyordu. Çok uzun zamandır beklemişti ve artık Kenneth'ın kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Yine de korkmuyor; onu içtenlikle karşılamaya hazırlanıyordu. Onun gelişi, içini parçalayan bu yalnızlıktan ve hüzünden kurtulmasını sağlayabilirdi. Neler olduğunu açıklayabilmek için, Lisbet'in yanına gitmek istiyordu. O zamanlar farklı biri olduğunu ve onun sayesinde değiştiğini anlayacağını umuyordu. Günahlarını gözünün önüne getirerek öldüğünü düşünmeye dayanamıyordu. Bu canını her şeyden çok yakıyor, aldığı her nefes bir mücadeleye dönüşüyordu.

Kapının çalındığını duydu ve sonra polis memuru Patrik Hedström'ü gördü. Arkasında kısa boylu ve siyah saçlı kadın meslektaşı vardı.

"Merhaba Kenneth. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" Memurun yüzünde ciddi bir ifade vardı. Patrik iki sandalye alıp yatağın yanına çekti.

Kenneth cevap vermedi. Televizyona bakmaya devam etti. Oyuncular, acemice hazırlanmış bir setin önünde rol yapıyorlardı. Patrik sorusunu tekrarlayınca, Kenneth nihayet başını ziyaretçilerine doğru çevirdi.

"Daha iyi günlerim olmuştu." Ne demesi gerekiyordu ki? Gerçek hislerini nasıl tarif edebilirdi? Canının nasıl yandığını, kalbinin bin bir parçaya bölünmek üzere olduğunu nasıl anlatabilirdi? Ne cevap verirse versin, son derece basmakalıp duracaktı.

"Bugün meslektaşlarımız ziyaretinize gelmişler. Daha ön-

ce Gösta ve Martin'le görüşmüşsünüz.” Kenneth Patrik'in yüzlerce cam parçasının tenine saplanmasının nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışırcasına sargılarına baktığını fark etti.

Kenneth kayıtsızca, “Evet” dedi. Onlara da bir şey söylememiştii, şimdi de söylemeyecekti. Sadece bekleyecekti. Onun gelmesini.

“Onlara bu sabah başına gelen kazanın ardında kimin olabileceğini bilmediğini söylemişsin.” Patrik yüzüne baktı ve Kenneth da gözlerini kaçırmadan ona karşılık verdi.

“Evet, doğru.”

Polis memuru boğazını temizledi. “Doğruyu söylediğinizi düşünmüyoruz.”

Acaba ne öğrenmişlerdi? Kenneth birdenbire paniğe kapıldı. Gerçeği öğrenmelerini, o kadını bulmalarını istemiyordu. Çünkü başladığı işi bitirmek zorundaydı. Kenneth'ın tek kurtuluşu buydu. Eğer günahının bedelini öderse, Lisbet'e açıklama yapabilirdi.

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum” dedi. Bakışlarını kaçırdı ama gözlerindeki korkuyu fark ettiklerini biliyordu. Her iki polis de tedirgin olduğunu sezmişti. Bunu bir zayıflık belirtisi, ona yüklenmek için bir fırsat olarak görüyorlardı. Ama yanılıyorlardı. Sessiz kalarak kazanacağı çok şey olmasına karşın, kaybedeceği hiçbir şey yoktu. Bir an için Erik'i ve Christian'ı düşündü. En çok da Christian'ı. Suçlu olmadığı halde, bu meselenin içine çekilmişti. Erik gibi değildi. Ama Kenneth diğerlerini düşünemezdi. Onun için önemli olan tek kişi, Lisbet'ti.

“Az önce Cia'yı ziyaret ettik. Onların evinde, bir yaz dönümü partisinde çekilmiş olan bir video izledik.” Anlaşılan Patrik bir tepki vermesini bekliyor ama Kenneth onun neden söz ettiğini bilmiyordu. Partilerin ve arkadaşların yer aldığı eski yaşamı artık çok uzakta kalmıştı.

“Magnus sarhoşmuş ve ikiniz sigara içmek üzere bir köşeye çekilmişsiniz. Görünüşe göre, kimsenin sizi duymadığından emin olmak istemişsiniz.”

Kenneth hâlâ Patrik’in nereye varmaya çalıştığını anlamamıştı. Her şey puslu bir karaltı gibiydi. Artık hiçbir şey açık ya da net değildi.

“Magnus’un oğlu Ludvig, sizi haberiniz olmadan filme almış. Magnus üzgün görünüyor. Sizinle daha önce olan bir şey hakkında konuşmak istiyor. Ama siz ona sinirlenip artık olan oldu diyorsunuz. Ona ailesini düşünmesini söylüyorsunuz. Bu konuşmayı hatırlıyor musunuz?”

Tabii ki hatırlıyordu. Her şey hâlâ biraz bulanıktı ama Kenneth Magnus’un gözlerindeki paniği gördüğünde neler hissettiğini hatırlıyordu. O akşam neden bu konunun gündeme geldiğini hiç anlamamıştı. Magnus bu mesele hakkında konuşmak, yanlışlarını telafi etmek için yanıp tutuşuyordu. Ve bu Kenneth’i korkutmuştu. Lisbet’i, ne diyeceğini ve ona ne gözle bakacağını düşünmüştü. Sonunda Magnus’u sakinleştirmeyi başarmıştı – bu kadarını hatırlıyordu. Ama o andan itibaren, her şeyi tün çıplaklığıyla gözler önüne serecek bir şeyler olmasını beklemeye başlamıştı. Ve olan tam olarak buydu; sadece olaylar onun tahmin ettiği gibi gelişmemişti. Çünkü zihninde canlandırdığı en kötü senaryoda bile, Lisbet ondan nefret etse de hâlâ hayattaydı. Bu da Kenneth’a açıklama yapması için az bir şans bırakıyordu. Ama artık her şey değişmişti; açıklama yapabilmesi için layığını bulması gerekiyordu. Polisin bu şansı elinden almasına izin veremezdi.

Bu yüzden başını iki yana sallayarak, hatırlamaya çalışıyormuş gibi davrandı.

“Hayır, bunu hatırlamıyorum” dedi.

“Eğer hafızanızı tazelemeye yardımını dokunacaksa, kaseti izlemenizi sağlayabiliriz” dedi Paula.

“Tabii, gerekirse izlerim. Ama önemli bir şey konuştuğu-

muзу sanmıyorum; öyle olsaydı hatırlardım. Muhtemelen sarhoş olduğumuz için saçmalıyorduk. Magnus içki içtiğinde, ara sıra böyle davranırdı. Melodramatik ve duygusal olurdu. Pireyi deve yapardı.”

Kenneth ona inanmadıklarını görebiliyor ama bunu önemsemiyordu çünkü zihnini okuyamazlardı. Sakladıkları sır er ya da geç ortaya çıkacaktı – bunu da biliyordu. Polis her şeyi açıklığa kavuşturana dek pes etmeyecekti. Ama tüm bunlar, o kadın Kenneth’a hak ettiği cezayı kesmeden önce olmak zorunda değildi.

Polis memurları biraz daha kaldılar ama Kenneth onların sorularını rahatlıkla geçiştirdi. Onların işini kolaylaştıracak hali yoktu; kendini ve Lisbet’i düşünmeliydi. Erik ve Christian’ın da ellerinden geldiğince başlarının çaresine bakmaları gerekecekti.

Patrik gitmeden önce nazikçe Kenneth’a bakmış ve “Ayrıca Lisbet’in otopsi sonuçlarının geldiğini de söylemek istedik” dedi. “Lisbet öldürülmemiş. Doğal sebepler yüzünden ölmüş.”

Kenneth başını çevirdi. Yanıldıklarını biliyordu.

Patrik Uddevalla’ya geri dönerlerken az kalsın direksiyon başında uyuyakalacaktı. Bir anlığına gözleri kapandı ve karşı şeride geçti.

Paula direksiyona asılıp arabayı ait olduğu şeride çekerek “Ne yapıyorsun!” diye bağırdı.

Patrik sıçradı ve nefesi kesildi.

“Lanet olsun! Bana neler oluyor bilmiyorum. O kadar yorgunum ki.”

Paula endişeyle ona baktı. “Pekâlâ, doğruca senin evine gidelim, seni orada bırakırım. Yarın ise evde kalman gerekiyor. İyi görünmüyorsun.”

“Bunu yapamam. Yapılacak bir sürü iş var.” Patrik yola odaklanmaya çalışarak gözlerini kırptırdı.

Paula kararlı bir şekilde, “Tamam, ne yapmamız gerektiğini biliyorum” dedi. “Bir sonraki benzin istasyonuna sap; orada yer değiştireceğiz. Seni eve götüreceğim, sonra da ofise gidecek ve ihtiyacın olan tüm belgeleri alıp Fjällbacka’ya getireceğim. Ayrıca video kasetin de laboratuvara gönderilip analiz edilmesini sağlayacağım. Ama kendine yüklenmeyeceğine söz vermelisin. Çok fazla çalışıyorsun; eminim evdeki durum da pek parlak değildir. Johanna’nın Leo’ya hamileyken ne kadar zorluk çektiğini biliyorum, eminim ki sen de üzerinde fazladan yük varmış gibi hissediyorsundur.”

Patrik gönülsüzce başıyla onaylayıp Paula’nın dediğini yaptı. Hogstorp çıkışındaki benzin istasyonuna girip arabadan indi. Paula’yla tartışamayacak kadar bitkindi. Aslında değil bir gün, birkaç saatliğine bile izin alması imkânsızdı ama vücudu işbirliği yapmayı reddediyordu. Belki biraz dinlenir ve bütün belgelerin üzerinden geçecek vakti olursa, soruşturmaya devam etmek için ihtiyacı olan enerjinin bir kısmına yeniden kavuşurdu.

Patrik başını yolcu tarafındaki cama yaslayıp daha Paula yola bile çıkmadan uyuyakaldı. Gözlerini açtığında, evinin önüne gelmişlerdi. Patrik uykulu bir şekilde arabadan indi.

“İçeri gir ve uzan. Bir saat içinde dönerim. Kapıyı kilitleme ki belgeleri içeriye bırakabileyim” dedi Paula.

“Pekâlâ. Teşekkürler.” Patrik sadece bu kadarını söyleyebildi.

Kapıyı açıp içeri girdi. “Erica!” Cevap veren olmadı. Erica’yı öğleden sonra da aramış ama ona ulaşamamıştı. Belki de Erica Anna’nın evine gitmiş ve orada takılıp kalmıştı. Patrik Erica eve geldiğinde evde biri olduğunu duyup korkmasın diye, girişteki konsolun üzerine bir not bırakmaya karar verdi. Sonra uyuşuk bir halde merdivenleri çıkıp kendini yatağa attı. Başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı. Ama bu derin ya da huzurlu bir uyku değildi.

Bir şeyler değişmek üzereydi. Louise son birkaç yıldır yaşadığı hayattan memnun olduğunu söyleyemezdi ama en azından bu düzene alışmıştı. Erik'in tüm soğukluğuna, kayıtsızlığına, karşılıklı sarf ettikleri bütün iğneleyici ve iyi çalışmış yorumlara rağmen.

Artık ayaklarının altındaki zeminin sallanmaya başladığını ve çatlakların giderek büyüdüğünü hissedebiliyordu. Son kavgaları sırasında, Erik'in gözlerinde bir şeylerin bittiğini görmüştü. Erik onu ilk defa küçümsememişti; zaten Louise artık onun hakaretlerinden etkilenmiyordu ama bu seferki farklıydı. Bu durum onu tahmin ettiğinden çok daha fazla korkutuyordu. Çünkü kalbinin derinliklerinde, bu ölümcül dansa hiç görülmemiş bir zarafetle devam edeceklerine ol-
dum olası inanmıştı.

Cecilia'dan bahsedince, Erik tuhaf davranmıştı. Genellikle metresinden bahsetmesini umursamazdı. Sadece onu duymamış gibi yapardı. Neden bu sabah o kadar kızmıştı? Bu, Cecilia'nın onun için bir şeyler ifade ettiğini mi gösteriyordu?

Louise kadehini kafasına dikti. Şimdiden düşüncelerini toplamakta güçlük çekiyordu. İçini ısıtan keyif dolu sıcaklık, bütün vücuduna yayıldı. Kendine biraz daha şarap koydu ve pencereden dışarıya bakıp adaları kucaklayan buzulları izlerken, eli kendiliğinden havaya kalkarak kadehi dudaklarına götürdü. Neler olduğunu öğrenmek zorundaydı. Ayağının altındaki çatlakların gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu bilmiyordu. Ama tek bir şeyden emindi. Eğer bu dans sona erecekse, son hareketleri sessiz bir dönüş olmayacaktı. Louise ayaklarını yere vura vura, kollarını savura savura dans etmek istiyordu; ta ki evliliklerini un ufak edene kadar. Erik'i istemiyor, ama bu gitmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Erica kızını almak üzere Anna'nın evine uğrayınca, Maja buna şiddetle karşı çıktı. Kuzenleriyle oynarken o kadar çok

eğleniyordu ki eve gitmek istemiyordu. Erica bir süre dil dök-
tükten sonra kızına sokak giysilerini giydirip onu arabaya
oturtmayı başardı. Patrik'ten hiç haber almamasının tuhaf
olduğunu düşündü ama kendisi de ona telefon edememişti.
Henüz Göteborg'a gidişini nasıl açıklayacağını da bilmiyor-
du. Ama bir şeyler söylemek zorunda kalacaktı çünkü resim-
leri bir an önce Patrik'e göstermesi gerekiyordu. İçinden bir
ses bu resimlerin çok önemli olduğunu ve polisin onları gör-
mesi gerektiğini söylüyordu. En önemlisi, resimler hakkın-
da Christian'la konuşmaları gerekiyordu. Erica bunu şahsen
yapmak istediğini itiraf etmek zorundaydı ama Göteborg'a
gitmekte sınırı yeterince aştığını biliyordu. Bir kez daha
Patrik'in arkasından iş çeviremezdi.

Evlerinin önüne yanaşırken, dikiz aynasından fazla uzak-
ta olmayan bir polis arabası gördü. Bu Patrik olmalı, di-
ye düşündü. İyi ama neden kendi arabasını kullanmıyordu?
Maja'yı araba koltuğundan çıkarırken, arabayı evlerinin ya-
kınına yanaştırıp park eden sürücüye göz attı. Ama direksi-
yonun ardında Patrik yerine Paula'yı görünce şaşırdı.

"Selam, Patrik nerede?" diye sordu.

Paula arabadan inerek, "Evin içinde" dedi. "O kadar yor-
gundu ki eve gidip biraz dinlenmesini buyurdum. Yetkimi aş-
tığımı biliyorum ama Patrik hiçbir itirazda bulunmadı." Pau-
la gülmesine rağmen, gözlerindeki endişe yok olmadı.

Erica ansızın kuşkuya kapılarak, "Bir terslik mi var?" di-
ye sordu. Onun tanıdığı Patrik asla bu kadar erken bir saat-
te işten eve dönmezdi.

"Hayır, hayır. Sadece Patrik son zamanlarda çok yoğun
çalışıyor. Biraz bitkin görünüyor. Ben de onu biraz dinlenme-
diği sürece kimseye yararı dokunmayacağına ikna etmeyi baş-
ardım."

"Yani Patrik dinlenmeyi kabul mü etti? Hiç karşı çıkma-
dı mı?"

“Ee, bir anlaşma yaptık. Benim karakola gidip, incelemek istediği belgeleri alıp getirmem karşılığında evde kalmayı kabul etti. Ben de bunları kapının girişine bırakacaktım ama artık sana verebilirim.” Paula Erica’ya bez bir çanta uzattı.

Erica anında sakinleşerek, “İşte benim tanıdığım Patrik” dedi. Eğer çalışmadan duramıyorsa, sağlığı o kadar da kötü olamazdı.

Erica Paula’ya teşekkür ederek bez çantayı girişe sürükledi. Maja annesinin arkasından koşuşturdu. Erica, Patrik’in konsolun üzerine bıraktığı notu görünce gülümsedi. Eve gelip de birinin yukarıda dolandığını duysaydı, korkusundan ölürdü. Ayakkabılarını çıkaramayınca hüsrana uğrayan Maja ağlamaya başladı. Erica hemen onu susturdu.

“Şşşt, tatlım. Baban yukarıda uyuyor. Onu uyandırmayalım.”

Maja gözlerini kocaman açarak ona baktı ve parmağını dudaklarına götürdü. Yukarı kata bakarken yüksek sesle, “Şşşt” dedi. Erica onun ayakkabılarını ve sokak giysilerini çıkarmasına yardım etti. Sonra Maja salonun her yerine dağılan oyuncaklarıyla oynamak üzere içeri gitti.

Erica ceketini çıkardı ve gömleğini çekiştirdi. Bugünlerde çok fazla terliyordu. Ter kokusundan tiksindiği için de günde iki ya da üç kez gömleğini değiştiriyordu. Ayrıca kol altlarına o kadar çok deodorant sürüyordu ki Nivea, Erica’nın hamileliği sırasında satışlarında kayda değer bir artış tespit etmiş olabilirdi.

Erica yukarı kata göz attı. Sonra Paula’nın bıraktığı bez çantaya baktı. Tekrar yukarı kata, sonra tekrar çantaya baktı. Erica kaybetmeye mahkûm olduğunu bildiği halde, kendisiyle savaşıyordu. Bunun gibi bir tahrike kayıtsız kalması mümkün değildi.

Bir saat sonra çantadaki bütün belgelerin üzerinden geçmiş ama hâlâ bir şey öğrenememişti. Hatta aklında daha çok

soru belirmişti. Belgeler arasında Patrik'in aldığı notları da bulmuştu: Dört adam arasındaki bağlantı ne? Neden Magnus önce öldü? Neden ortadan kaybolduğu sabah camı sikkindi? Neden telefon edip gecikeceğini söyledi? Neden Christian tehdit mektuplarını diğerlerinden çok önce almaya başladı? Magnus herhangi bir mektup aldı mı? Almadıysa, neden? Sayfalar dolusu sorunun bir tanesini bile yanıtlayamamak, Erica'yı rahatsız ediyordu. Ayrıca bunlara ekleyeceği başka sorular da vardı: Neden Christian yeni adresini bırakmadan taşınmıştı? O resimleri ona kim göndermişti? Resimlerdeki küçük çöpten adam kimdi? Ve en önemlisi: Neden Christian geçmişi hakkında bu kadar ketumdu?

Erica soruşturma malzemelerini incelemeye geri dönmenden önce, Maja'nın hâlâ oyuncaklarıyla meşgul olduğundan emin oldu. Geriye kalan tek şey, üzerinde hiçbir yazı bulunmayan bir kasetti. Erica kanepeden kalkıp kasetçalarını çıkardı. Neyse ki kasetle cihaz uyumluydu. "Başlat" tuşuna basmadan önce tedirgin bir biçimde yukarı kata baktı ve sesi olabildiğince kısarak, kasetçaları kulağına yaklaştırdı.

Kaset yaklaşık yirmi dakika sürdü ve Erica tamamını gerginlikle dinledi. Duyduklarından yeni bir şey öğrenmemişti. Ama donup kalmasına neden olan tek bir yer vardı. Erica bu kısmı bir daha dinlemek için "geri sar" tuşuna bastı.

İşi bittikten sonra kaseti dikkatle çıkarıp kutusuna koydu, geri kalan bütün belgelerle birlikte bez çantaya yerleştirdi. Kitapları için yıllar boyunca pek çok kişiyle röportaj yaptığından, bir konuşmadaki detayları ve nüansları yakalama konusunda başarılıydı. Az önce duyduğu da önemliydi. Bundan emindi.

Bu meseleyle yarın sabah ilgilenmesi gerekecekti. Patrik'in yukarıda dolandığını duyunca, bez çantayı aylardır davranmadığı kadar seri bir şekilde girişe götürdü, sonra kanepeye geri döndü ve Maja'yla oynamaya dalmış gibi davrandı.

Eve karanlık çökmüştü. Işıkların hiçbirini açık değildi; bunu anlamsız bulmuştu. Yolun sonundayken, ışıklara gerek yoktu.

Christian yarı çıplak halde yere oturmuş, duvara bakıyordu. Onun yazdığı sözcüklerin üzerini boyamıştı. Bodrum katında bir fırça ve bir kutu siyah boya bulmuştu. Kırmızı yazının üzerinden üç kez geçmişti. Onun kendisi hakkındaki yarısını üç kez karalamıştı. Yine de sözcükleri tüm açıklığıyla görebiliyordu.

Eline ve vücuduna boya bulaşmıştı. Katran kadar siyah bir boya. Sağ eline baktı. Yapış yapıştı. Eline göğsüne sildi ama siyahlık daha da yayıldı.

Kadın artık onu bekliyordu. Christian başından beri bunu biliyordu. Tek yaptığı her şeyi ertelemek ve kendini kandırmak oldu; az kalsın oğullarını da bu tuzanın içine çekecekti. Mesaj açıktı. *Onları hak etmiyorsun.*

Bir zamanlar sevdiği kadının kollarında taşıdığı çocuğu gördü. Birdenbire, keşke Sanna'yı sevebilseydim diye düşündü. Ona asla zarar vermek istememiş ama onu aldatmıştı. Erik'in sık sık yaptığı gibi başka kadınlarla değil ama akla gelebilecek en kötü şekilde. Çünkü Sanna'nın kendisini sevdiğini biliyor ve en başından beri, bir gün onu sevebileceği umuduyla yaşamasına göz yummuştu; bu imkânsız olduğu halde. Ama artık rol yapamıyordu. Mavi elbiseyle birlikte bu yeteneğini yitirmişti.

Oğlanlar ise bambaşkaydı. Onlar kendi kanından ve canındandı; işte bu yüzden, o kadının kendisini almasına izin vermeliydi. Oğullarını kurtarmanın tek yolu buydu; işler bu kadar ileri gitmeden bunu anlamalıydı. Kendine her şeyin sadece kötü bir rüya olduğunu, güvende olduğunu söylemeliydi. Hiçbiri güvende değildi.

Geri dönmek ve tekrar denemekle hata etmişti. Ama buraya dönmenin ve ona bu kadar yakın olmanın cazibesi o ka-

dar dayanılmazdı ki. Buna kendisi de anlam verememiş ama fırsatını bulur bulmaz, geri dönmek için yoğun bir istek duymuştu. Ve ikinci bir şansı olabileceğini sanmıştı. Bir aile sahibi olabilmek için ikinci bir şansı olabilirdi; onları geçmişinden uzak tuttuğu ve kendisi için çok az şey ifade eden bir eş seçtiği sürece. Ama yanılmıştı.

Duvardaki sözcükler, doğruyu söylüyordu. Oğullarını seviyor ama onları hak etmiyordu. Diğer çocuğu ya da dudakları çilek tadındaki o kadını da hak etmemişti. Ve onlar bunun bedelini ödemişlerdi. Bu sefer, bedeli kendisine ödetecekti.

Christian yavaşça ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Bir köşede eski püskü bir oyuncak ayı oturuyordu. Bunu Nils doğduğu zaman ona hediye etmişti, yavrucak ayıyı o kadar sevmişti ki neredeyse bütün tüylerini yolmuştu. Melker'in savaşçı figürleri bir kutunun içinde düzgünce sıralanmıştı. Hepsine gözü gibi bakıyor ve küçük kardeşi onlara dokunacak olursa, derhal yumruğunu gösteriyordu. Christian şüpheleri arttıkça bocalamaya başladığını ve artık gitmesi gerektiğini fark etti. Cesaretini kaybetmeden önce, onunla buluşmalıydı.

Yatak odasına gidip üzerine bir şeyler giydi. Ne seçtiğine dikkat etmedi; artık bunun bir önemi yoktu. Sonra aşağıya indi, askıdan ceketini aldı ve son bir kez eve baktı. Karanlık ve sessizdi. Arkasından kapıyı kilitleme zahmetine girmede.

Kimseye bakmak ya da kimseyle konuşmak istemediği için, kısa yürüyüşü boyunca gözlerini yerden ayırmadı. Yapmak üzere olduğu şeye ve karşılaşmak üzere olduğu kişiye odaklanması gerekiyordu. Avuçları tekrar kaşınmaya başlamıştı ama bu sefer aynı hissi göz ardı etmekte zorlanmıyordu. Sanki beyni, artık gereksiz gördüğü vücuduyla bütün iletişimini kesmişti. Önemli olan tek şey, kafasının içindeki görüntüler ve anılardı. Artık şimdiki zamanda yaşamıyordu. Ayaklarının altındaki karlar gıcırdarken gördüğü tek şey,

yavaşça oynayan bir film şeridi gibi gözlerinin önünden akıp giden geçmişiydi.

Badholmen'e giden rıhtımda yürürken, rüzgâr esmeye başladı. Üşüdüğünü biliyordu çünkü vücudu titriyor ama soğuğu hissetmiyordu. Burası terk edilmiş gibiydi. Karanlık ve sessizdi; etrafta kimsecikler yoktu. Ama her zamanki gibi, onun varlığını hissedebiliyordu. Suçunun hesabı burada görülmeliydi. Bunun mümkün olduğu tek yer burasıydı. Dahış kulesinin en tepesindeyken onu suyun içinde görmüş, ellerini kendisine doğru uzattığını fark etmişti. Artık onunla gidecekti.

Yüzme alanının girişini belirleyen ahşap binaları geçtiğinde, kafasının içindeki film hızlanmaya başladı. Görüntülerin zihnine hücum etmesi üzerine, karnına bir bıçak saplanmış gibi hissetti; acısı o kadar yoğun ve keskindi. Kendini bu acıya aldırmamaya ve ilerlemeye zorladı.

Ayağını kulenin ilk basamağına koydu ve ahşap zemin, ağırlığı altında esnedi. Artık daha rahat nefes alıyordu; geriye dönmek yoktu. Tırmanırken hep yukarıya baktı. Kar yüzünden basamaklar kayganlaşmıştı. Korkuluğa tutunarak, bakışlarını gökyüzünün siyahlığına doğru uzanan zirveye dikti. Gökyüzünde hiç yıldız yoktu. Yıldızları hak etmiyordu. Merdivenleri yarılادığında, onun arkasından geldiğini hissetti. Arkasına dönüp bakmadı ama kendi ayak seslerinin yanı sıra onunkileri de duyuyordu. Aynı ritimle, aynı kararlılıkla yürüyordu. O artık buradaydı.

Christian tepedeki platforma ulaştığında, elini cebine soktu ve evden getirdiği ipi çıkardı. Yükünü üstlenecek ve hatasının bedelini ödetecek olan ipi. Christian her şeyi ayarlarken, o da merdivenlerde bekliyordu. Christian ipi korkuluğa bağladı ve ilmeği boynuna geçirdi. Bir an için duraksadı. Kule köhne ve eskiydi, hava koşulları yüzünden fena halde yıpranmıştı. Ya onu taşımazsa ne olacaktı? Ama onun varlı-

ğı Christian'a güvence verdi. Nasılsa başarısız olmasına izin vermezdi. Özellikle de bu kadar uzun süre bekledikten ve nefretini bunca yıldır biledikten sonra.

Christian işi bitince merdivenlere arkasını döndü ve gözlerini suyun karşısındaki Fjällbacka'ya dikti. Tam arkasında onun ayak sesini duyana kadar başını çevirip bakmadı.

Onun gözlerinde neşe yoktu. Sadece Christian'ın olup biten bunca şeyden sonra nihayet suçunun kefaretinin ödemeye hazır olduğunu bildiği anlaşıyordu. Tıpkı Christian'ın hatırladığı kadar güzeldi. Saçları ıslaktı; Christian bu soğukta nasıl olup da buz tutmadıklarına şaşırdı. Ama onun hakkındaki hiçbir şey beklendiği gibi değildi. Bir denizkızı hakkındaki hiçbir şey, beklendiği gibi olamazdı.

Christian denize doğru adım atmadan önce gördüğü son şey, yaz rüzgârında uçuşan mavi bir elbiseydi.

* * *

Uyurken saçları darmadağın olan Patrik aşağıya inince Erica, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Patrik, "Sadece biraz yorgunum, hepsi o kadar" dedi ama yüzü bembeyazdı.

"Emin misin? İyi görünmüyorsun."

"Çok teşekkürler. Paula da aynı şeyi söyledi. Keşke siz kızlar ne kadar berbat görüldüğümü söylemeye bir son verseniz. Bu durum sinirime dokunmaya başlıyor." Patrik gülümsedi ama hâlâ tamamen ayılmış gibi görünmüyordu. Kendisine koşan Maja'yı kucağına almak üzere eğildi.

"Selam tatlım. Umarım sen babanın iyi görüldüğünü düşünüyorsundur. Baban dünyanın en yakışıklı erkeği değil mi?" Patrik Maja'nın göbeğini gıdıklayıp onu kıkır kıkır güldürdü.

Maia basını bilgece sallayarak, "Hımm" dedi.

“Tanrı’ya şükür. Nihayet zevk sahibi birine rastladım.” Patrik Erica’ya dönerek dudağına bir öpücük kondurdu. Ma- ja da öpücük istediğini belirtircesine Patrik’in yüzünü kavra- yıp dudaklarını büktü.

Erica mutfğa giderken, “Otur da ben çay ile sandviç ha- zırlarken onunla hasret gider” dedi. Sonra olağan bir şeyden bahsedermişçesine, “Bu arada, Paula sana bir çanta dolusu belge getirdi” diye seslendi. “Girişte duruyor.”

Patrik, “Teşekkürler!” diye seslendi ve Erica onun ayağa kalkıp mutfğa geldiğini duydu.

Erica içinde çay poşetleri olan iki fincana kaynar su dö- kerken göz ucuyla Patrik’e bakarak, “Bu gece çalışman mı gerekiyor?” diye sordu.

“Hayır, sanırım bu gece rahatıma bakıp tatlı karımla va- kit geçireceğim ve erkenden yatacağım. Yarın vakayı sakin- ce gözden geçirmek üzere evde kalıyorum. Bazen karakolun sirkten aşağı kahr yanı olmuyor.”

Patrik içini çekti ve Erica’nın arkasında durup ona sarıldı.

Yüzünü onun boynuna gömerek, “Artık kollarımla seni çe- peçevre saramıyorum” diye mırıldandı.

“Biliyorum. Ben de patlayacakmışım gibi hissediyorum.”

“Endişeli misin?”

“Değilim dersen yalan söylemiş olurum.”

Patrik ona daha da sıkıca sarılacak, “Birbirimize yardım edeceğiz” dedi. “Anna da aynı şeyi söylüyor. Sanırım bu sefer her şey daha iyi çünkü ne beklemem gerektiğini biliyorum. Ama iki bebeğimiz olacak.”

Patrik gülümseyerek, “İki katı neşe” dedi.

Erica “İki katı iş” diye cevap vererek, ona önden sarılmak üzere yüzünü döndü. Ama bu noktada sarılmak da mesele haline gelmişti.

Erica gözlerini kapayıp yanağını Patrik’in yanağına da- yadı. Ona Göteborg yolculuğundan bahsetmek için en uygun

zamanı kolluyordu. Bu gece açılması gerektiğine karar vermişti. Ama Patrik çok yorgun görünüyordu. Ertesi gün de evden çalışacağına göre, o zamana kadar bekleyebilirdi. Üstelik kaseti dinledikten sonra kafasına koyduğu şeyi de yapabiliyordu. Böylece kararını verdi. Eğer soruşturma açısından önemi olan herhangi bir şey bulmayı başarırrsa, Patrik işine burnunu soktuğu için o kadar sinirlenmezdi.

Hiç arkadaşı olmaması onu pek de rahatsız etmiyordu. Ama büyüdükçe, diğerlerinin sahip olduğunu gördüğü şeylerin özlemini çekmeye başladı. Bir topluluğa ait olmak, bir grubun parçası olmak gibi. Her zaman yalnızdı. Onunla vakit geçirmek isteyen tek kişi Alice'ti.

Bazen okul otobüsünden indiğinde, onu eve kadar kovalarlardı. Erik, Kenneth ve Magnus. Normalde koşabileceklerinden daha yavaş şekilde peşinden gelirken katılarak gülerlerdi. Tek amaçları onu koşturmaktı.

"Hey şişko, kaldır kıcını!"

O da koşardı; onlara itaat ettiği için kendinden nefret etse de. İçten içe bir mucize olmasını, bir gün onunla uğraşmayı bırakıp onu görmelerini ve gerçek bir insan olduğunu anlamalarını umuyordu. Ama bunun yalnızca bir hayal olduğunu biliyordu. Kimse onu görmüyordu. Alice sayılmazdı. O geri zekâlıydı. Oğlanlar ona böyle sesleniyorlardı; özellikle de Erik. Ne zaman Alice'i görse bu hakareti ağzında yayarak seslenirdi: "Geri zekâaalluu..."

Alice çoğu zaman okul otobüsünün durduğu yerde onu beklerdi. Bunu yapmasından nefret ederdi. Uzun siyah saçları atkuyruğu yapılmış vaziyette durakta beklerken ve neşe dolu mavi gözleriyle otobüsten inen Tanumshede Lisesi öğrencileri arasında onu ararken gayet normal görünürdü. Hatta

bazen otobüs durağına yanaşıp da pencereden Alice'i gördüğünde, bir parça gururlanırdı. Bu uzun bacaklı, siyah saçlı güzel kız, onun kardeşiydi.

Ama sonra otobüsten iner ve Alice onu görürdü. O sarsak yürüyüşüyle yanına gelirdi. Sanki birisi, kollarına ve bacaklarına ilıştırılan görünmez iplere rastgele asılıymış gibi görünürdü. Sonra o boğuk sesiyle adını söyler ve oğlanlar gılmekten katılarak, "Geri zekâaaluu!" diye bağırırlardı.

Onu en çok utandıran da Alice'in kendisiyle dalga geçtiklerini anlamamasıydı. Sevinçle gülümser, hatta bazen onlara el sallardı. O da koşmaya başlardı; peşinden koştukları için değil ama Erik'in haykırarak yağdırdığı hakaretler kasabanın her yerinde yankılandığı için. Ama Alice'ten asla kaçmazdı. Alice hep oyun oynadıklarını zannederdi. Ona kolaylıkla yetişir ve bazen gülerek, olanca ağırlığıyla boynuna atlayıp onu yere kapaklanma tehlikesiyle karşı karşıya bırakırdı.

Bunun gibi anlarda ona duyduğu nefret, tıpkı durmadan ağladığı ve Anne'yi elinden aldığı zamanki kadar yoğun olurdu. Onu utandırmayı bıraksın diye, Alice'in yüzüne yumruk atmak isterdi. Alice otobüs durağında kendisini beklediği, ona seslenip kollarını boynuna doladığı sürece, asla grubun bir parçası olamazdı.

Fark edilmeyi umutsuzca istiyordu. Ama sadece Alice tarafından fark edilmeyi değil.

Erica uyandığında, Patrik derin uykudaydı. Saat yedi buçuktu ama genellikle yediden önce kalkan Maja da hâlâ uyuyordu. Erica huzursuzdu. Gece birkaç kez uyanmış, kasette duyduğu şeyi düşünmüştü. Bu meseleyle ilgilenilebilmek için de bir an önce sabah olmasını beklemişti.

Yataktan kalktı, giyindi ve kendine kahve yapmak üzere mutfığa gitti. İlk fındadaki kafein etkisini gösterince, sabırsızlanarak saate baktı. Herhalde çoktan uyanmışlardı. Evde üç küçük çocuk varken, bu oldukça yüksek bir olasılıktı.

Patrik'e bir not bırakıp üstü kapalı ifadelerle bir iş hal etmek üzere çıktığını yazdı. Patrik neyin peşinde olduğunu merak edecek ama Erica geri döndüğünde ona detaylı bir rapor verecekti.

On dakika sonra, Hamburgsund'a doğru yola çıkmıştı. Sanna'nın kız kardeşi Agneta'nın nerede yaşadığını öğrenmek için Bilgi Servisi'ni aramış ve adresi bir çırpıda bulmuştu. Karşısında, kumlu kireç tuğlası kullanılarak inşa edilmiş büyük bir ev vardı. Uzun garaj girişine doğru ilerleyip arabayı birbirine epey yakın olan iki kolonun arasına sokarken nefesini tuttu. Arabayı geri geri çıkarmak zor olacaktı ama buna daha sonra kafa yorabilirdi.

Erica içeride hareket halinde insanlar olduğunu görünce, tahmini doğru çıktığı için rahatladı. Uyanmışlardı. Erica zi-

ji çaldı ve çok geçmeden aşağı kata inen birinin ayak seslerini duydu. Büyük olasılıkla Sanna'nın kardeşi olan bir kadını kapıyı açtı.

Erica, "Merhaba" diyerek kendini tanıttı. "Acaba Sanna uyandı mı? Onunla konuşmam gerekiyor da."

Agneta ona soran gözlerle baktı ama itiraz etmedi. "Tabii, Sanna ve küçük canavarlar uyandılar."

"İçeri gelin" dedi. Erica eve girip ceketini astı.

Sanna'nın kardeşinin peşine takıldı. Bir kat dik merdiveni çıkıp başka bir koridora geçtiler. Sonra sola döndüler ve mutfak, salon ve yemek odası olarak kullanılan büyük bir alana girdiler.

Sanna ve oğulları kahvaltı ediyorlardı. Onlardan birkaç yaş daha büyük görünen kuzenleri de masadaydı.

Erica Christian'ın karısına bakarak, "Kahvaltınızı böldüğüm için özür dilerim" dedi. "Sadece sana bir şey sormam gerek."

Sanna ilk başta ayağa kalkmaya yeltenmedi. Ağzına götürmek üzere olduğu kaşık havada kaldı; sanki aklından bin bir düşünce geçiyordu. Ama sonra kaşığı bırakıp ayağa kalktı.

"Neden rahatça konuşmak için aşağıya inip verandaya oturmuyorsunuz?" dedi Agneta.

Erica Sanna'nın peşinden aşağıya indi. Birkaç odanın önünden geçtikten sonra, çimlere ve Hamburgsund'un küçük şehir merkezine bakan, etrafı camlarla kaplı verandaya çıktılar.

Erica otururlarken, "Sen, çocuklar nasılsınız?" diye sordu. "Sanırım iyiyiz." Sanna solgun ve bitkin görünüyordu; uykusunu alamamış gibiydi. "Oğlanlar babalarını sorup duruyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Emin olmadığım bir şey daha var: Onları bu olay hakkında konuşmaya teşvik etmeli miyim, yoksa bundan kaçınmalı mıyım? Bugün Çocuk Psikyatri Servisi'ni arayıp tavsiyelerini almayı düşünüyorum."

"Bu iyi bir fikir gibi görünüyor" dedi Erica. "Ama çocuk-

lar dayanıklıdır. Tahminimizden çok daha fazlasına katlanabilirler.”

“Haklı olabilirsin.” Sanna ifadesiz bir şekilde boşluğa baktı. Sonra Erica’ya döndü ve “Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?” dedi.

Daha önce de pek çok kez bocalayan Erica, konuya nasıl gireceğini bilemedi. Buraya gelip sorular sormaya hakkı yoktu. Onu harekete geçiren tek şey, merakıydı. Ve de endişesi. Bir an ne diyeceğini düşündü. Sonra yere eğilerek çantasından resimleri çıkardı.

Sven-Olov Rönn şafak vakti uyandı. Bu, fazlasıyla gurur duyduğu ve her fırsatta dile getirdiği bir alışkanlıktı. Halinden memnun bir şekilde, “Yatakta uzanıp huzurevine hazırlık yapmanın bir yararı yok” der ve sonra da her zaman en geç altıda kalktığını söylerdi. Gelinei bazen ona her gece dokuzda yatmasıyla ilgili takılırdı. “Bu kadar erkenden uymak da huzurevine hazırlık yapmak değil mi?” diyerek gülümserdi. Ama Sven-Olov bu tür yorumlara aldırmış etmemeyi seçerdi. Gününü daima iyi değerlendirirdi.

Yulaf ezmesinden oluşan iyi bir kahvaltının ardından, Sven-Olov en sevdiği koltuğuna oturur ve dışarıdaki karanlık yavaş yavaş dağılırken, pencerenin önünde gazetesini okurdu. Okumayı bitirdiğinde, hava genellikle sabah teftişini yapabileceği kadar aydınlanmış olurdu. Bu, yıllardır sürdürdüğü bir alışkanlık haline gelmişti.

Sven-Olov’ ayağa kalktı, askıda duran dürbünü aldı ve pencerenin önüne oturdu. Evi kayıkhanelerin karşısındaki yamaçtaydı; arka cephesi kiliseye dönüktü ve Fjällbacka’nın liman girişine bakan harika bir manzarası vardı. Sven-Olov dürbününü gözlerine dayayıp soldan sağa doğru giderek, etrafı incelemeye başladı. Önce komşulara baktı. Evet, onlar da kalkmışlardı. Bu devirde kışın buralarda pek fazla insan

yaşamıyordu ve bölgenin daimi sakinlerinden birkaçı komşusu olduğu için şanslıydı. Üstelik adamın karısı sabahları sadece iç çamaşırıyla geziniyordu. Aşağı yukarı elli yaşlarında idi ama muhteşem bir vücudu olduğu dikkatinden kaçmadı. Dürbünü başka yerlere çevirerek teftişe devam etti.

Birbiri ardına bir sürü boş ev gördü. Bazıları tamamen karanlıktı, bazılarında zaman ayarlı tek tük ışıklar vardı. Her zamanki gibi içini çekti. Her şeyin bu denli değişmesi çok kötüydü. Tüm bu evlerin yıl boyunca sakinlerini ağırladığı hayat dolu zamanlar hâlâ aklındaydı. Şimdiyse, yazlıkçılar neredeyse her yeri satın almışlardı ve Fjällbacka'da üç aydan fazla zaman geçirme gereği duymuyorlardı. Sonra da bronz tenleriyle şehirlerine dönüyor ve sonbahara kadar süregelen yemeklerde ve partilerde, tatillerinden bahsetmekten keyif alıyorlardı: "Ah evet, bütün yaz boyunca Fjällbacka'daki evimizdeydik. Yıl boyunca orada yaşadığımızı düşünsenize. Ne kadar da huzurlu ve sessiz bir yer. Tam kafa dinlemek için." Ama tabii ki söylediklerinin tek kelimesine dahi inanmazlardı. Kışın her yer kapalı ve sessizken, hava kayaların üzerinde uzanmak ya da güneşlenmek için fazla soğukken, burada yirmi dört saat kalmaya bile dayanamazlardı.

Sven-Olov dürbününü ıssız Ingrid Bergman Meydanı'na doğru çevirdi. Fjällbacka'nın internet sitesinden sorumlu olan kişilerin buraya bir kamera yerleştirdiklerini ve bilgisayara girip kasabada olup bitenleri izlemenin mümkün olduğunu duymuştu. Bunu her kim akıl ettiyse, herhalde pek fazla işi yok, diye düşündü. Çünkü görülecek fazla bir şey yoktu.

Sven-Olov dürbünü Södra Hamngatan'a, Järnboden açıklarına ve Brandparken'e doğru kaydırды. Bir an için durup, her zaman gıpta ettiği sahil güvenlik botuna baktı. Tek kelimayle muhteşemdi. Hayatı boyunca botları sevmişti ve *Min-Louis* rıhtımında dururken, her zaman tüm güzelliğiyile ışıldıyordu. Sonra, dürbününü Badholmen'e uzanan yola çevir-

di. Ne zaman insanların üstlerini değiştirdikleri yüksek paravanlı ahşap kabinleri görse, gençlik anıları canlanıyordu. Bir tarafta erkeklere, bir tarafta da kadınlara ayrılan kabinler uzanıyordu. Sven-Olov küçük bir çocukken, arkadaşlarıyla birlikte daima kadınları gözetlemenin bir yolunu ararlardı ama nadiren başarılı olurlardı.

şimdi kayaları ve çocukların yazın sıklıkla kullandıkları trampeleni görebiliyordu. Sonra, artık epey oldukça yıpranmış görünen kule gözüne ilişti. Kuleyi yıkıp geçmektense, onaracaklarını umuyordu. Bu kule bir bakıma Fjllbacka'nın vazgeçilmez bir parçasıydı.

Sven-Olov kuleyi geride bırakıp Valn açıklarına doğru baktı. Sonra irkildi ve dürbünü biraz geriye kaydırđı. Bu da neyin nesiydi? Dürbünü odakladı ve daha net görebilmek için gözlerini kısıtı. Eğer yanılmıyorsa, kuleden aşağıya doğru sallanan bir şey vardı. Rüzgârda hafifçe sallanan, koyu renkli bir şey. Tekrar gözlerini kısıtı. Belki de birkaç ocuk yaramazlık yapmaya ve kuleye bir bebek filan asmaya karar vermişlerdi. Sven-Olov sallanan şeyin ne olduğunu göremiyordu.

Sonunda merakına yenik düştü. Paltosunu ve ayakkabılarını giyerek, tabanlarına kar çivilerini taktı. Sonra dışarı ıktı. Merdivenlere kum serpmeyi unuttuğundan, kayıp arka üstü düşmemek için korkuluğa tutundu. Yolda yürümek daha kolaydı. Sven-Olov elinden geldiğince hızlı adımlarla Badholmen'e doğru ilerledi.

Ingrid Bergman Meydanı'ndan geçerken, bütün kasaba uykuda gibiydi. Yoldan geçen bir araba görürse durdurmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Merakının yersiz olduğu anlaşırsa, ortalığı boşuna ayağa kaldırmış olurdu.

Sven-Olov kuleye yaklaştıkça, daha da yavaşladı. Haftada en az birkaç kez uzun bir yürüyüş yapmaya gayret ettiği için, kondisyonu hâlâ yerinde sayılırdı. Yine de Badholmen'e varđında nefes nefese kalmıştı.

Biraz durup soluklandı. En azından duraklama nedeninin dinlenmek olduğunu varsaydı. İşin doğrusu, dürbünüyle o karaltıyı gördüğünden beri, içinde kötü bir his vardı. Duraksadı ama sonra derin bir nefes aldı ve girişe adımını atıp yüzme alanına doğru ilerledi. Henüz başını kaldırıp dalış kulesine bakmaya cesaret edememişti. Onun yerine ayaklarına bakıyordu ve ters bir şekilde düşmemek için kayalara sağlam basmaya çalışıyordu. Ama kuleye varmasına birkaç metre kalınca başını kaldırdı ve yavaşça yukarı baktı.

Patrik sıçrayarak doğruldu. Bir şey vızıldıyordu. Etrafına baktı, önce nerede olduğunu ya da sesin nereden geldiğini çıkaramadı. Nihayet yeterince ayılıp cep telefonuna uzandı. Telefonun sesini kısmıştı ama titreşim özelliği açıktı ve telefon başucunda çılgınca hopluyor, ekranı odanın loş ışığında parlıyordu.

“Alo?”

Patrik derhal uyandı ve karşıdakini dinleyip sorular sorarken, bir yandan giyinmeye başladı. Birkaç dakika sonra tamamen giyinmişti. Kapıdan çıkarken, Erica’nın bıraktığı notu görünce yataktan kalkarken yanında olmadığını fark etti. Küfredip tekrar yukarı çıktı. Maja odasındaydı; yatağından çıkıp yere oturmuş, sessizce oynuyordu. Şimdi ne halt edecekti? Onu evde yalnız bırakamazdı. Sinirlenerek Erica’nın cep numarasını aradı ama telefonu defalarca çaldıktan sonra, sesli mesaja düştü. Sabahın bu kadar erken bir saatinde nereye gitmiş olabilirdi ki?

Aramayı sonlandırdı ve Anne ile Dan’ın ev telefonunu çevirdi. Anna cevap verince Patrik rahat bir nefes aldı ve çabucak durumu açıkladı. Sonra, Anna arabasına atlayıp evlerine varana kadar geçen on dakika boyunca yerinde durmakta zorlanarak, sabırsızca girişte bekledi.

“Son zamanlarda sizden bir sürü acil telefon almaya baş-

ladım. Erica dün Göteborg'a gitmesi gerektiğini söyledi, şimdi de sen bir yerde yangın çıkmış gibi beni aradın." Anna gülererek Patrik'in yanından geçip eve girdi.

Patrik ona çabucak teşekkür edip arabasına koştu. Anna'nın az önce söylediklerini, ancak direksiyonun başına geçince idrak edebildi. Erica Göteborg'a mı gitmişti? Dün mü? Patrik buna hiçbir anlam veremedi. Ama işin iç yüzünü öğrenmek için beklemesi gerekecekti. Şu anda düşünmesi gereken başka şeyler vardı.

Badholmen'e vardığında, bütün polis teşkilatı olay yerindeydi. Arabasını sahil güvenlik botunun yanına park etti ve ağır ağır koşarak adaya gitti. Torbjörn Ruud ve diğerleri çoktan işe koyulmuşlardı.

Patrik kendisini karşılamaya gelen Gösta'ya, "Telefon ne zaman geldi?" diye sordu. Torbjörn ve ekibinin Uddevalla'dan geldikleri düşünülürse, olay yerine Patrik'ten daha önce varmaları imkânsızdı. Gösta ve Martin de Tanumshede'den geldiklerine göre, aynısı onlar için de geçerliydi. Neden kimse ona daha önce haber vermemiştir?

"Annika birkaç kez sana ulaşmaya çalıştı. Hatta dün gece de seni aramış ama cevap vermemişsin."

Patrik cebinden telefonunu çıkardı ve Gösta'ya yanıldığını göstermeye hazırlandı. Ama ekrana baktığında, altı tane cevapsız çağrı olduğunu gördü. Üçü dünden, iki tanesi de bu sabahdan kalmıştı.

Patrik telefonun sesini bir geceliğine de olsa kapattığı için kendisine söverek, "Annika'nın beni dün ne amaçla aradığını biliyor musun?" diye sordu. Uzun zamandır ilk defa işten biraz kafasını kaldırmaya karar verdiğinde, mutlaka bir şey olması şarttı.

"Hiçbir fikrim yok. Ama bu sabah arama nedeni burada olanlar." Gösta dalış kulesini işaret etti ve Patrik irkildi. Rüzgâr estikçe, boynuna geçirilen ipin ucunda sallanan ada-

mın görüntüsü son derece ilkel ve sarsıcıydı.

Patrik içinden gelerek, "Lanet olsun!" dedi. Sanna'yı ve çocukları düşündü. Bir de Erica'yı. "Onu kim bulmuş?" Patrik bu olayın yankılarını düşünmemek için profesyonel rolüne bürünmeye ve kendini yapılması gerekenlere adamaya çalıştı. Şu anda Christian'a bir karısı, çocukları, arkadaşları ve bir hayatı olan biri olarak bakamazdı. Christian sadece bir kurban, çözülmesi gereken bir sırdı. Patrik'in kendine düşünme izni verebileceği tek şey burada yaşananlardı; göreyse neler olduğunu ve nedenini bulmaktı.

"Oradaki yaşlı adam bulmuş. Sven-Olov Rönn. Şu taraftaki beyaz evde yaşıyor." Gösta yan yana dizilmiş kayıkhanelerin karşı yamacındaki evlerden birini işaret etti. "Anlaşılan her sabah dürbünüyle etrafı izlemeyi alışkanlık haline getirmiş. Bu sırada, dalış kulesinden aşağıya doğru sallanan bir şey dikkatini çekmiş. Önce çocukların bir tür şaka yaptıklarını sanmış ama buraya kadar gelince, orada gerçekten de birinin asılı olduğunu anlamış."

"Adam iyi mi?"

"Elbette biraz sarsılmış ama oldukça dayanıklı birine benziyor."

"Ben onunla konuşacak fırsatı bulana kadar gitmesine izin verme" dedi Patrik. Sonra kulenin etrafındaki alana şerit çekmekle meşgul olan Torbjörn'ün yanına gitti.

"Bizi bugünlerde hiç boş bırakmıyorsunuz dersem abartmış olmam" dedi Torbjörn.

"İnan bana biz de huzur dolu ve sakin günler geçirmeyi tercih ederdik." Patrik Christian'a bakmaya hazırlanıp gözlerini yukarı kaldırdı. Cesedin gözleri açıktı. Boynu kırıldığı için, başı biraz öne düşmüştü. Sanki suya bakıyormuş gibi görünüyordu.

Patrik ürperdi.

"Onu daha ne kadar yukarıda bırakacağız?"

“Fazla uzun sürmez. Sadece ipi kesmeden önce fotoğraf çekmemiz gerek.”

“Peki ya nakliye aracı?”

Torbjörn, “Yolda” diye kestirip attı. Görünüşe bakılırsa bir an önce işe koyulmak istiyordu.

Patrik, “Yapman gerekeni yap” deyince, Torbjörn derhal ekibine talimatlar yağdırmaya başladı.

Patrik, Gösta’nın ve donmak üzereymiş gibi görünen yaşlı adamın yanına gitti. Elini uzatarak, “Tanum polis teşkilatından Patrik Hedström” dedi.

Neredeyse esas duruşa geçen yaşlı adam Patrik’in elini sıkarak, “Sven-Olov Rönn” dedi.

Patrik adamın şoka girip girmediğini anlamak için yüzünü inceleyerek, “Nasılsınız?” diye sordu. Rönn biraz solgun görünüyordu ama onun dışında gayet soğukkanlıydı.

“Eh, pek de hoş bir manzarayla karşılaştığım söylenemez” dedi, “ama eve gidip de sert bir içki içince bir şeyim kalmaz.”

Patrik, “Bir doktorla konuşmak ister misiniz?” diye sorunca, adamın yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Anlaşılan Rönn, bir doktorla görüşmektense kolunun kesilmesini tercih edecek türden bir adamdı.

“Hayır, hayır” dedi Rönn, “hiç gerek yok.”

“Pekâlâ” dedi Patrik. Başıyla Gösta’yı işaret ederek, “Zaten meslektaşım ile konuştuğunuzu biliyorum,” dedi, “ama şu... kuledaki adamı nasıl bulduğunuzu bizzat duymak isterim.”

Rönn, “Şey, ben her zaman sabahın köründe uyanırım” diye başladı ve birkaç dakika önce Gösta’ya anlattığı hikâyenin aynısını, bu sefer birkaç detay daha ekleyerek tekrarladı. Patrik birkaç soru daha sorduktan sonra, yaşlı adamı ısınabilmesi için evine göndermeye karar verdi.

Rönn gittikten sonra, “Ee, Gösta. Sence bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

“İlk önce bunun bir intihar olup olmadığını çözmemiz ge-

reliyor. Eğer değilse onu öldürenin de aynı...” Gösta cümlesini bitirmedi ama Patrik onun ne düşündüğünü anladı.

Patrik, kulenin merdivenlerinin orta yerinde duran Torbjörn’e seslenerek, “Herhangi bir mücadele ya da direniş izine rastladınız mı?” diye sordu.

“Şimdiye kadar rastlamadık. Ama daha yeni başlıyoruz” dedi Torbjörn. “Önce cesedin fotoğraflarını çekeceğiz.” Elindeki büyük fotoğraf makinesini salladı. “Sonra başka neler bulabileceğimize bakacağız. Sana elimden geldiğince hızlı bir şekilde haber veririm.”

“Güzel. Teşekkürler” dedi Patrik. Şu anda yapabileceği fazla bir şey olmadığını fark etti. Ayrıca ilgilenmesi gereken başka bir iş daha vardı.

Ne zaman bir cesede yaklaşmak sorunda kalsa beti benzi atan Martin Molin, yanlarına geldi.

“Mellberg ve Paula da yoldalar” dedi.

Patrik son derece isteksiz bir biçimde, “Aman ne hoş” diye cevap verdi. Hem Gösta hem de Martin biliyorlardı ki Patrik’in bu ses tonuyla konuşmasının sebebi Paula değildi.

Martin, “Ne yapmamızı istiyorsun?” diye sordu.

Patrik plan yapmaya çalışırken derin bir nefes aldı. İçinden en nefret ettiği işi devretmek geliyordu ama görev bilinci ağır basınca derin bir nefes daha alarak, talimatlarını verdi:

“Martin, sen burada kalıp Mellberg ile Paula’yı bekle. Mellberg’in bize hiçbir konuda yardımcı olmasını bekleyemeyiz; sadece burada boy gösterecek ve olay yeri teknisyenlerinin işlerine burnunu sokacaktır. Paula’yı da yanına al, Badholmen girişinin yakınında bulunan bütün evlerin kapısını çalmaya başlayın. Birçoğu yılın bu döneminde boş olacağından, fazla vaktinizi almaz. Gösta, benimle gelip ben Sanna’yla konuşurken yanımda olmanı istiyorum.”

Gösta’nın yüzü asıldı ama yine de “Tamam, ne zaman gitmek istiyorsun?” diye sordu.

Patrik, “Hemen” dedi. Bu işi bir an önce halletmek istiyordu. Bir an Annika’yı arayıp önceki gün neden ona ulaşmaya çalıştığını sormayı düşündü. Ama beklemesi gerekecekti. Şu anda buna ayıracak zamanı yoktu.

Badholmen’den ayrılırlarken hem Patrik hem de Gösta başlarını arkaya çevirmemeye, rüzgârda sallanan cesede bakmamaya gayret ettiler.

“Ama anlamıyorum. Bunları Christian’a kim göndermiş olabilir?” Sanna önündeki masada duran resimlere hayretle bakıyordu. Uzanıp bir tanesini eline aldı ve Erica resimlere dokunurken hiçbir olası delile zarar vermemek için her birini ayrı bir plastik torbaya koymayı akıl ettiği için sevindi.

“Bilmiyorum. Ben de senin bir açıklama yapabileceğini umuyordum.”

Sanna başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Bunları nerede buldun?”

Erica ona Christian’ın Göteborg’daki eski dairesine gittiğinden ve bunca yıldır mektupları saklayan Janos Kovács’dan bahsetti.

“Christian’ın hayatıyla neden bu kadar ilgilisin?” Sanna merak içinde ona baktı.

Erica bir an için yaptıklarını nasıl açıklayacağını düşündü. Bazen kendisi bile Christian’la neden bu kadar yakından ilgilendiğini anlamakta zorlanıyordu.

“Tehdit mektuplarını duyduğumdan beri, Christian için endişeleniyorum. Ve yapı olarak da bir şeylerin peşini kolayca bırakabilen biri değilim. Christian bana bir şey anlatmayınca, ben de kendi başıma araştırma yapmaya başladım.”

Sanna eline başka bir resim alıp yakından inceleyerek, “Bunları Christian’a gösterdin mi?” diye sordu.

“Hayır. Önce seninle konuşmak istedim.” Biraz bekledikten sonra, “Christian’ın geçmişi hakkında ne biliyorsun? Ya-

ni ailesi ve çocukluğu hakkında” diye devam etti.

Sanna hüzünle gülümsedi.

“Neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ne tuhaf, değil mi? Kendinden bahsetmekten bu kadar hoşlanmayan birini daha görmedim. Annesi ve babası, nasıl yaşadıkları, çocukken neler yaptığı, ne tür arkadaşları olduğu hakkında öğrenmek istediğim o kadar çok şey oldu ki... İnsanların birini tanımaya çalışırken akıllarına gelen bütün soruları sordum. Ama Christian hiçbir zaman geçmişinden bahsetmek istemedi. Annesinin ve babasının öldüklerini, kardeşi olmadığını, çocukluğunun herkesinki gibi geçtiğini, dolayısıyla hakkında konuşmaya değmeyeceğini söyledi.” Sanna güçlkle yutkundu.

Ses tonundaki şefkati gizleyemeyen Erica, “Bu sana tuhaf gelmedi mi?” diye sordu. Sanna’nın ağlamamak için ne kadar uğraştığını görebiliyordu.

“Onu seviyorum. Ve bu tür sorular sorduğumda hep sinirlendiği için, sonunda pes ettim. Tek istediğim... Tek istediğim benimle kalmasıydı.” Sanna gözlerini kucağına dikmiş, fısıldayarak konuşuyordu.

Erica’nın içinden Sanna’nın yanına oturup kolunu omzuna dolamak geldi. Sanna gözüne birdenbire çok genç ve kıvrılgan görünmüştü. İnsanın her zaman geri kendisinin planla olduğunu hissettiği bir ilişkiyi sürdürmesi kolay olmasa gerek. Erica Sanna’nın neyi ima ettiğini anlamıştı: Sanna Christian’ı seviyordu ama Christian onu hiçbir zaman sevmemişti.

Erica usulca, “Yani Christian’ın yanında duran küçük çöpten adamın kim olabileceğini bilmiyor musun?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok ama bu resimleri bir çocuk yapmış olmalı. Belki de varlığından haberdar olmadığım çocukları vardır.” Sanna gülmeye çalıştı ama kahkahası boğazına takıldı.

“Bence peşin hükümlü olmamaya çalış.” Erica birdenbire ruhsal çöküntünün eşliğinde bulunduğu her halinden belli

olan Sanna'nın işini daha da zorlaştırdığından endişe duydu.

"Denerim ama itiraf etmeliyim ki ben de merak ediyorum. Mektuplar gelmeye başladığından Christian'a binlerce kez onları kimin gönderdiğini sordum ama ısrarla bunu bilmediğini söylüyor. Ama ona inandığımdan emin değilim." Sanna dudağını ısırırdı.

"Yani eski kız arkadaşlarından, daha önceki hayatının bir parçası olabilecek bir kadından hiç bahsetmedi mi?" Erica biraz ısrarcı olduğunun farkındaydı ama Christian bir keresinde Sanna'nın bilinçaltının derinliklerine gömdüğü bir şey söylemiş olabilirdi.

Sanna başını iki yana sallayıp acı acı güldü. "İnan bana, başka bir kadından bahsetseydi hatırlardım. Hatta sandım ki..." Sanna bu konuyu açtığına pişman olarak cümlesini yarıda kesti.

Erica "Ne sandın?" diye sordu ama Sanna geri adım attı.

"Hiç. Sadece benim aptallığım. Sanırım kıskanç biri olduğumu söyleyebiliriz."

Erica bunun gayet doğal olduğunu düşündü. Hele bunca yıl karşılık beklemeden sevdiği bir yabancıyla yaşadıktan sonra. Sanna'nın kıskanç olmasına şaşmamak gerekirdi. Ama hiçbir şey demedi. Konuşmanın gidişatını değiştirip dünden beri aklına takılan meseleye getirdi.

"Dün Patrik'in meslektaşlarından biriyle konuştun, değil mi? Paula Morales'le."

Sanna başıyla onayladı. "Gerçekten çok anlayışlıydı. Gösta'yı da sevdim. Çocukları temizlememe yardım etti. Patrik'e benim adıma ona teşekkür etmesini söyler misin? Dün bunu yaptığımı sanmıyorum."

Erica, "Söylerim" dedi ve biraz duraksayıp devam etti. "Konuşmanızda Paula'nın yakaladığını sanmadığım bir detay vardı."

Sanna şaşırarak, "Sen nereden bileceksin ki?" diye sordu.

“Paula konuşmanızı kayda almış; Patrik de dün akşam evdeyken kaseti dinliyordu. Ben de elimde olmadan dinledim.”

Sanna bu beyaz yalanı yutmuş gibi görünerek, “Yaa” dedi. “Peki merak ettiğin nedir?”

“Şey, Paula’ya Christian’ın zor bir yaşamı olduğuna dair bir şey söylemişsin. Bana belli bir olaydan bahsediyormuşsun gibi geldi.”

Sanna’nın yüzü kaskatı kesildi. Erica’yla göz göze gelmekten kaçındı ve masa örtüsünün kenarını çekiştirmeye başladı.

“Neden bahsettiğini bilmi...”

Erica, “Sanna” diye yalvardı. “Sır saklamanın ya da Christian’ı korumak için susmanın sırası değil. Bütün ailen ve başka insanlar tehlikede ama belki de herhangi birinin, Magnus’la aynı korkunç kaderini paylaşmasını önleyebiliriz. Ne sakladığını ve bunu neden yaptığını bilmiyorum. Bu meseleyle hiçbir ilgisi olmayabilir; belki sen de böyle düşünüyorsun. Aksi halde eminim ki söylerdin. Özellikle de dün çocuklarının başına gelenlerden sonra. Ama arada bir bağlantı bulunmadığından kesinlikle emin olabilir misin?”

Sanna pencereden dışarıya baktı ve gözlerini binaların ötesindeki uzak bir noktaya, buz tutmuş denize ve adalara dikti. Uzun süre konuşmadı; Erica da sessizliğini koruyarak Sanna’nın kendisiyle mücadele etmesine izin verdi.

Nihayet Sanna, “Tavan arasında bir elbise buldum. Mavi bir elbise” dedi. Sonra her şeyi Erica’ya anlattı. Christian’la nasıl yüzleştiğinden, kendi öfkesinden, sonunda Christian’ın kendisine anlattıklarından bahsetti. O korkunç hikâyenin tamamını paylaştı.

Sanna konuşmayı bitirdiğinde tükenmiş, büsbütün bitkin düşmüştü. Erica kıpırdamadan otururken, az önce duyduklarını sindirmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. İnsan beyninin bir türlü idrak edemediği birtakım şeyler vardı. Tek yapabildiği, elini uzatıp Sanna’nın elini tutmak oldu.

Erik ilk defa paniğe kapıldığını hissetti. Christian ölmüştü. Badholmen'deki dalış kulesinden aşağıya sarkıyor, rüzgârda bez bir bebek gibi sallanıyordu.

Bir kadın polis memuru bu haberi paylaşmak üzere ona telefon etmişti. Dikkatli olmasını ve polisi aramaktan çekinmemesini tembih etmişti. Erik ona teşekkür etmiş ve bunun gerekli olacağını düşünmediğini söylemişti. Peşlerine düşenin kim olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama öylece oturup sıranın kendisine gelmesini beklemeye de niyeti yoktu. Bu sefer kontrolü ele almakta ve gücünü göstermekte kararlıydı.

Ancak gömleğindeki ter öbekleri, kendini inandırmaya çalıştığı kadar sakın olmadığını kanıtlıyordu. Telefon hâlâ elindeyken, parmakları birbirine dolanarak Kenneth'ın cep numarasını tuşladı. Telefon beş kez çaldıktan sonra sesli mesaj düştü. Erik öfkeyle telefonu kapatıp masaya fırlattı. Kendini mantıklı olmaya ve yapması gereken her şeyi düşünmeye zorladı.

Telefon çaldı. Erik sıçradı ve ekrana baktı. Kenneth arıyordu.

“Alo?”

Kenneth, “Telefonu kendi başıma açamıyorum” diye açıkladı. “Bluetooth kulaklığımı takmak için yardım almam gerekiyor. Çünkü telefonu tutamıyorum.” Sesinde kendine acıdığını belirten hiçbir tını yoktu.

Erik bir an için, Kenneth'ı hastanede ziyaret etmesi gerektiğini düşündü. Ya da hiç olmazsa çiçek göndermeliydi. Eh, her şeyi de o düşünecek değildi ya; birinin ofiste bulunması gerekiyordu. Kenneth'ın anlayış göstereceğinden emindi.

Durumuyla gerçekten ilgileniyormuş gibi konuşmaya çalışarak, “Nasılsın?” diye sordu.

Kenneth, “İyiyim” diye kestirip attı. Erik'i o kadar iyi tanıyordu ki kendisini umursamadığını ve laf olsun diye hatırlarını sorduğunu biliyordu.

Erik, “Kötü haberlerim var” diye devam etti. Keşke sadece gelseydi. Kenneth cevap vermeden onu dinledi. “Christian öldü.” Erik gömleğinin yakasını çekiştirirdi. Buram buram terliyor; telefonu tuttuğu elinin de nemlendiği hissedebiliyordu. “Ben de az önce duydum. Polis aradı. Badholmen’deki dalış kulesinden aşağıya doğru sallanıyor.”

Kenneth hâlâ cevap vermemişti. “Alo? Dediğimi duydun mu? Christian öldü. Konuştuğum polis memuru daha fazlasını anlatmayı reddetti ama aptalın teki bile tüm bunların arkasında aynı kaçığın olduğunu görebilir.”

Kenneth nihayet, “Evet, hepsini o kadın yapıyor” dedi. Sesi buz gibi ve sakindi.

Erik resmen çılgılık attı. “Ne demek istiyorsun? Bunları kimin yaptığını biliyor musun?” Kenneth suçlunun kim olduğunu bildiği halde kimseye söylememiş miydi? Öncelikle Kenneth’ın başına bir şey gelmezse, onu kendi elleriyle öldürecek.

“Şimdi de bizim peşimize düşecek.”

Kenneth’ın sesindeki tekinsiz sakinlik, Erik’in tüylerinin diken diken olmasına yol açtı. Bir an için başına bir darbe alıp almadığını düşündü.

“Lütfen bildiklerini bana da anlatır mısın?”

“Muhtemelen seni sona saklayacak.”

Erik o kadar öfkelenmişti ki cep telefonunu masaya vurmamak için kendini zor tuttu. “Kimden bahsediyorsun sen?”

“Gerçekten bilmiyor musun? Aralarından seçim yapamayacağın kadar çok insanı mı incittin? Benim işim kolaydı. Zarar verdiğim tek kişi oydu. Magnus hiç fark etti mi bilmiyorum ama onun da peşindeydi. Ama Magnus’un vicdan azabı çektiğini biliyorum. Ama sen bu duyguyu hiç tatmadın, öyle değil mi Erik? Asla yaptığın şey yüzünden uykuların kaçmadı.” Kenneth’ın ses tonu öfkeli ya da suçlayıcı değildi. Hâlâ sakin ve kontrollüydü.

Zihnine bin bir düşünce üşüşen Erik, “Neden bahsediyorsun sen?” diye hırladı. Gözünün önüne belli belirsiz bir anı, bir imge, bir yüz geldi. Bir şey kıpırdamaya başlamıştı. Çok derinlere gömülen ve bir daha asla gün yüzüne çıkmaması gereken bir şey.

Telefona daha sıkı sarıldı. Yoksa?..

Kenneth susuyordu; Erik ise artık farkına vardığı gerçeği yüksek sesle dile getirme gereği duymuyordu. Sessizliği çok şey anlatıyordu. Kenneth’a veda bile etmeden telefonu kapattı ve kendisine zorla dayatılan gerçeğin kesinliğini göz ardı etmeye çalıştı.

Sonra e-postalarını açtı ve hızlıca, gerekeni yapmaya koyuldu. İşi acildi.

* * *

Patrik Erica’nın arabasını Agneta’nın evinin önünde görür görmez, içi cız etti. Erica’nın üstüne vazife olmayan işlere karışmak gibi bir huyu vardı. Karısının bitmek bilmeyen merakını ve bu sayede sonuçlar elde etme konusundaki becerisini pek çok kez takdir etse de onun polisin işine karışmasından hoşlanmıyordu. Erica’yı, Maja’yı ve henüz doğmamış ikizlerini dünyanın tüm kötülüklerinden korumayı tercih ederdi. Ama karısı Erica söz konusu olduğunda, işi hiç de kolay değildi. Erica kendini defalarca olayların ortasında bulmuş ve Patrik onun muhtemelen kendisine haber dahi vermeden, gırtlığına kadar bu soruşturmaya batmış olabileceğini fark etti.

Evin önüne yanaşıp bej rengi Volvo’nun yanına park ederlerken, Gösta manidar bir biçimde “Bu Erica’nın arabası değil mi?” diye sordu.

Patrik, “Evet öyle” diye cevap verdi. Gösta başka soru sormadı, sadece tek kaşını havaya kaldırdı.

Zili çalmaları gerekmedi. Sanna'nın kız kardeşi çoktan ön kapıyı açmıştı. Yüzünde endişeli bir ifadeyle onları bekliyordu.

Gergin bir şekilde, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Patrik onun sorusuna cevap vermeden, "Sanna'yla konuşmak istiyoruz" dedi. Keşke bu sefer de Papaz Lena yanımda olsaydı diye düşündü ama telefon ettiğinde Lena dışarıdaydı ve Patrik Sanna'ya haber vermeyi ertelemek istemişti.

Agneta onları içeri alırken, yüzündeki endişe daha da arttı.

Sanna'nın oturduğu yeri işaret ederek, "Verandada" dedi.

"Teşekkürler" dedi Patrik. "Acaba bir süreliğine çocukları oylar mısınız?"

Agneta güçlükle yutkundu. "Olur, tabii ki."

Patrik ile Gösta verandaya çıktılar. Sanna ve Erica, onların verandaya girdiklerini duyunca başlarını kaldırdılar. Erica'nın yüzünde mahcup bir ifade vardı ama Patrik ona eliyle işaret ederek, daha sonra konuşacaklarını ima etti. Sanna'nın yanına oturdu.

Sakin bir ses tonuyla, "Korkarım size vermem gereken çok kötü haberler var" dedi. "Christian bu sabah ölü bulundu."

Sanna'nın soluğu kesildi ve gözleri yaşlarla doldu.

"Şimdilik fazla bir şey bilmiyoruz. Ama neler olduğunu öğrenmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz" diye ekledi.

"Peki nasıl?.." Sanna'nın bütün vücudu kontrolsüzce sarsılmaya başladı.

Ona nasıl cevap vereceğini bilemeyen Patrik duraksadı.

"Badholmen'deki kulede asılı olarak bulundu."

"Asılı olarak mı?" Sanna'nın solukları hızlanmış, kesik kesik olmuştu.

Patrik onu sakinleştirmek için elini koluna koydu. "Şimdilik tek bildiğimiz bu."

Sanna başıyla onayladı. Bakışları donuktu. Patrik Erica'ya döndü ve alçak sesle, "Kardeşinin sorumluluğunu devralır mı-

sın?" dedi. "Agneta'ya buraya gelmesini söyleyip, sen de çocuklarla ilgilenir misin?"

Hemen ayağa kalkan Erica, verandadan ayrılmadan önce göz ucuyla Sanna'ya baktı. Az sonra Erica'nın merdivenleri çıktığını duydular. Sonra, Agneta'nın ayak sesleri yaklaşıncı Gösta onunla konuşmak üzere içeri girdi. Patrik, meslektaşının olan biteni uzakta anlatmayı tercih etmesine çok sevindi; böylece Sanna aynı şeyleri ikinci kez duymak zorunda kalmadı.

Agneta verandaya geldi, Sanna'nın yanına oturdu ve kollarıyla onu sardı. Ve Patrik herhangi birini aramasını ya da bir papazla konuşmak isteyip istemediklerini sorarken, aynı şekilde kaldılar. Patrik o sırada yukarıda olan ve babalarını kaybeden iki küçük oğlanı düşünüp darmadağın olmamak için, her zamanki sorulardan medet umdu.

Ama gerçekten de işe koyulması gerekiyordu. Bu aile için bir şeyler yapmak durumundaydı. Her şeyden önce ve en çok da onlar için çalışıyordu. Patrik üzerinde çalıştığı ve bazıları diğerlerinden daha karmaşık olan soruşturmaları çözmek için uzun saatler boyunca karakoldaki ofisinde otururken, her zaman kurbanı ve kurbanın ailesindeki fertleri gözünün önüne getirirdi.

Patrik Agneta'yla göz göze geldiğinde, Sanna kontrolsüzce ağlıyordu. Agneta Patrik'in içinden geçeni okumuşçasına başını belli belirsiz salladı, Patrik ayağa kalktı.

"Telefon etmemi istediğiniz birileri olmadığından emin misiniz?"

"Bir an önce annemizi ve babamızı ararım" dedi Agneta. Çok solgun görüldüğü halde soğukkanlı bir havası olduğundan, Patrik onları yalnız bırakmakta bir sakınca görmedi.

Patrik kapıda durup "Bizi ne zaman isterseniz ayabilirsiniz Sanna" dedi. "Ve..." Patrik cümlesini bitirmeye göze alamadı. Çünkü soruşturmanın orta yerindeyken, bir polisin ba-

şına gelebilecek en büyük talihsizliği bizzat yaşıyordu. Umutunu kaybetmek üzereydi. Bu korkunç olayların arkasında kimin olduğunu asla bulamayacaklarını düşünmeye başlamıştı.

Sanna burnunu çekerek, “Resimleri unutmayın” dedi ve masanın üzerinde duran kâğıtları gösterdi.

“Hangi resimler?”

“Bunları Erica getirdi. Birisi bu resimleri Christian’ın Göteborg’daki eski adresine göndermiş.”

Patrik resimlere baktıktan sonra hepsini dikkatle derleyip yanına aldı. Acaba Erica bu sefer ne işler çevirmişti? Karısıyla bir an önce konuşması ve ondan mantıklı bir açıklama istemesi gerekiyordu. Öte yandan, resimleri gördüğü zaman bir parça umutlandığını inkâr edemezdi. Eğer resimlerin önemli oldukları anlaşılırsa, bu, Erica’nın hayati bir ipucu yakaladığı ilk sefer olmayacaktı.

Dan, Erica ile Patrik’in evine girerken, “Son zamanlarda çok sık çocuk bakıcılığı yapar oldun” dedi. Anna’yı cep telefonundan aramış ve Anna nerede olduğunu açıklayınca, arabayla Sälvik’e gelmişti.

“Hı-hıı. Erica’nın nasıl bir işe karıştığını bilmiyorum ve bilmek istediğimden de emin değilim.” Anna salınarak Dan’ın yanına geldi ve uzanıp onu öptü.

“Habersiz gelmeme kızmazlar değil mi?” dedi Dan. Bir saniye sonra Maja Dan’ın üzerine atladı ve kendini onun kollarına bıraktı. “Selam tatlım!” dedi Dan. Ciddi görünmeye çalışarak, “Hâlâ benim sevgilimsin değil mi? Kendine başka bir erkek bulmadın ya?” diye sordu. Maja o kadar çok güldü ki, hıçkırmaya başladı ve burnunu Dan’ın burnuna sürttü. Dan ise Maja’nın bu hareketini, onun gözündeki önceliğini koruduğu şeklinde yorumladı.

Anna birdenbire ciddileşerek, “Olanları duydun mu?” diye sordu.

Dan, “Hayır, ne olmuş?” diye sorarken, Maja’yı havada döndürmeye başladı. Dan’ın ne kadar uzun boylu olduğu düşünülürse, bu Maja açısından epey eğlenceli bir oyun sayılırdı.

“Erica’nın nerede olduğunu bilmiyorum ama Patrik’in Badholmen’e gitmesi gerekti. Birisi bu sabah Christian Thydell’i orada bulmuş, hem de asılı olarak.”

Dan aniden durunca, Maja baş aşağı kaldı. Bunun da oyunun bir parçası olduğunu zannederek, daha da yüksek sesle gülmeye başladı.

“Dalga mı geçiyorsun?” Dan Maja’yı yavaşça halının üzerine bıraktı.

“Hayır; Patrik alelacele çıkmadan önce sadece bu kadarını anlattı. Christian ölmüş.” Anna, Sanna Thydell’i çok iyi tanımasa da ara sıra onunla karşılaşmıştı; zaten Fjällbacka ne kadar az kişinin yaşadığı düşünülürse, bu kaçınılmazdı. Şimdi de Sanna’nın küçük yaştaki iki oğlunu düşünüyordu.

Dan mutfaktaki sandalyelerinden birine çöktü; Anna ise zihnine akın eden görüntüleri bir kenara itmeye çalıştı.

Dan pencereden dışarıya bakarak, “Lanet olsun” dedi. “Önce Magnus Kjellner ve şimdi de Christian. Tabii Kenneth Bengtsson’un da hastanede olduğunu unutmamak gerek. Patrik gırtlığına kadar bu soruşturmaya batmış olmalı.”

Anna Maja’ya biraz meyve suyu koyarken, “Eminim haklısındır” dedi. “Ama başka bir şeyden bahsedelim, olur mu?” Diğer insanların dertlerinden bahsederken her zaman çok üzülüyor ve hamileliği her şeyi yüz kat zorlaştırıyordu. Biri-lerinin zorluk çektiğini duymaya dayanamıyordu.

Dan mesajı aldı ve Anna’yı kendine çekti. Gözlerini kapadı ve başını karnına yaslayıp avucunu açtı.

“Vakit yaklaşıyor, tatlım. Oğlumuz yakında burada olacak.”

Anna’nın yüzü aydınlandı. Ne zaman çocuğunu düşünse, hiçbir kötülük yanına yanaşamamış gibi hissediyordu. Dan’ı

çok seviyordu; ne zaman içinde büyüttüğü ve ikisini birleştiren küçük bebeğini düşünse, adeta neşeyle dolup taşıyordu. Dan'ın saçını okşayarak mırıldandı:

“Ona ‘oğlumuz’ demekten vazgeçmelisin. Çünkü bence içerde bir prenses var. Bu bebek tıpkı bir balerin gibi tekmeliyor.”

Üç kızı olan Dan, bir erkek çocuk babası olmak için can atıyordu. Öte yandan, Anna bebeğin cinsiyeti ne olursa olsun, Dan'ın onu çok seveceğini biliyordu. Çünkü bu onların çocuğuydu.

Patrik Gösta'ya Badholmen'e bıraktı. Biraz düşündükten sonra, eve gitmeye karar verdi. Erica'yla konuşup neler bildiğini öğrenmesi gerekiyordu.

İçeri girer girmez durup derin bir nefes aldı. Anna hâlâ evdeydi ve onu Erica'yla girişebilecekleri olası bir tartışmanın içine çekmek istemiyordu. Anna'nın daima ablasının tarafını tutmak gibi bir huyu vardı ve Patrik her ikisini birden karşısına almak istemiyordu. Ama Anna'ya ve yedek çocuk bakıcısı olarak çıkagelen Dan'a teşekkür ettikten sonra, Patrik olabildiğince nazik bir biçimde, Erica'yla yalnız kalmaları gerektiğini ima etti. Anna durumu çabucak kavrayıp Maja'nın bir türlü bırakmak istemediği Dan'ı da yanına alarak çıkıp gitti.

Erica saate bakarak neşeli bir şekilde, “Herhalde Maja bugün kreşe gitmiyor” dedi.

Patrik sert bir ses tonuyla, “Neden Agneta'nın evine gidip Sanna'yla konuştun? Ayrıca dün Göteborg'da ne işin vardı?”

“Ee, şey, ben...” Erica başını yana eğerek, olabildiğinde masum görünmeye çalıştı. Bu taktiği işe yaramayınca içini çekti ve itiraf zamanının geldiğini fark etti. Zaten her şeyi Patrik'e anlatmayı planlıyordu; sadece Patrik ondan önce davranarak hesap sormuştu.

Mutfak masasına oturdular. Patrik ellerini kavuşturdu ve doğruca Erica'nın gözlerinin içine baktı. Erica durup nereden başlayacağını düşündü.

Sonra Christian'ın geçmişi hakkında neden bu kadar ketum olduğunu merak etmeden duramadığını açıkladı. Bu yüzden onun geçmişini araştırmaya karar verdiğini ve Göteborg'a giderek Christian'ın Fjällbacka'ya taşınmadan önce oturduğu adrese gittiğini anlattı. Patrik'e nazik Macar'dan ve Christian'a gelen mektuplardan bahsetti. Ama Christian'ın yeni adresini bırakmadığı için, mektupların hiçbirini almadığını ekledi. Sonra derin bir nefes alarak, vakayla ilgili belgeleri nasıl da bir çırpıda okuduğunu, merakına yenik düşerek kaseti de dinlediğini söyledi. Kasetteki konuşmada aklına takılan bir şey duyduğundan ve bu meselenin derinine inmesi gerektiğini fark ettiğinden bahsetti. Sabahın köründe Sanna'yı ziyaret etmesinin sebebi buydu. Patrik'e Sanna'nın neler söylediğini de anlattı. Mavi elbiseden ve o korkunç hikâyeden söz etti. Erica konuşmayı bitirdiğinde nefes nefese kalmıştı. Anlatmaya başladığından beri kaşını bile oynatmayan Patrik'e bakmaya cesaret edemiyordu.

Patrik uzunca bir süre sessiz kaldı; Erica ise güçlkle yutkunarak, hayatının en esaslı azarını işitmeye hazırlandı.

“Sadece sana yarım etmek istedim” diye ekledi. “Son zamanlarda çok yorgun görünüyorsun.”

Patrik ayağa kalktı. “Bu konu hakkında sonra konuşacağız. Şimdi karakola gitmem gerek. Resimleri de yanıma alıyorum.”

Patrik gittikten sonra, Erica uzun süre oturup boşluğa baktı. Patrik tanıştıkları günden beri ilk kez onu öpmeden evden çıkmıştı.

Çağrılara geri dönmek hiç de Patrik'e göre değildi. Annika dünden beri pek çok kez aramış, onunla konuşması ge-

rektiğini söylemiş ama nedenini açıklamamıştı. Topladığı bilgileri şahsen sunmak istiyordu.

Patrik nihayet karakola geldi. Annika onun ne kadar bitkin olduğunu görünce daha da endişelendi. Paula ona Patrik'e evde kalıp dinlenmesini emrettiğini söylemiş, Annika da bu kararı gayet yerinde bulmuştu. Son zamanlarda o da aynı şeyi yapmayı düşünmeye başlamıştı.

Patrik Annika'nın ofisini girişten ayıran cam paravanın arkasına geçerek, "Beni mi arıyordun?" dedi. Annika sandalyesini Patrik'e doğru çevirdi.

Bilgisayar gözlüklerinin üzerinden bakarak, "Evet, sana telefonla ulaşmakta zorluk çektim" dedi. Ses tonu sitemkâr değildi; sadece endişeliydi.

Patrik duvarın yanındaki ziyaretçi sandalyesine oturarak, "Biliyorum" dedi. "Aklım çok doluydu."

"Kendine daha iyi bakmalısın. Bir arkadaşım birkaç yıl önce duvara tosladı ve sağlığı hâlâ tam anlamıyla düzelmedi. Bir kez dibe vurunca, insanın kendini toparlaması uzun zaman alıyor."

"Biliyorum, biliyorum" dedi Patrik. "Ama durum o kadar da kötü değil. Sadece yapmam gereken bir sürü iş var." Eli ni saçlarının arasından geçirip öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Ee, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Annika, "Christian'ın geçmişini araştırmayı bitirdim" dedi ve sustu. Patrik'in sabah boyunca nerede olduğunu daha yeni hatırlamıştı. "Bu arada, nasıl gitti?" dedi sessizce. "Sanna durumu nasıl karşıladı?"

"Sence nasıl karşılanmış olabilir?" dedi Patrik. Annika'ya başıyla devam etmesini işaret ederek, az önce vermek zorunda kaldığı havadis hakkında konuşmak istemediğini ima etti.

Annika boğazını temizledi. "Pekâlâ, öncelikle Christian'ın adı hiçbir kaydımızda geçmiyor. Daha önce hiçbir şekilde

suçlanmamış ya da şüpheli olarak görülmemiş. Fjällbacka'ya gelmeden önce, birkaç yıl boyunca Göteborg'da yaşamış. Burada üniversiteye kaydolmuş, sonra da internet üzerinden kütüphanecilik diplomasını almış. Bildiğin gibi, kütüphane-cilik okulu Borås'ta."

Patrik biraz sabırsızlanarak, "Hı-hı" dedi.

"Ayrıca daha önce evlenmemiş; Sanna'yla sahip oldukları iki oğlan dışında başka çocuğu yok."

Annika sustu.

Hayal kırıklığını gizleyemeyen Patrik, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Hayır. Henüz en ilginç kısımdan bahsetmedim. Christian'ın daha üç yaşındayken öksüz kaldığını çabucak öğrendim. Bu arada Christian Trollhättan'da doğmuş; annesi öldüğünde de orada yaşıyormuş. Babası hiçbir zaman hayatında olmamış. Ben de biraz daha derine inmeye karar verdim."

Annika eline bir kâğıt alıp okumaya başladı. Patrik onu ilgiyle dinlemeye başlamıştı. Annika Patrik'in zihninde türlü düşüncelerin döndüğünü ve zaten bildiklerini, yeni öğrendikleriyle bağdaştırmaya çalıştığını görebiliyordu.

"Demek ki on sekiz yaşına bastığında annesinin soyadını almış" dedi Patrik. "Thydell."

"Doğru. Ayrıca annesi hakkında da biraz araştırma yaptım." Ona bir kâğıt uzattı ve daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanan Patrik, metni çabucak okudu.

Annika Patrik'in tepkisini görünce, "Anlaşılan birkaç düğümü çözmemize az kaldı" dedi. Annika bilgi toplamaya, resmi kayıtları taramaya ve daha sonra büyük resmi tamamlamak üzere kullanılabilecek küçük detayları araştırmaya bayılırdı. Özellikle de araştırmalarının sonucunda, soruşturmanın ilerlemesini sağlayan bir ipucuna rastladığında.

Patrik ayağa kalkarak, "Evet ve artık nereden başlayacağımı biliyorum" dedi. "Mavi elbiseden başlayacağım."

Patrik ofisinden çıkarken, Annika hayretler içinde arkasından baktı. Acaba Patrik neden bahsediyordu?

Cecilia kapıyı açtığında karşısında, karşısında kimin durduğunu görünce hiç şaşırmadı. Aslında bunu bekliyordu. Fjällbacka küçük bir kasabaydı ve hiçbir sır uzun süre saklanamazdı.

Kenara çekilerek, “İçeri gel Louise” dedi. Elini karnına koyma isteğine karşı direndi. Hamileliği teyit edildiğinden beri bunu sık sık yapmaya başlamıştı.

Louise “Umarım Erik burada değildir” dedi. Cecilia onun sözcükleri geveleyerek konuştuğunu fark edince bir an için ona acıdı. Yasak aşkı sona erdikten sonra, Erik’le yaşamının tıpkı cehennem azabına benzediğini tahmin edebiliyordu. Louise’in yerinde olsaydı, muhtemelen o da kendini içkiye verirdi.

“Hayır, Erik burada değil. Gelsene” diye tekrarladı ve mutfığa yöneldi. Louise onu izledi. Her zamanki gibi çok şıktı. Üzerinde klasik kesimli, pahalı bir kıyafet ve abartısız altın takılar vardı. Cecilia kendini gündelik kıyafetinin içinde oldukça pasaklı hissetti. İlk müşterisi saat birde geleceğinden, evde biraz dinlenmeye karar vermişti. Üstelik sabah bulantıları yüzünden her zamanki temposunu sürdüremiyordu.

“Erik’in hayatından o kadar çok kadın gelip geçti ki, artık yoruldum.”

Cecilia şaşkınlıkla Louise’e baktı. Beklediği açılış bu değildi. Hatta kendini Louise’in öfkesine ve suçlamalarına maruz kalmaya hazırlamıştı. Ama Louise sadece üzgün görünüyordu. Cecilia onun karşısına oturduğunda, Louise’in zarif görüntüsünde birtakım pürüzler olduğunu fark etti. Saçları matlaşmış, ojelerinin uçları soyulmuştu. Düğmelerini yanlış iliklediği bluzunun bir ucu pantolonundan dışarıya fırlamıştı.

Cecilia, “Ona cehennem dibine gitmesini söyledim” dedi

ve bunu yüksek sesle dile getirmenin ne kadar harika olduğunu fark etti.

Louise kayıtsızca, “Neden?” diye sordu.

“Çünkü ondan istediğimi aldım.”

“Ne demek istiyorsun?” Kafası karışan Louise, boş bir ifadeyle Cecilia’ya baktı. Cecilia birdenbire o kadar büyük bir rahatlık hissetti ki, soluğu kesildi. O asla Louise gibi olmaya-caktı; ondan çok daha güçlü bir kadındı. Ama belki Louise de bir zamanlar güçlüydü. Belki de içi umutla ve her şeyi yoluna koyma arzusuyla doluydu. Artık umutları tükenmişti. Geriye sadece yalanlar ve şarap kalmıştı.

Cecilia bir an için Louise’e yalan söylemeyi, en azından gerçeği ondan bir süreliğine saklamayı düşündü. Nasılsa yakında her şey ortaya çıkacaktı. Ama sonra, ona doğruyu söylemek zorunda olduğunu fark etti. Değer verdiği her şeyi kaybeden birine yalan söyleyemezdi.

“Ben hamileyim. Karnımdaki Erik’in çocuğu” dedi. Bir süre ikisi de konuşmadılar. Sonra Cecilia devam etti: “Erik’e sadece maddi destek istediğimi açıkça söyledim. Ve sana her şeyi anlatacağımı söyleyerek onu tehdit ettim.”

Louise kıkırdadı. Sonra gülmeye başladı. Kahkahalarının sesi giderek yükseldi ve tizleşti. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Cecilia merak içinde ona bakıyordu. Onun beklediği tepki de bu değildi. Louise kesinlikle sürprizlerle dolu bir kadındı.

Kahkahaları dindikten sonra, “Teşekkür ederim” dedi.

Cecilia, “Neden bana teşekkür ediyorsun?” diye sordu. Kocasıyla yatmasına engel olacak kadar olmasa da, Louise’i eskiden beri severdi.

“Kıçıma esaslı bir tekme attığın için. İhtiyacım olan tam da buydu. Yüce Tanrım, şu halime baksana.” Louise bluzuna baktı ve düğmeleri baştan iliklemek üzere yırtarcasına açtı. Parmakları titriyordu.

Cecilia, “Bir şey değil” dedi ve elinde olmadan biraz güldü. “Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu.

Louise kararlı bir biçimde, “Senin çoktan başardığın şeyi yapmayı. Erik’e cehennemin dibine gitmesini söyleyeceğim” dedi. Artık gözlerinde o boş bakış yoktu. Kendi hayatı üzerinde hâlâ söz sahibi olduğu hissi, önceki teslimiyet hali üzerinde üstünlük sağlamıştı.

“Önce maddi durumunu yoluna koymayı ihmal etme” dedi Cecilia kayıtsızca.

“İtiraf etmeliyim ki Erik bir süreliğine aklımı başımdan aldı ama artık onun ne tür bir adam olduğunu biliyorum. Eğer onu terk edersen, seni soyup soğana çevirir. Erik gibi adamlar terk edilmeyi kendilerine yediremezler.”

“Merak etme.” Louise düğmelerini doğru düzgün iliklediği bluzunun eteklerini pantolonunun içine sokarken, “Onu elimden geldiğinde soymaya çalışırım” dedi. “Nasıl görünüyorsun? Makyajım akmış mı?”

“Biraz. Dur, ben düzeltirim.” Cecilia ayağa kalktı, bir parça kâğıt havluyu musluğun altına tutup ıslattı ve geri dönüp Louise’in karşısında durdu. Gözlerinin altına bulaşan rimeleli dikkatlice silmeye koyuldu. Louise’in karnına dokunduğunu hissedince ansızın durdu. Önce, ikisi de konuşmadı. Sonra Louise fısıldadı:

“Umarım erkektir. Kızlar hep bir erkek kardeşlerinin olmasını istemişlerdi.”

“Tanrım” dedi Paula. “Bu şimdiye kadar duyduğum en korkunç hikâyelerden biri.”

Patrik ona Erica’nın Sanna’dan öğrendiklerini anlatmıştı. Paula artık yolcu koltuğunda oturan meslektaşına kaçamak bir bakış attı. Önceki gün ölümden döndükten sonra, Patrik iyice dinlenmiş görünene kadar onu direksiyonun başına geçirmeye niyeti yoktu.

“İyi ama bunun soruşturmayla ne ilgisi var? Bu yıllar önce olmuş.”

“Tam olarak otuz yedi yıl önce. Vakayla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum ama her şey Christian’da bitiyor gibi görünüyor. Bence cevap onun geçmişinde yatıyor; bu hikâyenin diğer olaylarla ne tür bir bağlantısı olduğunu ancak geçmişinde bulabiliriz. Tabii arada bir bağlantı varsa” diye ekledi. “Belki de yalnızca masum figüranlardı ve Christian’a yakın oldukları için hedef haline geldiler. İşte bizim de bunu öğrenmemiz gerekiyor ve en başa dönsek iyi olacak.”

Paula bir kamyonu hızla sollarken, az kalsın Trollhättan çıkışını kaçıracaktı.

Kapı kolunu kavrayan Patrik endişeli bir şekilde, “Benim kullanmamı istemediğine emin misin?” diye sordu.

Paula gülerek, “Şimdi benim neler hissettiğimi anlamışsındır” dedi. “Dünden sonra sana güvenmiyorum. Bu arada, biraz dinlenebildin mi?” Paula bir döner kavşağı geçip hızlanırken, Patrik’e baktı.

“Aslında dinlendim” dedi Patrik. “Birkaç saatliğine uyudum, sonra da Erica’yla güzel ve sakin bir akşam geçirdim. Harikaydı.”

“Kendine daha iyi bakmalısın.”

“Annika da tam olarak böyle dedi. Siz ikiniz anaç tavuklar gibi davranmayı bıraksanıza” dedi Patrik.

Paula internette bulup çıktısını aldıkları haritaya göz attı. Sonra yol kenarındaki tabelalara bakarken, birdenbire yolun sağında beliren bir bisikletliye çarpmaktan son anda kurtuldu.

“Haritaya ben bakayım. Anlaşılan kadınların aynı anda birkaç işi yapamadıkları doğru” dedi Patrik sırtarak.

Paula pek alınmış gibi görünmese de “Sözlerine dikkat et” dedi.

Patrik, “Buradan sağa dön. Yaklaşıyoruz” dedi. “İlginç bir deneyim olacak. Anlaşılan belgeler hâlâ duruyor; telefon-da konuştuğum kadın da hangi vakadan bahsettiğimi hemen anladı. Gerçi bu kolay unutulacak bir şey değil.”

“Savcıyla ilgili hiçbir pürüz çıkmaması da harika. Aksi halde bu belgelere ulaşmamız çok zor olurdu.”

Patrik haritaya odaklanarak, “Haklısın” dedi.

Paula, “İşte burası” diyerek Trollhättan’daki sosyal hizmetler ofisine ev sahipliği yapan binayı işaret etti.

Birkaç dakika sonra Patrik’in telefonda konuştuğu kadına, Eva-Lena Skog’a kendilerini tanıttılar.

“Bu hikâyeyi hatırlayan pek çok kişi var” diyen Skog, çalışma masasından yıllar geçtikçe sararan belgelerin durduğu bir dosya çıkardı. “Çok uzun zaman önceydi ama böyle şeyler hiç unutulmaz” diyerek alnına düşen gri saç tutamını geriye attı. Tipik bir okul öğretmenine benziyordu; uzun saçlarını düzgünce topuz yapmıştı.

Paula, “Durumun bu kadar kötü olduğundan şüphelenen birileri olmuş muydu?” diye sordu.

“Hem evet hem de hayır. “Bazı raporlar almıştık ve ayrıca...” Dosyayı açtı ve parmağını en üstte duran sayfada gezdirdi. “Evlerini iki kez ziyaret ettik.”

Patrik, “Peki duruma müdahale etmenizi gerektirecek herhangi bir şeye rastlamadınız mı?” diye sordu.

Skog içini çekerek, “Açıklaması güç ama eskiden işler farklı yürürdü” dedi. “Bugün olsaydı çok daha erken bir aşamada müdahale ederdik ama o zamanlar... şey, pek fazla yol yordam bilmiyorduk. Anlaşılan durum kimi zaman iyiye doğru gitmiş ve ziyaretlerimiz de büyük olasılıkla o dönemlere rastlamış.”

Paula, “Duruma tepki gösteren herhangi bir akraba ya da arkadaş olmamış mı?” diye sordu. Böyle bir şeyin nasıl olup da kimse tarafından fark edilmediğini anlamakta güçlük çekiyordu.

“Ailede başka kimse yoktu. Arkadaşları olduğunu da sanmıyorum. Çok izole bir yaşam sürüyorlardı; zaten olayların bu şekilde gelişmesinin sebebi de bu. Eğer koku olmasaydı...” Skog yutkundu ve önüne baktı. “O zamandan bu yana pek çok ilerleme kaydettik. Günümüzde böyle bir şeyin yaşanması mümkün değil.”

Patrik, “Umarım öyledir” dedi.

Skog masasında duran dosyayı onlara doğru iterek, “Anladığım kadarıyla bu bilgilere bir cinayet soruşturması kapsamında ihtiyacınız varmış” dedi. “Fakat belgeleri kullanırken dikkatli olursunuz değil mi? Bunun gibi dosyaları çok özel durumlarda kullanıma açarız.”

“Son derece ketum davranacağız. Söz veriyorum” dedi Patrik. “Bu belgelerin soruşturmamızda ilerlememize yardımcı olacağından eminim.”

Skog bariz bir merakla Patrik’e baktı.

“Vakanızın bu olayla ne ilgisi olabilir ki? Hepsi çok uzun zaman önceydi.”

Patrik, “Korkarım bundan bahsedemem” dedi. İşin doğrusu, hiçbir fikri yoktu. Fakat bir yerden başlamaları gerekiyordu.

“Anne?” Onu tekrar dürtmeye çalıştı ama annesi kıpırdamadı. Ne kadar zamandır öylece yattığını bilmiyordu. Sadece üç yaşındaydı ve henüz saate bakmayı bilmiyordu. Ama hava iki kez kararmıştı. Hem kendisi hem de annesi karanlığı sevmezlerdi. Yatarken ışığı hep açık bırakırlardı. Hava etrafta göremeyeceği kadar kararınca, bütün ışıkları açmıştı. Sonra annesine sokulmuştu. Genellikle böyle uyurlardı. Birbirlerine iyice sokularak. Yüzünü annesinin yumuşak bedenine gömdü. Annesinin hiçbir yeri kemikli değildi; vücudunda sivri ya da sert bir köşe yoktu. Yumuşak, sıcak ve güvenliydi.

Ama dün geceden beri sıcak değildi. Onu dürtmüş ve yanına sokulmuştu ama annesi kımıldamamıştı. Sonra dolaptan fazladan bir battaniye çıkarmıştı; hem de hava karardığı zaman yere basmaktan korktuğu halde. Yatağın altındaki canavardan korkuyordu. Ama annesinin donmasını istemiyordu. Kendisi de donmak istemiyordu. Annesinin oldukça tuhaf kokan çizgili battaniyesini sıkı sıkıya örtmüştü. Annesi yine de ısınamamıştı. Kendisi de ısınamamıştı. Bütün gece titreyerek yanında yatmış, bu tuhaf rüyanın sona ermesini beklemişti.

Hava aydınlanmaya başlayınca yataktan çıktı. Sonra, gece annesinin üzerinden kayan battaniyeyi tekrar örttü. O neden bu kadar çok uyuyordu? Hiç bu kadar çok uyumazdı. Ba-

zen bütün günü yatakta geçirir ama yine de ara sıra uyanır. Onunla konuşur ve bir bardak su ya da başka bir şey getirmesini isterdi. Annesi yatakta kaldığı günlerde, tuhaf şeyler söylerdi. Bu onu korkuturdu. Hatta bir keresinde ona bağırmıştı. Ama annesinin yatakta bu kadar sessiz ve soğuk bir halde yatmasındansa, bağırmasını tercih ederdi.

Açlıktan midesi gurulduyordu. Belki annesi uyanıp da oğlunun kahvaltı hazırladığını görürse, onun çok akıllı olduğunu düşünürdü. Bu fikir onu neşelendirdi ve mutfağa gitti. Ama yarı yolda aklına bir şey geldi ve geri döndü. Oyuncak ayısının da onunla gelmesini istiyordu. Yalnız kalmak istemiyordu. Oyuncak ayısını yerde sürükleyerek tekrar mutfağın yolunu tuttu. Sandviçler. Anne ona hep sandviç yapardı. Reçelli sandviçler.

Buzdolabını açtı. Rafta kırmızı kapaklı ve etiketinde çilek resmi olan bir reçel kavanozu duruyordu. Biraz da tereyağı vardı. İkisini de dikkatlice buzdolabından çıkarıp tezgâha koydu. Sonra bir tezgâhın yanına bir sandalye çekti ve üzerine tırmandı. Sanki bir macera yaşıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Ekmek kutusuna uzanıp iki dilim aldı. Çekmece-lerden birini açtı ve ahşap bir tereyağı bıçağı buldu. Anne onun gerçek bıçakları kullanmasına izin vermezdi. Tereyağını yavaşça ekmek dilimlerinden birinin üzerine yaydı ve diğerine de reçel sürdü. Sonra tereyağı ve reçelli yüzleri birbirine bakacak şekilde birleştirdi. İşte olmuştu. Sandviçi hazırды.

Sandalyeden indi ve tekrar buzdolabını açtı. Kapaktaki rafta bir şişe dolusu meyve suyu buldu. Büyük bir gayretle şişeyi alıp mutfak masasına koydu. Bardakların yerini biliyordu: ekmek kutusunun üstündeki dolapta duruyorlardı. Tekrar sandalyeye çıktı, dolabın kapağını açtı ve bir bardak aldı. Bardağı düşürmek istemiyordu. Onu kıracak olursa annesi çok kızardı.

Bardağı masaya bıraktı, sandviçi yanına koydu ve an-

dalyeyi yerine itti. Sandalyenin üzerine çıktı ve meyve suyunu bardağa koyabilmek için eğildi. Şişe ağır olduğu için, onu bardağın üstünde tutmakta zorlandı. Meyve suyunu bardağa doldururken, bir o kadarı da masaya döküldü. Masanın üzerine eğilerek, muşambanın üzerine dökülen meyve suyunu hüpleterek içmek zorunda kaldı.

Sandviçin tadı harikaydı. Bu, tek başına yaptığı ilk sandviçti ve tamamını birkaç lokmada mideye indirdi. Sonra midesinde hâlâ yer olduğunu fark etti. Bu sefer ne yapacağını biliyordu. Annesi uyanıp da kendi sandviçlerini yapabildiğini anladığında, onunla gurur duyacaktı.

“Bir şey gören olmuş mu?” Patrik telefonda Martin’le konuşuyordu. “Olmamış mı? Tamam, zaten olmasını beklemiyordum. Ama kapıları çalmaya devam et. Hiç belli olmaz.”

Konuşmayı bitirdi ve Big Mac’inden bir ısırık aldı. Öğle yemeği yemek ve ne tür bir yol izleyeceklerini konuşmak üzere McDonald’s’ta durmuşlardı.

Patrik telefonda konuşurken onu dinleyen Paula, patates kızartmalarıyla oynayarak, “Hiçbir gelişme yok mu?” diye sordu.

“Henüz yok. Kış döneminde o civarda pek fazla insan yaşamıyor. Yani şanslarının yaver gitmemesi çok da şaşırtıcı değil.”

“Badholmen’de işler nasıl gidiyormuş?”

Patrik burgerinden bir ısırık daha alarak, “Cesedi götürmüşler” dedi. “Bu da demek oluyor ki Torbjörn ve adamları yakında işlerini bitirirler. Torbjörn bir şey buldukları takdirde arayacağına söz verdi.”

“Peki, şimdi ne yapacağız?”

Yemeklerini almadan önce, sosyal hizmetler ofisinden aldıkları belgelerin fotokopilerine göz atmışlardı. Her şey Sanna’nın Erica’ya anlattıklarıyla örtüşüyordu.

“Araştırmaya devam edeceğiz. Annesinin ölümünden kısa bir süre sonra, Christian’ın Lissander soyadlı bir çiftin yanına yerleştirildiğini biliyoruz. Burada, Trollhättan’da.”

Paula, “Acaba hâlâ hayattalar mı?” dedi.

Patrik ilgili sayfayı bulmak üzere dosyaya göz atmadan önce, dikkatle ellerini sildi. Sonra okuduklarını ezberledi ve bilinmeyen numaralar servisini aradı.

“Merhaba, acaba Trollhättan’da yaşayan Ragnar ve Iréne Lissander adına bir kaydınız var mı?” diye sordu. “Tamam, teşekkürler.” Patrik’in yüzü aydınlandı ve Paula’ya doğru başını sallayarak, şanslı olduklarını ima etti. “Bana adresi mesaj atabilir misiniz?”

“Hâlâ burada mı yaşıyorlar?” Paula ağzına birkaç patates kızartması daha tıktı.

“Öyle görünüyor. Ne dersin? Oraya gidip onlarla biraz sohbet edelim mi?” Patrik ayağa kalktı ve sabırsızlıkla Paula’ya baktı.

“Önce onlara telefon etmemiz gerekmez mi?”

“Hayır, habersiz gittiğimizde neler olacağını görmek istiyorum. Christian’ın soyadını değiştirerek tekrar biyolojik annesinin soyadını kullanmasını ve Lissanderlerin varlığından hiç kimseye, hatta karısına bile bahsetmemesinin bir sebebi olmalı.”

“Belki de onlarla çok uzun süre yaşamamıştır.”

“Mümkün ama sanmıyorum.” Patrik bu ipucunu peşine düşmeye değer bulduğuna dair güçlü bir his beslediğini anlamaya çalıştı. “Çünkü on sekiz yaşına basana dek soyadını değiştirmemiş. Neden beklesin ki? Neden onlarla çok uzun süre birlikte yaşamadıysa, onların adını kullanmaya devam etsin?”

Paula tam anlamıyla ikna olmasa da “Sanırım bu konuda haklısın” dedi.

Yakında bunun sebebini öğreneceklerdi. Çok kısa bir süre sonra, Christian Thydell ya da daha doğrusu Christian Lissander’le ilgili bulmacanın eksik parçalarından biri yerli yerine oturacaktı.

Eli telefonun üzerinde bekleyen Erica duraksadı. Onu aramalı mı yoksa aramamalı mıydı? Sonunda bu gelişmenin zaten çok yakında kamuya mal olacağına karar verdi. Gaby haberi ondan duysa da olurdu.

“Selam, ben Erica.”

Gaby her zamanki gibi coşkulu bir biçimde hatırlarını sorarken, Erica gözlerini kapadı. Sonra motor gibi konuşan yayın yönetmeninin sözün kesti.

“Christian öldü, Gaby.”

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Sonra Erica, Gaby’nin derin bir nefes aldığını duydu.

Gaby, “Ne? Nasıl?” diye kekeledi. “Yoksa onu da aynı kişi mi?..”

“Bilmiyorum.” Erica tekrar gözlerini kapadı. Az sonra ağzından çıkan sözcükler fazlasıyla korkunç ve kesindi: “Christian bu sabah asılı olarak bulunmuş. Polis şimdilik hiçbir şey söylemiyor. Christian intihar mı etti yoksa...” Erica cümlesini bitiremedi.

“Asıldı mı?” Gaby soluğunu tuttu. “Bu doğru olamaz!”

Erica hemen cevap vermedi. Gaby’nin buna inanması için, öncelikle duyduklarını sindirmesi gerektiğini biliyordu. Patrik ona haber verdiğinde kendisi de aynı deneyimi yaşamıştı.

“Başka bir şey duyarsam sana haber veririm” dedi Erica. “Ama medyayı bu işten olabildiğinde uzak tutarsan sevinirim. Ailesi yeterince zor günler geçiriyor.”

Gaby tüm samimiyetiyle konuşur gibi, “Tabii, tabii” dedi. “Ama beni gelişmelerden haberdar et, olur mu?”

Erica, “Olur” dedi ve telefonu kapattı. Gaby basını aramadan durabilse dahi, Christian’ın ölümünün çok yakında bütün gazetelerin manşetlerini süsleyeceğini biliyordu. Christian bir gecede star olmuş ve gazeteciler de onun haber değeri taşıdığını çabucak fark etmişlerdi.

Christian’ın gizemli ölümü hiç kuşkusuz ileriki günlerde

haber manşetlerini ele geçirecekti. Erica, Sanna'ya ve oğlanlara acıdı.

Agneta'nın evindeyken, onlarla ilgilenmesi gerektiği sırada yüzlerine bile bakamamıştı. Yerde oturmuş, bir yığın Lego bloğuyla oynuyordu. Kaygısız ve mutlulardı; sadece tüm kardeşler gibi, ara sıra didişiyorlardı. Önceki gün yaşadıkları kırmızı boyalı deneyimi atlatmış görünüyorlardı. Belki her şeyi içlerinde tutuyorlardı. Belki de dışarıya yansıtmadıkları halde, içten içe acı çekiyorlardı. Babaları da ölmüştü. Bu, hayatlarını nasıl etkileyecekti?

Erica tek kelime dahi etmeden kanepeye oturup kendini çocuklara bakmaya zorladı. İki kardeş kafa kafaya vermişler, sireni oyuncak ambulansın neresine takacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Hem Christian'a hem de Sanna'ya o kadar benziyorlardı ki... Artık Christian'dan geriye kalan tek şey, onlardı. Tabii kitabı *Denizkızı* dışında.

Erica birdenbire hikâyeyi tekrar okumak için güçlü bir istek duydu. Christian'ı anmak için. Önce yatağında derin bir uykuya dalmış olan Maja'yı kontrol etti. Sabah bir sürü karmaşa yaşandığı için Maja o gün kreşe gitmemiş, bütün gün evde kalmıştı. Erica Maja'nın yastığın üzerindeki sarı başını usulca okşadı. Sonra kitabı aldı, kendine rahat bir köşe buldu ve romanın ilk sayfasını açtı.

Magnus'u iki gün içinde gömeceklerdi. İki gün içinde yerin altında olacaktı. Bir deliğin içinde...

Cia, Magnus'un bulunduğu haberini aldığı sabahtan beri evden çıkmamıştı. İnsanların Magnus'un bu şekilde ölme-yi hak etmek için ne yaptığını merak ederken, kendisine acıyarak baktıklarını düşünmeye dayanamıyordu. Muhtemelen herkes Magnus'un bu kötü talihi çağırarak için ne yapmış olabileceği hakkında atıp tutuyordu.

İnsanların konuştuklarını biliyordu; yıllar içinde o da de-

dikodulara katılmıştı. Neyse ki fazla katkıda bulunmamış ama hiç itiraz etmeden konuşulanları dinlemişti.

“Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.”

“Acaba Tayland’a seyahat edecek parayı nereden buldular? Adam kesin rüşvet alıyordu.”

“Durup dururken dekolte kıyafetler giymeye başlayacağı aklına gelir miydi? Acaba kimi etkilemeye çalışıyor?”

Bağlamından koparılmış bölük pörçük dedikoduları sabırla birleştirip gerçeklerden ve kurgudan oluşan bir karışım yaratıyorlardı. Ta ki dedikodular mutlak birer gerçek haline gelene dek.

Cia kasabada dönüp duran hikâyeleri tahmin edebiliyordu. Ama evde kaldığı sürece, bunu sorun etmiyordu. Ludvig’in dün polise gösterdiği videoyu düşünmek bile istemiyordu. Bu konu hakkında hiçbir şey bilmediğini dile getirirken, yalan söylememişti. Öte yandan, içine bir kurt düşmüştü. Magnus’un ona söylemediği bir şey olduğunu sezmişti. Yoksa bunu, hayatı beklenmedik bir şekilde tepetaklak olduktan sonra mı uydurmuştu? Normalde çok mutlu bir insan olan kocasının kimi zaman tuhaf bir melankoliye yakalanmasının ardındaki sebebi merak ettiğini anımsıyordu. Magnus’un üzerine çöken hüznün, bütün neşesini gölgede bırakırdı. Cia birkaç kez ona bunun nedenini sorduğunu hatırlamıştı şimdi. Magnus’un yanğını okşayıp ne düşündüğünü sormuştu. San ki Magnus böyle anlarda, Cia üzerine düşen gölgeyi görmesin diye mutlaka tekrar günışığına çıkmaya gayret ederdi.

O gün de eğilip onu öperek, “Tabii ki seni düşünüyorum tatlım” diye cevap vermişti.

Magnus dışarıya belli etmese de Cia zaman zaman bu gölgenin varlığını hissederdi. Fakat Magnus nadiren hüznlendiği için Cia bu fikri kafasından atmıştı; üstelik bu konu hakkında fikir yürütebilecek kadar bilgi sahibi değildi.

Oysa dünden beri, onu aklından çıkaramıyordu. Göl-

geyi. Yoksa Magnus'un artık hayatta olmamasının sebebi bu muydu? Nereden gelmişti? Neden Magnus ona hiçbir şey anlatmamıştı? Cia birbirlerine her şeyi anlattıklarını ve Magnus'un onun hakkındaki her şeyi bildiği gibi, kendi de Magnus hakkındaki her şeyi bildiğini sanıyordu. Peki ya yanlışmışa? Ya kocası hakkında hiçbir şey bilmiyorsa?

Cia'nın zihnindeki gölge giderek büyüyordu. Magnus'un yüzünü gözünün önüne getirdi. Ama son yirmi yıldır her sabah yanına uyanma şansı bulduğu o mutlu, sıcak ve sevgi dolu adamı göremedi. Onun yerine, Magnus'un videodaki halini gördü. Çaresiz ve acı içindeydi.

Cia elleriyle yüzünü örttü ve ağladı. Artık hiçbir şeyden emin değildi. Sanki Magnus bir kez daha ölmüş gibi hissediyor ve onu ikinci kez kaybetmeye dayanabileceğini sanmıyordu.

Patrik zili çaldıktan kısa bir süre sonra kapı açıldı. Kısa boylu, sıska, yaşlı bir adam başını dışarıya uzattı.

"Evet?"

"Patrik Hedström. Tanum polis teşkilatından. Bu da meslektaşım Paula Morales."

Adam Patrik ile Paula'nın yüzlerine baktı.

"Uzun yoldan gelmişsiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Sesinde mesafeli bir tını vardı.

"Ragnar Lissander siz misiniz?"

"Evet, benim."

"İçeri girip sizinle birkaç şey konuşmak istiyoruz. Eğer karınız evdeyse onunla da konuşmak isteriz" dedi Patrik. Nazıkçe konuştuğu halde, hayır cevabını kabul etmeyeceğini belli ediyordu.

Adam bir an için duraksadı. Sonra kenara çekilip onları içeri aldı.

"Karım biraz keyifsiz olduğu için dinleniyor. Yanına gidip bir süreliğine aşağı inip inemeyeceğine bakayım."

Patrik, “Çok iyi olur” dedi. Acaba Ragnar Lissander yukarıya çıkarken, onların girişte durmalarını mı bekliyordu?

Ragnar Patrik’in içinden geçirdiği soruyu cevaplarcasına, “Siz içeri girip oturun. Ben hemen dönerim” dedi.

Patrik ile Paula yaşlı adamın işaret ettiği tarafa bakıp solda yer alan salona girdiler. Bay Lissander’in yukarıya çıkmasını dinlerken, etrafa göz attılar.

Paula, “Pek de samimi bir ortam sayılmaz, öyle değil mi?” diye fısıldadı.

Patrik ona hak verdi. Salon gerçekten kullanılan bir yaşam alanından ziyade, bir mobilya mağazasındaki teşhir odasını andırıyordu. Her şey gıcır gıcırdı ve anlaşılan evin sakinleri dekoratif parçalara düşküncüydü. Kahverengi deri kanepenin önünde bu tür ortamların olmazsa olmazı, cam yüzeyli bir sehpa duruyordu. Camın üzerinde tek bir parmak izi dahi yoktu. Patrik bu sehpanın kendi evinde nasıl görüneceğini düşününce ürperdi; herhalde üzeri Maja’nın yapışkan parmaklarının izleriyle dolardı.

En çok dikkatlerini çeken şey de içeride hiçbir kişisel eşyanın olmayıştıydı. Görünürde ne bir fotoğraf, ne torunların çizdiği resimler ne de aile bireyleri ya da arkadaşlardan gelen tebrik kartları vardı.

Patrik temkinli bir biçimde kanepeye oturdu; Paula da yanına ilişti. Yukarıda hararetli bir konuşma geçtiğini duyabiliyorlar ama Lissander ile karısının ne dediklerini seçemiyorlardı. Birkaç dakika sonra, merdivenlerde iki kişinin ayak sesleri duyuldu.

Ragnar Lissander kapıda belirdi. Patrik onun “küçük yaşlı adam” tabirine birebir uyduğunu düşündü. Kır saçlı, kambur ve göze batmayan biriydi. Arkasındaki kadın ise ayrı bir hikâyeydi. Üzerinde kayısı renkli firfırlarla bezenmiş bir sabahlıkla birlikte, salına salına yanlarına geldi. Patrik’le el sıkışırken derin derin içini çekti.

“Umarım önemli bir mesele için gelmişsinizdir çünkü uy-kumu böldünüz” dedi.

Patrik kendini 1920’li yıllardan kalan bir sessiz filme ışınlanmış gibi hissetti.

Tekrar yerine oturarak, “Sadece birkaç soru soracağız” dedi.

Irène Lissander Patrik’in karşısındaki koltuğa yerleşti. Paula’ya merhaba deme zahmetine girmemişti.

“Evet, Ragnar’ın dediğine göre...” Irène kocasına döndü. “Neresi demiştin, Tanumshede mi?”

Kanepenin en ucunda oturan Ragnar, onaylar gibi bir şeyler mırıldandı. Ellerini dizlerinin arasından aşağıya sallandırmış, gözlerini cam sehpanın parlak yüzeyine dikmişti.

Irène kibirli bir biçimde, “Bizden ne istiyor olabilirsiniz ki?” dedi.

Patrik elinde olmadan Paula’ya baktı. Paula ise gizlice gözlerini devirdi.

“Bir cinayet soruşturması yürütüyoruz” dedi Patrik, “bizi geçmişe, tam otuz yedi yıl önce Trollhättan’da meydana gelen bir olaya kadar götüren bazı bilgilere rastladık.”

Patrik göz ucuyla, Ragnar’ın irkildiğini gördü.

“O dönemde kimsesiz bir çocuğu eve getirmişsiniz, öyle değil mi?”

Irène bir ayağını sallayarak, “Evet, Christian” dedi. Ayağında burunları açık, topuklu terlikler vardı. Tırnaklarına sabahlığının rengiyle kontrast oluşturan, ateş kırmızısı bir oje sürmüştü.

“Aynen. O zamanlar sizin soyadınız Lissander’i alan Christian Thydell’den bahsediyoruz.”

Ragnar sessizce, “Daha sonra soyadını değiştirdi” deyince karısı ona hiddet dolu bir bakış attı. Ragnar sustu ve tekrar omuzları çöktü.

Paula, “Onu evlat mı edindiniz?” diye sordu.

Irène, “Yo, tabii ki hayır” dedi ve boyandığı belli olan bir

tutam siyah saçı geriye attı. “Sadece bizimle birlikte yaşadı. Soyadımızı da... kolaylık olsun diye kullanmasına izin verdik.”

Patrik şaşkına dönmüştü. Acaba Christian, davetsiz bir misafir olarak görüldüğü bu evde kaç yıl geçirmişti? Üvey annesinin ondan bahsetme şekline bakılırsa, istenmediği çok açıktı.

“Anlıyorum. Peki Christian sizinle tam olarak ne kadar yaşadı?” Patrik kendi sesindeki yergiyi sezebiliyor ama Iréne bunu fark etmişe benzemiyordu.

“Hımm, ne kadardı Ragnar? Oğlan burada ne kadar kalmıştı?” Kocası cevap vermeyince tekrar Patrik’e döndü. Hâlâ lütfedip de Paula’ya bakmamıştı. Patrik, Iréne’in dünyasında diğer kadınların yerinin olmadığı hissine kapıldı.

“Hesaplaması zor değil. Buraya geldiğinde yaklaşık olarak üç yaşındaydı. Gittiğinde kaç yaşındaydı Ragnar? Herhalde on sekizindeydi.” Iréne özür dilercesine gülümsedi. “Geleceğini başka bir yerde kurmak istedi. O zamandan beri da ondan haber alamadık. Öyle değil mi Ragnar?”

Ragnar Lissander sessizce, “Evet öyle” dedi. “Christian resmen... ortadan kayboldu.”

Patrik yaşlı adamın haline acıdı. Acaba eskiden beri böyle miydi? Ezik ve ürkek miydi? Yoksa bütün erkekliğini yitirmesine neden olan, Iréne’le geçirdiği yıllar mıydı?

“Yani nereye gittiğini bilmiyor musunuz?”

“Hiçbir fikrim yok. Kesinlikle hiçbir fikrimiz yok.” Iréne yine ayağını sallamaya başlamıştı.

“Bize neden bu soruları soruyorsunuz?” dedi Ragnar. “Christian’ın bir cinayet soruşturmasıyla ne ilgisi olabilir ki?”

Patrik duraksadı. “Ne yazık ki Christian’ın bu sabah ölü bulunduğunu söylemek zorundayım.”

Ragnar şaşkınlığını gizleyemedi. En azından o Christian’ı umursamış ve davetsiz bir misafir gibi görmemişti.

Ragnar sesi titreyerek, “Nasıl ölmüş?” diye sordu.

“Asılı olarak bulundu. Şimdilik sadece bu kadarını biliyoruz.”

“Bir ailesi var mıydı?”

“Evet, iki tatlı oğlu ve Sanna adında bir karısı vardı. Fjällbacka’da yaşıyor ve kütüphaneci olarak çalışıyordu. Geçen hafta ilk romanı basılmıştı. Adı *Denizkızı*. Ve çok iyi eleştiriler alıyor.”

“Demek oymuş” dedi Ragnar. “Gazetede kitabın haberini okuyunca dikkatimi çekmişti. Ama resimdeki adam, bizimle yaşayan Christian’a hiç benzemiyordu.”

Irène buz gibi bir yüz ifadesiyle, “O çocuğun bir baltaya sap olacağı kimin aklına gelirdi ki?” dedi.

Patrik ona ters bir şey söylememek için dilini ısırıldı. Profesyonelce davranmalı, tarafsız olmalıydı. Tekrar terlemeye başladığını hissetti ve biraz hava almak için gömleğinin yakasını çekti.

“Christian’ın hayatı zorlu bir şekilde başlamış. Bu, davranışlarına da yansıyor muydu?”

Irène elini kayıtsızca sallayarak, “O zaman çok küçüktü. Çocuklar böyle şeyleri çok çabuk unuturlar” dedi.

“Bazen kâbuslar görürdü” dedi Ragnar.

“Ama bütün çocuklar kâbus görür. Hayır, dikkatimizi çeken bir şey olmadı. Biraz tuhaf bir çocuktü ama öyle bir geçmiş olduğu için, şey...”

“Biyolojik annesi hakkında ne biliyorsunuz?”

“Kaltağın tekiydi. Alt tabakadandı. Ve kafadan çatlaktı.” Irène parmağıyla şakağına vurup içini çekti. “Ama size ne anlatmamızı beklediğinizi bilmiyorum. Sormak istediğiniz başka bir şey yoksa, yukarıya geri dönüp uzanmak istiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Sadece birkaç soru daha soracağız” dedi Patrik. “Christian’ın çocukluğu hakkında bahsetmek istediğiniz herhangi bir şey var mı? Christian’ı ve diğerlerini tehdit eden kişiyi, büyük olasılıkla da bir kadını arıyoruz.”

“Şey, o zamanlar kızlar Christian’ın etrafında pervane oluyordu” dedi Iréne kayıtsızca.

“Sadece gönül ilişkilerini kastetmiyorum. Ona yakın olan başka kadınlar var mıydı?”

“Hayır. Nasıl olabilirdi ki? Bizden başka kimsesi yoktu.”

Patrik tam konuşmayı bitirmek üzereyken, Paula araya bir soru sıkıştırdı:

“Son bir şey daha var. Fjällbacka’da bir başkası daha ölü bulundu. Christian’ın arkadaşlarından biri olan Magnus Kjellner. Ve diğer iki arkadaşı da Christian’la aynı tehditlere maruz kalmış gibi görünüyorlar. Yani Erik Lind ve Kenneth Bengtsson. Bu isimler size tanıdık geliyor mu?”

Iréne aniden ayağa kalkarak, “Söylediğim gibi, Christian buradan taşındığından beri ondan hiçbir haber almadık” dedi. “Ve artık gerçekten dinlenmem gerek. Zayıf bir kalbim var. Hem bu haberi alınca öyle büyük bir şok geçirdim ki gidip uzanmalıyım.” Iréne salonu terk etti, az sonra da merdivenleri çıktığını duydular.

Ragnar karısının az önce çıkıp gittiği kapıya bakarak, “Bu kişinin kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?” diye sordu.

“Hayır, şimdilik yok” dedi Patrik. “Ama bence bu olayın merkezinde Christian var. Bunun nedenini ve nasıldığını öğrenene kadar da pes etmeye hiç niyetim yok. Bu sabah Christian’ın karısına kötü haberi vermek bana düştü.”

Ragnar usulca, “Anlıyorum” dedi. Bir şey söyleyecekmiş gibi tekrar ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Paula ile Patrik’e baktı. “Sizi geçireyim.”

Ön kapıya vardıklarında, Patrik’in içsesi henüz gitmemesi gerektiğini söyledi. Kalıp yaşlı adamı iyice sıkıştırmak, az önce söylemenin eşiğine geldiği şeyi ağzından almak istedi. Ama Patrik Ragnar’ın elini kartvizitini tutuşturdu, sonra Paula’yla birlikte oradan ayrıldılar.

Bir hafta sonra yiyecekler bitti. Birkaç gün önce bütün ekmekleri bitirmiş, sonra da büyük paketin içindeki mısır gevreklerini yemişti. İçine süt koymadan. Hem süt hem de meyve suyu bitmişti ama su vardı; doğrudan musluktan su içmek için, sandalyeyi lavabonun önüne çekmişti.

Ama yiyecek hiçbir şey kalmamıştı. Zaten birkaç gün önce de buzdolabında fazla bir şey yoktu; kilerde ise sadece açamadığı konserveler buldu. Dışarı çıkıp kendine birkaç şey almayı düşündü. Anne'nin paraları her zaman girişte duran çantasında bulundurduğunu biliyordu. Ama kapıyı açamadı. Ne kadar denerse denesin, kilidi çeviremedi. Çevirebilseydi, annesi onunla gurur duyardı. Ona yalnızca kendi sandviçlerini yapmakla kalmadığını, aynı zamanda o uyurken tek başına alışverişe gidebildiğini de göstermiş olurdu.

Son birkaç gündür, annesinin hasta olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Ama birisi hastalandığında ateşinin çıktığını ve alev alev yandığını biliyordu. Annesiyse çok soğuktu. Ve tuhaf kokuyordu. Geceleri uyumak üzere yanına sokulduğunda, burnunu tıkamak zorunda kalıyordu. Ayrıca her yeri yapış yapıştı. Bu yapışkanlığın nereden geldiğini bilmiyordu ama herhalde annesi o yanında yokken yataktan çıkıyordu. Belki de çok geçmeden uyanırdı.

Her günü tek başına oynayarak geçiriyordu. Odasında

oturup, oyuncaklarını etrafına yayıyordu. Ayrıca, büyük düğmeye basarak televizyonu açmayı da öğrenmişti. Bazen televizyonda çocuk programları oluyordu. Bütün gün tek başına oynadıktan sonra bunları keyifle izliyordu.

Gerçi annesi etrafın ne kadar pis olduğunu görse, muhtemelen çok kızardı. Ortalığı temizlemesi gerekiyordu. Ama karnı o kadar açtı ki. Açlıktan kıvranıyordu.

Birkaç sefer telefona bakmış, ahizeyi kaldırmış ve “biip, biip, biip” sesini dinlemişti. Kimi arayacaktı ki? Kimsenin numarasını bilmiyordu. Hiç kimse de onları aramıyordu.

Zaten annesi çok yakında uyanacaktı. Yataktan çıkacak ve banyoya girip midesini bulandıran o kokudan kurtulacaktı. Sonra tekrar annesi gibi kokacaktı.

Yatağa girip annesine sokulduğunda, açlıktan midesi gurulduyordu. Burnuna gelen kokudan hoşlanmasa da hep onun yanında uyuyordu. Aksi halde uykuya dalamıyordu.

Örtüyü üstlerine çekti. Pencerenin dışında karanlık çöktü.

Gösta, Patrik ile Paula'nın içeri girdiklerini duyar duymaz ayağa kalktı. Karakola bunaltıcı bir hava çökmüştü. Herkes hayal kırıklığı içindeydi. Soruşturmada aşama kaydedebilmek için somut bir ipucuna ihtiyaçları vardı.

Patrik, “Beş dakika içinde mutfakta buluşalım” dedi ve ofisine girdi.

Gösta mutfağa gitti ve pencerenin yanında yer alan en gözde yerine oturdu. Beş dakika sonra diğerleri de birer birer geldiler. En son Patrik geldi. Tezgâhın önünde durdu ve kollarını kavuşturup geriye doğru yaslandı.

“Bildığınız gibi, Christian Thydell bu sabah ölü bulundu. Şimdilik, cinayete mi kurban gitti yoksa intihar mı etti bilmiyoruz. Otopsi sonuçlarını beklememiz gerekecek. Torbjörn’le konuşum ve ne yazık ki ekleyeceği fazla bir şey yok. Ama yaptığı ilk incelemelere göre, olay yerinde herhangi bir boğuşma izi bulunmuyor.”

Martin elini kaldırdı. “Peki ya parmak izleri? Christian’ın yalnız başına öldüğünü gösteren herhangi bir ipucu var mı? Eğer merdivenlerde kar birikintileri varsa, belki de analiz yapmak üzere örnek alınabilir.”

“Torbjörn’e bunu sordum” dedi Patrik. “Ama ayak izlerinin ne zaman çıktığını belirlemek mümkün olmazmış; zaten merdivenlerdeki bütün karlar uçup gitmiş. Ama teknisyen-

ler çoğu korkuluktan olmak kaydıyla birkaç parmak izi almayı başarmışlar. Elbette hepsi dikkatle incelenecek. Rapor birkaç günden önce elimizde olmaz.” Patrik arkasına dönüp bir bardağı musluk suyuyla doldurdu ve birkaç yudum içti. “Ev ziyaretlerinizden bir şey çıktı mı?” diye sordu.

Martin, “Hayır” dedi. “Neredeyse kasabanın aşağı bölgesindeki bütün evlerin kapılarını çaldık. Ama kimse bir şey görmemiş.”

“Pekâlâ. Christian’ın evine gidip adamakıllı bir arama yapmamız gerekiyor. Belki de katille ilk önce orada karşılaştığına dair bir iz bulabiliriz.”

“Katil mi?” dedi Gösta. “Yani sence bu bir intihar değil de cinayet mi?”

Patrik bezgince alnını ovuşturarak, “Şu anda ne düşüneceğimi bilemiyorum” diye cevap verdi. “Ama daha fazlasını öğrenene kadar, Christian’ın da öldürüldüğünü varsaymamızı öneriyorum.” Sonra Mellberg’e döndü. “Sen ne düşünüyorsun Bertil?”

Patronu da işin içine dahil ediyormuş gibi davranmak her zaman için iyi bir fikirdi.

Mellberg, “Aynı fikirdeyim” dedi.

“Ayrıca basınla da mücadele etmemiz gerekecek. Olanların kokusunu alır almaz, konuya büyük bir ilgi gösterecekler. Kimse muhabirlerle konuşmazsa iyi olur; hepsini bana paslayın.”

“İşte buna itirazım var” dedi Mellberg. “Buranın polis şefi olarak, medyayla ilişkileri yürütme gibi önemli bir işi benim üstlenmem gerek.”

Patrik olasılıklarını tarttı. Mellberg’in gazetecilerle konuşmak için tam yetkili olması, kâbus gibi sonuçlar doğurabilirdi. Diğer yandan, onu vazgeçirmeye çalışmak için çok fazla çaba sarf etmesi gerekirdi.

“Pekâlâ. O halde medyayla sen temas halinde olacaksın.

Ama bir tavsiyem var; bu durumda ne kadar az konuşursak, o kadar iyi.”

Mellberg arkasına yaslanarak, “Merak etme. Engin deneyimlerim sayesinde onları parmağımda oynatırım” dedi.

“Muhtemelen sizin de bildiğiniz gibi, Paula’yla birlikte Trollhättan’a gittik.”

Annika hevesle, “Herhangi bir şey buldunuz mu?” diye sordu.

“Henüz emin değilim. Ama bence doğru iz üstündeyiz; bu yüzden derine inmeye devam edeceğiz.” Patrik suyundan bir yudum daha aldı. Meslektaşlarına yeni haberdar oldukları ve sindirmekte zorlandığı meseleden bahsetmenin vakti gelmişti.

“Annika’nın da bulduğu üzere, Christian çok küçük yaşta öksüz kalmış. Annesi Anita Thydell’le yaşıyormuş. Babasının kim olduğuna dair hiçbir kayıt yok. Sosyal hizmetler ofisine göre, anne ve oğul fazlasıyla izole bir yaşam sürüyorlarmış; üstelik Anita mustarip olduğu akıl hastalığı ve bağımlılığı yüzünden, bazen Christian’a gerektiği gibi bakamıyormuş. Yetkililer komşulardan birkaç telefon aldıktan sonra, Anita ile oğlunu yakın takibe almışlar. Ama anlaşılan onları Anita’nın nispeten daha iyi olduğu dönemlerde ziyaret etmişler. En azından neden kimsenin duruma müdahale etmediğini sorduğumuzda bu cevabı aldık. Ve o zaman ‘işler farklı yürüyormuş.’” Patrik sesindeki alaycılığı gizleme gereği duymamıştı.

“Bir gün, Christian üç yaşındayken, apartman sakinlerinden biri sosyal hizmetlere Anita’nın dairesinden kötü bir koku geldiğini bildirmiş. Yetkililer bir maymuncukla kapıyı açıp daireye girdiklerinde, Christian’ı ölü annesiyle yalınız başına bulmuşlar. Annesinin bir hafta önce öldüğünü, Christian’ın da mutfakta ne bulursa yiyip musluk suyu içerek hayatta kaldığını varsaymışlar. Ama yiyecekler birkaç

gün önce bitmiş; polisler ve sağlık görevlileri geldikleri zaman, Christian bitkin vaziyette, açlıktan ölmek üzereymiş. Onu annesine sokulmuş vaziyette, bilinci yarı açık halde bulmuşlar.”

Annika, “Yüce Tanrım” dedi ve gözleri yaşlarla doldu. Gösta da ağlamamak için gözlerini kırptırıyor; Martin’in yüzü ise yemyeşil olmuştu. Kusmamak için büyük çaba harcıyormuş gibi görünüyordu.

“Ne yazık ki Christian’ın dertleri bununla da bitmemiş. Onu çabucak bir koruyucu ailenin, Lissander soyadlı bir çiftin yanına yerleştirmişler. Paula’yla birlikte bugün onları ziyaret ettik.”

Paula alçak sesle, “Christian onların yanında rahat bir çocukluk geçirmiş olamaz” dedi. “Dürüst olmam gerekirse, Bayan Lissander’de bir tuhafılık olduğu izlenimine kapıldım.”

Gösta’nın zihninde bir şimşek çaktı. Lissander. Bu ismi daha önce nerede duymuştu? Her nasılsa polis teşkilatından kovulan eski iş arkadaşı Ernst Lundgren’le bir ilgisi olduğunu düşündü. Gösta arada ne tür bir bağlantı olduğunu bulmaya çalıştı. İçinden bu ismin tanıdık geldiğini herkese söylemek geçti ama sonra duruma nasıl açıklık getireceğini bulana kadar beklemeye verdi.

Patrik devam etti: “Lissanderler, Christian on sekiz yaşına bastığından beri onunla hiç temas kurmadıklarını söylüyorlar. Christian onlarla bütün bağlarını koparmış, çıkıp gitmiş.”

Annika, “Sizce doğruyu mu söylüyorlar?” diye sordu.

Patrik, başını onaylarcasına sallayan Paula’ya baktı. “Evet” dedi. “Tabii çok iyi yalancılar olmadıkları sürece.”

Gösta, “Peki Christian’a garezi olabilecek herhangi bir kaddın tanıyorlar mı?” diye sordu.

“Tanımadıklarını söylediler. Ama o konuda bütünüyle dürüst olduklarından emin değilim.”

“Christian’ın kardeşi var mıymış?”

“Bundan hiç bahsetmediler ama belki sen öğrenebilirsin Annika. Bunu araştırmak zor olmasa gerek. Sana ihtiyacın olan isimleri ve bilgileri veririm. Hemen işe koyulabilir misin?”

“İstersen şimdi araştırırım” dedi Annika. “Fazla uzun sürmez.”

“Tamam, harika. Masamın üzerinde, sana lazım olan her türlü bilginin yer aldığı sarı bir not kâğıdı duruyor.”

Annika ayağa kalkarak, “Hemen dönerim” dedi.

Martin, “Kenneth’la konuşmaya ne dersin? Artık Christian da öldüğüne göre, konuşmaya karar verebilir” dedi.

“İyi fikir. Demek ki yapılacak işler listemizde şu maddeler var: Kenneth’la konuşup Christian’ın evini köşe bucak arayacağız. Ayrıca Christian’ın Fjällbacka’ya gelmeden önceki yaşamının bütün detaylarını öğrenmemiz gerek. Gösta ve Martin, sizin Kenneth’la konuşmanızı istiyorum, tamam mı?” Her ikisi de başlarıyla onayladıktan sonra Patrik Paula’ya döndü. “Biz de Christian’ın evine gideceğiz. Eğer kayda değer bir şey bulursak, teknik ekibi çağırırız.”

Paula, “İyi bir plan gibi görünüyor” dedi.

Patrik, “Mellberg, sen de karakolda kalıp medyanın sorularına cevap vereceksin” diye devam etti. “Ve Annika da Christian’ın geçmişini deşmeye devam edecek. Şu anda en azından elimizde birkaç bulgu var.”

Annika kapıda belirerek, “Hatta düşündüğünden daha fazlası var” dedi.

Patrik, “Bir şey mu buldun?” diye sordu.

Annika, “Evet buldum” diyerek heyecanla meslektaşlarına baktı. “Lissanderler Christian’ın koruyucu ailesi olduktan iki yıl sonra bir kız evlat sahibi olmuşlar. Yani Christian’ın bir kız kardeşi var. Alice Lissander.”

Erik girişte durup, “Louise?” diye seslendi. Louise’i evde bulamayacak kadar şanslı olabilir miydi? Bu sayede, ondan bir süreliğine uzaklaşmak için bir bahane uydurmak zorunda kalmayacaktı. Çünkü valizini hazırlaması gerekiyordu. Ateşi varmış gibi hissediyor, sanki bütün bedeni bir an önce kasabayı terk etmesi için alarm veriyordu.

Bütün hazırlıkları yapmıştı. Yarın kalkan bir uçağa kendi adıyla rezervasyon yaptırmıştı. Sahte bir kimlik hazırlamakla uğraşmamıştı. Bu çok uzun sürerdi, hem dürüst olması gerekirse, nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerçi herhangi birinin gitmesine engel olacağını düşünmek için hiçbir sebebi bulunmuyordu. Gideceği yere varduktan sonra da çok geç olacaktı.

Erik yukarı çıkınca, kızların odası önünde durdu. Keşke onlara kendince veda etmek üzere içeri girip etrafa göz atabilseydi. Ama buna bir türlü cesaret edemedi. Sadece yapması gerekenlere odaklanması çok daha kolaydı.

Büyük valizi yatağın üstüne koydu. Louise her zaman aşağıdaki bodrum katında duran valizin yokluğunu anlayana kadar, çoktan uzaklaşmış olacaktı. Bu gece gitmeyi planlıyordu. Kenneth’la konuşurken öğrendiği haber onu fena halde sarsmıştı ve burada bir dakika daha durmak istemiyordu. Louise’e not bırakıp acil bir iş gezisine çıkması gerektiği-

ni yazacaktı. Sonra Göteborg'daki Landvetter Havaalanı'na giderek yakın civardaki bir otelde oda tutacaktı. Ertesi gün öğleden sonra ise güney ülkelerine doğru yol alan bir uçakta oturuyor olacaktı. Kimse ona ulaşamayacaktı.

Erik kıyafetlerini birbirini ardına valize doldurdu. Yanına fazla bir şey alamazdı. Çekmeceleri ve giysi dolabı dikkat çekecek derecede boşalırsa, Louise eve geldiğinde neler çevirdiğini anlardı. Yine de alabildiği kadarını valize koydu. Daha sonra yeni giysiler satın alabilirdi. Para sorunu yaşamayacaktı.

Valizini hazırlarken, Louise'e hazırlıksız yakalanmamak için hep tetikte bekledi. Louise eve o anda gelecek olursa valizi dolabın altına koyup yatak odasındaki küçük çek-çekli valizini hazırlıyormuş gibi davranması gerekecekti. Her zaman iş gezilerine götürdüğü şu valizi.

Erik bir an duraksadı. Gün yüzüne çıkan o anı, bir kez daha unutulmayı reddediyordu. Erik bunun kendisini üzdüğünü söyleyemezdi. Herkes hata yapabilirdi, hata yapmak insanlara mahsustu. Ama birisinin böyle saplantılı bir biçimde hedefe kilitlenmesi onu hayrete düşürüyordu. Ne de olsa, her şey çok uzun zaman önce olmuştu.

Sonra silkelenip kendini topladı. Kara kara düşünmenin bir yararı yoktu. Ertesi gün güvende olacaktı.

Ördekler koşarak yanına geldiler. Artık iyi arkadaş olmuşlardı. Hep burada duruyor, onlara bir torba dolusu bayat ekmek veriyordu. Şimdi de ayaklarının etrafında toplanmışlar, hevesle ikram bekliyorlardı.

Ragnar Christian hakkında iki polis memuruyla konuştuklarını düşündü. Daha fazlasını yapmalıydı. O zaman da dizginleri ele almalıydı. Hayatı boyunca her şeye seyirci kalmış; hiçbir şeye müdahale etmeyen, iradesiz ve sessiz biri olmuştu. Iréne'in gölgesinde kalmıştı. En başından beri böyle

olmuştı. İkisi de yarattıkları bu düzeni kıramamıştı.

Iréne her zaman kendi güzelliğiyle meşguldü. Hayatın güzelliklerini –partileri, içkiyi ve kendisine hayran olan erkekleri– sevmişti. Ragnar hepsini biliyordu. Kendi yetersizliklerinin ardına sığınmış olması, onun başka erkeklerle yaşadığı ilişkilerden haberdar olmadığı anlamına gelmiyordu.

Zaten o zavallı oğlanın baştan beri hiçbir şansı yoktu. Christian Iréne için asla yeterli olamaz; ona asla istediğini veremezdi. Christian muhtemelen Iréne’in Alice’i sevdiğini sanıyor ama yanılıyordu. Iréne kimseyi sevemezdi. Sadece kızında kendi güzelliğinin yansımasını görmüştü. Keşke Christian’ı bir köpeği kovalarcasına evden atmalarından önce onunla konuşsaydı. Ne olduğundan ya da işin iç yüzünden emin değildi. O Christian’ı bir çırpıda suçlayıp cezasını kesen Iréne gibi değildi.

Şüphe o zamandan beri Ragnar’ın içini kemirip duruyordu. Ama yıllar içinde anılar soluklaşmıştı. Hayatlarına devam etmişlerdi. Iréne hâlâ güzel olduğuna inanmaya devam ederken, Ragnar geri planda kalmıştı. Hiç kimse ona artık güzelliğinin yitip gittiğini söylemeye cesaret edemediği için, her an tükenmez bir neşe kaynağıymış gibi davranmayı sürdürüyordu. Hem güzel hem de arzulanan kadını oynuyordu.

Artık buna bir son vermeliydi. Ragnar o anda polislerin neden geldiklerini anladı ve hata yaptığını fark etti. Büyük ve vahim bir hata. Artık işleri yoluna koymanın vakti gelmişti.

Ragnar cebinden Patrik’in kartvizitini çıkardı. Sonra cep telefonuna uzandı ve kartvizitteki numarayı tuşladı.

Gösta Munkedal’ı geçtikten sonra hızlanarak, “Anlaşılan bu yolu tekrar tekrar aşındıracağız” dedi.

Martin, “Aynen öyle” diye cevap verdi. Tanumshede’den ayrıldıklarından beri alışılmadık derecede sessiz olan meslektaşına meraklı bir bakış attı. Gösta her şeyin gayet yolun-

da olduğu zamanlarda da konuşkan biri değildi ama şimdi her zamankinden daha ketumdu.

Martin bir süre sonra hiç olmazsa havadan sudan bir sohbetin eksikliğine dayanamayarak, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Gösta, “Ne? Hayır, yok bir şey” dedi. Martin üstelemedi. Gösta aklındaki paylaştırmak istemediğı takdirde, onu zorlamanın hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Aklına takılan her neyse, zamanı gelince kendisi söylerdi.

“Ne kadar korkunç bir hikâye. Hayata zor bir başlangıç yapmak diye buna derler” dedi Martin. Küçük kızını ve böyle bir deneyime maruz kalırsa neler olabileceğini düşünüyordu. Ebeveynlik hakkında söylenenler doğruduydu. İnsan ebeveyn olunca, çocuklarla ilgili her türlü güçlük karşısında bin kat daha hassas oluyordu.

Gösta, “Zavallı oğlan” dedi ve birdenbire dalgınlığından sıyrıldı.

“Sence de Kenneth’la konuşmadan önce Christian’ın kız kardeşi Alice hakkında daha çok bilgi edinmemiz gerekmez mi?”

“Eminim biz karakol dışındayken Annika her şeyi iki üç kez kontrol edecektir. Öğrenmemiz gereken ilk şey, Alice’i nerede bulacağımız.”

“Doğrudan Lissanderlere sorsak olmaz mı?” dedi Martin.

Patrik ve Paula oradayken Alice’in varlığından hiç bahsetmediklerine göre, Patrik’in durumda bir gariplik sezdiğini varsayıyorum. Aile hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmenin zararı olmaz.”

Martin meslektaşının haklı olduğunu biliyordu. Bu soruyu sorduğu için kendini aptal gibi hissetti.

“Sence tüm bunların ardında Alice mi var?”

“Hiçbir fikrim yok. Henüz yorum yapmak için çok erken.”

Hastane yolculuğunun geri kalanını sessizlik içinde sür-

dürdüler. Arabayı park ettikten sonra doğruca Kenneth'ın yattığı koğuşa gittiler.

Gösta içeri girerken, "Yine biz geldik" dedi.

Kenneth cevap vermedi; sadece içeri kimin girdiğini umursamıyormuş gibi onlara baktı.

Gösta daha önce oturduğu sandalyeye ilişerek, "Nasıl oldunuz? Yaralarınız iyileşmeye başladı mı?" diye sordu.

Kenneth sargılı kollarını oynatarak, "Bu çok uzun zaman alacak" dedi. "Bana ağrıkesici veriyorlar. Yani canım çok fazla acımıyor."

"Christian'ın başına geleni duydunuz mu?"

Kenneth başıyla onayladı. "Evet."

Gösta itici olmamaya gayret ederek, "Pek de üzölmüş gibi görönmöyörsünüz" dedi.

"Bazı şeyler dışarıdan göröndüğü gibi değildir."

Gösta kafası karışmış bir halde ona baktı.

Kenneth, "Sanna nasıl?" diye sorduğunda, gözlerinde ilk defa şefkat dolu bir ışıltı gördüler. Kenneth birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Gösta başını iki yana sallayarak, "Pek iyi değil" dedi. "Bu sabah yanındaydık. Çocuklar için de çok üzöcö."

Yüzü gölgelenen Kenneth, "Evet öyle" diye onayladı.

Martin kendini fazlalık gibi hissetmeye başlamıştı. Hâlâ ayakta duruyordu. O da yatağın diğer yanına bir sandalye çekip oturdu. Sonra meslektaşına baktı, Gösta da başıyla onaylayarak, onu kendi sorularını sormaya teşvik etti.

"Son zamanlarda olup biten her şeyin Christian'la bağlantılı olduğunu düşünöyoruz; bu yüzden onun geçmişini araştırıyoruz. Christian'ın büyöürken farklı bir soyadı kullandığını öğrendik. Christian Lissander. Ayrıca Alice Lissander adında övey bir kız kardeşi varmış. Hiç ondan bahsettiğini duydunuz mu?"

Kenneth cevap vermeden önce duraksadı.

“Hayır. Bu isim tanıdık gelmiyor.”

Gösta gözlerini Kenneth’a dikti; sanki doğru söyleyip söylemediğini anlamak için aklını okumaya çalışır gibiydi.

“Daha önce de söyledim ve tekrar söylüyorum: Eğer bir şey bildiğiniz halde bize söylemiyorsanız, sadece kendi hayatınızı değil, Erik’inkini de tehlikeye atıyorsunuz. Artık Christian da öldüğüne göre, durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamanız gerek.”

Kenneth sakince, “Ben hiçbir şey bilmiyorum” dedi.

“Eğer bir şey saklıyorsanız, er ya da geç öğreniriz.”

Kenneth, “Son derece iyi bir iş çıkaracağınızdan eminim” dedi. Sargılı kollarını mavi hastane battaniyesinin üzerine uzatmış öylece yatarken, ufak tefek ve kırılgan görünüyordu.

Gösta ile Martin birbirlerine baktılar. Kenneth’ın ağzından daha fazlasını alamayacaklarını anlamışlardı ama ikisi de onun doğru söylediğine inanmıyordu.

Erica kitabı kapattı. Son birkaç saati bir koltukta kıvrılıp okuyarak geçirmişti. Sadece Maja ara sıra yanına gelip bir şeyler istediğinde ara vermişti. Erica böyle durumlarda kızı yalnız başına oynayabildiği için şükrediyordu.

Romanı ikinci okuyuşunda daha da çok beğenmişti. Gerçekten de muhteşemdi. İnsana mutluluk veren bir kitap değildi, hatta Erica’nın zihnini karanlık düşüncelerde doldurmuştu. Ama her nasılsa bu onu rahatsız etmemişti. İnsanın düşünmesi gereken, okurun taraf tutmasını ve böylelikle ne tür biri olduğunu anlamasını sağlayan meselelere değiniyordu.

Erica’ya göre, bu hikâye suçluluk duygusunu ve insanı nasıl içten içe kemirebildiğini ele alıyordu. İlk defa, Christian’ın bu kitap aracılığıyla ne anlatmayı hedeflediğini, hikâyesinin nasıl bir mesaj iletmesini istediğini merak etti.

Kitabı kucağına koyduğunda, sanki daha önce gözünün önünde olan bir şeyi kaçırmış gibi hissediyordu. Ona çok ağır ge-

len ya da görmek istemediği bir şeyi. Kitabın arkasını çevirip kılıfın iç kısmına baktı. Köşede Christian'ın siyah beyaz bir resmi vardı. Klasik bir yazar pozu vermiş, metal çerçeveli gözlükler takmıştı. Mesafeli duruşu, yakışıklılığını vurguluyordu. Gözlerinde, hayata ne derece bağlı olduğunu tahmin etmeyi imkânsız kılan bir yalnızlık vardı. Christian hep yalnızdı; etrafında hiç kimse yoktu. Sanki bir baloncuğun içinde yaşıyordu. İşin ilginç yanıysa, bu mesafeli duruşunun onu başkalarının gözünde çekici kılmasıydı. İnsanlar her zaman sahip olamayacakları şeyleri isterlerdi. Christian'ı cazip bulmalarının sebebi de buydu.

Erica kendini zorlayarak koltuktan kalktı. Kendini tamamen kitaba kaptırıp kızını ihmal ettiği için bir parça suçluluk duyuyordu. Büyük bir gayretle çömeliş yere, Maja'nın yanına oturdu. Annesinin oyunlarına katılmaya karar vermesi üzerine Maja sevinçten deliye döndü.

Ama kitaptaki denizkızı, Erica'nın zihninin bir köşesine takılıp kalmıştı. Denizkızı bir şey anlatmak istiyordu. Christian'ın vermek istediği bir mesajı vardı. Erica bundan emindi. Keşke bunun ne olduğunu bilebilseydi.

Patrik ikide bir telefonunu cebinden çıkarıp ekrana bakma dürtüsüne karşı koyamıyordu.

“Kes şunu” dedi Paula gülerek. “Sen telefonunu daha sık kontrol ediyorsun diye, Annika daha erken aramayacak. Seni temin ederim ki telefonun çaldığını duyacaksın.”

Patrik mahcup bir biçimde gülümseyerek, “Biliyorum” dedi. “Sadece sona çok yaklaştığımızı hissediyorum.” Christian ile Sanna'nın mutfağındaki çekmeceleri ve dolapları açmaya devam etti. Arama izni çıkarmaları fazla uzun sürmemiştir. Sorun ise, nereden başlayacaklarını bilmemeleriydi.

Paula, “Alice Lissander'in nerede yaşadığını bulmak zor olmasa gerek” diyerek Patrik'i teselli etti. “Annika her an arayıp adresini verebilir.”

Patrik bulaşık makinesinin içine bakarak, “Doğru” dedi. Christian’ın önceki gün herhangi bir ziyaretçisi olduğunu gösteren hiçbir iz yoktu. İçeriye zorla girildiğine ya da Christian’ın evden kendi iradesi dışında çıktığına dair herhangi bir ize de rastlamamışlardı. “Acaba Lissanderler neden hiç kızlarından bahsetmediler?”

“Çok yakında öğreniriz. Ama bence onlarla konuşmadan önce, Alice hakkında bizzat araştırma yapmalıyız.”

“Katılıyorum. Yine de Lissanderlerin pek çok soruya cevap vermeleri gerekecek.”

Patrik ve Paula yukarı çıktılar. Burada da her şey önceki günkü gibi görünüyordu; çocukların odası hariç. Duvardaki kan kırmızısı sözcükleri üzeri kalın ve siyah bir boya tabakasıyla sıvanmıştı.

Kapıda durdular.

“Christian dün sözcüklerin üzerini boyamış olmalı” dedi Paula.

“Bu, anlaşılabilir bir davranış. Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım.”

Paula bitişikteki yatak odasına girerken “Peki, ne düşünüyorsun?” diye sordu. Her yeri köşe bucak aramaya başlamadan önce, ellerini beline koyup etrafa göz attı.

Patrik onun yanına gelip giysi dolabının kapaklarını açarken, “Hangi konuda?” diye sordu.

“Christian öldürüldü mü? Yoksa kendi canına mı kıydı?”

“Karakoldaki toplantıda söylediğim kadarını biliyorum ama hiçbir seçeneği göz ardı etmiyorum. Christian tuhaf biriydi. Onunla konuştuğumuz kısıtlı anlarda, kafasının içinde mantığa aykırı bir şeyler döndüğü hissine kapıldım. Ama ortada intihar notu da yok.”

“İnsanlar her zaman not bırakmazlar. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.” Paula şifonyerin çekmecelerini dikkatle açtı, elini sokup içlerini yokladı.

“Haklısın ama eğer bir intihar notu bulsaydık, neler olduğuna dair tahmin yürütmek zorunda kalmazdık.” Patrik doğruldu, durup soluklandı. Kalbi çarpıyordu. Alnında biriken ter damlalarını sildi.

Paula son çekmeceyi kapatırken, “Bence burada daha yakında bakmamız gerektirecek bir şey yok” dedi. “Artık gidelim mi?”

Patrik duraksadı. Pes etmek istemiyordu ama Paula haklıydı.

“Hadi karakola geri dönüp Annika’nın bir şeyler bulmasını bekleyelim. Belki Gösta ve Martin, Kenneth’in ağzından bir şey alabilmişlerdir.”

Paula kuşkucu bir biçimde, “Umarım öyledir” dedi.

Tam kapıdan çıkmak üzerelerken, Patrik’in cep telefonu çaldı. Patrik derhal telefonu eline aldı ama ekranda karakolun numarasını göremeyince hayal kırıklığına uğradı. Ashında arayan numarayı tanıımıyordu.

“Tanum Karakolu’ndan Patrik Hedström” diyerek cevap verdi; Annika’nın arama ihtimaline karşın konuşmayı kısa tutabilmeyi umuyordu. Ansızın donakaldı.

“Merhaba Ragnar.” Patrik’in işareti üzerine, arabaya doğru yürümekte olan Paula durdu.

“Evet? Anlıyorum. Şey, biz de birkaç şey bulduk... Tabii ki. Bunu bulduğumuzda konuşabiliriz. Şimdi müsaitiz. Evinize mi gelelim? Ha, tamam. Buluruz. Tamam. Görüşmek üzere.”

Patrik telefonu kapatıp Paula’ya baktı. “Arayan Ragnar Lissander’di. Bize söyleyeceği ve de göstereceği bir şey varmış.”

Uddevalla’dan geri dönüş yolu boyunca, zihninde aynı isim dönüp durdu. Lissander. Bu ismi daha önce nerede duyduğunu hatırlamak neden bu kadar zordu? Eski iş arkadaşısı Ernst Lundgren de sürekli aklına takılıyordu. Bu isim bir

şekilde onunla bağlantılıydı. Fjällbacka çıkışına yaklaşıırken, Gösta nihayet bir karar verdi. Direksiyonu sağa kırarak otoyoldan çıktı.

Martin, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Karakola geri döneceğimizi sanıyordum.”

“Önce birinin evine kısa bir ziyaret yapmamız gerek.”

“Birinin evine mi? Kimin?”

“Ernst Lundgren’in.” Gösta vites küçültüp sola döndü.

“Neden Ernst’ü görmeye gidiyoruz?”

Gösta Martin’e aklına takılan meseleyi anlattı.

“Peki o ismi daha önce nerede duyduğun hakkında hiçbir fikrin yok mu?”

Gösta “Eğer olsaydı, sana söyledim” diye çıkıştı. Martin’in onu yaşlı bulduğundan, bu yüzden giderek unutkanlaştığını düşündüğünden kuşkulanıyordu.

“Sakin ol” dedi Martin. “Ernst’ün evine gidip onunla konuşuruz; bakalım kendisi hafızanı tazeleyebilecek mi? Aslında bir işe katkı sağlama ihtimalinin bulunması harika bir şey.”

“Bu hiç görülmedik bir gelişme olurdu, değil mi?” Gösta elinde olmadan gülümsedi. Tıpkı iş arkadaşları gibi, Gösta da Ernst’ün becerileri ya da kişiliği hakkında pek de olumlu görüşlere sahip değildi. Bununla birlikte, ona Mellberg dışındaki meslektaşlarının beslediği kadar yoğun bir nefret beslemiyordu. Ernst’le çok uzun süre birlikte çalıştıktan sonra, Gösta ona alışmıştı. Yıllar içinde pek çok kez birlikte güldüklerini de yadsıyamazdı. Diğer yandan, Ernst her şeyi yüzüne gözüne bulaştırma meyilliydi. Özellikle de kovulmadan önce, soruşturma ekibine dahil olduğu dönemlerde. Ama belki bu kez onlara yardımcı olabilirdi.

Martin Ernst’ün evinin önüne yanaşırken, “Görünüşe bakılırsa burada” dedi.

Gösta Ernst’ün arabasının yanına park ederken, “Öyle görünüyor” diye cevap verdi.

Zili çalmalarına gerek bile kalmadan, Ernst kapıyı açtı. Onları mutfak penceresinden görmüş olmalıydı.

Ernst, “Kimleri görüyorum? Bu kadar önemli misafirler beklemiyordum” diyerek eski iş arkadaşlarını içeri aldı.

Martin etrafına bakındı. Gösta’nın aksine daha önce Ernst’ün evine hiç gelmemiştir ama gördüklerinden etkilenmediği söylenemezdi. Martin bekârken dairesini çok derli toplu tutmasa da hiçbir zaman burada gördüğü karmaşanın yanına yaklaşmamıştı. Lavaboda dağ gibi bulaşık yığılmış; her yere kıyafetler saçılmıştı. Mutfak masası hiç silinmemiş gibi görünüyordu.

“İkram edecek fazla bir şeyim yok” dedi Ernst. “Ama her zaman bir parça viski bulundururum.” Tezgâhta duran şişeye uzandı.

“Ben araba kullanıyorum” dedi Gösta.

Ernst, “Peki ya sen? Görünüşe bakılırsa biraz canlanmaya ihtiyacın var” diyerek şişeyi Martin’e uzattı ama Martin ikramı geri çevirdi.

“Tamam, tamam. Anlaşılan ikiniz de ağzınıza içki koymuyorsunuz.” Ernst kendine cömert bir kadeh doldurdu ve bir dikişte bitirdi.

“Pekâlâ. Neden buradasınız?” Ernst masanın kenarındaki sandalyelerden birine ilişince Martin ve Gösta da oturdular.

“Aklıma senin bilebileceğin bir şey takıldı” dedi Gösta.

“Ha, demek onun için geldiniz.”

“Meşale bir isimle ilgili. Bana tanıdık geliyor ama nedense onu seninle özdeşleştirip duruyorum.”

Ernst, “Eh, ikimiz uzun yıllar boyunca birlikte çalıştık” dedi. Sesi ağlamaklı geliyordu. Muhtemelen az önce mideye indirdiği viski, günün ilk içkisi değildi.

Gösta başıyla onaylayarak “Evet doğru” dedi. “Şimdi de yardımına ihtiyacım var. Bunu kendine saklayabilecek misin?”

Ernst bir an için düşündü. Sonra içini çekti ve boş bardağını salladı.

“Pekâlâ. Öt bakalım.”

Gösta Ernst’ün gözlerinin içine bakarak, “Söyleyeceğim her şeyin burada kalacağına dair şeref sözü verebilir misin?” diye sordu ve Ernst gönülsüzce başını salladı.

“Tamam, tamam. Hadi sorunu sor.”

“Magnus Kjellner cinayetini araştırıyoruz; eminim ki sen de duymuşsundur. Bu süreçte Lissander ismine rast geldik. Neden bilmiyorum ama bu isim bana tanıdık geliyor. Ve nedense bana seni hatırlatıyor. Sende bir çağrışım yaptı mı?”

Ernst sandalyesinde kıpırdandı. Martin ve Gösta onun düşünmesini beklerlerken, içeride çıt çıkmadı.

Sonra Ernst aniden gülümsedi.

“Lissander. Tabii ki bu ismi hatırlıyorum. Vay canına!”

Patrik ve Paula’nın Trollhättan’da kolaylıkla bulabilecekleri tek yerde – köprüünün yakınındaki McDonald’s’ta buluşmaya karar vermişlerdi. Birkaç saat önce öğle yemeği yedikleri yer de burasıydı.

Ragnar Lissander onları içeride bekliyordu. Patrik herkeşe kahve almaya giderken, Paula Ragnar’ın yanına oturdu. Ragnar evdeki halinden daha da silik görünüyordu. Bej palto, ufak tefek ve kel bir adamdı. Kahve bardağını tutarken hafifçe eli titrediği gibi, Patrik ve Paula’yla göz teması kurmakta da zorlanıyordu.

“Bizimle konuşmak mı istiyorsun?” dedi Patrik.

“Biz... biz size her şeyi söylemedik.”

Patrik konuşmadı. Ragnar’ın bir kızları olduğundan söz etmeyişlerine nasıl açıklık getireceğini merak ediyordu.

“Zor zamanlar geçirdik. Bir kızımız oldu. Alice. O doğduğunda Christian yaklaşık beş yaşındaydı ve o da zor zamanlar geçirdi. “Ben...” Ragnar’ın sesi kısıldı ve devam etmeden önce

bir yudum kahve içti. “Bence Christian yaşadıklarından sonra, ömür boyu sorunlarla boğuştu. O korkunç olaydan ne kadar haberdarsınız bilmiyorum ama Christian annesi öldükten sonra, onunla bir haftadan uzun bir süre birlikte yaşamış.” Annesi akıl hastasıymış; Christian’a ya da kendine her zaman iyi bakamıyormuş. Sonunda dairelerinde ölmüş ama Christian kimseye haber verememiş. Annesinin uyuduğunu sanmış.”

“Evet, bunu biliyoruz. Sosyal hizmetler yetkilileriyle konuştuk ve vakayla ilgili bütün belgelerin fotokopilerini aldık.” Patrik “belgeler” sözcüğünün ağzından ne kadar resmi çıktığını fark etti. Ama bu korkunç olayla arasına mesafe koymasının tek yolu buydu.

Paula, “Aşırı dozdan mı ölmüş?” diye sordu. Henüz bütün belgeleri okuma fırsatı bulamamışlardı.

“Hayır, annesi uyuşturucu bağımlısı değilmiş. Çok fazla içki içtiği kötü dönemlerden geçiyor ve elbette reçeteli ilaçlar kullanıyormuş. Sonunda kalbi pes etmiş.”

“Ama neden?” Patrik durumu kavrayamamıştı.

“Kendine iyi bakmamış; alkol ve ilaçlar da durumunu kötüleştirmiş. Ayrıca aşırı derecede obezmiş. Ağırlığı yüz otuz beş kilonun üzerindeymiş.”

Patrik’in bilinçaltında bir şeyler kıpırdanmaya başladı. Tam olarak yerine oturmayan bir şeyler. Ama buna sonra kafa yorması gerekecekti.

Paula “Sonra Christian yanınızda yaşamaya mı başladı?” diye sordu.

“Evet, gelip bizimle yaşamaya başladı. Onu evlat edinmemiz gerektiğine karar veren Iréne’di. Çünkü bir türlü kendi çocuğumuz olmuyordu.”

Patrik, “Ama onu hiç evlat edinmediniz, değil mi?” diye sordu.

“Eğer Iréne kısa bir süre sonra hamile kalmasaydı, muhtemelen edinirdik.”

“Bu çok sık yaşıyor” dedi Paula.

“Doktor da öyle demişti. Ve kızımız doğduktan sonra, Iréne Christian’la ilgilenmemeye başladı.” Ragnar Lissander kahve bardağını sımsıkı tutarak pencereden dışarıya baktı. “Belki de Iréne’in isteği yerine gelseydi, oğlan için çok daha iyi olurdu.”

Patrik, “Peki isteği neydi?” diye sordu.

“Christian’ı geri vermektir. Artık kendi çocuğumuz olduğuna göre, onu yanımızda tutmamıza gerek olmadığını düşünüyor-
du.” Ragnar utanarak gülümsedi. “Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. Iréne bazen zor bir kadın olabilir, bazen de kafayı sıyrır. Ama her zaman görüldüğü kadar zalim değildir.”

Kafayı sıyırmak mı? Patrik tiksintiden boğazının düğüm-
lendiğini hissetti. Kendi çocuğu olduktan sonra, üvey çocu-
nu geri vermek isteyen bir anneden bahsediyorlardı. Ve bu
yaşlı adam onu savunuyordu.

“Ama onu geri götürmediniz, değil mi?” dedi Patrik soğukça.

“Hayır. Ağırlığımı koyduğum nadir durumlardan biriydi. Iréne önce beni dinlemeyi reddetti ama onu geri verirsek dışarıya karşı kötü görüneceğimizi söyleyince, Christian’ın bizimle kalmasına izin verdi. Belki de bunu yapmamalıydım...” Bir kez daha Ragnar’ın sesi kısıldı. Paula ve Patrik, onun için bu konu hakkında konuşmanın ne kadar zor olduğunu görebiliyorlardı.

Paula, “Christian ve Alice büyürlerken iyi anlaşırılar mıydı?” diye sordu ama Ragnar onu duymadı. Kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Alçak sesle konuştu:

“Alice’e daha iyi bakmalıydım. Zavallı oğlan. Hiçbir şeyden anladığı yoktu.”

Patrik öne eğilerek, “Anlamadığı neydi?” diye sordu.

Ragnar irkilerek düşünden uyandı. Patrik’e baktı.

“Alice’le tanışmak ister misiniz? Bence durumu kavramak için onunla tanışmanız gerek.”

“Evet, tabii ki Alice’le tanışmak isteriz.” Patrik heyecanı-

nı gizlemekte zorlanıyordu. “Bunu ne zaman yapabiliriz? Alice nerede?”

Ragnar ayağa kalkarak, “Şimdi oraya gidebiliriz” dedi.

Patrik ve Paula arabaya yürürlerken birbirlerine baktılar. Aradıkları kadın Alice miydi? Nihayet bu vakayı sonlandıracaklar mıydı?

Geldiklerinde, Alice onlara sırtı dönük vaziyette oturuyordu. Siyah ve parlak saçları belini geçecek kadar uzundu.

“Selam, Alice. Baban geldi.” Ragnar’ın sesi, son derece yalın bir şekilde döşenmiş odada yankılandı. Birisi ortama sıcak birkaç dokunuş eklemeye çalışmış ama tam anlamıyla başarılı olamamıştı. Pencerenin pervazında aşağıya sarkan bir saksı bitkisi vardı ve üzerinde yıpranmış bir yatak örtüsü bulunan ensiz yatağın başucunda, *Derinlik Sarhoşluğu* filmi-nin posterı asılıydı. Yatağın önünde küçük bir çalışma masası ve sandalye duruyordu. Alice orada oturuyordu. Elleri hareket ediyordu ama Patrik onun ne yaptığını göremedi. Babası onunla konuşunca, Alice tepki vermedi.

Ragnar yine “Alice” deyince, bu sefer yavaşça arkasına döndü.

Patrik şaşkınlıkla ona baktı. Karşısındaki kadın şaşılacak derecede güzeldi. Patrik onun yaklaşık otuz beş yaşında olduğunu çabucak hesap etti ama Alice en az on yaş daha genç görünüyordu. Oval yüzünde tek bir kırışıklık dahi yoktu. İri ve masmavi gözleri, gür ve simsiyah kirpikleri vardı. Patrik Alice’e bakakaldı.

Ragnar onun yanına giderek, “Alice’imiz çok güzel bir kız” dedi. Elini Alice’in omzuna koydu; Alice de başını ona yasladı. Tıpkı sahibine sokulan bir kedi yavrusu gibiydi. Elleri gevşekçe kucığında duruyordu.

“Ziyaretçilerimiz var, Alice. Bu Patrik, bu da Paula.” Ragnar duraksadı. “Christian’ın arkadaşları.”

Alice ağabeyinin adını duyunca, gözlerinde bir ışıltı belirdi. Ragnar usulca onun saçını okşadı.

“Artık biliyorsunuz. Alice’le tanıştınız.”

“Ne kadar zamandır burada?” Patrik kendini onun yüzüne bakmaktan alamıyordu. Annesiyle arasındaki benzerlik şaşırtıcıydı. Yine de Alice’in görünüşü çok farklıydı. Bu büyümlü varlığın yüzünde, annesinin çehresine kazınan kötülükten eser yoktu. Patrik bunun tuhaf bir tarif şekli olduğunun farkındaydı ama aklına başka bir yol gelmiyordu.

“Uzun zamandır. On üçüne bastığı yazdan beri evde yaşamıyor. Burası oturduğu dördüncü yer. Diğerlerini pek sevmemişim ama burası oldukça güzel.” Ragnar eğildi ve kızının başını öptü. Alice, yüzünde hiçbir tepki olmadığı halde Ragnar’a sokuldu.

“Onun?..” Paula soruyu nasıl soracağını bilemedi.

“Onun nesi mi var?” dedi Ragnar. “Bana sorarsanız, hiçbir şeyi yok. Kızım kusursuz. Ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Ve size birazdan her şeyi anlatacağım.”

Ragnar Alice’in önüne çömelip usulca onunla konuştu. Burada, kızının yanındayken artık görünmez değildi. Duruşu daha dik, gözleri daha parlaktı. Burada bir kimliği vardı. Alice’in babasıydı.

“Tatlım, Baban bugün fazla uzun kalamayacak. Christian’ın arkadaşlarıyla tanışmamı istemiştin.”

Alice babasına baktı. Sonra önüne döndü ve masasından bir şey çıkardı. Bir resim. Kâğıdı kaldırıp babasına gösterdi.

“Bu benim için mi?”

Alice başını sallayınca, Ragnar’ın omuzları bir parça çöktü. Alçak sesle, “Christian için mi?” diye sordu.

Alice başıyla onayladı ve resmi tekrar babasına uzattı. “Bunu ona göndereceğim. Söz veriyorum.”

Alice belli belirsiz gülümsedi. Sonra tekrar masasına dön-

dü ve elleri hareket etmeye başladı. Yeni bir resim yapmaya başlamıştı.

Patrik, Ragnar Lissander'in elindeki kâğıda göz attı. Çizim tarzını hemen tanıdı.

Alice'in odasından çıkarken, "Sözünüzü her zaman tuttunuz, değil mi? Christian'a resimleri gönderdiniz" dedi.

"Hepsini göndermedim. Alice o kadar çok resim yapıyor ki. Ama ara sıra birkaç tane yolladım; Christian kardeşinin onu düşündüğünü bilsin diye. Her şeye rağmen."

"Resimleri hangi adrese göndereceğinizi nereden bildiniz? Anladığım kadarıyla Christian on sekizine bastığında sizinle ve karınızla her türlü ilişkisini kesmişti" dedi Paula.

"Evet, doğru. Ama Alice Christian'ın resimlerini görmesini çok istediği için, adresini bulmaya çalıştım. Galiba ben de onu merak ediyordum. İlk önce bizim soyadımızla izini sürmeye çalıştım ama başaramadım. Sonra onu annesinin soyadı ile aramayı denedim ve Göteborg'da bir adres buldum. Derken bir süreliğine izini kaybettim çünkü taşınmış ve mektuplar geri dönmeye başlamıştı. Ama sonra onu tekrar buldum. Rosenhillsgatan'da yaşıyordu. Ama Fjällbacka'ya taşındığını bilmiyordum. Mektuplar geri dönmediği için hâlâ Göteborg'da yaşadığını sanıyordum."

Ragnar tekrar Alice'in odasına girip ona veda etti. Ragnar'ın önderliğinde koridorda yürürlerken, Patrik ona Christian'a gelen mektupları muhafaza eden komşusundan bahsetti. Sonra üçü hem yemek odası hem de kafeterya olarak kullanılan geniş ve aydınlık bir salonda oturdular. Buranın da kişisiz bir havası vardı; saksıdaki büyük palmiye ağaçları, tıpkı Alice'in odasındaki bitki gibi suya ve ilgiye muhtaçtı. Salonda başka kimsecikler yoktu.

Ragnar elini pastel renkli masa örtüsünde gezdirerek, "Alice çok ağlardı" dedi. "Sebebi muhtemelen kolikti. Iréne hamileliği sırasında çoktan Christian'a ilgisini yitirmişti;

Alice doğup da çok talepkâr bir bebek olduğu anlaşılınca, karım Christian'a hiç vakit ayırmamaya başladı. Christian zaten daha önce başına gelenler yüzünden hassas bir durumdaydı."

"Peki, ya siz ne yaptınız?" dedi Patrik. Ragnar'ın yüz ifadesini görünce, hassas bir noktaya değindiğini anladı.

"Ben mi?" Ragnar elini masanın üzerinde gezdirmeyi bıraktı. "Gözlerimi kapadım ve gerçekleri görmeyi reddettim. Kararları hep Iréne verirdi. Ben de buna izin verirdim. Bu şekilde her şey çok daha kolaydı."

Patrik, "Christian küçük kız kardeşini sevmez miydi?" diye sordu.

"Yatağının yanında durup ona bakardı. Yüzünde o karanlık ifadeyi görürdüm ama bunu yapacağını hiç düşünmemiştim... Zil çaldığında, kapıyı açmak üzere banyodan çıkmak zorunda kaldım." Ragnar'ın dikkati dağılmıştı; Patrik ile Paula'nın arkasındaki bir noktaya bakıyordu. "Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim."

Paula bir soru sormak üzere ağzını açtı ama sonra Ragnar'ı bölmemeye karar verdi. Ragnar hikâyeyi kendi temposunda anlatabilmeliydi. Kendini ifade etmekte zorlandığı belliydi. Bütün vücudu gerilmiş, omuzları kamburlaşmıştı.

"Iréne biraz kestirmek üzere yukarı çıkmıştı; Alice ilk defa benim sorumluluğumdaydı. Yoksa Iréne asla başkasının onunla ilgilenmesine izin vermezdi. Alice o kadar tatlı bir bebektir ki... Hem de sürekli ağladığı halde. Sanki Iréne birdenbire yeni bir oyuncağa kavuşmuştu. Başka hiç kimseyle paylaşmak istemediği bir oyuncağa."

Ragnar bir kez daha duraksayınca, Patrik adamı devam etmeye zorlamamak için kendini zor tuttu.

Ragnar, "Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim..." diye tekrarladı. Aynı noktada takılıp kalmıştı. Sanki hikâyenin geri kalanını sözcüklere dökmesi imkânsızmış gibi.

Patrik adamcağıza biraz yardım edebilmek için sakın bir biçimde, “Christian neredeydi?” diye sordu.

“Banyodaydı. Alice’in yanındaydı. Alice’e banyo yaptı-
yordum. Bebekler için üretilen banyo oturaklarından almış-
tık; böylece onu yıkarken iki elimizi de kullanabiliyorduk.
Küveti suyla doldurdum ve Alice’i banyo oturağına koydum.
Alice oturur vaziyetteydi.”

Paula başıyla onayladı. Oğulları Leo’nun da buna benzer
bir oturağı vardı.

“Banyoya geri döndüğüm zaman... Alice... Hareket etmi-
yordu. Başı tamamen suyun altındaydı. Gözleri... sonuna ka-
dar açıktı.”

Ragnar hafifçe sandalyesinde kıpırdandı. O korkunç anılar-
la ve görüntülerle yüzleşmek için kendini zorladığı belliydi.

“Christian öylece oturuyordu; küvete yaslanmış, Alice’e
bakıyordu.” Ragnar aniden içinde bulundukları ana dönmüş-
çesine, gözlerini Paula ile Patrik’e dikti. “Hiç kıpırdamadan
duruyor ve gülümsüyordu.”

“Ama onu kurtardınız, değil mi?” Patrik tüylerinin diken
diken olduğunu hissetti.

“Evet, onu kurtardım. Tekrar nefes almasını sağladım. Ve
sonra...” Ragnar boğazını temizledi. “Christian’ın gözlerinde-
ki hayal kırıklığını gördüm.”

“Irène’e olanlardan bahsettiniz mi?”

“Hayır, asla... Hayır!”

“Christian küçük kız kardeşini boğmaya çalıştı ve siz ka-
rınıza hiçbir şey söylemediniz mi?” Paula hayretler içinde
Ragnar’a baktı.

“Yaşadığı onca şeyden sonra, Christian’a borçluymuşum
gibi hissettim. Eğer Irène’e söyleseydim, onu derhal gönde-
rirdi. Ve Christian bunu atlatamazdı. Üstelik, olan olmuş-
tu.” Ragnar onlara mazeret sunmaya çalışıyormuş gibi konu-
şuyordu. “O sırada durumun ciddiyetini kavrayamamıştım.

Ama çok da önemli değildi çünkü durumu değiştirmek için yapabileceğim herhangi bir şey yoktu. Christian'ı evden göndermek Alice'i iyileştirmeyecekti."

"Yani hiçbir şey olmamış gibi mi davrandınız?" dedi Patrik.

Ragnar içini çekerek daha da kamburlaştı. "Evet, hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Ama Christian'ı bir daha asla Alice'le yalnız bırakmadım. Asla."

"Başka bir şey yapmaya kalkıştı mı?" Paula'nın yüzü bembeyazdı.

"Hayır, sanmıyorum. Bir şekilde tatmin olmuşa benziyordu. Alice eskisi kadar ağlamayı kesmişti. Öylece yerinde yatıyor ve fazla ilgi istemiyordu."

Patrik, "Peki karınız ve siz, bir şeylerin ters gittiğini ne zaman anladınız?" diye sordu.

"Zaman içinde ortaya çıktı. Alice diğer çocuklarla aynı hızda öğrenmiyordu. Nihayet Iréne'i durumu kabullenmeye ikna ettim ve onu muayene ettirince... şey, doktorlar Alice'in bir tür beyin hasarından mustarip olduğu ve büyük olasılıkla hayatının sonuna kadar küçük bir çocuğun zekâ seviyesine sahip olacağı sonucuna vardılar."

Paula, "Iréne herhangi bir şeyden şüphelendi mi?" diye sordu.

"Hayır. Hatta doktor Alice'in muhtemelen doğumdan beri böyle olduğunu ve durumunun büyümeye başlayıncaya kadar anlaşılmamış olabileceğini dahi söyledi."

"Peki, çocuklar büyürken neler yaşadınız?"

Ragnar, "Ne kadar vaktiniz var?" diyerek gülümsedi. Ama bu hüzünlü bir gülümsemedir. "Iréne sadece Alice'i önemserdi. Alice hayatımda gördüğüm en güzel çocuktu. Bunu benim kızım olduğu için söylemiyorum. Eh, neye benzediğini siz de gördünüz."

Patrik Alice'in iri mavi gözlerini düşündü.

"Iréne güzel olan her şeyi severdi. Kendisi de gençken çok

güzel bir kadındı ve sanırım Alice'i kendi güzelliğinin bir teyidi olarak görüyordu. Bütün ilgisini kızıma adıyordu.”

Patrik, “Peki Christian’la hiç ilgilenmiyor muydu?” diye sordu.

“Christian mı? O sanki görünmezdi.”

“Onun için çok zor olmalı” dedi Paula.

Ragnar, “Evet” diye onayladı. “Ama o da kendi çapında bir isyan başlattı. Yemek yemeye bayılıyordu ve çok kolay kilo alıyordu. Bu yatkınlığını muhtemelen annesinden miras almıştı. Yeme alışkanlıklarının Iréne’i sınırlendirdiğini fark edince, sırf ona nispet yapmak için daha da çok yiyip şişmanlamaya başladı. Ve taktığı işe yaradı. İkisi yemek üzerine bitmek bilmeyen bir savaşa giriştiler ama Christian bir kereliğine onu alt etmeyi başardı.”

Patrik, “Yani Christian büyürken hep aşırı kilolu muydu?” diye sordu. Tanıdığı zayıf ve yetişkin Christian’ı tıknaz ve küçük bir oğlan olarak hayal etmeye çalıştı ama başaramadı.

“Sadece tumbul değildi; düpedüz şişmandı. Hem de çok.”

Paula, “Alice Christian hakkında ne düşünüyordu?” diye sordu.

Ragnar gözlerinin içi gülerek tebessüm etti. “Alice Christian’a bayılırdı. Ona tapardı. Küçük bir yavru köpek gibi her yere peşinden giderdi.”

Patrik, “Peki Christian buna nasıl tepki verirdi?” diye sordu.

Ragnar durup düşündü. “Sanırım pek aldırmazdı. Çoğunlukla Alice’i yalnız bırakırdı. Ama bazen, Alice’in kendisine gösterdiği sevgi karşısında şaşkınlığını gizleyemezdi. Sanki bunun nedenini anlayamazdı.”

“Belki de anlamıyordu” dedi Paula. “Sonra ne oldu? Alice Christian’ın evden gitmesine nasıl tepki gösterdi?”

Ragnar’ın yüzüne bir gölge düştü. “Bir anda pek çok şey oldu. Christian ortadan kayboldu ve artık Alice’e gerektiği gibi bakamamaya başladık.”

“Neden bakamadınız? Neden evde yaşamaya devam edemedi?”

“Çünkü artık bir yetişkin olmuştu ve bizim ona sunabileceğimizden daha fazla desteğe ve bakıma ihtiyacı vardı.”

Ragnar Lissander’in ruh hali aniden değişti ama Patrik bunun nedenini anlayamadı.

“Konuşmayı öğrenemedi mi?” diye araya girdi. Odasına girdiklerinde, Alice tek kelime dahi etmemişti.

Ragnar donuk yüz ifadesini koruyarak, “Konuşabiliyor ama istemiyor” dedi.

“Alice’in Christian’a kin beslemek için geçerli bir sebebi var mı? Ona ya da yakınındakilere zarar verebilir mi?” Patrik gözünde tekrar Alice’i, uzun siyah saçlı, elleri beyaz kâğıdın üzerine hareket eden ve beş yaşındaki bir çocuğunki-ne benzeyen resimler çizen o kızı canlandırdı.

“Hayır, Alice bir karıncayı bile incitemez” dedi Ragnar. “Zaten bu yüzden sizi buraya getirdim; onunla tanışmanız için. Alice kimseye zarar veremez. Ve Christian’ı çok sever... yani severdi.”

Ragnar Alice’in kendisine verdiği resmi çıkarıp masanın üzerine koydu. Yukarıda kocaman bir güneş, yerde yeşil çimenler ve çiçekler vardı. Bir büyük, bir de küçük çöpten adam, mutlu bir şekilde el ele tutuşmuşlardı.

Ragnar, “Alice Christian’ı severdi” diye tekrarladı.

“Acaba onu hatırlıyor mu? Birbirlerini görmeyeli uzun yıllar geçmiş” dedi Paula.

Ragnar cevap vermedi. Sadece resmi işaret etti. İki çöpten adamı. Alice’i ve Christian’ı.

“Bana inanmıyorsanız buradaki personelle konuşun. Ama aradığınız kadın Alice değil. Christian’a kim zarar vermek ister bilmiyorum. On sekiz yaşındayken hayatımızdan çıkıp gitti. O zamandan beri çok şey olmuştur ama Alice onu severdi. Hâlâ seviyor.”

Patrik bu ufak tefek yaşlı adama baktı. Ragnar'ın önerisini yerine getireceğini biliyordu. Buradaki personeli sorgulamalıydı. Yine de Alice'in babasının doğruyu söylediğine ikna olmuştu. Aradıkları kadın Alice değildi. Bir kez daha en başa dönmüşlerdi.

Patrik tam yeni edindikleri bilgileri sunmaya hazırlanırken, Mellberg araya girdi. "Söylemem gereken önemli bir şey var" dedi. "Bir süreliğine yarı zamanlı olarak çalışacağım. Burada o kadar başarılı bir liderlik örneği sergiledim ki artık birtakım görevleri aranızda paylaştırabileceğimi fark ettim. Bilgim ve deneyimim başka bir yerde daha faydalı olabilir."

Herkes şaşkınlıkla ona baktı.

Mellberg başparmaklarını pantolon askılarına geçirerek, "Artık kendimi toplumumuzun en önemli kaynağına – yani gelecek nesile, bizi yarınlara taşıyacak olanlara adamamın vakti geldi."

Martin Gösta'nın kulağına eğilerek, "Gençlik merkezinde mi çalışacakmış?" diye fısıldadı. Gösta ise omuz silkti.

"Çünkü göçmen azınlıkların yanı sıra kadınlara da şans vermek gerek." Mellberg Paula'ya baktı. "Johanna'yla birlikte Leo'ya bakabilmek için her ikinizin de hakkı olan doğum izninizi nasıl kullanacağınız konusunda sıkıntı yaşadığınızı biliyorum. Ayrıca Leo'nun en başından beri güçlü bir erkek rol modeline ihtiyacı var. Bu yüzden burada yarı-zamanlı olarak çalışacağım; başvurum amirler tarafından onaylandı bile. Zamanımın geri kalanını Leo'yla geçireceğim."

Mellberg meslektaşlarına baktı; anlaşılan kendisini alkışlamalarını bekliyordu. Ama odaya hayret dolu bir sessizlik çökmüştü. En çok şaşırان da Paula'ydı. Bu gelişmeden yeni haberi olmuştu ama düşündükçe bu fikir hoşuna gitmeye başladı. Bu sayede Johanna yeniden çalışmaya başlayabilir; kendisi de iş programını doğum izni saatlerine göre ayar-

layabilirdi. Ve Mellberg'in Leo'ya iyi baktığını da inkâr edemezdi. Şimdiye kadar mükemmel bir dadı olduğunu kanıtlamıştı; tabii Leo'nun bezine selobant yapıştırması sayılmazsa.

Patrik ilk şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, bu plana memnuniyetle razı oldu. Tarafsız bir açıdan bakıldığında, bu Mellberg'in karakolda yarı yarıya daha az vakit geçireceği anlamına geliyordu. Ve bu o kadar da kötü bir şey olmaya bilirdi.

"Girişimini takdir ediyorum, Mellberg. Keşke daha çok insan senin gibi düşünebilse" dedi Patrik.

"Artık soruşturmaya geri dönsek iyi olacak. Bugün pek çok şey oldu."

Patrik, Paula'yla ikinci kez Trollhättan'a gittiklerinden bahsederek Ragnar Lissander'le yaptıkları konuşmayı ve Alice'i ziyaret ettiklerini anlattı.

Gösta, "Yani Alice'in masum olduğundan hiç şüphemiz yok mu?" diye sordu.

"Suçlunun Alice olmadığından eminim. Personelle konuştum; Alice'in zekâ seviyesi bir çocuğunkiyle eşdeğer."

"Christian nasıl oldu da kız kardeşinin bu halinden sorumlu olduğunu bile bile yaşadı aklım almıyor" dedi Annika. Paula, "Alice'in ona tapması işleri daha da zorlaştırmış olsa gerek" diye ekledi. "Bu durum omuzlarına ağır bir yük bindirmiştir. Tabii eğer ne yaptığının farkındaysa."

"Bizim de bir haberimiz var." Gösta boğazını temizledi ve Martin'e bir bakış attı.

"Lissander adı bana tanıdık gelmişti ama bu ismi daha önce nerede duyduğumu hatırlayamamıştım. Ancak yüzde yüz emin değildim" dedi ve başını işaret ederek, "Beynim eskisi kadar güvenilir değil" diye ekledi.

Patrik sabırsızlanarak, "Ee?" diye sordu.

Gösta tekrar Martin'e baktı. "Önce Kenneth Bengtsson'la konuştuk ama kendisi hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor.

Ayrıca Lissander adını daha önce hiç duymadığını söylüyor. Ama bu ismi her duyduğumda neden hep eski meslektaşımız Ernst'ü düşündüğümü merak ediyordum. Biz de onu görme-ye gittik."

"Ernst'ün evine mi gittiniz?" dedi Patrik. "Ama neden?"

Martin, "Önce Gösta'nın anlatacaklarını dinle" deyince Patrik sustu.

"Evet, şey, Ernst'e aklımdakini söyledim. Ve şak diye hatırladı."

"Neyi şak diye hatırladı?" Patrik öne eğildi.

"Lissander adını daha önce nerede duyduğumu açıkladı" dedi Gösta. "Çünkü bir süreliğine Fjällbacka'da yaşamışlar."

Patrik hayretler içinde, "Kimler?" diye sordu.

"Bay ve Bayan Lissander, yani Iréne ve Ragnar. Çocukları Christian ve Alice'le birlikte."

Patrik başını iki yana sallayarak, "Ama bu imkânsız" dedi. "Madem öyle, neden Christian'ı hiç kimse tanıyamadı? Ernst yanılıyor olmalı."

"Hayır, bu doğru" dedi Martin. "Belli ki Christian sonradan biyolojik annesinin soyadını almış; ayrıca büyürken aşırı derecede kiloluymuş. Eski Christian'dan altmış kilo eksiltilip, üzerine yirmi yıl ve birkaç tane de sivilce ekleyince, onun aynı kişi olduğuna inanmak güçleşirdi."

Patrik, "Peki Ernst bu aileyi nereden hatırlıyormuş? Ve tabii sen de?" diye sordu.

"Ernst Iréne'e delicesine âşıkmiş. Anlaşılan bir partide tanışmışlar; Ernst her fırsatta evlerinin önünden geçmek isterdi. Biz de Lissanderlerin evinin önünde birçok tur atardık."

Paula, "Nerede yaşıyorlardı?" diye sordu.

"Sahil Güvenlik rıhtımının yakınındaki evlerden birinde."

Patrik, "Yani Badholmen civarında mı?" diye sordu.

"Evet, çok yakında. Ev eskiden Iréne'in annesine aitmiş. Duyduğuma göre, kadın tam bir kaltakmış. Anne kız yıl-

lar boyunca hiç görüşmemişler ama yaşlı kadın ölünce evi Iréne'e miras kalmış ve Lissanderler Trollhättan'dan buraya taşınmışlar.”

“Peki Ernst neden Fjällbacka'dan taşındıklarını da biliyor muydu?” diye sordu.

“Hayır, hiçbir fikri yoktu. Ama belli ki aniden gitmişler.”

“Görünen o ki Ragnar bize her şeyi anlatmamış” dedi Patrik. Ortaya dökmek istemedikleri sırları olduğu anlaşılan tüm bu insanlardan bıkip usanmıştı. Eğer herkes işbirliği yapmaya gönüllü olsaydı, bu vakayı çoktan çözmüş olurlardı.

Patrik, Gösta ve Martin'e bakıp başını sallayarak, “İyi iş çıkarmışsınız” dedi. “Ragnar Lissander'le tekrar konuşmam gerekecek. Bir zamanlar Fjällbacka'da yaşadıklarından hiç bahsetmeyişinin bir sebebi olmalı. Bunu keşfetmemizin an meselesi olduğunu bilmesi gerekirdi.”

“Ama bu yine de aradığımız kadının kim olduğunu ele vermiyor. Büyük olasılıkla Christian'ın Göteborg'da yaşadığı dönemden tanıdığı biri. Yani evinden ayrılp Sanna'yla birlikte Fjällbacka'ya dönmeden önceki dönemden tanıdığı biri.” Martin sesli düşünüyordu.

Annika, “Acaba neden buraya geri döndü?” diye araya girdi.

“Christian'ın Göteborg'da yaşadığı yıllar hakkında daha çok şey öğrenmeliyiz” dedi Patrik. “Şimdilik, Christian'ın hayatında yeri olan üç kadından haberdarız: Iréne, Alice ve biyolojik annesi.”

“Aradığımız kişi Iréne olabilir mi? Christian'ın Alice'e ne yaptığını göz önüne alırsak, intikam almak için bir gerekçesi olabilir” dedi Martin.

Patrik bir an durup düşündü ama sonra başını iki yana salladı.

“Bunu ben de düşündüm ve Iréne'i göz ardı edemeyiz. Ama tüm bunları onun yaptığını sanmıyorum. Ragnar'a göre, Iréne hiçbir zaman neler olduğunu öğrenmemiş. Hem öğ-

rense bile, neden Magnus'u ve diğerlerini de hedef alsın ki?"

Patrik Trollhättan'daki evde karşılaştıkları o nahoş kadını gözünün önüne getirdi. Christian ve annesi hakkındaki aşağılayıcı yorumlarını hatırladı. Birdenbire aklına bir fikir geldi. Ragnar'la ikinci kez buluştuklarından beri aklının bir köşesinde gezinip duran bir şey. Yerli yerine oturmayan tek parça buydu. Patrik hemen cep telefonuna uzanıp çabucak numarayı tuşladı. Masada oturan herkes şaşkınlıkla ona baktı ama Patrik parmağını dudagina götürerek konuşmalarını gerektiğini işaret etti.

"Selam, ben Patrik Hedström. Aslında Sanna'yla konuşmak istemiştım. Tamam, anlıyorum. Peki yanına gidip ona bir soru sorabilir misiniz? Önemli. Bulduğu mavi elbisenin kendi bedeninde olup olmadığını sorun. Evet, bunun tuhaf bir soru olduğunu biliyorum. Ama ona sorabilirseniz çok iyi olur. Teşekkürler."

Patrik bekledi ve yaklaşık bir dakika sonra, Sanna'nın kız kardeşi Agneta telefonun başına geri döndü.

"Ya, sahi mi? Tamam. Güzel. Çok teşekkürler. Sanna'ya selam söyleyin." Patrik düşünceli bir yüz ifadesiyle konuşmayı bitirdi.

"Mavi elbise Sanna'nın bedenindeymiş."

"Ee?" dedi Martin. Herkesin sözcülüğünü üstlenmiş gibiydi.

"Christian'ın annesinin yüz otuz beş kilodan daha ağır olduğunu düşünürsek, bu biraz tuhaf. Yani elbise bir başkasına ait olmalı. Christian elbisenin annesine ait olduğunu anlatarak yalan söylemiş."

Paula, "Acaba elbise Alice'e ait olabilir mi?" dedi.

"Olabilir. Ama tüm bunları onun yaptığını sanmıyorum. Christian'ın hayatında başka bir kadın olmalı."

Erica saate baktı. Patrik için uzun bir işgünü olacaktı. O sabah evden çıktıklarından beri ondan haber almamıştı ama

Maja tekrar başını salladı. Annesi küçük kızların nasıl yemekleri sevdiğini biliyordu.

Patrik Annika'nın yanına bir sandalye çekerek, "Peki nereden başlayacağız?" diye sordu.

Dışarısı zifiri karanlıktı, herkes çoktan eve dönmüş olmalıydı ama kimse karakoldan ayrılmayı aklına bile getirmiyordu. On beş dakika önce kendi kendine ıslık çalarak çıkıp giden Mellberg hariç.

"Devlet kayıtlarından başlayalım; gerçi bir şey bulacağımızdan şüpheliyim. Christian'ın geçmişini araştırırken kayıtları daha önce de taradım ve herhangi bir şey kaçırdığımı sanmıyorum." Annika özür diler gibi konuşunca, Patrik usulca omzunu sıvazladı.

"İş araştırma yapmaya gelince mükemmeliyetçi olduğumu biliyorum ama herkes birtakım şeyleri gözden kaçırabilir. Eğer dosyaları birlikte incelersek, belki de ilk seferinde gözden kaçırdığın bir detayın farkına varabiliriz." Bence Christian Göteborg'dayken bir kadınla birlikte yaşıyordu ya da en azından bir ilişkisi vardı. Belki de kiminle birlikte olduğunu anlamamıza yardımcı olacak bir şeyler buluruz."

Annika, "Umarım" dedi ve bilgisayar ekranını Patrik de görebilsin diye yana doğru çevirdi. "Ama dediğim gibi, Christian daha önce evlenmemiş."

"Peki başka çocuğu var mı?"

Annika klavyede bir şeyler yazdıktan sonra ekranı işaret etti.

"Hayır, Melker ve Nils dışında başka bir çocuğun babası olarak görünmüyor."

Patrik elini saçlarının arasından geçirerek, "Kahretsin" dedi. "Belki de aptalca bir teori ama nedense içimde bir şeyler kaçırdığımıza dair bir his var. Cevap bu dosyaların birinde olmalı."

Ayağa kalkıp kendi ofisine gitti. Uzunca bir süre yerinde oturup duvara baktı. Telefonun çalmasıyla birlikte aniden düşünceleri bölündü.

“Patrik Hedström.” Kendi sesinin kulağa ne kadar bezgin geldiğini fark etti. Ama hattın diğer ucundaki adam kendini tanıtırken neden aradığını söyleyince, Patrik oturduğu yerde doğruldu. Yirmi dakika sonra koşarak Annika’nın ofisine daldı.

“Maria Sjöström!”

“Maria Sjöström mü?”

“Christian Göteborg’da bir kadınla birlikte yaşıyormuş. İşte o kadının adı Maria Sjöström.”

Annika, “Ama bunu nasıl...” diye soracak oldu ama Patrik ona cevap vermeden devam etti.

“Ortada bir de çocuk var. Emil Sjöström. Ya da daha doğrusu varmış.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İkisi de ölmüşler. Hem Maria hem de Emil. Ve ortada çözülmemiş bir cinayet soruşturması var.”

“Neler oluyor?” Martin, Patrik’in Annika’nın ofisinde bağırdığını duyunca, koşarak gelmişti. Gösta bile her zamankinden hızlı bir şekilde kapıda belirdi ve diğerleriyle birlikte içeri girdi.

“Az önce Sture Bogh isimli bir adamla konuştum. Kendisi Göteborglu bir emekli polis.” Patrik sözlerinin etkisini vurgulamak için, devam etmeden önce duraksadı. “Gazetede Christian’ın tehditler aldığını okumuş ve yürüttüğü soruşturmalardan birinde isminin geçtiğini hatırlamış. Bize yararlı bilgiler verebileceğini düşünmüş.”

Patrik meslektaşlarına emekli polisle yaptığı konuşmayı anlattı. Aradan geçen bunca yıla rağmen, Sture Bogh hâlâ o trajik ölümleri unutamamış ve Patrik’e vakanın önemli detayları hakkında eksiksiz bir özet sunmuştu.

Patrik dedektifin kendisine anlattıklarını meslektaşlarıyla paylaşınca, herkesin ağzı açık kaldı.

Martin hevesle, "Vakayla ilgili belgelere ulaşabilir miyiz?" diye sordu.

"Saat epey geç oldu. Herhalde zorlanırsınız" dedi Patrik.

"Denemekten zarar gelmez" dedi Annika. "Göteborg polisinin telefon numarası burada."

Patrik iç geçirdi. "Çok geçmeden eve gitmezsem, karım etine dolgun bir sarışınla Rio'ya kaçtığımı zannedecek."

"Önce Erica'yı ara, sonra da Göteborg'dan birilerine ulaşmaya çalışalım." Patrik pes etti. Hiçbiri gitmek istiyormuş gibi görünmüyordu; aslında Patrik de ellerinden geleni yapana dek karakoldan ayrılmak istemiyordu.

"Pekâlâ, ama ben telefon aramalarını yaparken siz de başka bir şeyle meşgul olun. Tepemde beklemenizi istemiyorum" dedi.

Kendi ofisine gitti, kapıyı kapattı ve önce eve telefon etti. Erica çok anlayışlı davrandı. Maja'yla çoktan akşam yemeklerini yemişlerdi. Patrik birdenbire evinde, karısıyla ve kızıyla vakit geçirmeyi o kadar çok istedi ki, ağlayacak gibi oldu. Kendini hiç bu kadar yorgun hissettiğini hatırlamıyordu. Ama derin bir nefes aldı ve Annika'nın verdiği numarayı tuşladı.

Patrik önce telefonun açıldığını fark etmedi. Hattın diğer ucundaki ses, "Alo?" deyince sıçrayarak bir şey söylemesi gerektiğini fark etti. Kendini tanıtıp neye ihtiyacı olduğunu açıkladı. Patrik'i esas şaşırtan şey ise, Göteborg'daki meslektaşının oldukça cana yakın ve ılımlı davranarak soruşturma belgelerini bulmaya çalışacağını söylemesi oldu.

Patrik iyi şansının sürmesini dileyerek telefonu kapattı. Yaklaşık on beş dakika bekledikten sonra telefon çaldı.

"Sahi mi? Buldunuz mu?" Meslektaşı dosyayı bulduklarını söylediğinde, Patrik kulaklarına inanamadı. Ona bol bol teşekkür etti ve dosyayı bir kenara koymasını söyledi. Erte-

si gün belgeleri aldirmek üzere gerekli düzenlemeleri yapacaktı. En kötü ihtimalle şahsen Göteborg'a gidebilir ya da bir kurye gönderebilirdi.

Patrik telefonu kapattıktan sonra bir süre masasında oturdu. Diğerlerinin ofislerinde olduğunu ve dosyaları incelemelerinin mümkün olup olmadığını öğrenmeyi beklediklerini biliyordu. Ama önce kafasını toplaması gerekiyordu. Vaka ile ilgili bütün detaylar, bulmacanın bütün parçaları zihninde dönüp duruyordu. Bu parçaların bir şekilde birleştiklerini biliyordu. Sadece doğru sıralamayı bulması gerekiyordu.

Erik gitmeye hazırlanırken tuhaf bir şekilde hüzünlendi. Elbette kızlarına veda etmek zordu. İkisine de sıkıca sarılarak, birkaç gün içinde dönecekmiş gibi davrandı. Ama eve ve girişte durup yüzünde esrarengiz bir ifadeyle kendisine bakan Louise'e de veda etmenin zor olduğunu görünce şaşırdı.

İlk önce sadece bir not bırakıp tüymeyi düşünmüştü. Ama sonra kızlarına ve Louise'e doğru dürüst veda etme gereği duymuştu. Şüphe uyandırmamak için, büyük valizi çoktan arabasının bagajına koymuştu. Louise'in bir iş gezisine gittiğini düşünmesini istediği için küçük bir çek-çekli valiz de hazırlamıştı.

Veda etmek alışılmadık derecede zor olsa da Erik çok yakında yeni bir hayata adım atacağını biliyordu. Tek yapması gereken, hakkında yolsuzluk şüpheleri bulunan ve 1997'de ülkeden kaçan Joachim Posener adındaki İsveçli avukatı örnek almaktı. Posener çocuğunu geride bıraktığı halde, hiç vicdan azabı çekmeden ondan uzak kalabilmişti. Üstelik kızları artık ergen sayılırlardı. Ona ihtiyaçları yoktu.

Louise, "Bu ne tür bir iş gezisi?" diye sormuştu.

Ses tonundaki tuhafılık Erik'in dikkatini çekmişti. Biliyor olamazdı, öyle değil mi? Erik bu düşüncüyü kafasından attı. Louise'in birtakım şüpheleri olsa bile, bu konu hakkında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Erik elindeki araba anahtarıyla oynayarak, “Yeni bir te-
darikçiyle tanışacağım” demişti. Şimdi düşünüyordu da ona
oldukça adil davranıyordu. Kendisi küçük arabayı almayı ve
Mercedes’i Louise’e bırakmayı planlıyordu. Bankada bıraka-
cağı para ise karısının ve kızlarının en az bir yıllık masrafla-
rını ve evin kredi taksitlerini karşılamaya yeterdi. Yani bir
çözüm bulmak için yeterince zamanı olacaktı.

Erik duruşunu düzeltti. Kendini bir pislik gibi hissetmesi-
ne hiç gerek yoktu. Davranışları yüzünden birileri acı çektiy-
se, bu onun sorunu değildi. Tehlikede olan kendi hayatıydı,
öylece oturup geçmişin yakasına yapışmasını bekleyemezdi.

Louise’e bakıp hafifçe başını sallayarak, “İki gün sonra dö-
nerim” dedi. Seyahate çıkarken ona sarılmayalı ya da öpücük
vermeyeli yıllar olmuştu.

Louise omuz silerek, “İstedğin zaman dönebilirsin” dedi.

Erik bir kez daha karısında bir tuhaflık olduğunu sezdi
ama büyük olasılıkla hayal gücünün fazla çalıştığını düşün-
dü. Louise iki gün sonra eve dönmesini beklerken, Erik çok-
tan güvenli bir yerde olacaktı.

Ona sırtını dönerek, “Hoşça kal” dedi.

Louise de, “Güle güle” dedi.

Erik arabaya bindi ve evinden uzaklaşırken, son bir kez
dikiz aynasına baktı. Sonra radyoyu açıp mırıldanmaya baş-
ladı. Artık yola çıkmıştı.

Patrik kapıdan içeri girdiğinde, Erica endişeyle ona bak-
tı. Maja bir süre önce uyumuştı; Erica da kanepede oturmuş,
bir fincan çay içiyordu.

Erica Patrik’e sarıldı ve temkinli bir şekilde, “Zor bir gün
müydü?” diye sordu.

Patrik yüzünü Erica’nın boynuna gömdü ve bir süre kıpır-
damadı. Sonra, “Bir bardak şaraba ihtiyacım var” dedi.

Erica kanepedeki yerine geri dönerken, Patrik mutfığa

gitti. Erica cam kadehin tıngırtısını ve mantarın şişeden çıkma sesini duydu. Bir kadeh şarap içmenin ne kadar güzel olduğunu hatırladı ama şimdilik çayla idare etmesi gerekecekti. Hamile olmanın ve sonra da emzirmenin en büyük dezavantajlarından biri de buydu: ara sıra bir bardak kırmızı şarap içmemek. Bazen Patrik'in kadehinden birkaç yudum içiyordu ama bu kadarıyla tatmin olmak zorundaydı.

Patrik Erica'nın yanına otururken sesli bir şekilde içini çekerek, "Evde olmak harika" dedi. Kolunu Erica'nın omuzlarına dolayıp ayaklarını sehpaye uzattı.

Erica da ona sokularak "Evde olduğun için ben de çok mutluyum" dedi. Patrik şarabını yudumlarken, birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı.

Patrik sonunda, "Christian'ın bir kız kardeşi varmış" dedi.

Erica irkildi. "Bir kız kardeşi mi varmış? Bunu daha önce hiç duymamıştım. Christian her zaman ailesinden geriye kalan kimse olmadığını söylerdi."

"Bu doğru değil. Muhtemelen bunu sana anlattığım için pişman olacağım ama artık çok yoruldum. Bugün duyduğum her şey kafamda vızıldayıp duruyor ve gerçekten biriyle konuşmam gerek. Ama bunun aramızda kalması gerekiyor. Tamam mı?" Patrik Erica'ya ciddi bir bakış attı.

"Söz veriyorum. Hadi anlat bana."

Bunun üzerine Patrik bütün öğrendiklerini Erica'ya anlattı. Salonun karanlığında, sadece televizyon ekranından yayılan ışıktaki oturdular. Erica tek kelime dahi etmeden, dikkatle dinledi. Patrik Alice'in beyninin hasar gördüğünü ve Christian'ın, Ragnar'ın onu kolladığı ve gözünü üstünden ayırmadığı onca yıl boyunca bir yandan bu sırla birlikte yaşadığını öğrenince, elinde olmadan ürperdi. Patrik Alice hakkındaki her şeyi ve Christian'ın Lissander ailesini terk edene kadar katlanmak zorunda kaldığı ruhsuz çocukluğu hakkındaki tüm detayları anlatmayı bitirince, Erica başını iki yana salladı.

“Zavallı Christian.”

“Ama hikâye burada bitmiyor.”

Erica, “Ne demek istiyorsun?” diye sorduktan sonra, bebeklerden biri esaslı bir tekme atınca soluksuz kaldı. İkizler bu gece her zamankinden daha hareketliydi.

“Christian Göteborg’da öğrenciyken bir kadınla tanışmış. Kadının adı Maria’yımış. Bir de tanıştıkları sıralarda yeni doğan bir oğlu varmış. Maria’nın bebeğinin babasıyla hiçbir teması yokmuş. Maria ile Christian çok geçmeden Partille’de bir daireye yerleşerek birlikte yaşamaya başlamışlar. Christian, Maria’nın oğlu Emil’i kendi çocuğu gibi sahiplenmiş. Görünüşe göre üçü gayet mutlu bir hayat sürüyorlarmış.”

“Peki sonra ne olmuş?” Erica gerçeği duymak istediğinden o kadar da emin değildi. Elleriyle kulaklarını kapatsa ve bu hikâyenin korkunç ve zorlayıcı olmasından şüphelendiği sonunu hiç duymasa belki da daha iyi olurdu. Ama elinde olmadan Patrik’e neler olduğunu sordu.

“Nisan ayı içinde bir çarşamba günü, Christian üniversiteden çıkıp eve gelmiş.” Patrik tarafsız bir ses tonuyla konuşmaya gayret ediyordu. Erica onun elini tuttu. “Kapının kilitli olmaması onu huzursuz etmiş. Maria’ya ve Emil’e seslenmiş ama cevap alamamış. Daireyi gezerek onları aramış. Her şey normal görünüyormuş. Paltoları girişte asılı durduğu için, dışarı çıktıklarını düşünmemiş. Ayrıca Emil’in bebek arabası da merdiven boşluğundaymış.”

Erica, “Devamını duymak istediğimden emin değilim” diye fısıldadı ama boşluğa bakan Patrik onu duymamış gibiydi.

“Sonunda onları bulmuş. Banyoda. İkisi de boğulmuşlar.”

“Yüce Tanrım.” Erica eliyle ağzını kapadı.

“Emil sırtüstü küvette yatıyormuş. Annesinin başı suyun içindeymiş ama vücudunun geri kalanı küvetin dışındaymış. Otopside, ensesinde çürükler bulmuşlar. Birisi başını zorla suyun altında tutmuş.”

“Kim?..”

“Bilmiyorum. Polis katili hiçbir zaman bulamamış. İşin garip yanı, kurbanların en yakınında yaşadığı halde Christian’dan hiç şüphelenmemişler. İşte bu yüzden polis kayıtlarında Christian’ın ismini ararken bu vakaya rastlamadık.”

“Ama bu nasıl olur?”

“Pek emin değilim. Onları tanıyan herkes, alışılmadık derecede mutlu bir çift olduklarına dair tanıklık etmiş. Maria’nın annesi bile Christian’ı savunmuş. Üstelik komşulardan biri, adli tıp görevlisinin ölümlerin gerçekleştiğini söylediği saatte, daireye bir kadının girdiğini görmüş.”

“Bir kadın mı?” dedi Erica. “Yoksa aynı kişi mi?..”

“Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bu vaka beni deli ediyor. Her şey – Christian’ın başına gelenler her nasılsa bir-biriyle bağlantılı. Birisi ondan o kadar nefret etmiş ki aradan geçen zaman bile bu hisleri köreltmeye yetmemiş.”

“Peki bunun kim olabileceğine dair hiçbir fikrin yok mu?” Erica henüz zihninde şekillenmeye başlayan fikrin ne olduğunu kavrayamıyordu. Görüntü bulanıktı. Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı: Patrik haklıydı. Bütün olaylar bir şekilde birbirine bağlanıyordu.

Patrik bir elini Erica’nın dizine koyarak, “Yatağa gitsem kızar mısın?” dedi.

Erica dalgın bir biçimde, “Tabii ki hayır. “Hadi sen yat canım” dedi. “Ben biraz daha oturacağım. Sonra ben de yatarım.”

“Tamam.” Patrik Erica’yı öptükten sonra, yukarıya çıkıp yatak odalarına gitti.

Erica ise kanepedeki yerinde kalıp, karanlıkta oturmaya devam etti. Televizyonda bir haber programı açıktı ama Erica kendi düşüncelerine odaklanabilmek için sesi tamamen kıstı. Alice. Maria ve Emil. Görmesi, anlaması gereken bir şeyler vardı. Bakışlarını sehpanın üzerinde duran kita-

ba kaydırđı. Kitabı yavaşça yerinden alıp kucadına koydu ve kapağıyla başlığına baktı. *Denizkızı*. Depresyonu, suçluluk duygusunu ve Christian'ın romanında ne anlatmak istediğini düşündü. Cevabın bu kitapta, Christian'ın geride bıraktığı sözcüklerin ve cümlelerin arasında gizlendiğini biliyordu. Ve bu sırrın ne olduğunu bulacaktı.

Kâbuslar vicdanının uyanmasını beklercesine, her gece yakasına yapışmaya başlamıştı. Aslında bu kadar uzun sürmüş olması da tuhaftı. Ne de olsa en başından beri ne olduğunu biliyordu. Banyo oturağını kenara çekip Alice'in suya batmasına izin veriş, Alice nefes almaya çalıştıkça küçük bedeninin çırpınışı ve sonra da kıpırdamadan yatışı gözünün önünden gitmiyordu. Alice'in suyun altından kendine bakan o donuk, mavi gözlerini hiçbir zaman unutmamıştı. Gerçeği içten içe bildiği halde, hiçbir zaman kavrayamamıştı.

Sonunda gerçeği ufacık bir detay sayesinde fark etmişti. Geçen yaz, öylesine bir günde. O zaman artık burada kalamayacağını anlamıştı. Hiçbir zaman buraya ait olmamış ama bunu zaman içinde idrak etmişti. Nihayet, bu aileyi terk etmesi gerektiğini fark etmişti.

Sesler de ona aynı şeyi söylüyorlardı. Bir gün öylece ortaya çıkmışlardı; sevimsiz ya da kötü değillerdi; daha ziyade kulağına fısıldayan sırdaşlara benziyorlardı.

Kararından yalnızca Alice'i düşündüğü zaman şüphe duyuyordu. Ama bocalama dönemi fazla uzun sürmedi çünkü sesler giderek güçlendi. O da yaz sonuna kadar kalmaya karar verdi. Sonra çekip gidecek ve bir daha asla arkasına bakmayacaktı. Anne ve Baba'ya dair her şey geçmişte kalacaktı.

O gün, Alice dondurma yemek istemişti. Zaten her zaman

dondurma yemek isterdi; o da canı isterse Alice'le meydanın yakınındaki büfeye giderdi. Alice hep aynı şeyi isterdi: külâhta üç top çilekli dondurma. Bazen onu bilerek yanlış anlamış gibi yapar ve ona çikolatalı dondurma alırdı. O zaman Alice başını hararetle iki yana sallar, kolunu çekiştirir ve "çilek" sözcüğünü söylemeye çalışırdı.

Alice en sevdiği dondurmayı yerken, daima mutluluktan uçardı. Yüzü sevinçle aydınlanır ve büyük bir memnuniyetle dondurmasını yalamaya başlardı. Eriyip damlamasını diye, külâhı döndüre döndüre yalardı. O gün de aynı şey oldu. Alice külâhını aldı ve o kendi külâhını bekleyip ödeme yaparken, yavaşça yürümeye başladı. Alice'in peşinden gitmek üzere arkasını döndüğünde, olduğu yerde kaldı. Erik, Kenneth ve Magnus. Üçü de karşıda oturmuş, ona bakıyorlardı. Erik sırttı.

Dondurmanın erimeye başladığını ve külâhtan eline doğru aktığını hissedebiliyordu ama yürüyüp önlerinden geçmek zorundaydı. Doğruca önüne, denize bakmaya gayret etti. Üzerinde hissettiği bakışlara ve kalbinin giderek daha hızlı çarpmasına aldırnamaya çalıştı. Öne doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Aniden yüzüstü yere kapaklanacağını hissetti. Önlerinden geçerken, Erik ona çelme takmıştı. Son anda ellerini yere koyup yavaşça düşmeyi başardı. Vücudunun ağırlığı yüzünden bilekleri sızladı. Dondurma külâhı elinden fırlayıp kirli kaldırıma düştü.

"Tüh" dedi Erik.

Kenneth gergin bir biçimde güldü ama Magnus Erik'e sitemkâr bir bakış attı.

"Bunu yapman şart mıydı?" diye sordu.

Anlaşılan Erik Magnus'u duymamıştı. Gözleri ışıldıyordu. "Daha fazla dondurma yemeğe ihtiyacı yoktu" dedi.

Kendi gayretiyle ayağa kalktı. Kolları acıyordu ve ellerine ufacık çakıl taşları saplanmıştı. Üzerini silkeledi ve Erik'in

kahkahası kulaklarında çınlarken topallayarak, elinden geldiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaşmaya çalıştı.

Alice az ötede onu bekliyordu. Ona aldırış etmeden yürümeye devam etti. Göz ucuyla Alice'in peşinden geldiğini gördü ama durup soluklanmak için eve az bir mesafe kalmasını bekledi. Alice de durdu. İlk başta öylece karşısında dikildi ve ağabeyinin hırıldayarak nefes almaya çalışmasını izledi. Sonra külâhını ona uzattı.

"Al, Christian. Benim dondurmamı al. Çilekli."

Christian Alice'in kendisine doğru uzanan eline ve külâha baktı. Alice'in her şeyden çok sevdiği çilekli dondurmaya. O an, ona ne yaptığını tam olarak kavradı. Ve sonra, zihnindeki sesler çığlık atmaya başladı. Zihni patlamak üzereydi. Dizlerinin üstüne çöktü ve elleriyle kulaklarını kapattı. Seslerin susması gerekiyordu; onları susturmalıydı. Sonra Alice'in kendisine sarıldığını hissetti ve sesler duruldu.

Patrik bütün gece kütük gibi uyumuştı. Buna rağmen dinlememişti.

“Tatlım?” Cevap yoktu. Patrik saate bakıp kendi kendine sövdü. Sekiz buçuk olmuştu. Bir an önce hazırlanması gerekiyordu; bugün yapmaları gereken bir sürü iş vardı.

“Erica?” Patrik aşağıya indi ama ne karısının ne de kızının sesini duyabildi. Mutfakta onu bekleyen, bir demlik dolu su taze kahve buldu. Masanın üzerindeyse Erica’nın elyazısıyla bir not duruyordu.

Tatlım, Maja’yı kreşe götürüyorum. Dün bana anlattıklarını düşündüm ve kontrol etmem gereken bir şey var. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez seni ararım. Benim için şunları öğrenebilir misin? 1. Christian’ın Alice için kullandığı bir takma isim var mıymış? 2. Christian’ın annesi ne tür bir akıl hastalığından mustaripmiş? Seni kucaklıyor ve öpüyorum, Erica. Not: Lütfen bana kızma.

Kim bilir yine neyin peşindeydi? Erica’nın bu işe karışmadan duramayacağını tahmin etmesi gerekirdi. Masanın üstündeki telefonu alıp Erica’nın cep numarasını aradı. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra, sesli mesaja düştü. Patrik o sırada yapabileceği başka bir şey olmadığı için, kendi kendine sakın olması gerektiğini telkin etti. Karakola gitmesi gere-

kiyordu ve Erica'nın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Üstelik, Erica'nın notunda belirttiği sorular ilgisini çekmişti. Acaba Erica bir teori mi geliştirmişti? Karısı akıllı bir kadındı, buna hiç şüphe yoktu. Ve çoğu zaman Patrik'in gözden kaçırdığı şeyleri görürdü. Ama keşke aklına estiği gibi davranmasaydı.

Patrik tezgâhın önünde dururken bir fincan kahve içti. Bir an duraksadıktan sonra, Erica'nın ona Noel'de hediye ettiği bir termosla kahve doldurdu. Bugün fazladan kafeine ihtiyacı olacaktı.

Karakola gelir gelmez yaptığı ilk şey, mutfağa girip üçüncü kahvesini içmek oldu.

Martin koridorda karşılaştıklarında, "Bugünkü programımızda ne var?" diye sordu.

"Christian'ın sevgilisi Maria'nın ve oğlunun cinayet soruşturmasıyla ilgili belgelerin üzerinden geçmemiz gerek. Göteborg'a telefon edip, dosyaları buraya göndertmeye çalışacağım. Muhtemelen kuryeyle gönderirler; o zaman da Mellberg fark etmesin diye masrafı bir şekilde gizlemek zorunda kalırım. Sonra Torbjörn'ü arayıp adli tıp laboratuvarından paçavrayla ve Christian'ın bodrum katındaki boya tenekesiyle ilgili bir gelişme olup olmadığını sormalıyız. Rapor muhtemelen hazır değildir ama biraz sıkıştırırsak fena olmaz. Sen bunu yaparak başlayabilir misin?"

"Tabii, hemen ilgilenirim. Başka bir şey var mı?"

"Şimdilik yok" dedi Patrik. "Ragnar Lissander'i arayıp bir şeyi teyit etmem gerek. Biraz daha bilgi sahibi olunca size anlatırım."

"Pekâlâ. Başka bir şey yapmamı istersen haber ver" dedi Martin.

Patrik ofisine girdi. Kendini bu kadar yorgun hissetmesi çok tuhaftı. Bugün tükettiği onca kafein bile fayda etmiyordu. Derin bir nefes alıp kendini toplamaya çalıştı ve sonra

Christian'ın üvey babasına telefon etti.

Ragnar, "Şu anda konuşamam" deyince Patrik Iréne'in yakınlarda olabileceğini düşündü.

Gerek olmadığı halde sesini alçaltarak, "Sadece iki sorum var" dedi. Ragnar'a Fjällbacka'da yaşadıklarından neden bahsetmediğini sormayı düşünmüştü. Ama sonra daha rahat bir şekilde konuşabilecekleri bir anı kollamaya karar verdi. Üstelik içinde Erica'nın cevaplanmasını istediği soruların da ha önemli olduğuna dair bir his vardı.

"Tamam" dedi Ragnar. "Ama çabuk olun."

Patrik ona Erica'nın notunda yer alan soruları sordu ve öğrendikleri onu şaşırttı. Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Ragnar'a teşekkür edip konuşmayı bitirdikten sonra tekrar Erica'yı aradı. Ama hattı hâlâ sesli mesaja düşüyordu. Patrik de ona bir mesaj bırakıp arkasına yaslandı. Bu yeni bilgiyi bulmacaya nasıl oturtacaktı? Ve Erica neredeydi?

"Erica!" Thorvald Hamre eğilip ona sarıldı. Erica neredeyse bir metre yetmiş santim boyunda olduğu ve çok kilo aldığı halde, Thorvald'ın yanında kendini cüce gibi hissediyordu.

Erica da ona sarılarak, "Selam Thorvald! Beni böyle apar topar görmeyi kabul ettiğin için çok teşekkürler" dedi.

"Sana kapım her zaman açık. Bunu biliyorsun." Thorvald hafif bir Norveç aksanıyla konuşuyordu. Neredeyse otuz yıldır İsveç'te yaşıyordu ve zaman içinde Göteborg'u orada doğan insanlardan daha çok sever olmuştu. Duvardaki devasa IFK futbol bayrağı, sadık bir taraftar olduğunu gösteriyordu.

"Sana bu sefer nasıl yardımcı olabilirim? Hangi heyecan verici proje üzerinde çalışıyorsun?" Gözleri ışıldayan Thorvald, kocaman gri bıyığını çekti.

Erica gerçek suç vakalarıyla ilgili kitaplar yazdığı dönemde, konunun psikolojik boyutları hakkında yardıma ihtiyac duyduğu zaman tanışmışlardı. Thorvald çok talep gö-

ren bir terapistti ama bütün boş zamanlarını insan doğasının karanlık yönlerini araştırmaya adanmıştı. FBI'da eğitim bile almıştı. Erica onun bu konulara ilgi duymasına neden olan sebepler hakkında tahmin yürütmek istemiyordu. Önemli olan, Thorvald'ın bilgilerini onunla seve seve paylaşan, çok yetenekli bir psikiyatrist olmasıydı.

“Cevabını aradığım birtakım sorular var. Umarım bana yardımcı olabilirsin.”

“Elbette. Her zaman hizmetindeyim.”

Erica ona şükran dolu bir bakış atıp, nereden başlayacağını düşündü. Henüz bütün parçaları bir araya getirememişti. Bulmacanın biçimi, tıpkı bir kaleydoskoptaki renkler ve şekiller gibi değişip duruyordu. Ama bir yerlerde mutlaka bir düzen olmalıydı ve belki Thorvald bunu bulmasına yardımcı olabilirdi. Göteborg'a varmadan önce Patrik'in bıraktığı sesli mesajı dinlemiş ama onu geri aramamayı tercih etmişti. Şu anda Patrik'in sorularına cevap vermek istemiyordu. Patrik'in mesajında verdiği bilgiler onu hiç şaşırtmamış, sadece şüphelerini doğrulamıştı.

Erica durup kafasını toparladıktan sonra, Thorvald'a bütün hikâyeyi anlatmaya başladı. Ona tek nefeste, hiç ara vermeden, bütün bildiklerini aktardı. Dirseklerini masasına yaslayıp ellerini kavuşturan Thorvald, onu ilgiyle dinledi. Erica ne kadar berbat bir hikâye anlattığını fark ettikçe, sıra midesinin düğümlendiğini hissetti.

Bitirdiğinde, Thorvald önce hiçbir şey demedi.

Erica nefes nefese kalmıştı; sanki bir yarışa katılmış gibiydi. Bebeklerden biri bu hayatta güzel ve sevgi dolu şeylerin de olduğunu hatırlatırcasına, diyaframına sağlam bir tekme attı.

Thorvald nihayet, “Senin fikrin nedir?” diye sordu.

Erica bir an duraksadıktan sonra teorisini sundu. Bu fikir gece yataкта yatarken ve Patrik'in yanında mışıl mışıl uyu-

duğu sırada tavana bakarken gelmişti. E6 otoyolu üzerinden Göteborg'a gelirken daha da şekillenmişti. Erica hemen Thorvald'la konuşması gerektiğini anlamıştı. Thorvald bu te-
 orinin görüldüğü kadar saçma olup olmadığını ayırt edebilirdi. Ona hayal gücünün fazla mesai yaptığını söyleyebilirdi.

Ama böyle demedi. Erica'ya bakarak, "Bu kesinlikle mümkün. Tahminin son derece muhtemel" dedi.

Thorvald'ın sözleri, Erica'nın panik ve rahatlama karışımı bir nefes vermesine neden oldu. Artık teorisinin doğru olduğundan emindi. Ama bunun sonuçları, tahmin edebileceğinin de ötesindeydi.

Neredeyse bir saat boyunca konuştular. Erica Thorvald'a sorular yöneltti ve anlattığı her şeyi özümsemeye çalıştı. Eğer bu teoriyi bir adım ileriye taşıyacaksa, her şeyi yerli yerine oturtması gerekiyordu. Aksi halde her şey tepetaklak olabilirdi ve hâlâ bulamadığı birkaç parça vardı. Elinde harekete geçmesine yetecek kadar malzeme olduğu halde, arada boşluklar vardı. Teorisini ortaya koymadan önce, bu boşlukları doldurması gerekiyordu.

Erica arabaya geri döndüğünde alnını direksiyona dayadı. Tenindeki soğukluğu hissetti. Bir sonraki ziyaretini ve gerekli soruları sormayı ya da cevaplarını dinlemeyi iple çektiği söylenemezdi. Bulmacanın, bulmak isteyip istemediğinden emin olamadığı bir parçası vardı. Ama başka çaresi yoktu.

Arabayı çalıştırıp Uddevalla'ya doğru yol almaya başladı. Cep telefonuna bakınca Patrik'ten iki cevapsız arâma olduğunu gördü. Patrik'in beklemesi gerekecekti.

Banka açılır açılmaz, Louise telefona sarıldı. Erik onu her zaman hafife almıştı. Oysa Louise insanları dil dökerek ikna etme ve istediğini öğrenme konusunda yetenekliydi. Üstelik, elinde istediği soruyu sormasına olanak tanıyan her türlü bilgi vardı: hesap numaraları ve şirketin veri numarası gi-

bi. Ayrıca o kadar kendinden emin ve otoriter bir ses tonuna sahipti ki bankacı onun bu bilgiye ulaşma izni olup olmadığını sorgulamaya gerek bile duymamıştı.

Louise telefonu kapattıktan sonra, mutfak masasında oturmaya devam edip düşünmüştü. Paraların hepsi gitmişti. Aslında hepsi gitmemişti. Erik bir süreliğine tek başına idare edebilmesi için ona cömert bir miktar bırakmıştı. Ama hem kişisel hem de kurumsal banka hesaplarının büyük bir kısmını boşaltmıştı.

Öfke, yakıcı bir güç gibi bedeninde dolaşıyordu. Bunu Erik'in yanına kâr bırakmaya hiç niyeti yoktu. Erik o kadar aptaldı ki Louise'in de kendisi gibi olduğunu sanmıştı. Kendi adıyla bir uçak bileti ayırtmış ve Louise'in onun tam olarak hangi uçağa bineceğini ve nereye gideceğini öğrenmesi için yalnızca birkaç telefon görüşmesi yapması yetmişti.

Louise ayağa kalktı ve dolaptan bir kadeh aldı. Kadehi şarap tenekesinin altında tuttu, sonra musluğu açtı ve o muhteşem kırmızı sıvının akışını izledi. Bugün her zamankinden daha çok şaraba ihtiyacı vardı. Kadehi ağzına götürdü ama şarabın kokusu burnuna ulaştınca durdu. Şimdi içki içmenin sırası değildi. Böyle düşünebilmesine şaşırırdı çünkü son birkaç yıldır, bir kadeh şarap içmek için her zaman bir bahanesi olmuştu. Ama bugün havasında değildi. Bugün uyanık, güçlü ve kararlı olmalıydı.

Elinde her türlü bilgi vardı. Tıpkı *Magica De Spell*⁶ gibi sihirli değneğini sallayıp her şeyin “puff” diye yok olmasını sağlayabilirdi. Louise önce kıkırdamaya, sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. Kadehi mutfak tezgâhının üzerine koyarken ve buzdolabının parlak yüzeyindeki yansımasına bakarken gülmeye devam etti. Hayatının kontrolünü geri almıştı. Ve çok yakında, “puff” diyecekti.

6. Disney dünyasından bir çizgi film karakteri. (yay.n.)

Her şey ayarlanmıştı. Belgeleri Göteborg'dan alan kurye, yoldaydı. Patrik memnun olması gerektiğini biliyordu ama bir türlü neşelenemiyordu. Hâlâ Erica'ya ulaşamamıştı; hamileliğinin bu kadar ileri bir evresinde etrafta koşuşturup durması ve kimin neyi bildiğinin peşine düşmesi Patrik'i huzursuz ediyordu. Erica'nın kendine dikkat edebileceğinden emindi. Onu sevmesinin birçok sebebinden biri de buydu. Ama yine de endişelenmeden duramıyordu.

Kuryeyi çağırma işini üstlenen Annika, "Belgeler yarım saat içinde burada olur!" diye seslendi.

Patrik, "Harika!" diye cevap verdi. Sonra ayağa kalkıp ceketini aldı. Dışarı çıkarken karşılaştığı Annika'ya anlaşılabilir bir şeyler mırıldandıktan sonra, yüzünü ısıran rüzgârda koşarak Hedemyr's'e gitti. Patrik kendine kızmıştı. Bunu çok daha önce yapmalıydı ama soruşturmaları genellikle bu şekilde yürütmezdi. Dürüst olması gerekirse, bunu yapmak aklına bile gelmemişti. Christian'ın kız kardeşine taktığı lakabı öğrenene kadar: Denizkızı.

Süpermarketin kitap bölümü zemin kattaydı. Patrik çabucak yolunu buldu. Yerel yazarların kitapları baş köşede sergileniyordu. Patrik Erica'nın gerçek boyutlarındaki bir karton figürünün yanında kitaplarından oluşan büyük bir yığın görünce gülümsedi.

Kitabın ücretini öderken kasiyer, "Bu şekilde sona ermesi ne korkunç" dedi. Patrik havadan sudan konuşmak istemediği için, sadece başıyla onayladı. Kitabı ceketinin cebine koyup karakola geri döndü. İçeri girince Annika ona baktı ama hiçbir şey demedi.

Patrik ofisine girip kapıyı kapattı, sonra masasının başına geçip koltuğuna yerleşti. Christian'ın romanını açıp okumaya başladı. Aslında Patrik'in halletmesi gereken başka bir sürü angarya iş vardı. Ama içinden bir ses, kitabı okuması gerektiğini söylüyordu. Böylece Patrik Hedström kariyeri boyunca

ilk defa çalışma saatlerinde masasında oturup roman okudu.

Kenneth hastaneden ne zaman taburcu olacağını bilmiyordu ama çok da önemli değildi. Ha burada kalmış ha eve gitmişti. Nasılsa nereye giderse gitsin, o kadın onu bulacaktı.

Belki de onu Lisbet'in varlığının hâlâ hissedildiği evlerinde bulması daha iyi olurdu. Ama önce halletmek istediği birkaç şey vardı. Lisbet'in cenazesi de bunların arasındaydı. Cenaze törenine sadece Lisbet'in ailesi ve en yakın arkadaşları katılacaktı. Kimse siyah giymeyecekti, yas müziği çalınmayacaktı. Ve Lisbet'in üzerinde sarı eşarfbı olacaktı. Lisbet ölmeden önce bunu sıkı sıkıya tembihlemişti.

Kapının usulca çalınması üzerine, Kenneth hayallerinden sıyrıldı. Başını çevirdi. Erica Falck gelmişti. Acaba ne istiyor, diye düşündü; gerçi bunu pek de umursamıyordu.

Erica, "Girebilir miyim?" diye sordu. Herkes gibi o da sargılı kollarına bakmadan duramıyordu. Kenneth tek eliyle, içeri gel ya da kaybol anlamına gelebilecek belirsiz bir hareket yaptı. Kendisi bile hangisini kastettiğinden emin değildi.

Ama Erica içeri girdi ve bir sandalye çekip yatağın yanına, başucuna oturdu. Ona dostça baktı.

"Christian'ın kim olduğunu biliyorsunuz değil mi? Christian Thydell'i değil, Christian Lissander'i soruyorum."

Kenneth önce tıpkı ziyaretine gelen polis memurlarına yalan söylediği gibi, Erica'ya da yalan söylemeyi düşündü. Ama onun ses tonu farklıydı. Yüz ifadesi de öyle. O biliyordu. Zaten cevap ondaydı; ya da en azından bir kısmı.

"Evet," dedi Kenneth. "Onun kim olduğunu biliyorum."

"Bana onu anlatsanıza" dedi Erica. Ve her nedense, Kenneth onunla konuşmak zorundaymış hissetti.

"Anlatacak fazla bir şey yok. Christian okulda herkesin uğraştığı çocuktu. Ve biz... biz bu konuda başı çekerdik. Liderimiz Erik'ti."

“Ona zorbalık mı yapardınız?”

“O zamanlar yaptığımızı bu şekilde adlandırmazdık. Ama Christian’ın hayatını elimizden geldiğince zorlaştırırdık.”

Erica, “Neden?” dedi ve sorusu bir süre havada asılı kaldı.

“Neden mi? Kim bilir? Christian farklıydı, buralı değildi. Ayrıca şişmandı. İnsanlar her zaman itip kakacakları, küçük görecekları birini ararlar.”

“Erik’in bu tarz şeyler yapmasını anlayabiliyorum. Ama siz neden yaptınız? Peki ya Magnus?”

Erica’nın ses tonu sitemkâr olmadığı halde bu şekilde konuşması Kenneth’i üzdü. O da kendine bu soruyu daha önce pek çok kez sormuştu. Erik’in karakterinde bir eksiklik vardı. Bunun ne olduğunu kestirmek zordu; belki de empatiden yoksundu. Bu bir mazeret olamazdı ama Erik’in neden böyle davrandığını açıklayabilirdi. Ama o ve Magnus daha olgunlardı. Bu günahlarını artırıyor muydu yoksa azaltıyor muydu? Kenneth bu soruya cevap veremedi.

“Genç ve aptaldık” dedi ama bunun kulağa ne kadar sığ geldiğinin farkındaydı. Erik’in izinden gitmiş, onun hükmü altına girmişti. Hatta ona imrenmişti. Düpedüz aptallık etmişti. Korkağın, ödleğın tekiydi.

Erica, “Peki Christian bir yetişkin olarak buraya taşındığında onu tanımadınız mı?” diye sordu.

“Hayır, kesinlikle tanımadım. İster inanın ister inanmayın ama hiçbir zaman bu bağlantıyı kuramadım. Diğerleri de kuramadılar. Christian bambaşka olmuştu. Sadece görüntüsü değişmemişti... o artık aynı kişi değildi. Şimdi dahi, bildiğim halde...” Kenneth başını iki yana salladı.

“Peki ya Alice? Bana Alice’i anlatsanıza.”

Kenneth yüzünü buruşturdu. Bunu yapmak istemiyordu. Alice hakkında konuşmak, elini ateşe sokmakla eşdeğerdı. Yıllar içinde onunla ilgili bütün düşünceleri bilinçaltının o kadar derinlerine gömmüştü ki sanki Alice hiç var olma-

mıştı. Ama artık bu devir geçmişte kalmıştı. Gerekirse, ateşe dayanmak zorunda kalacaktı. Çünkü Alice hakkında konuşmak zorundaydı.

“O kadar güzeldi ki ona bakınca insanın nefesi kesilirdi. Ama hareket etmeye ya da konuşmaya başlar başlamaz, onda bir gariplik olduğunu sezerdiniz. Hep Christian’la takılırdı. Christian’ın bundan hoşlanıp hoşlanmadığını çözemezdik. Bazen çok sinirlenirdi ama bazen de onu gördüğüne sevinirdi.”

“İçinizden biri, hiç Alice’le konuştu mu?”

“Hayır, tabii bağırarak onunla alay ettiğimiz zamanları saymazsak.” Kenneth çok utanıyordu. Artık yaptıkları her şeyi tüm netliğiyle hatırlıyordu. Sanki her şey *dün* olup bitmişti. Hayır, uzun zaman önceydi. Kafası karışmaya başlamıştı. Bastırdığı anılar öyle yoğun bir şekilde dışarı çıkıyorlardı ki önlerine çıkan her şeyi silip süpürüyorlardı.

“Alice on üç yaşındayken, Lissanderler Fjällbacka’dan taşınmışlar ve Christian da onların yanından ayrılmış. Bir şey olmuş; sanırım siz ne olduğunu biliyorsunuz.” Erica’nın sesi sakin ve peşin hükümsüz olduğundan, Kenneth ona her şeyi anlatmaya karar verdi. Nasılsa er ya da geç öğrenecekti. Ve o da yakında Lisbet’in yanına gidecekti.

Gözlerini kapatıp, “Aylardan temmuzdu” dedi.

Christian vücudunu ele geçirmeye başlayan sıkıntıyı hissedebiliyordu. Durumu giderek daha da kötüleşiyor, geceleri gözüne uyku girmiyordu. Suyun altındaki gözleri görüyordu.

Gitmek zorundaydı – bunu biliyordu. Hayatta kendine bir yer edinecekse, uzaklaşması gerekiyordu. Anne, Baba ve Alice'ten çok uzakta bir yere gitmeliydi. İşin tuhaf yanı, canını en çok yakan da buydu. Alice'ten ayrılmak.

"Merhaba! Hey, sen!"

Christian şaşkınlıkla arkasına döndü. Her zamanki gibi Badholmen'e doğru yürüyordu. Deniz kenarında oturup Fjällbacka'yı izlemeyi seviyordu.

"Buraya gelsene!"

Christian ne düşüneceğini bilemedi. Erkeklerle ayrılan soyunma kabinlerinin orada Erik, Magnus ve Kenneth'i gördü. Erik kendisine sesleniyordu. Christian onlara şüpheyle baktı. Ondan her ne istiyorlarsa, Christian sonunun iyi olmayacağını biliyordu. Ama bu çok cazip bir teklifti ve Christian kayıtsız görünmeye çalışarak ellerini cebine sokup salına salına onların yanına gitti.

Erik bir sigara uzatarak, "İster misin?" dedi. Christian başını iki yana salladı. Hâlâ filmin kopmasını ve üçünün birden üstüne saldırmasını bekliyordu. Böyle bir... iyi niyet gösterisini hiç beklemiyordu.

Erik yanındaki boşluğa pat pat vurarak "Otursana" dedi.

Christian bir rüyadaymış gibi oturdu. Bunun gerçek olduğuna inanamıyordu. Bu sahneyi daha önce pek çok kez hayalinde canlandırmış ve gerçekleşmesini umut etmiş, bunu her şeyden çok istemişti. Şimdi, dileği gerçek oluyordu. Onlarla birlikte oturuyordu; grubun bir parçasıydı.

Erik, Kenneth ve Magnus'la bakışarak, "Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Özel bir planım yok. Neden?"

"Burada bir parti vermeyi planlıyoruz. Özel bir buluşma da denilebilir." Erik güldü.

Christian, "Sahi mi?" dedi. Daha rahat oturmak için yerinde kıpırdandı.

"Gelmek ister misin?"

"Ben mi?" dedi Christian. Kulaklarına inanamıyordu.

"Evet, sen." Erik, Magnus ve Kenneth'la tekrar bakışarak "Ama partiye kabul edilmek için herkes bir şey getirmek zorunda" diye ekledi.

Tıpkı Christian'ın düşündüğü gibiydi, yerine getirmesi gereken bir koşul vardı. Acaba onun için küçük düşürücü ne tür bir görev tasarlamışlardı?

Christian oyuna gelmemesi gerektiğini bildiği halde, "Ne getirmeliyim?" diye sordu.

Üç oğlan aralarında fısıldaştılar. Nihayet Erik ona baktı ve meydan okurcasına, "Bir şişe viski" dedi.

Hepsi bu kadar mıydı? Christian rahat bir nefes aldı. Evden rahatlıkla bir şişe viski yürütebilirdi.

"Tamam. Sorun değil. Ne zaman burada olmalıyım?"

Erik sigarasından birkaç nefes çekti. O sigarayı elinde tutarken ne kadar da pişkin görünüyordu. Tıpkı bir yetişkin gibiydi.

"Kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin olmalıyız. Bu yüzden gece yarısından sonra gel. On iki buçuk diyelim mi?"

Christian başını abartılı bir hevesle salladı.

"Tamam. On iki buçukta burada olacağım."

"Güzel" dedi Erik.

Christian telaşla yanlarından ayrıldı. Ayakları uzun süredir bu kadar hafif olmamıştı. Belki de artık şansı dönecek ve nihayet bir yere ait olacaktı.

Günün geri kalanı çok yavaş geçti. Yatma vakti gelince, Christian uyuyup kalmaktan korktuğu için gözünü bile kırpmadı. Öylece uzanıp akrep ile yelkovanın gece yarısını göstermesini bekledi. Saat on ikiyi çeyrek geçe, gürültü yapmaya dikkat ederek gece yataktan çıkıp giyindi. Aşağı kata sıvışıp içki dolabının yanına gitti. İçinde pek çok viski şişesi vardı. Neredeyse ağzına kadar dolu olanı aldı. Şişeyi dolaptan alırken bir tıngırtı çıkınca, bir süre kıpırdamadı. Ama kimse bu sesi duymamıştı.

Badholmen'e yaklaştıkça, diğer oğlanların seslerini duymaya başladı. Anlaşılan bir süredir oradalardı; galiba partiye o gelmeden önce başlamışlardı. Bir an için geri dönme-yi düşündü. Eve yürüyebilir, içeri süzülebilir ve şişeyi dolaba koyup yatağına kıvrılabilirdi. Ama sonra Erik'in kahkahasını duydu ve o da bu kahkahalara katılmak, Erik'in etrafındaki oğlanlardan biri olmak istedi. Viski şişesini kolunun altına sıkıştırarak yürümeye devam etti.

Erik Christian'ı işaret ederek, "Hey, bakın" dedi. Sözcükleri geveleyerek konuşuyordu. "İşte partinin kralı geliyor." Kıs kıs güldü; Kenneth ve Magnus da ona ayak uydurdular. Görünüşe bakılırsa en çok Magnus içmişti. Oturduğu yerde sallanıyor ve odaklanmakta zorlanıyordu.

Erik yanlarına gelmesini işaret ederek, "Giriş biletini getirdin mi?" diye sordu.

Christian ürkekçe şişeyi ona uzattı. Acaba şimdi onunla alay mı edeceklerdi? İstediklerini aldıklarına göre, artık onu kovalayacaklar mıydı?

Ama hiçbir şey olmadı. Erik kapağı açtı ve büyük bir yudum aldıktan sonra şişeyi Christian'a uzattı. Christian şişeye bakakaldı. Biraz içmek istiyor ama cesaret edemiyordu. Erik onu denemeye teşvik etti ve Christian grubun bir parçası olmak istiyorsa Erik'in istediklerini yapmak zorunda olduğunu anladı. Yere oturup şişeyi dudaklarına götürdü. Çok fazla viski yutmuştu, az kalsın boğulacaktı.

Erik gülerek sırtına vurdu. "Ee, sevdin mi bakalım?"

Christian, "Sevdim" dedi ve sırf bunu kanıtlamak için bir yudum daha aldı.

Şişe birkaç kez el değiştirdi ve Christian vücuduna tatlı bir sıcaklığın yayılmaya başladığını hissetti. Tedirginliği uçup gitti. Viski, onu geceleri uyanık tutan her şeyi bir kenara itti. Gözleri. Çürüyen et kokusunu. Bir yudum daha içti.

Magnus sırtüstü uzanmış, gökyüzündeki yıldızlara bakıyordu. Kenneth fazla konuşmuyordu. Sadece Erik'in her dediğine katılıyordu. Ama Christian onlarla olmaktan hoşlanmaya başlamıştı. Artık bir kimliği vardı. Bir grubun parçasıydı.

"Christian?" Birisi kapı ağzından ona seslendi. Christian dönüp baktı. Burada ne işi vardı? Neden her zaman peşine takılıp her şeyi mahvetmek zorundaydı? Eski öfkesi uyandı.

Christian, "Kaybol" diye homurdanınca, Alice hüsrarla suratını astı. Gözleri yaşlarla doldu ve boğuk bir sesle, "Christian?" diye tekrarladı.

Christian onu kovalamak üzere ayağa kalktı ama Erik elini onun koluna koydu ve "Bırak kalsın" dedi, Christian şaşkınlıkla ona baktı. Ama dediğini yaptı ve yerine oturdu.

"Buraya gel!" Erik Alice'e yanlarına gelmesini işaret etti.

Alice soran gözlerle Christian'a baktı; o ise omuz silkmekle yetindi.

"Otur" dedi Erik. "Bir parti veriyoruz."

Yüzü aydınlanan Alice sevinç içinde, "Parti!" dedi.

"Uğradığın için çok şanslıyız. Burada güzel kızlara da ih-

tiyacımız var.” Erik kolunu Alice’in omzuna attı ve koyu saçlarının bir tutamına dokundu. Alice güldü. Kendisine güzel denmesinden hoşlanırdı.

“Al bakalım. Eğer partimize katılmak istersen, bunu içmek zorundasın.” Şişeyi bir yudum daha içmeye hazırlanan Kenneth’in elinden alıp Alice’e verdi.

Alice tekrar ağabeyine baktı ama Christian onun ne yaptığını umursamıyordu. Madem peşine takılıyordu, ortama uyum sağlamak zorundaydı.

Alice öksürmeye başlayınca Erik sırtını sıvazladı. “Tamam geçti, aferin sana. Merak etme, alışırsın. Sadece tekrar denemen gerek.”

Alice tereddütlü bir biçimde şişeyi ağzına götürüp bir yudum daha aldı. Bu sefer o kadar zorlanmadı.

Erik gülümseyerek, “Güzel. Böyle kızları severim. Hem güzel hem de nasıl viski içeceğini biliyor” deyince, Christian’in midesi çalkalanmaya başladı. Alice’in elinden tutup onu eve götürmek istedi. Ama Kenneth yanına oturdu, kolunu omzuna attı ve mırıldandı:

“Vay be Christian, bir düşünsene, burada seninle ve kız kardeşinle beraberiz. Bahse girerim bunun olacağını hayal bile edemezdin, değil mi? Ama o yağ katmanlarının altında çok esaslı bir delikanlı olduğunu biliyorduk.” Kenneth göbeğini işaret etti. Christian bunun bir iltifat olup olmadığına karar veremedi.

Erik Alice’e yaklaşarak, “Kız kardeşin gerçekten de çok şirin” dedi. Alice’in şişeyi ağzına götürmesine ve biraz daha içmesinde yardım etti. Alice’in gözleri parlıyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Christian birdenbire her şeyin dönmeye başladığını hissetti. Badholmen’in tamamı fırıl fırıl dönüyordu. Tıpkı dünya gibi. Kıkırdadı ve Magnus’un yanına uzanarak gökyüzünde dönüyormuş gibi görünen yıldızlara baktı.

Alice'in sesini duyunca doğruldu. Odaklanmakta zorlanıyordu ama Erik'i ve Alice'i görebiliyordu. Galiba Erik elini Alice'in gömleğinin içine sokmuştu. Fakat emin olamadı; etrafındaki her şey dönüyordu. Tekrar yere uzandı.

Erik, "Şşt..." dedi; Alice yine aynı şekilde sızlandı. Christian yanlamasına uzandı ve başını koluna yasladı. Erik'e ve kız kardeşine baktı. Alice'in gömleği çıkmıştı. Küçük ve kusursuz memeleri vardı. Aklına gelen ilk şey buydu. Alice'in kusursuz memeleri olduğu. Onları daha önce hiç görmemişti.

"Merak etme. Sadece birazcık dokunacağım..." Erik kızın memelerini okşadıkça daha hızlı soluk alıp vermeye başladı. Kenneth Alice'in çıplak vücuduna bakıyordu.

Erik başıyla Kenneth'i çağırarak, "Gel de dokun" dedi.

Christian Alice'in korktuğunu, memelerini kollarıyla kaputmaya çalıştığını gördü. Ama başı o kadar ağırlaşmıştı ki yerinden kaldıramadı.

Kenneth Alice'in yanına oturdu. Erik'ten bir işaret bekledikten sonra elini kaldırdı ve Alice'in sol memesini ellemeye başladı. Memeyi önce usulca, sonra daha sertçe sıktı. Christian onun iç çamaşırındaki bombenin büyüdüğünü görebiliyordu.

Erik, "Acaba gerisi bu kadar güzel mi?" diye mırıldandı. "Ne dersin Alice? Kukuñ da memelerin kadar güzel mi?"

Alice'in irileşen gözlerine korku dolu bir ifade yerleşmişti. Ama görünüşe bakılırsa, kendini nasıl savunacağını bilmiyordu. Direnmeden, Erik'in külotunu çıkarmasına izin verdi. Erik onun eteğini çıkarmadı; sadece manzarayı Kenneth'a göstermek için havaya kaldırdı.

"Ne düşünüyorsun? Hiç kuşkuñ yok ki buraya daha önce kimse uğramamış." Kızın dizlerini araladı ve itiraz etme yeteneğinden uzak olan Alice, uyuşmuş gibi ona izin verdi.

"Kahretsin, şuna bakın. Magnus, uyan! Bak ne kaçırıyor-sun."

Adeta inledi. Baygın bir sarhoş gibi.

Christian midesindeki yumrunun büyüdüğünü hissetti. Kötü şeyler oluyordu. Alice'in kendisine baktığını, sessizce yardım dilediğini görebiliyordu. Ama gözleri tıpkı suyun altından ona baktığı zamanki gibiydi ve Christian bir türlü yerinden kıpırdayamadı, ona yardım edemedi. Tek yapabildiği yanlamasına uzanıp, olayları akışına bırakmak oldu.

Erik pantolonunun düğmelerini çözerken, "Açılışı ben yapacağım" dedi. "Eğer direnmeye başlarsa onu tutun."

Kenneth başıyla onayladı. Yüzü bembeyazdı ama gözlerini Alice'in ay ışığında parlayan beyaz göğüslerinden alamıyordu. Erik onu sırtüstü yatmaya ve kıpırdamadan durarak yıldızlara bakmaya zorladı. Christian önce Alice'in bakışlarından kurtulduğu için rahatladı. Gözleri ona değil, yıldızlara çevriliydi. Sonra içindeki yumru büyüdü ve büyük bir gayretle doğrularak oturmayı başardı. Zihninde çığlık atan sesler vardı; bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı ama ne yapacağını bilmiyordu. Alice tek kelime dahi etmedi. Orada öylece uzanıp Erik'in bacaklarını ayırmasına, üzerine uzanmasına ve içine girmesine izin verdi.

Christian ağlamaya başladı. Neden Alice her şeyi mahvetmek zorundaydı? Neden her yere peşinden gelmek ve sevdiği her şeyi elinden almak zorundaydı? Christian asla onun sevgisini istememişti. Ondandır nefret ediyordu. Ve Alice öylece yatıyordu.

Erik aniden hareket etmeyi kesti ve inledi. Sonra geri çekildi ve fermuarını çekti. Elini kibrite siper ederek bir sigara yaktı ve sonra Kenneth'a baktı.

"Sıra sende."

Kenneth, "Beni mi kastediyorsun?" diye kekeledi.

Erik kendine itaat edilmesini istediğini hissettiren bir ses tonuyla, "Evet, şimdi sıra sende" dedi. Kenneth duraksadı. Sonra tekrar Alice'in memelerine baktı. Yaz esintisinde uçu-

ları sertleşen o diri memelerine. Yavaşça pantolonunun düğmelerini çözdü, sonra daha hareketleri hızlandı ve kendini Alice'in üstüne atarak, içinde gidip gelmeye başladı. Çok geçmeden o da inledi ve vücudu dalga dalga kasıldı.

Erik sigarasını tüttürerek, "Etkileyici" dedi. "Şimdi sıra Magnus'ta." Uyuyakalan ve ağzının köşesinden salyalar akan Magnus'u işaret etti.

"Magnus mu? O hayatta yapamaz. Çok sarhoş." Kenneth güldü. Artık Alice'e bakmıyordu.

Erik Magnus'u kaldırmaya çalışarak, "O zaman ona yardım etmemiz gerekecek" dedi. "Gel de bana yardım et" dedi ve Kenneth hemen yanına koştu. Birlikte Magnus'u Alice'in yanına sürüklediler ve Erik pantolonunun düğmelerini çözme-ye başladı.

Kenneth'a, "Pantolonunu aşağıya indir" diye emretti ve Kenneth yüzünü buruşturarak kendisine söyleneni yaptı.

Magnus hiçbir şey yapacak durumda değildi ve Erik bir an için sinirlendi. Magnus'a birkaç tekme atıp onu biraz uyandırdı.

"Hadi onu kızın üstüne koyalım. Magnus da onu becerecek."

Christian'ın zihninde yankılanan sesler giderek azalıyordu. Sanki gözünün önünde yaşanan ya da şahsen dahil olduğu bir sahne değil de bir film izliyormuş gibi hissediyordu. Magnus'u Alice'in üstüne attıklarını ve onun da tıpkı bir hayvan gibi iğrenç sesler çıkarmaya başlayacak kadar uyan-diğini gördü. Magnus diğerleri kadar ileri gitmedi, işini yarım bırakarak sızdı ve külçe gibi Alice'in üzerine yığıldı.

Ama Erik tatmin olmuştu. Magnus'u kenara sürükledi çünkü kendisi ikinci tur için hazırды. Alice'in önlerinde tüm güzelliğiyle, savunmasızca uzanması onu heyecanlandırmışa benziyordu. İçine giderek daha sertçe girip çıkmaya başladı; uzun saçlarını eline dolayıp öylesine şiddetle çekti ki, birkaç iri tutam kopardı.

Sonra Alice çığlık atmaya başladı. Bu ani ve beklenmedik ses geceyi delip geçti. Erik birdenbire durdu. Alice'e baktı. Paniklemeye başladı. Onun çığlık atmasına engel olmalıydı.

Christian, sonunda durulan zihnine sızmaya çalışan çığlıkları duydu. Elleriyle kulaklarını kapadı ama bir faydası olmadı. Alice tıpkı bebekliğindeki gibi çığlık atıyordu; her şeyi elinden aldığı zamanki gibi. Erik'in bacaklarını açarak onun üzerine oturduğunu, elini kaldırıp ona vurduğunu ve çığlıklarını durdurmaya çalıştığını gördü. Alice'in kafası her darbeye kabinin ahşap zeminine çarpıyordu. Ve sonra, Erik yüzüne yumruk atınca, bir çıtırtı sesi geldi. Kenneth'in beti benzi atmış bir halde Erik'e baktığını gördü. Magnus da çığlıkları duyup uyanmıştı. Uykulu bir şekilde doğruldu; Erik'e, Alice'e ve düğmeleri açık duran pantolonuna baktı.

Sonra çığlıklar dindi. Ortalık sessizleşti ve Christian kaçtı. Ayağa kalkıp Alice'ten ve Badholmen'den koşarak uzaklaştı. Eve gitti, içeri girdi, yukarı kattaki odasına koştu ve yatağa girip battaniyesini kafasının üstüne çekerek sesleri susturmaya çalıştı.

Dünya yavaşça durdu.

“Onu orada bıraktık.” Kenneth Erica’nın yüzüne bakamıyordu. “Onu orada öylece bıraktık.”

Erica, “Sonra ne oldu?” diye sordu. Hâlâ kınayan bir ses tonuyla konuşmaması Kenneth’in kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu.

“Dehşete kapılmıştım. Sabah uyandığımda, önce her şeyin kötü bir rüya olduğunu sandım ama sonra anladım ki hepsi gerçekten yaşanmıştı, biz gerçekten...” Kenneth’in sesi çatladı. “Gün boyunca polisin kapıyı çalmasını bekledim.”

“Ama çalmadılar mı?”

“Hayır. Birkaç gün sonra, Lissanderlerin taşındıklarını duyduk.”

“Peki üçünüz hiç bu konu hakkında konuştunuz mu?”

“Hayır, asla. Böyle bir karar aldığımızdan değil; sadece hiçbir zaman gündeme gelmedi. Ta ki Magnus o yazdönümü partisinde içkiyi fazla kaçırıp konuyu açana dek.”

“Yani olanlar hakkında ilk kez o zaman mı konuştunuz?” Erica kulaklarına inanamıyordu.

“Evet, o gece ilk kez konuştuk. Ama Magnus’un acı çektiğini biliyordum. Yaptığımız şeyi içine sindirmekte en çok zorlanan oydu. Ben bu olayı bir şekilde bilinçaltıma itmeyi başardım. Lisbet’e ve hayatıma odaklandım. Unutmayı seçtim. Erik ise... şey, onun unutmasına bile gerek yoktu. Yaptığı kö-

tülüğün onu rahatsız ettiğini hiç sanmıyorum.”

“Ve buna rağmen, üçünüz bunca yıldır arkadaş kaldınız.”

“Evet ve gerçekten nedenini bilmiyorum. Ama biz... bunu hak ettik.” Kenneth sargılı kollarıyla kendini işaret etti. “Ben çok daha kötüsünü hak ediyorum ama Lisbet suçsuzdu. Tamamen masumdu. En kötüsü de ölmeden önce gerçeği öğrenmiş olması. Sanırım ölmeden önce duyduğu son şey buydu. Ben sandığı kişi değildim. Birlikte sürdüğümüz yaşam bir kandırmacaydı.” Kenneth gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu.

“Üçünüzün yaptığı korkunç bir şey” dedi Erica. “Bunun başka bir açıklaması yok. Ama Lisbet’le sürdüğünüz hayat bir kandırmaca değildi ve bence Lisbet bunu biliyordu. Ona her ne söylenmiş olursa olsun.”

“Ona açıklamaya çalışacağım” dedi Kenneth. “Sıranın bana geldiğini biliyorum. Benim peşime de düşecek; o zaman açıklama şansım olacak. Bunun mümkün olduğuna inanmak zorundayım, yoksa...” Kenneth yüzünün çevirdi.

“Ne demek istiyorsun? Kim peşinize düşecek?”

“Tabii ki Alice.” Erica anlattığı hiçbir şeyi duymamış mıydı? “Tüm bunları yapan o.”

Erica ilk başta cevap vermedi. Sadece Kenneth’a acıyarak baktı.

Sonra, “Bunları yapan Alice değil” dedi. “O değil.”

Patrik kitabı kapattı. Her şeyi anlamamıştı –kitap onun zevkine göre biraz fazla esrarlıydı ve bazı kısımlarda dolambaçlı bir dil kullanılmıştı– ama yine de olay örgüsünü takip edebilmişti. Ve kitabı çok daha önce okuması gerektiğini fark etmişti çünkü bazı şeyler açığa çıkmaya başlamıştı.

Aklına bir anı geldi. Cia ile Magnus’a ait olan yatak odasını hayal meyal hatırlıyordu. Bir şeyin farkına varmış ama o zaman önemsememişti. Aslında bunun dikkatini çekmesi

için hiçbir sebep yoktu ama Patrik yine de kendine kızmadan durmadı.

Cep telefonunu alıp numarayı tuşladı.

“Merhaba Ludvig. Annen evde mi?” Patrik hatta beklerken Ludvig’in ayak seslerini ve annesiyle alçak sesle konuştuklarını duydu. Sonra Cia telefonu aldı.

“Merhaba, ben Patrik Hedström. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bir şey aklıma takıldı. Magnus ortadan kaybolmadan önceki gece ne yapmıştı? Yani bütün akşam değil de yatağa girmenizden hemen önce. Öyle mi? Bütün gece boyunca mı? Tamam, teşekkürler.”

Patrik telefonu kapadı. Tam da tahmin ettiği gibiydi. Her şey yerli yerine oturuyordu. Ama sadece bu teoriye dayanarak yol alamazdı. Somut bir kanıtı ihtiyacı vardı. Ve o kanıtı bulana kadar da meslektaşlarına bundan bahsetmeyecekti çünkü aksi halde ona inanmayabilirlerdi. Ama konuşabileceği, ona yardımcı olabilecek birisi vardı. Tekrar telefonuna uzandı.

“Tatlım, sana kızdığımı ya da şu anda yaptığın şeyden vazgeçirmeye çalışacağımı sandığın için telefonu açmadığımı biliyorum. Ama az önce *Denizkızı*’nı okumayı bitirdim ve sanırım ikimiz de aynı iz üzerindeyiz. Yardımına ihtiyacım var; lütfen bir an önce beni ara. Kucak dolusu öpücükler. Seni seviyorum.”

Birisi kapı ağzında durup, “Göteborg’dan gelen belgeler burada” diye seslenince Patrik sıçradı.

“Tüh, seni korkuttum mı?” dedi Annika. “Kapıyı çaldım ama herhalde duymadın.”

Patrik kendini toplamaya çalışarak, “Hayır, başka bir şey düşünüyordum da” diye cevapladı.

“Bence kliniğe gidip sağlık kontrolünden geçmelisin” dedi Annika. “İyi görünüyorsun.”

Patrik, “Sadece biraz yorgunum” diye mırıldandı. “Ama

belgelerin gelmiş olması harika bir haber. Bir süreliğine eve gitmem gerek; onları da yanıma alırım.”

“Hepsi girişteki masamın üstünde duruyor.” Annika hâlâ endişeli görünüyordu.

Patrik on dakika sonra Annika’nın kendisine verdiği belgeleri alıp koridora çıktı.

Gösta arkasından, “Patrik!” diye seslendi.

Patrik elinde olmadan sinirlenerek, “Efendim?” dedi. Ama bir an önce çıkıp gitmek için acele ediyordu. “Az önce Erik Lind’in karısı Louise’le konuştum.”

Patrik hiçbir heyecan belirtisi göstermeden, “Ee?” dedi.

“Louise’in dediğine göre, Erik ülkeyi terk etmek üzereymiş. Bütün banka hesaplarını boşaltmış; hem şahsi hesaplarını hem de şirkete ait olanları. Saat beşte Landvetter Havaalanı’ndan kalkacak olan bir uçakta yer ayırtmış.”

Patrik, “Sahi mi?” dedi. İşte şimdi merakı uyanmıştı.

“Evet, uçuşu kontrol ettim. Ne yapmamızı istiyorsun?”

“Martin’i de yanına al; derhal Göteborg’a gidin. Ben gerekli aramaları yapıp meslektaşlarımızın sizinle havaalanında buluşmalarını sağlarım.”

Gösta, “Büyük bir zevkle!” dedi.

Patrik arabasına doğru yürürken elinde olmadan gülümsemi. Gösta haklıydı. Erik’in planlarına taş koymak epey keyifli olacaktı. Sonra Patrik henüz bitirdiği kitabı düşündü ve gülümsemesi kayboldu. Eve vardığında Erica’nın orada olmasını diledi. Bu vakayı sonuçlandırmak için onun yardımına ihtiyacı vardı.

Patrik de aynı sonuca varmıştı. Erica onun bıraktığı sesli mesajı dinler dinlemez bunu anladı. Ama Patrik her şeyi bilmiyordu. Kenneth’ın ona anlattığı hikâyeden haberi yoktu.

Erica bir işini halletmek için Hamburgsund’a sapmak zorunda kalmıştı. Ama tekrar otoyola çıkınca, gaz pedalına

yüklendi. Aslında acele etmesine gerek yoktu ama sabırsızlanıyordu. Bütün sırların açığa çıkmasının zamanı gelmişti.

Evlerinin park yerine yanaşırken, Patrik'in arabasının önünde durduğunu gördü. Erica yolda olduğunu söylemek ve karakola uğramasını isteyip istemediğini sormak için Patrik'i aramıştı. Ama Patrik çoktan eve varmış, Erica'nın gelmesini ve bulmacanın eksik olan parçasını tamamlamasını bekliyordu.

"Selam tatlım." Erica mutfığa girip kocasına bir öpücük verdi.

Patrik, "Kitabı okudum" dedi.

Erica başıyla onayladı. "Bunu çok daha önce çözmeliydim. Ama bitmemiş bir taslak okudum. Üstelik tek seferde değil, parça parça. Yine de nasıl gözden kaçırdım bilmiyorum."

Patrik, "Kitabı daha önce okumalıydım" dedi. "Magnus da ortadan kaybolmadan önceki gece okumuş. Yani büyük olasılıkla ölmeden önceki gece. Christian ona taslağı vermiş. Az önce Cia'yla konuştum; Magnus'un kitabı akşamdan okumaya başladığını ve bitirmek için sabah kadar uyanık kaldığını söyledi. Cia sabah ona kitabı beğenip beğenmediğini sormuş. Ama Magnus, Christian'la konuşana kadar bu konu hakkında yorum yapmak istemediğini söylemiş. En kötüsü de eminim ki geriye dönüp notlarımıza baktığımızda, Cia'nın bundan daha önce bahsettiğini görebiliriz. Sadece önemli olmadığını düşündük ve üzerinde durmadık."

"Demek ki Magnus taslağı okuduktan sonra her şeyi anladı" dedi Erica sessizce. "Ve Christian'ın kim olduğunu fark etti."

"Christian onun fark etmesini istemiş olmalı. Aksi halde taslağı Magnus'a vermezdi."

"Ama neden Kenneth'ı ya da Erik'i değil de Magnus'u seçti?"

Erica psikiyatrist Thorvald'ın söylediklerini düşünerek,

“Bence Christian Fjällbacka’ya geri dönme ve bu üç adamla temas kurma isteği duydu. Bu tuhaf gelebilir; muhtemelen bunu kendisi de açıklayamazdı. Belki de zaman içinde Magnus’u sevmeye başladı. Duyduklarına bakılırsa, Magnus çok iyi bir insanmış. Ayrıca bu kötülüğe iradesi dışında dahil olmuş.”

Patrik irkilerek, “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu. “Romanda sadece üç oğlanın da bu olaya karıştığı yazıyordu. Ama fazla detay yoktu.”

Erica sakince, “Kenneth’la konuştum” dedi. “Bana o gece olan her şeyi anlattı.” Sonra Kenneth’ın hikâyesini anlattı ve Patrik’in yüzü giderek daha da solgunlaştı.

“Lanet olsun. Demek ki suçları yanlarına kâr kaldı. Peki Lissanderler neden tecavüzü polise bildirmemişler? Fjällbacka’yı öylece terk edip sonra da Alice’i evden göndermişler mi?”

“Bilmiyorum. Ama Christian’ın üvey anne ve babasının bu sorulara cevap verebileceklerinden eminim.”

“Yani Erik, Kenneth ve Magnus Alice’e tecavüz ederlerken, Christian durup izlemiş. Acaba neden onları durdurmaya çalışmamış? Neden Alice’e yardım etmemiş? Onların suçuna ortak olmadığı halde, o tehdit mektuplarını almasının sebebi bu muydu?”

Patrik’in yüzüne biraz renk gelmişti. Derin bir nefes alıp devam etti:

“İntikam almak için bir sebebi olan tek kişi Alice ama tüm bunları o yapmış olamaz. Ayrıca bu cinayetlerden kimin sorumlu olduğunu da bilmiyoruz.” Erica’ya bir yığın belge uzattı. “Maria ile Emil’in cinayet soruşturmasına ait bütün belgeler burada. Kendi kuvvetlerinde boğulmuşlar. Birisi bir buçuk yaşındaki oğlanı nefesi kesilene kadar suyun altında tutmuş; sonra annesine de aynı şeyi yapmış.

Polisin elindeki tek ipucu, komşulardan birinin daireden

çıkan uzun ve siyah saçlı bir kadın görmüş olması. Ama dediğim gibi, bu kadın Alice olamaz, Iréne olacağını da sanmıyorum – hem de böyle bir şey yapmak için bir sebebi olduğu halde. O zaman kim bu kadın?” Patrik yumruğunu hüsrarla masaya vurdu.

Erica onun sakinleşmesini bekledi. Sonra usulca, “Sanırım ben biliyorum. Ve sanırım bunu sana kanıtlayabilirim” dedi.

Erik özenle dişlerini fırçaladı, takım elbisesini giydi ve büyük bir titizlikle kravatını bağladı. Sonra saçlarını taradı ve parmaklarıyla biraz dağıttı. Memnuniyetle aynaya baktı. O hayatının kontrolünü elinde tutan, yakışıklı ve başarılı bir adamdı.

Bir eline valizini, diğer eline de çek-çekli çantasını aldı. Resepsiyona bırakılan uçak biletini ceketinin cebine, pasaportunun yanına koyup sağlama aldı. Son bir kez aynaya baktıktan sonra, otel odasından çıktı. Uçağa binmeden önce havaalanında bir tane bira içecek vakti olacaktı. Orada huzur içinde oturup sağa sola koşuşturan İsveçlileri izlerken, çok yakında onlarla muhatap olmak zorunda kalmayacağını düşünecekti. İsveçlilerin mizaçlarını hiçbir zaman sevmemişti. Çok fazla konuşuyorlar, sürekli adaletten bahsediyorlardı. Hayatın kendisi bile adil değildi. Bazı insanların diğerlerinden daha üstün yetenekleri vardı. Ve başka bir ülkede, bu üstünlüklerinden yararlanma fırsatı bulacaktı.

Çok yakında kendi yoluna gidecekti. Onunla ilgili tüm korkularını bir kenara atmış, bilinçaltının derinliklerine gömmüştü. Yakında, geçmişin hiçbir önemi kalmayacaktı. Alice onu asla bulamayacaktı.

Patrik kayıkhanenin kapısında dikilirlerken, “Nasıl içeri gireceğiz?” diye sordu. Erica bildiği ya da şüphelendiği olasılık hakkında daha fazla konuşmak istememişti. Sadece Patrik’e gelmesi için ısrar etmişti.

Erica çantasından büyük bir anahtarlık çıkararak, “Sanna’dan anahtarı aldım” dedi.

Patrik gülümsedi. Erica her şeyin çaresini düşünürdü.

Karısının peşinden ufak tefek kayıkhaneye girerken, “Ne arıyoruz?” diye sordu.

Erica sorusunu cevaplamadı ama “Christian’dan başka kimsenin kullanmadığını bildiğim tek yer burası” dedi.

Patrik loş ışığa alışmaya çalışırken gözlerini kırptırarak, “Kayıkhaneye Sanna’ya ait değil mi?” diye sordu.

“Kâğıt üzerinde evet. Ama Christian yalnız kalmak ve yazı yazmak için hep burada inzivaya çekiliyormuş. Bence burayı özel sığınağı olarak görüyordu.”

Patrik duvarın önünde duran dar kanepeye oturarak, “Ee?” dedi. O kadar yorgundu ki bacakları artık onu taşıyamıyordu.

“Bilmiyorum.” Erica tereddüt içinde etrafına bakındı. “Sadece düşündüm ki...”

“Ne düşündün?” dedi Patrik. Aradıkları her ne olursa olsun, kayıkhaneye çok da uygun bir saklanma yeri değildi. İki adet ufacık odadan oluşuyordu ve tavan o kadar alçaktı ki Patrik başını eğmek zorunda kalıyordu. İçerisi eski olta takımlarıyla doluydu; pencerenin önünde ise eski bir açılır-kapanır masa duruyordu. Masanın başına oturunca, Fjällbacka takımadasının ve Badholmen’in muhteşem bir manzarasını görmek mümkündü.

Patrik bir karaltı gibi gökyüzüne uzanan dalış kulesine bakarak, “Umarım yakında öğreniriz” dedi. Bu daracık alanda amaçsızca gezinen Erica, “Neyi?” diye sordu. “Bunun bir intihar mı yoksa cinayet mi olduğunu.”

Erica, "Christian'ın ölümünü mü kastediyorsun?" dedi ama Patrik'in cevabını beklemedi. "Keşke şeyi bulabilseydim... lanet olsun, sandım ki... o zaman..." Erica anlamsızca söylenip durdukça, Patrik elinde olmadan onun haline güldü.

"Galiba kafan çok karışık. En azından bana ne aradığınızı söyleyebilir misin? O zaman belki yardımcı olabilirim." "Bence Magnus burada öldürüldü. Ben de bir şeyler buluruz diye umuyordum..." Erica mavi renkli ve pürüzlü ahşap duvarları yakından inceledi. "Duvarda mı?"

Patrik ayağa kalktı ve o da duvarları incelemeye başladı.

Sonra yere baktı ve bir an duraksadıktan sonra, "Halı" dedi.

"Ne demek istiyorsun? Halı tertemiz."

"Aynen. Fazla temiz. Hatta yepyeni görünüyor. Yardım et de kaldıralım." Patrik kalın ve kırçillı halının bir ucundan tuttu. Erica büyük bir gayretle diğer ucundan tuttu.

Patrik hamile karısının ofladığını duyunca, "Ah, affedersin tatlım. Bu halı senin için fazla ağır olabilir. Kendini yorma" dedi.

Erica, "Sorun değil" dedi. "Hadi burada durup çene çalacağımıza kaldıralım şunu."

Halıyı kenara çektiler ve altındaki ahşap döşemelere baktılar. Zemin tertemiz görünüyordu.

Erica, "Belki de diğer odaya bakmalıyız" dedi. Ama bitişikteki odaya baktıklarında zeminin aynı şekilde tertemiz olduğunu ve üzerinde halı da bulunmadığını gördüler.

"Acaba..."

Erica, "Acaba ne?" diye sordu ama Patrik cevap vermedi. Çömeldi ve yerdeki çatlakları incelemeye başladı. Bir süre sonra ayağa kalktı.

"Buraya olay yeri ekibini çağırmamız ve onların varacağı sonucu beklememiz gerek. Ama sanırım haklısın. Burası titizlikle temizlenmiş ve döşemelerin arasına kan sızmış gibi görünüyor."

“Eğer bu doğruysa, döşemelerin de kanın bir kısmını emmiş olması gerekmez mi?” dedi Erica.

“Evet ama birisi daha sonra yeri ovduysa, bunu çıplak gözle görmek zor olur.” Patrik gözlerini kısarak, yer yer rengi solan eski döşemelere baktı.

“Yani Magnus burada mı ölmüş?” Erica teorisinden emin olamadığı halde, kalp atışlarının giderek hızlandığını hissedebiliyordu.

“Evet, sanırım. Üstelik burası da denize yakın bir yer; cesetten kurtulmak da zor değil. Artık bana neler döndüğünü anlatacak mısın?”

Erica, “Önce etrafa bir kez daha bakalım” dedi ve Patrik’in yüzündeki hayal kırıklığına aldırmamaya çalıştı. Yukarıdaki tavan arasını işaret ederek, “Sen gidip yukarısını kontrol et” dedi. Yukarıya ulaşmanın tek yolu, aşağıya sarkan ip merdiveni tırmanmaktı.

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Ya sen çıkacaksın ya da ben çıkacağım.” Erica ellerini devasa karnının üzerine koydu.

Patrik içini çekerek, “Tamam” dedi. “Yukarıya tırmanmak zor olmasa gerek. Sanırım hâlâ ne aradığımızı söylemeyeceksin, değil mi?”

Erica dürüstçe, “Tam olarak emin değilim” dedi. “Sadece içimde bir his var...”

“Bir his mi? Yani sırf içinde bir his olduğu için mi bu ip merdiveni tırmanmak zorundayım?”

“Sadece dediğimi yap.”

Patrik merdiveni tırmandı ve sürünerek tavan arasına girdi.

Erica boynunu uzatarak, “Herhangi bir şey görüyor musun?” diye seslendi.

“Tabii ki görüyorum. Ama çoğunlukla eski örtüler, paçavralar ve birkaç tane de çizgi roman var. Burası çocukların sığınaklarına benziyor.”

Hevesi kırılan Erica, “Başka bir şey yok mu?” dedi.

“Hayır, anlaşılan yok.”

Patrik merdivenden inmeye başladı ama yarı yolda durdu.

“Şurada ne var?”

“Nerede?”

“Şurada.” Patrik tavan arasına girişinin hemen yanında yer alan tavan kapağını işaret etti.

“İnsanlar genellikle ıvır zıvırlarını kayıkhanelerinde saklarlar ama bir bakalım.”

“Tamam, sen dur. Ben bakarım.”

Merdivende dengesini sağlamaya gayret ederken, tek eliyle sürgüyü açmaya çalıştı. Gördüğü kadarıyla kapağı tamamen yerinden çıkarmak mümkündü. Bir kanadını kavrayıp yuvasından çıkardı ve aşağıda bekleyen Erica’ya uzattı. Sonra içeriye baktı.

Şaşırarak, “Bu da neyin nesi?” dedi.

Ansızın ip merdiveni tavana bağlayan kancalar yerinden çıktı ve Patrik büyük bir gümbürtüyle yere düştü.

Louise bir şarap kadehini maden suyuyla doldurup, Erik’in şerefine içti. Yakında bütün planları suya düşecekti. Telefonda konuştuğu polis memuru derhal neler olduğunu anlamıştı. Ve Louise’e derhal gerekeni yapacaklarını söylemişti. Ayrıca ona aradığı için teşekkür etmişti. Louise, “Rica ederim” demişti. “Benim için zevkti.”

Acaba Erik’e ne yapacaklardı? Louise şimdiye kadar bunu düşünmemişti. Tek isteği Erik’i durdurmak ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp, korkak bir hayvan gibi kaçmasını önlemektir. Ama ya Erik’i hapse atarlarsa ne olacaktı? O zaman yine de bütün parayı alabilecek miydi? Louise tedirginliğe kapıldı ama sonra sakinleşti. Tabii ki parayı geri alacaktı. Ve her bir kuruşu zevkle harcamayı planlıyordu. Erik artık Louise’in olan parasının harcandığını bilerek, ha-

“Eğer bu doğruysa, döşemelerin de kanın bir kısmını emmiş olması gerekmez mi?” dedi Erica.

“Evet ama birisi daha sonra yeri ovduysa, bunu çıplak gözle görmek zor olur.” Patrik gözlerini kısarak, yer yer rengi solan eski döşemelere baktı.

“Yani Magnus burada mı ölmüş?” Erica teorisinden emin olamadığı halde, kalp atışlarının giderek hızlandığını hissedebiliyordu.

“Evet, sanırım. Üstelik burası da denize yakın bir yer; cetsetten kurtulmak da zor değil. Artık bana neler döndüğünü anlatacak mısın?”

Erica, “Önce etrafa bir kez daha bakalım” dedi ve Patrik’in yüzündeki hayal kırıklığına aldırnamaya çalıştı. Yukarıdaki tavan arasını işaret ederek, “Sen gidip yukarısını kontrol et” dedi. Yukarıya ulaşmanın tek yolu, aşağıya sarkan ip merdiveni tırmanmaktı.

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Ya sen çıkacaksın ya da ben çıkacağım.” Erica ellerini devasa karnının üzerine koydu.

Patrik içini çekerek, “Tamam” dedi. “Yukarıya tırmanmak zor olmasa gerek. Sanırım hâlâ ne aradığımızı söylemeyeceksin, değil mi?”

Erica dürüstçe, “Tam olarak emin değilim” dedi. “Sadece içimde bir his var...”

“Bir his mi? Yani sırf içinde bir his olduğu için mi bu ip merdiveni tırmanmak zorundayım?”

“Sadece dediğimi yap.”

Patrik merdiveni tırmandı ve sürünerek tavan arasına girdi.

Erica boynunu uzatarak, “Herhangi bir şey görüyor musun?” diye seslendi.

“Tabii ki görüyorum. Ama çoğunlukla eski örtüler, paçavralar ve birkaç tane de çizgi roman var. Burası çocukların sığınaklarına benziyor.”

Hevesi kırılan Erica, “Başka bir şey yok mu?” dedi.

“Hayır, anlaşılan yok.”

Patrik merdivenden inmeye başladı ama yarı yolda durdu.

“Şurada ne var?”

“Nerede?”

“Şurada.” Patrik tavan arasına girişinin hemen yanında yer alan tavan kapağını işaret etti.

“İnsanlar genellikle ıvır zıvırlarını kayıkhanelerinde saklarlar ama bir bakalım.”

“Tamam, sen dur. Ben bakarım.”

Merdivende dengesini sağlamaya gayret ederken, tek eliyle sürgüyü açmaya çalıştı. Gördüğü kadarıyla kapağı tamamen yerinden çıkarmak mümkündü. Bir kanadını kavrayıp yuvasından çıkardı ve aşağıda bekleyen Erica’ya uzattı. Sonra içeriye baktı.

Şaşırarak, “Bu da neyin nesi?” dedi.

Ansızın ip merdiveni tavana bağlayan kancalar yerinden çıktı ve Patrik büyük bir gümbürtüyle yere düştü.

Louise bir şarap kadehini maden suyuyla doldurup, Erik’in şerefine içti. Yakında bütün planları suya düşecekti. Telefonda konuştuğu polis memuru derhal neler olduğunu anlamıştı. Ve Louise’e derhal gerekeni yapacaklarını söylemişti. Ayrıca ona aradığı için teşekkür etmişti. Louise, “Rica ederim” demişti. “Benim için zevkti.”

Acaba Erik’e ne yapacaklardı? Louise şimdiye kadar bunu düşünmemişti. Tek isteği Erik’i durdurmak ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp, korkak bir hayvan gibi kaçmasını önlemektir. Ama ya Erik’i hapse atarlarsa ne olacaktır? O zaman yine de bütün parayı alabilecek miydi? Louise tedirginliğe kapıldı ama sonra sakinleşti. Tabii ki parayı geri alacaktı. Ve her bir kuruşu zevkle harcamayı planlıyordu. Erik artık Louise’in olan parasının harcadığını bilerek, ha-

pishanedeki hücreesine oturacaktı. Ve bu konu hakkında hiçbir halt edemeyecekti.

Louise birdenbire kararını verdi. Erik'in yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu. Her şeyin bittiğini anladığında nasıl göründüğüne tanık olmalıydı.

"Zamanında pek çok şey gördüm ama bu... hepsini geride bırakıyor" dedi Torbjörn. Bitişikteki kayıkhaneden ödünç aldıkları merdivenin üzerinde duruyordu.

Düşerken fena halde incittiği belini ovuşturan Patrik, "Gerçekten de öyle" dedi. Biraz göğsü de ağrıyordu.

"Bunun kan olduğuna dair hiçbir şüphe yok. Üstelik miktarı da oldukça fazla." Torbjörn artık tuhaf bir şekilde parlayan zemini işaret etti. Zemin ne kadar ovalanmış olsa da Luminol bütün kan izlerini ortaya çıkarmıştı. "Laboratuvarın kurbanın kanıyla eşleştirebileceği birkaç örnek aldık."

"Güzel. Teşekkürler."

Torbjörn, "Yani bunlar Christian Thydell'e mi aitmiş?" diye sordu. "Dalış kulesindeki ipi keserek indirdiğimiz adama mı?" Emekleyerek daracık bölmeye girdi. Patrik de temkinli bir biçimde merdiveni tırmanarak ona katıldı.

"Öyle görünüyor."

Torbjörn, "Ama neden?.." diye lafa girdi ama sonra kendine hâkim oldu. Bu onun soruşturması değildi. Görevi kanıtları güvence altına almaktı ve bir süre sonra, bütün cevaplara kavuşacaktı. Bir kâğıt parçasını işaret etti.

"Bahsettiğin mektup bu mu?"

"Evet. En azından Christian'ın kesinlikle intihar ederek öldüğünü kanıtlıyor."

Torbjörn hâlâ gözlerine inanmakta güçlük çektiği halde, "Kesinlikle öyle" dedi. İçerisi kadın eşyalarıyla doluydu. Giysilerle, makyaj malzemeleriyle, mücevherlerle ve ayakkabılarla. Bir de uzun ve koyu renkli bir peruk vardı.

“Hepsini inceleyeceğiz. Her şeyi toplamak biraz zaman alacak.” Torbjörn temkinli bir şekilde geri giderek açıklığa geldi ve Patrik’in peşinden merdivenden indi. Tekrar, “Zamanında pek çok şey gördüm ama...” diye mırıldandı.

“Ben karakola dönüyorum. Herkese rapor vermeden önce gözden geçirmem gereken birkaç şey var” dedi Patrik. “Burada işin bittikten sonra beni ararsın.” İlgiyle olay yeri teknisyenlerini izleyen Paula’ya döndü.

“Sen burada mı kalıyorsun?”

Paula, “Kesinlikle” dedi.

Patrik kayıkhaneden çıktı ve taze deniz havasını içine çekti. Christian’ın gizlenme yerini bulmalarının ardından, Erica ona hikâyeyi daha detaylıca anlatmıştı. Buldukları mektubu da hesaba kattıkları zaman, bulmacanın bütün parçaları tek tek yerli yerine oturuyordu. Anlaşılması güçtü ama Patrik bunun doğru olduğunu biliyordu. Artık her şeyi anlamıştı. Gösta ile Martin Göteborg’dan döndüklerinde, bu hüzünlü hikâyenin tamamını meslektaşlarına anlatabilecekti.

“Uçağın kalkmasına neredeyse iki saat var. Oraya bu kadar erkenden gitmemize gerek yoktu.” Landvetter Havaalanı’na yaklaşırken, Martin saatine baktı.

Gösta uluslararası terminalin içindeki park yerine girerken, “Bence öylece oturup beklemeyelim. İçeri girip etrafı kolaçan edelim ve o orospu çocuğunu gördüğümüz yerde yakalayalım.”

Martin, “Göteborg’dan destek ekiplerinin gelmesini beklememiz gerekmez mi?” diye sordu. İşleri kitabına göre yapmadıklarında hep tedirgin oluyordu.

“İkimiz bu adamla rahatlıkla başa çıkabiliriz” dedi Gösta. Martin kuşkuyla, “Pekâlâ” dedi. Arabadan inip terminalle girdiler.

Martin etrafına bakınarak, “Acaba nereden başlasak?” de-

di. “Bir fincan kahveye ne dersin? Aynı zamanda gelen geçeni izleyebiliriz.”

“Fakat etrafta dolaşıp Erik’i aramamız gerekmez mi?”

“Az önce ne dedim? Aynı zamanda onun gelip gelmediğini de görmüş oluruz. Eğer burada oturursak, her iki yönü de gayet güzel bir açıdan görebiliriz.” Gösta giden yolcu bölümünün ortasında yer alan bir kahve standını işaret etti. “Erik geldiği zaman buradan geçmek zorunda kalacak.”

Martin pes ederek, “Peki, haklısın” dedi. Gösta bir fincan kahve içmeyi aklına koyduğunda, itiraz etmenin hiçbir yararı olmayacağını biliyordu.

Her ikisi de birer kahve ve bademli kek aldılar. Masalarından birine oturdular. Gösta ilk lokmasını ağzına atınca keyfi yerine geldi.

“İşte ruhun gıdası” dedi.

Martin bademli kekin gerçek bir yiyecek sayılmadığını söyleme zahmetine girmede. Ama leziz olduğunu inkâr edemezdi. Tam son lokmayı ağzına attığı sırada, göz ucuyla birini gördü.

“Baksana, şuradaki o değil mi?”

Gösta hemen arkasına baktı.

“Evet. Haklısın. Hadi onu yakalayalım.”

Gösta alışılmadık bir hızla ayağa kalktı; Martin de onu izledi. Erik bir elinde çek-çekli çantası ve diğer elinde valiziyle, hızlı adımlarla ilerliyordu. Çok şık bir takım elbise ve beyaz gömlek giymiş, kravat takmıştı.

Gösta ile Martin ona yetişmek için koşturmak zorunda kaldılar. Masadan ilk önce Gösta kalktığı için, Erik’in yanına varıp omuzuna dokunan da o oldu.

“Erik Lind? Bizimle gelmenizi istemek zorundayız.”

Erik şaşkın bir yüz ifadesiyle arkasına döndü. Bir an kaçmayı düşündü ama sonra Gösta’nın elini silkelemekle yetindi.

“Bir yanlışlık olmalı. Ben bir iş gezisine çıkıyorum” dedi.

“Meselenin ne olduğunu bilmiyorum ama uçağıma yetişmem gerek. Önemli bir toplantıya gidiyorum.” Erik’in alnında ter damlaları belirmeye başlamıştı.

Gösta Erik’i çıkışa yönlendirerek, “Korkarım yine de bizimle gelmek zorundasınız. Açıklamalarınızı bir süre sonra yapma şansınız olacak” dedi. Etraftaki herkes durup onları izlemeye başlamıştı.

“Size o uçağı yetişmem gerek diyorum!”

Gösta sakince, “Anlıyorum” dedi. Sonra Martin’e döndü. “Valizlerini sen alır mısın?”

Martin başıyla onaylasa da içinden sövdü. İşin eğlenceli kısmı asla ona kalmıyordu.

“Yani tüm bunları Christian mı yapmış?” Anna’nın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. “Hem evet hem de hayır” dedi Erica. “Thorvald’la bu konuyu konuştum ve asla emin olamayacağız. Ama bütün bulgular bunu işaret ediyor.”

“Yani Christian’ın bölünmüş bir kişiliği mi varmış? Ve benliğinin iki yarısının birbirinden haberi yok muymuş?” Anna hâlâ şüphe içindeydi. Erica kayıkhanelen den döndükten sonra ona telefon edince, hemen atlayıp gelmişti. Patrik’in karakola gitmesi gerekiyordu ve Erica yalnız kalmak istemiyordu. Öğrendiği her şeyi anlatabileceği tek kişi, kız kardeşi Anna’ydı.

“Büyük ihtimalle. Thorvald Christian’ın şizofren hastası olduğundan şüphelendi. Aynı zamanda çoklu kişilik bozukluğu belirtileri de gösteriyormuş. Kişiliğindeki bölünmeye yol açan da buymuş. Muazzam miktarda strese maruz kaldıktan sonra, gerçekte baş edebilmek için ortaya çıkabilirmiş. Christian da geçmişinde korkunç ve travmatik olaylar yaşamış. Önce annesi ölmüş, sonra da onun cesediyle bir hafta geçirmiş. Sonra da Iréne Lissander’in yanındayken psikotik davranışlara maruz kalmasa bile, bana göre düpedüz istismara

uğramış. Alice doğduktan sonra üvey annesi ve babası onu göz ardı edince, Christian yeniden terk edildiğini hissetmiş olmalı. Ve bu yüzden de bebeği suçlamış – yani Alice’i.”

“Ve onu boğmaya mı çalışmış?” Anna elini koruma içgüdü-süyle karnına koydu.

“Evet. Alice’in babası onu kurtarmış ama kızcağızın bey-ninde oksijen yetersizliği yüzünden ciddi bir hasar meydana gelmiş. Bay Lissander, Christian’ı korumak için bu olay-dan hiç bahsetmemiş. Muhtemelen Christian’a iyilik ettiğ-i-ni düşündü ama doğru kararı verdiğinden emin değilim. Böy-le bir şey yaptığını bilerek büyüdüğünü düşünsene. Herhalde Christian tarifsiz bir suçluluk duyuyordu. Büyüdükçe, yol aç-tığı zararın boyutlarını iyice idrak etti. Ve Alice onu sevdiği için kendini daha da suçlu hissetmeye başladı.”

“Hem de onu boğmaya çalışmasına rağmen.”

“Alice bunu asla öğrenmemiş. Ragnar ve Christian dışın-da kimse bilmiyormuş.”

“Ve sonra Alice tecavüze uğramış.”

“Evet. Sonra da tecavüze uğramış.” Erica boğazının dü-ğümlendiğini hissetti. Christian’ın hayatında olup biten her şeyi, nihayet çözülen bir matematik problemi gibi ortaya dökmüştü. Ama aslında, bu bir trajediydi.

Çalmaya başlayan telefonuna cevap verdi.

“Erica Falck. Efendim? Hayır. Hayır, hiçbir yorum yap-mayacağım. Beni bir daha aramayın.” Telefonu daha öfkey-le masaya çarptı.

“Bu da neyin nesiydi?” dedi Anna.

“Bir gazete muhabiri aradı. Christian’ın ölümü hakkında bir şeyler söylememi istiyorlar. Akbabalar yine dört dönmeye başladılar. Üstelik henüz hikâyenin tamamını bilmiyorlar.” Erica içini çekti. “Zavallı Sanna.”

“Peki, Christian ne zaman hastalanmış?” Anna’nın hâlâ kafası karışık ve Erica ona hak veriyordu. Thorvald’la ko-

nuşurken kendisi de bir sürü soru yöneltmişti ve Thorvald hepsini sabırla cevaplamıştı.

“Annesi şizofreni hastasıymış, bu genetik bir rahatsızlık. Genellikle gençlik yıllarında ortaya çıkıyor; Christian da tam olarak ne olduğunu anlamasa da kendisinde bir terslik olduğunu sezmeye başlamış olmalı. Birçok farklı belirtisi varmış: huzursuzluk, sesler duymak, hayaller ve sanrılar görmek gibi. Bay ve Bayan Lissander muhtemelen hiçbir zaman farkına varmadılar çünkü Christian tam da bu dönemde evden ayrılmış. Veya daha doğrusu, kovalanmış.”

“Kovalanmış mı?”

“Evet, Christian kayıkhanede bıraktığı mektupta öyle yazmış. Lissanderler için iç yüzünü araştırmadan, Alice’e Christian’ın tecavüz ettiğini varsaymışlar. Christian da kendini savunmamış. Herhalde araya girip Alice’i korumadığı için kendini korkunç derecede suçlu hissediyordu; sanki suçlu işleyen kendisiymiş gibi. Ama bu sadece benim tahminim” dedi Erica.

“Yani onu evden atmışlar mı?”

“Evet, ama bunun hastalığını nasıl etkilediğini bilemem. Fakat Patrik tıbbi kayıtları araştırarak. Eğer Christian Göteborg’a geldiğinde tedavi gördüyse, bir yerlerde mutlaka bir kaydı olmalı. Sadece birazcık araştırmak gerek.”

Erica duraksadı. Christian’ın başına gelen ve onun yaptığı her şeyi anlaması çok zordu.

“Patrik’e göre polis Christian’ın birlikte yaşadığı kadınla oğlunun cinayet soruşturmasını tekrar açacak” diye devam etti. “Artık her şeyin ortaya çıktığını düşünürsek, bu mümkün.”

“Christian’ın onları da mı öldürdüğünü düşünüyorlar? Ama neden?”

“Onları öldürüp öldürmediğini ya da nedenini kesin olarak öğrenmemiz mümkün değil” dedi Erica. Belki de kişiliğinin diğer yarısı –Denizkızı ya da Alice– Christian’a kızgındı

ve onu mutlu görmeye dayanamıyordu. Thorvald'ın teorisi bu yönde ve haklı olabilir. Belki de Christian'ın mutsuzluğu bir şeyleri açığa çıkardı. Ama dediğim gibi, bunun cevabını hiçbir zaman kesin olarak öğrenemeyeceğiz.”

Aslında kadına ya da çocuğa karşı hiçbir garezi yoktu. Onlara zarar vermek istememişti. Yine de yaşamaya devam etmelerine izin veremezdi. Çünkü daha önce kimsenin yapmadığı bir şeyi başarmışlardı. Christian'ı mutlu etmişlerdi.

Artık daha sık gülüyordu. İçinden kopup gelen ve onu sevince boğan, kaygısız ve yürekten kahkahalar atıyordu. O ise bu kahkahalardan nefret ediyordu. Kendisi artık gülemiyordu; içi bomboş ve soğuktu; adeta ölü gibiydi. Aslında Christian da ölü sayılırdı ama kadının ve çocuğun sayesinde canlanmıştı.

Bazen gizlice onları izlerdi. Kadın çocuğu kucığında taşırdı. Dans ederlerdi ve çocuk gülünce, Christian da gülümserdi. Mutluydu ama mutlu olmayı hak etmiyordu. Her şeyini elinden almıştı; onu ciğerleri patlama noktasına gelip de beyine oksijen gitmeyene kadar suyun altında tutmuştu. Sanki su yükselerek yüzünü kaplarken, yaşama sevinci yavaş yavaş sönmüştü.

Her şeye rağmen, onu seviyordu. Christian onun her şeyiydi. Başkaları umurunda değildi; kendisine nasıl baktıklarına aldırmazdı. Onun için, Christian dünyanın en yakışıklı ve en iyi insanıydı. Christian onun kahramanıydı.

Ama ona ihanet etmişti. Ona tecavüz etmelerine ve kemikleri kırılana dek yüzüne vurmalarına göz yummuştu. Orada

öylece yatmasına, bacakları ayırık vaziyette yıldızlı gökyüzüne bakmasına izin vermişti. Ve sonra da kaçmıştı.

Artık onu sevmiyordu ve başkalarının sevmesine de izin veremezdi. Tıpkı Christian'ın kimseyi sevmeye izni olmadığı gibi. En azından mavi elbiseli kadını ve kendisinin bile olmayan çocuğu sevdiği gibi.

Christian evde yoktu. Kapı her zamanki gibi kilitli değildi. Bu kadın çok dikkatsizdi. Christian onu hep bu konuda azarlıyor, kapıyı kilitlemesini, birilerinin içeri girmeye çalışabileceğini söylüyordu.

Kolu dikkatle aşağıya doğru bastırıp kapıyı açtı. Kadının mutfakta bir şarkı mırıldandığını duydu. Banyodan bir şırıltı geldi. Çocuk küvette oturuyordu; bu da kadının her an banyoya gireceği anlamına geliyordu. Böyle şeylere dikkat ederdi. Çocuğu asla küvette uzun süre yalnız bırakmazdı.

Banyoya girdi. Onu görünce oğlanın yüzü aydınlandı.

Oyun oynuyorlarmış gibi gözlerini kocaman açarak, "Şştt" dedi. Çocuk güldü. Yaklaşan ayak seslerine kulak kesilerek küvetin yanına gitti ve çocuğun çıplak bedenine baktı. Aslında oğlanın bir suçu yoktu ama Christian'ı mutlu ediyordu. Ve onun mutlu olmasına izin veremezdi.

Çocuğu kollarından tuttu ve sırtüstü küvete yatırabilmek için biraz yukarıya kaldırdı. Oğlan hâlâ gülüyordu. Sanki başına hiçbir kötülük gelemezmiş gibi mutlu ve güvündeydi. Su yüzünü kapladığında gülmeyi bırakıp kollarını ve bacaklarını çırpmaya başladı. Ama çocuğu suyun altında tutmak zor değildi. Sadece bir elini göğsüne dayadı ve hafifçe bastırdı. Çocuk giderek daha şiddetli bir biçimde çırpındı, sonra hareketleri giderek yavaşladı ve sonunda hareketsiz kaldı.

Kadının ayak seslerini duydu. Çocuğa baktı. Küvetin dibinde yatarken çok sakin ve huzurlu görünüyordu. Sırtını duvara dayadı ve kapının hemen sağında durdu. Kadın banyo-

ya girdi. Çocuğu görünce, donakaldı. Sonra çığlığı bastı ve öne atıldı.

Onun işini bitirmek de neredeyse çocuğu boğmak kadar kolay oldu. Sessizce öne çıktı ve küvetin kenarında durup çocuğun üzerine eğilen kadının boynunu kavradı. Kadını suyun altında tutmak için kendi ağırlığını kullandı. Kadının boğulması tahmin ettiğinden daha kısa sürdü.

Giderken arkasına bile bakmadı. Sadece tüm vücuduna yayılan bir tatmin duydu. Christian artık mutlu olamıyacaktı.

Patrik resimlere bakıyordu. Birdenbire, çöpten adamların sırrını çözdü. Büyük olan Christian, küçük olan da Alice'ti. Resimlerin bir tanesinde, siyah şekiller diğerlerinden çok daha koyuydu.

Christian suçu kendisi üstlenmişti. Patrik Ragnar'la az önce konuşmuş ve Ragnar da bunu doğrulamıştı. Alice o gece eve geldiğinde, Ragnar ve karısı, ona tecavüz edenin Christian olduğunu varsaymışlardı. Alice'in çılgınlığını duyunca uyanmışlar ve neler olduğunu anlamak için yataklarından kalkmışlar, sonra da Alice'i girişte yataarken bulmuşlardı. Alice'in üzerinde yalnızca eteği vardı; yüzü şiş ve kanlar içindeydi. Yanına koştuklarında, Alice'in ağzından tek bir kelime çıkmıştı:

“Christian” diye fısıldamıştı.

Irène Christian'ın odasına koşmuş ve onu yatağından silkeleyerek yakasına yapışmıştı. Christian'ın üzerine sinen içki kokusunu almış ve derhal kendi sonucunu çıkarmıştı. Aslında Ragnar da karısı gibi düşünmüştü ama birtakım şüpheleri vardı. Belki de bu yüzden Alice'in resimlerini Christian'a gönderip durmuştu. Çünkü neler olup bittiğinden asla emin olamamıştı.

Gösta ve Martin, Erik'i uçağa binmeden önce enselemeyi başarmışlardı. Patrik az önce Landvetter Havaalanı'ndan yola çıktıklarını öğrenmişti. Bu da bir şeydi. Daha sonra, ola-

yın üstünden bu kadar yıl geçmesinin ardından yasal olarak ne yapılabileceğini araştırmak zorunda kalacaklardı. En azından Kenneth artık susmayacaktı; Erica bundan emindi. Erik hiç olmazsa ticari ilişkileri hakkında birçok açıklama yapmak zorunda kalacaktı. Muhtemelen hapse girecekti; en azından bir süreliğine. Ama koşullar göz önüne alınınca, bu bile küçük bir teselli sayılırdı.

“Gazeteciler aramaya başladılar!” Yüzü sevinçle ışıldayan Mellberg, koşarak içeri daldı. “Burası epey hareketlenecek. Karakol için harika bir tanıtım fırsatı yakaladık.”

Hâlâ resimlere bakan Patrik, “Sanırım haklısın” dedi.

“Bu vakada gerçekten iyi iş çıkardık Hedström! Bunu itiraf etmem gerek. Biraz vaktimizi aldı ama bir kere ivme kazanınca ve biraz eski moda polislik yapınca, yolumuz açıldı.”

Patrik, “Doğru” dedi. Bugün Mellberg’e sinirlenecek enerjisi bile yoktu. Eliyle göğsünü ovuşturdu. Hâlâ acıyordu. O merdivenden düştüğünde, sandığından daha kötü biçimde incinmiş olmalıydı.

Mellberg, “Ofisime geri dönsem iyi olacak” dedi. “Az önce *Aftonbaldet*’ten bir muhabir aradı; *Expressen*’den de telefon gelmesi an meselesi.”

Patrik göğsünü ovuşturarak, “Hımm” dedi. Kahretsin, canı yanıyordu. Belki biraz hareket ederse acısı azalırdı. Ayağa kalkıp mutfığa gitti. Ne kadar da bahtsızdı. Ne zaman bir fincan kahve içmek istese, demlik boş oluyordu.

Paula içeri girdi. “Kayıkhanedeki işimiz bitti. Nutkum tutuldu. Böyle bir şey olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi” dedi.

Patrik, “Ne demezsin” diye cevap verdi. Bunun kulağa ne kadar kaba geldiğini fark etti ama çok yorgundu. Vaka hakkında konuşmak, Alice’ten ve Christian’dan ya da annesinin yaz sıcağında çürüyen cesedinin başında nöbet tutan o küçük oğlandan bahsetmek istemiyordu.

Gözlerini makineden ayırmadan, birkaç ölçek dolusu kahve ekledi. Kaç tane koymuştu? İki mi yoksa üç mü? Hatırlayamıyordu. Odaklanmaya çalıştı ama bir sonraki ölçeğin içindeki kahve, makinenin dışına döküldü. Patrik biraz daha kahve almak için ölçeği öğütülmüş kahve paketinin içine daldırdı ama göğsüne keskin bir ağrı saplanınca soluksuz kaldı.

“Neyin var Patrik? Patrik?” Paula’nın çok ama çok uzaklardan gelen sesini duydu. Onu duymazdan gelerek makineye daha çok kahve koymaya çalıştı ama eli ona itaat etmeyi reddetti. Gözlerinde bir ışık çaktı ve göğsündeki ağrı ansızın bin kat şiddetlendi. Bir terslik olduğunu ve az sonra başına bir şey geleceğini sezinledi.

Sonra her şey karardı.

Anna yerinde hafifçe kıpırdanarak, “Tehdit mektuplarını kendi kendine mi göndermiş?” diye sordu. Bebek idrar kesesine baskı yapıyordu ve aslında işemesi gerekiyordu ama merakı yüzünden yerinden kalkamıyordu.

“Evet, diğerlerine de göndermiş” dedi Erica. “Gerçi Magnus’un mektup alıp almadığını biliyoruz. Muhtemelen almamıştır.”

“Peki neden mektupların ortaya çıkışı, Christian’ın kitap üzerinde çalışmaya başladığı zamana denk geliyor?”

“Bu konuda da ancak tahmin yürütebiliriz. Ama Thorvald’a göre, Christian’ın kitap yazdığı dönemde, şizofreni ilaçlarını içmeye devam etmesi güçleşmiş olabilir. İlaçların yorgunluk ve uyuşukluk gibi belirgin yan etkileri olabilir; belki de Christian bu yüzden yazdıklarına odaklanmakta zorluk çekmiştir. Diğer tahminime gelirsek; Christian ilaçlarını içmeyi bıraktı ve yıllar boyunca kontrol altında tutulduktan sonra, hastalığı alevlendi. Ve sonra da kimlik bozukluğu kendini gösterdi. Christian’ın nefretinin başlıca hedefi kendisiydi ve tahminime göre, gitgide kötüleşen suçlu-

luk duygusuyla başa çıkamadı. Bu yüzden kendini ikiye böldü: Bir tanesi olanları unutmaya ve normal bir hayat sürmeye çalışan Christian; diğeri de Christian'dan nefret eden ve suçu onun üzerine yıkmak isteyen Denizkızı – ya da Alice.

Erica sabırla açıklamaya devam etti. Tüm bunları anlamak kolay değildi; oldukça zorlu bir işti. Thorvald hastalığının nadiren bu kadar uç bir noktaya taşındığını açıklamayı ihmal etmemiştir. Bu kesinlikle sıradan bir vaka değildi. Ama Christian'ın da sıradan bir yaşamı olmamıştı. En güçlü insanı bile yaralayacak şeylere katlanmak zorunda kalmıştı.

“Zaten kendi canını almasının sebebi de buydu” dedi Erica. “Geride bıraktığı mektupta, oğullarını ondan korumaya mecbur kaldığını yazmış. Ve bunu yapmanın tek yolu, ona istediğini vermektir. Yani kendisine.”

“Ama çocukların duvarına o sözcükleri yazan da oydu. Güvenliklerini tehdit eden kendisiydi.”

“Evet, kesinlikle. Oğullarını sevdiğini fark ettiğinde, onları korumanın tek yolunun, onlara zarar vermek isteyen kişiyi öldürmek olduğunu anladı. Yani kendisini. Christian'ın dünyasında Denizkızı gerçektir; hayal gücünün bir ürünü değildir. Gerçekten yaşıyordu ve Christian'ın ailesini öldürmek istiyordu. Tıpkı Maria'yı ve de oğlu Emil'i öldürdüğü gibi. Yani kendi canına kıyarak, oğullarını kurtarmış oldu.”

Anne gözündeki yaşları sildi. “Tüm bunlar o kadar korkunç ki.”

“Katılıyorum” dedi Erica. “Çok korkunç.”

Erica'nın cep telefonu acı acı çalmaya başladı. Erica sinirli bir şekilde telefonu eline aldı. “Eğer yine kahrolası bir gazeteci arıyorsa... Merhaba, ben Erica Falck.” Erica'nın yüzü aydınlandı. “Selam Annika!” Sonra yüz ifadesi tekrar değişti ve soluğunu tuttu. “Ne dedin? Onu nereye götürdüler? Nereye? Uddevalla'ya mı?”

Anna endişeyle Erica'ya baktı. Ablasının telefonu tutan eli titremeye başladı.

Erica konuşmayı bitirince, "Ne olmuş?" diye sordu.

Erica güçlükte yutkundu. Gözleri yaşlarla doldu.

"Patrik işyerinde yığılıp kalmış" diye fısıldadı. "Kalp krizi geçirmiş olabileceğini düşünüyorlar. Onu ambulansla Uddevalla'ya götürüyorlarmış."

Anna o kadar sarsıldı ki bir an için kıpırdayamadı. Sonra kendini topladı, hemen ayağa kalktı ve ön kapıya koştu. Arabasının anahtarı girişteki konsolun üstündeydi. Anna gidip anahtarı kaptı.

"Uddevalla'ya gidiyoruz. Hadi. Ben kullanıyorum."

Erica sessizce kız kardeşini izledi. Bütün dünyası başına yıkılacakmış gibi hissediyordu.

Louise garajdan o kadar seri bir şekilde çıktı ki lastikler patinaj yapınca, etrafa çakıltaşları saçıldı. Acele etmeliydi. Erik'in uçağı iki saat içinde kalkacaktı ve polis onu yakaladığında orada olmak istiyordu.

Süratle ilerliyordu. Havaalanına zamanında yetişebilmesi için hız yapması kaçınılmazdı. Ama benzinciye vardığında, cüzdanını evde unuttuğunu fark etti. Ve onu Göteborg'a götürmeye yetecek kadar benzini yoktu. Yüksek sesle küfretti ve kavşaktan geriye döndü. Cüzdanını almak üzere geri dönerken zaman kaybedecekti ama başka şansı yoktu.

Yine de kontrolü elinde tutmak muhteşem bir histi. Hızla Fjällbacka'ya doğru ilerlerken, bunu düşünüyordu. Kendini yeni biri gibi hissediyordu. Tüm vücuduna tatlı bir rahatlık hâkimdi; kontrolü elinde bulundurmak onu güzelleştirmiş ve güçlendirmişti. Hayat şahaneydi ve yıllardır ilk defa, dünya ayaklarının altındaydı.

Erik şaşıracaktı. Muhtemelen neyin peşinde olduğunu anlayacağını hiç düşünmemiş, polisi arayacağına ise ihtimal bi-

le vermemişti. Araba Galärbacken tepesini uçarcasına aşarken, Louise güldü. Artık özgürdü. Bu onur kırıcı danstan kaçacaktı. Erik'ten, bütün yalanlarından ve aşağılayıcı yorumlarından kurtulacaktı. Louise gaz iyice yüklenerek, pedalı sonuna kadar bastırdı. Araba bir ok gibi öne atılarak, yeni hayatına doğru ilerlemeye başladı. Louise hıza ve diğer her şeye sahipti. Hayatı kendi ellerindeydi.

Önüne çıkan arabayı fark ettiğinde çok geçti. Sadece bir saniyeliğine denize bakmış ve buza hayran kalmıştı. Gözlerini sadece bir an için yoldan ayırmıştı ama bu kadarı yeterliydi. Birdenbire geliş şeridine saptığını fark etti ve üzerine gelen arabada oturan iki kadının ağızlarını sonuna kadar açarak çığlık attıklarını görme fırsatı buldu.

Ardından metal gövdelerin çarpışma sesleri devasa bir kayaya çarparak yankılandı. Sonra, geriye sadece sessizlik kaldı.

Teşekkür

En başta Martin'ime teşekkür etmek istiyorum. Çünkü beni seviyorsun ve bunu göstermek için sürekli yeni yollar buluyorsun.

Her zamanki gibi, bütün kitaplarımın ortaya çıkmasında paha biçilmez emekleri bulunan tek bir kişi var: muhteşem yayıncım Karin Linge Nordh. Kendisi hem sert hem de tatlı yönleri bünyesinde toplayan muhteşem bir sentez ve kitaplarımı her zaman geliştiriyor! Bu sefer, düzeltme aşamasında metne inanılmaz katkılar sunan Mathilda Lund'dan da yardım aldık. Sana inanılmaz derecede minnettarım. Ve Bokförlaget Forum'daki diğer herkese teşekkürler – siz kendinizi biliyorsunuz. Bu kadar iyi bir iş çıkarmış olmanıza inanamıyorum! Ayrıca, şahane olduğu kadar ürkütücü reklam kampanyaları hazırlayan Ester halkla ilişkiler ajansından da söz etmek istiyorum. Özellikle de yayıncımın MinStoraDag⁷ etkinliği yararına yazdığım kısa romanım *Snow Storm and the Scent of Almonds*'un ortaya çıkmasındaki katkısı için minnettarım.

Her zamanki gibi, Bengt Nordin'in bende hem kişisel hem de profesyonel açıdan apayrı bir yeri vardı. Nordin Ajansı'na

7. İsveç'te ciddi hastalıklarla mücadele eden 4-18 yaş arasındaki çocukların dileklerini yerine getirmek için çalışan, kâr amacı gütmeyen kurum. (ç.n.)

taze kan getiren yeni yeteneklere – Joakim, Hanserik, Sofia ve Anna’ya da teşekkürler. Coşkunuzu ve sorumluluğu Bengt’ten devraldığınızdan beri yaptığınız işleri takdir ediyorum; kendisi artık sonuna kadar hak ettiği emekliliğin keyfini sürebilir. Benim için ne kadar önemli olduğunu sadece sen biliyorsun, Bengt. Hem de her açıdan.

Bana çocukların bakımı ve daha pek çok şey konusunda destek olan anneme ve taslağı çabucak okuyup Fjällbacka hakkındaki bilgisiyle bana her zamanki gibi yardımcı olan Anders Torevi’ye teşekkür ederim. Ayrıca kitabımı tıpkı sizler gibi sahiplen, bana bu kadar sadık olan ve inanılmaz bir destek sunan Fjällbacka sakinlerine de teşekkür etmek istiyorum. Stockholm’de yaşadığım ona yıla rağmen, kendimi her zaman bir “Fjällbacka kızı” gibi hissetmemi sağlıyorsunuz.

Tanumshede Karakolu’ndaki polisler çok teşekkürler – hiçbirinin adını veremiyorum ama hiçbirini unutmayacağım. Harika bir iş çıkarıyorsunuz ve hem bana hem de televizyon ekibine kapılarınızı açma konusunda inanılmaz bir sabır gösterdiniz. Göteborg Adli Tıp Laboratuvarı’ndan Jonas Lindgren: konuyla ilgili yanlışlarımı düzeltme konusunda her zaman istekli olduğun için teşekkürler.

Ayrıca kimseyle fazla iletişim kurmadığım uzun dönemler olduğu halde beni sabırla destekleyen dostlarımdan da bahsetmek istiyorum. Dünyanın en iyi köftelerini yedirerek rüşvet verdiğim ve karşılığında taslağı biter bitmez okuyan eski kayınvalidem Mona’ya teşekkür ederim. Ayrıca çocukların babası Micke’ye de kocaman bir teşekkür yollamak istiyorum. Çünkü her zaman çok anlayışlı ve nazıksın. Ve çocukların baba tarafından dedeleri olan Hasse Eriksson’a teşekkürler. Benim için ne kadar önemli olduğunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Bu yıl bizden çok erkenden ve çok çabuk ayrıldın ama dünyanın en iyi dedesi öylece ortadan kaybol-

maz. Çocuklarının, torunlarının ve bizim anılarımızda yaşayacaksınız. Ve evet, yemek pişirmeyi biliyorum...

İki yıldır çocukların bakımını üstlenen Sandra'ya teşekkürler. Kendisi hiç tartışmasız dünyanın en iyi bebek bakıcısı. Hizmetlerine bir süre ihtiyaç duymadıysak, gelip çocuklarla oynayıp oynayamayacağını bile soruyor. Onları gerçekten umursuyor ve bunun için sonsuz minnettarım.

Ayrıca bütün vefalı blog okurlarıma teşekkürler. Ve de kadın yazar arkadaşlarıma – özellikle de beni dinlemeye her zaman istekli olan, tanıdığım en zeki ve sadık insan Denise Rudberg'e teşekkürler.

Ve son olarak anacağım ama benim için çok olan kişiler var: Tayland'da bulunduğum ve *Denizkızı*'nın son bölümünü yazdığım sırada bilgisayarım çökünce bana yardımcı olan Caroline ve Johan Engvall'e çok teşekkür ederim. Hiç şüphe yok ki sizler dünyanın en iyi insanlarısınız. İkinizi de çok seviyorum. Maj-Britt ve Ulf – her ikiniz de inanılmazsınız; bana her zaman, en çok ihtiyacım olduğu anlarda destek oluyorsunuz.

Camilla Läckberg

Kopenhag, 4 Mart 2008

www.CamillaLackberg.com

Camilla Läckberg 1974 yılında Fjällbacka'da doğdu. Göteborg Ekonomi Üniversitesi'ni bitirdi. Stockholm'de birkaç yıl ekonomist olarak çalıştı. Katıldığı yaratıcı yazarlık kursunda ilk romanı *Buz Prenses'i* (Doğan Kitap, 2012) yazdı. Parlak bir yazarlık kariyerinin başlangıcını oluşturan bu kitabı, dokuz polisiye roman, iki yemek kitabı ve bir de çocuk kitabı izledi. Läckberg'in polisiyeleri sadece ülkesi İsveç'te değil, Danimarka, Fransa ve İspanya'da çok satanlar listelerinde 1 numaraya çıktı. 2008 yılında Fransa'nın en saygın polisiye yazarlarına verilen "Grand Prix de Littérature Policière" ödülünü alan yazarın *Vaiz*, *Taş Ustası*, *Yabancı* ve *Saklı Çocuk* romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

tavsiye edilen
satış fiyatı

₺ 29

Sertifika no: 11940

Geçmiş intikam alıyor

Küçük ve sakin İsveç kasabası Fjällbacka, yine gizemli bir cinayetle sarsılıyor.

Christian Thydell'in hayali gerçek olmuştur. İlk romanı *Denizkızı* yayımlanmış, büyük ses getirmişti. Öyleyse neden bu kadar mutsuzdu? Onu yayın camiasına tanıtan Erica arkadaş olduklarını düşünüyor, ama Christian hakkında çok az şey biliyordu. Christian'ın yakın arkadaşı Magnus ölü bulununca, Erica Christian'ın geçmişini merak etmeye başladı. Eşi dedektif Patrik'le beraber olayın derinlerine indiklerinde o güne dek dostlar arasında kalmış büyük sırrın perdesi yavaş yavaş aralanacaktı.

Camilla Läckberg'den
bir intikam romanı.

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

